

NEW YORK TIMES
BESTSELERIS

Becca Fitzpatrick

FINALAS

Ketvirta
„Puolusio angelo“
knyga

Alma littera

Visa intelektinė nuosavybė į šios el. knygos turinį yra saugoma. Pirkėjui leidžiama naudotis el. knyga tokia apimtimi, kiek tokių teisių suteikė autorių teisių turėtojas.

Ši el. knyga skirta tik asmeniniam naudojimui Pirkėjo turimuose el. knygos skaitymo įrenginiuose.

Pirkėjui nesuteikiamos teisės daryti el. knygos ar jos dalių kopijas, platinti, atgaminti el. knygą bet koku būdu ir forma ir naudoti ją bet kokiais kitais būdais nei nurodyta šiose taisyklėse (toliau – Taisyklės), išskyrus teisę atgaminti nedidelę dalį el. knygos išimtinai asmeniniais nekomerciniais naudojimosi tikslais, nepažeidžiant galiojančių LR teisės aktų reikalavimų.

Suprasdamas, kad nuosavybės teisė į el. knygos turinį nesuteikiama bei jokios autoriaus turtinės teisės bei kita intelektinė nuosavybė į suteikiamą naudotis el. knygą Pirkėjui neperduodama ir nesuteikiama, Pirkėjas įsipareigoja nenaudoti el. knygos tokiu būdu, kad būtų pažeidžiamos autoriaus turtinės ar kitos intelektinės nuosavybės teisės į el. knygą bei pasižada neperduoti jų jokiems tretiesiems asmenims, nesudaryti sąlygų tretiesiems asmenims joku būdu pasinaudoti el. knyga. Jeigu Pirkėjas netinkamai naudojasi (nesilaikydamas šių Taisyklių) el. knyga, el. knygos leidėjas ir (arba) platintojas turi teisę uždrausti toliau naudotis netinkamai naudojama el. knyga, o Pirkėjas įsipareigoja nedelsiant nuo reikalavimo gavimo momento nutraukti naudojimąsi ir įsipareigoja atlyginti dėl to leidėjo, platintojo ir (arba) trečiųjų asmenų patirtus visus tiesioginius ir netiesioginius nuostolius. Tokį reikalavimą visi nurodyti asmenys turi teisę pareikšti bet kuriuo metu, nes šios Taisyklių sąlygos lieka galioti visą el. knygos naudojimosi laikotarpį bei visą laikotarpį, kol bus tinkamai atlyginti leidėjo, platintojo ir (arba) trečiųjų asmenų patirti nuostoliai.

Draudžiama panaikinti el. knygos apsaugą, pašalinti el. knygos pavadinimą, viršelį, šriftų rinkinį ir (arba) ir kitus su el. knygos turiniu susijusius elementus.

El. knygos leidėjas ir (arba) platintojas nėra atsakingi už žalą, atsiradusią dėl netinkamo naudojimosi el. knyga.

Naudodamasis šia el. knyga, Pirkėjas sutinka su visomis aukščiau nurodytomis taisyklėmis ir sąlygomis.

Becca Fitzpatrick

FINALAS

Ketvirta „Puolusio angelo“ knyga

Iš anglų kalbos vertė
Donatas Masilionis

Versta iš: Becca Fitzpatrick

FINALE

Simon & Schuster BFYR, a trademark of Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York, 2012

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietas ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

Šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 9786090111345

Finale - Copyright © Becca Fitzpatrick, 2012

This edition published by arrangement with InkWell Management and Synopsis Literary Agency.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Donatas Masilionis, 2013

© Leidykla „Alma littera“, 2013

Iš anglų kalbos vertė *Donatas Masilionis*

Redaktorė *Simona Kaziukonytė*

Korektorė *Gražina Stankevičienė*

Viršelio dailininkė *Kotryna Šeibokaitė*

E. knygą maketavo *Jurga Morkūnienė*

*Skiriu mamai, kuri visada geba išgirsti stovinčių
prie šoninės linijos raginimą (Bėk, vaikeli, bėk!)*

P R O L O G A S

ŠIANDIEN, TRUPUTĮ ANKSČIAU

Skotas netikėjo vaiduokliais. Negyvėliai neprisikelia iš kapo. Tačiau po Delfų pramogų parku išsiraizgę tuneliai, kuriuose aidėjo šlamesiai bei šnabždesiai, privertė vaikiną pakeisti savo nuomonę. Skotui nepatiko, kad mintys nuklydo prie Harisono Grėjaus. Vaikinas nenorėjo, kad būtų primintas jo vaidmuo nužudant šį vyrą. Nuo žemų lubų lašėjo vanduo. Nuo Skoto rankoje laikomo deglo ant sienų, kurios atsidadė šalta supurenta žeme, krito baikštūs šešėliai. Vaikinas pagalvojo apie kapines.

Ledinė prakaito srovelė kuteno sprandą. Skotas metė per petį ilgą, nepatiklų žvilgsnį.

Niekas nežinojo, kad jis prisiekė Harisonui Grėjui saugoti Norą. Skotas neturėjo galimybės asmeniškai pareikšti: „Klausyk, vyruti, apgailestauju, kad per mane turėjai žūti“, jis davė įžadus rūpintis Harisono dukra. Žinoma, tai buvo ne padorus atsiprašymas, bet vaikinas nieko geresnio nepajėgė sugalvoti. Skotas net nebuvo tikras, ar žuvusiajam duota priesaika apskritai ką nors reiškia.

Tačiau duslūs garsai už nugaros įtikino, kad tokia priesaika reikšminga.

– Ateini?

Skotas vos pajėgė priekyje išžiūrėti tamsų Dantės siluetą.

– Ar dar toli?

– Būsime po penkių minučių, – kikendamas atsakė Dantė. – Bijai?

– Mirtinai, – Skotas pribėgo prie Dantės. – Kas vyks per susirinkimą? Man dar niekada neteko to daryti, – pridūrė vildamasis, kad jo žodžiai neskamba taip kvailai, kaip Skotas jautėsi.

– Vyresnieji nori susitikti su Nora. Dabar ji yra jų vadė.

– Vadinasi, nefilimai pripažino, kad Juodoji Ranka negyvas?

Skotas pats ne visai galėjo tuo patikėti. Juodoji Ranka turėjo būti nemirtingas. Visi nefilimai yra tokie. Tad kas rado būdą jį nužudyti?

Skotui nepatiko mintis, prie kurios jis vis sugrįždavo. Jei tą padarė Nora... jei Lopas jai padėjo...

Kad ir kaip kruopščiai būtų sumėtę pėdas, Lopas su Nora vis tiek turėjo kažką pamiršti. Visi ką nors pamiršta. Vėliau tai paaiškėja.

Jei Nora nužudė Juodąją Ranką, jai gresia pavojus.

- Jie matė mano žiedą, - atsakė Dantė.

Skotas jį taip pat matė. Anksčiau. Užburtas žiedas spindėjo, tarsi po jo akute būtų degusi mėlyna liepsna. Net dabar jis žėrėjo šalta, blėstančia mėlyna spalva. Dantė tvirtino, kad Juodoji Ranka išpranašavo, jog tai bus jo mirties ženklas.

- Kūną rado?

- Ne.

- Ar vyresniesiems tinka, kad Nora dabar vadė? - toliau kamantinėjo Skotas. - Ji visiškai kitokia nei Juodoji Ranka.

- Ji praėjusią naktį prisiekė jam krauju. Priesaika įsigaliojo, kai tik Juodoji Ranka žuvo. Dabar Nora yra vadė, nors nefilimams tai galbūt ir nepatinka. Nefilimai galės ją pakeisti, bet pirma turi išbandyti ir mėginti suprasti, kodėl Henkas pasirinko Norą.

Skotui nepatiko toks aiškinimas.

- Kas atsitiks, jei nefilimai ją pakeis?

- Nora mirs. Tokios yra priesaikos sąlygos.

- Neleisime, kad taip atsitiktų.

- Žinoma.

- Vadinasi, viskas puiku.

Skotui reikėjo patvirtinimo, kad Nora saugi.

- Tol, kol ji tesės priesaiką.

Skotas prisiminė šiandien Noros pasakytus žodžius. *Susitiksiu su nefilimais. Aiškiai išdėstysiu savo nuomonę: Henkas šį karą pradėjo, bet aš jį užbaigsiu. Ir šis karas baigsis paliaubomis. Man nesvarbu, kad nefilimai nori išgirsti ne tai.* Skotas sugnybo sau tarpuakį - jo laukia daug darbų.

Vaikinas nuturseno pirmyn atidžiai dairydamasis balų. Jos raibuliavo tarsi riebaluoti kaleidoskopai, ką tik netyčia įlipęs į balą Skotas sušlapo iki kulkšnių.

- Lopui pasakiau, kad neišleisiu jos iš akių.

- Jo taip pat bijai? - suniurnėjo Dantė.

- Ne, - atšovė Skotas, bet iš tiesų bijojo. Dantė taip pat bijotų, jeigu pažintų Lopą. - Kodėl ji negalėjo kartu su mumis atvykti į susirinkimą?

Skotas jautėsi nesmagiai, kad buvo nuspręsta atsiskirti nuo Noros. Vaikinas keikė save, kad anksčiau dėl to nesiginčijo.

- Nežinau, kodėl mes apskritai tai darome. Esame kareiviai. Vykdomė

įsakymus.

Skotas prisiminė Lopo žodžius, išstartus jiems išsiskiriant. *Privalai ją stebėti. Nesusimauk.* Šis grasinimas jam giliai įstrigo į širdį. Lopus manė, kad tik jis vienas rūpinasi Nora, tačiau tai netiesa. Nora Skotui beveik kaip sesuo. Mergina jį užstojo, kai niekas kitas neišdrįso to padaryti, ir sulaukė ant bedugnės krašto. Tiesiogine prasme.

Tarp jaunuolių užsimezgė ryšys, ne *toks*, koks būna tarp merginos ir vaikinio. Skotui Nora buvo svarbesnė už visas iki šiol sutiktas merginas. Skotas už ją atsakingas. Tiesą sakant, vaikas lygiai taip pat buvo įsipareigojęs ir žuvusiam Noros tėvui.

Abu vaikinai nėrė gilyn į tunelius. Sienos siaurėjo ir beveik lietė pečius. Skotas pasisuko šonu, kad išispraustų į kitą koridorių. Nuo sienų karojo atskilę žemės luitai, ir vaikas sulaukė kvapą baimindamasis, kad lubos pradės byrėti ir palaidos juodu su Dante.

Galiausiai Dantė truktelėjo žiedą, sienoje prasivėrė durys.

Skotas apžvelgė panašią patalpą. Tokios pat plūktinės sienos, akmeninės grindys. Tuščia.

- Pažvelk po kojomis. Ten liukas, - perspėjo Dantė.

Skotas nulipo nuo liuko dangčio, paslėpto grindinyje, ir timptelėjo rankeną. Iš apačios atsklido susijaudinę balsai. Nekreipdamas dėmesio į kopėčias vaikas iš trijų metrų aukščio nušoko žemyn.

Jis akimirksniu apžvelgė ankštą olą. Nefilimai ir nefilimės, vilkintys juodus apsiaustus su gobtuvais, glaudžiu žiedu buvo apsupę dvi žmogystas, kurių Skotas nepajėgė aiškiai įžiūrėti. Šone liepsnojo laužas. Įkištas į žarijas įdagų strypas spindėjo karščiu.

- Atsakyk, - reikalavo kažkas šiurkščiu seno žmogaus balsu žiedo viduryje. - Kokie tavo santykiai su puolusiu angelu, kurį vadina Lopus? Ar esi pasirengusi vadovauti nefilimams? Privalome žinoti, kad esi mums ištikima.

- Neprivalau atsakyti, - atšovė Nora - tai buvo antroji žmogysta žiedo viduryje. - Mano asmeninis gyvenimas jums neturi rūpėti.

Skotas prisiartino prie nefilimų būrelio, kad galėtų geriau matyti.

- Tu neturi asmeninio gyvenimo, - sušvokštė žilaplaukė moteris, virpančiais iš šiūčio skruostais, ir silpnu pirštu bakstelėjo Norai. - Dabar vienintelis tavo tikslas - vadovauti savo žmonėms, kad nefilimai taptų nepriklausomi nuo puolusių angelų. Esi Juodosios Rankos įpėdinė, ir nors aš neketinu priešintis jo

norams, balsuosiu prieš tave, jeigu būsiu priversta.

Skotas baikščiai dirstelėjo į nefilimus, apsigobusius juodais apsiaustais. Keli jų pritariamai linksėjo galvomis.

Nora, - mintimis kreipėsi Skotas į merginą, - ką tu darai? Kraujo priesaika. Privalai likti vadė. Sakyk tai, ką turi pasakyti. Tiesiog nuramink juos.

Nora piktai apsidairė ir akimis surado Skotą.

Skotai?

Vaikinas drąsinamai linktelėjo.

Aš čia. Neerzink jų. Tegul jie būna patenkinti. Paskui tave iš čia ištrauksiu.

Mergina nurijo seilę. Buvo matyti, kad Nora bando susikaupti, bet jos skruostai vis dar liepsnojo iš pykčio.

- Praėjusią naktį mirė Juodoji Ranka. Tada buvau paskelbta jo įpėdine, ne savo valia tapau vade, esu tampoma iš vieno susirinkimo į kitą, verčiama susitikti su nepažįstamais žmonėmis, liepta vilkėti šį apsiaustą, su kuriuo dūstu, mane kamantinėja užduodami nesuskaičiuojamą daugybę asmeninių klausimų, baksnoja ir ragina, matuoja ir vertina neleisdami net atsikvėpti. Todėl prašau atleisti, kad vis dar esu apsvaigusi.

Senė piktai sučiaupė lūpas, bet nesiginčijo.

- Esu Juodosios Rankos įpėdinė. Jis mane pasirinko. Prašom to nepamiršti, - pareiškė Nora.

Skotas nepajėgė suprasti, ar žodžiai buvo ištarti su įsitikinimu, ar su panieka, bet juos išgirdę visi nutilo.

- Pasakyk man vieną dalyką, - klastingai tarė senė po nejaukios tylos. - Kas nutiko Lopui?

Norai nespėjus atsakyti įsikišo Dantė.

- Ji su Lopu nebedraugauja.

Nora susižvelgė su Skotu, paskui abu sužiuro į Dantę.

Ką tai reiškia? - mintimis paklausė Dantės Nora, šį klausimą nusiūsdama ir Skotui.

Jei tau dabar neleis vadovauti, žūsi, nes esi davusi kraujo priesaiką, - paaiškino Dantė. - *Leisk man sutvarkyti šį reikalą.*

Pasitelkus melą?

Ar gali pasiūlyti ką nors geresnio?

- Nora sutinka vadovauti nefilimams, - garsiai ištarė Dantė. - Ji padarys viską,

ko prireiks. Norai labai svarbu užbaigti tėvo pradėtą darbą. Leiskite jai vieną dieną gedėti tėvo, paskui Nora pasiners į reikalus, visiškai jiems atsiduos. Ji tai gali. Duokite jai galimybę pasireikšti.

- Tu ją pamokysi? - paklausė senė Dantės skvarbiai nužvelgdama vaikiną.

- Jai pavyks. Patikėkite.

Senė ilgai svarstė.

- Išdeginkite merginai Juodosios Rankos įdagą, - galiausiai paliepė ji.

Išvydęs Noros akyse siaubą Skotas vos neapsivėmė.

Košmarai. Jie užplūdo netikėtai ir ėmė siausti galvoje. Vis greičiau. Svaiginamai. Paskui pasigirdo balsas. Juodosios Rankos balsas. Krūptelėjęs Skotas delnais užspaudė ausis. Maniakiškas balsas gageno ir švokštė, kol žodžiai susiliejo į užimą, primenantį sujudintą bičių avilį. Tvinkčiojo Skoto krūtinėje išdeginta Juodosios Rankos žymė. Vaikiną vėl nutvilkę skausmas, jis prarado laiko pojūtį.

Springdamas Skotas įsakė:

- *Liaukis.*

Regis, visi oloje nustėro. Nefilimai prasiskyrė, ir staiga Skotas pasijuto triuškinamas jų priešišku žvilgsniu.

Vaikinas sumirksėjo. Jis nepajėgė galvoti. Skotas privalo išgelbėti Norą. Niekas nesulaikė Juodosios Rankos, kai šis išdegino įdagą Skoto krūtinėje, bet jis neleis, kad tas pat nutiktų Norai.

Iš lėto, ryžtingai kaukšėdama grindimis senė priėjo prie Skoto. Jos odą vagojo gilios raukšlės. Iš įdubusių akiduobių spoksojo apsiašarojusios akys.

- Ar nemanai, kad ji turėtų parodyti ištikimybės pavyzdį? - paklausė senė vos pastebimai, bet iššaukiamai šypsodama.

Vaikino širdis suspurdo.

- Tegul ji veiksmais įrodo savo ištikimybę, - išsprūdo Skotui.

Tuo pat metu jo galvoje nuskambėjo Noros balsas.

Skotai? - nervingai paklausė ji.

Vaikinas baiminosi, kad kišdamasis dar labiau nepakenktų. Jis apsilaižė lūpas.

- Jeigu Juodoji Ranka būtų norėjęs išdeginti jai žymę, pats būtų tai padaręs. Jis Nora pasitikėjo, nes paskyrė šias pareigas. Man to pakanka. Galime arba visą dieną ją tikrinti, arba išsyk pradėti karą. Maždaug trisdešimt metrų virš mūsų galvų yra visas puolusių angelų miestas. Atgabenkime vieną jų čia. Aš pats tą padarysiu. Išdeginkime jam žymę. Jei norime, kad puolę angelai suprastų, jog

mūsų ketinimai yra rimti, pasiūskime jiems žinią.

Skotas išgirdo savo trūkčiojamą kvėpavimą.

Iš lėto atsiradusi šypsena sušildė senės veidą.

– Ką gi, man tai patinka. Labai. Kas tu toks, brangus berniuk?

– Skotas Parnelis.

Skotas atitraukė marškinėlių apykaklę ir nykščiu perbraukė susiraukšlėjusią odą ant įdago, vaizduojančio sugniaužtą kumštį. „Tegyvuoja Juodosios Rankos vizija.“ Nuo šių žodžių jis pajuto kartumą burnoje.

Įsikibusi smailais pirštais į Skoto pečius, senė pasilenkė ir pabučiavo vaikiną į abu skruostus. Jos oda buvo drėgna ir šalta kaip ledas.

– Aš esu Liza Martin. Gerai pažinojau Juodąją Ranką. Tegyvuoja mumyse jo dvasia. Atvesk man puolusį angelą, jaunuoli, ir mes nusiūsimė priešui žinią.

Netrukus viskas buvo baigta.

Skotas padėjo surakinti grandinėmis puolusį angelą, prakaulų vaikinuką, vardu Baruchas, kuris atrodė maždaug penkiolikmetis, vertinant žmonių amžiumi. Skotas labiausiai baiminosi, jog nefilimai įsigeis, kad Nora išdegintų žymę puolusiam angelui, bet Liza Martin nusivedė ją į atskirą prieškambarį.

Vilkintis apsiaustą nefilimas įdavė Skotui įdagų deginimo strypą. Vaikinas pažvelgė į marmuro plokštę ir prie jos prirakintą puolusį angelą. Nekreipdamas dėmesio į Barucho keiksmus ir grasinimus atkeršyti, Skotas pakartojo žodžius, kuriuos jam į ausį šnibždėjo nefilimas, – paistalus apie tai, kad Juodoji Ranka prilygsta dievybei, – ir prispaudė įkaitusį strypą prie apnuogintos puolusio angelo krūtinės.

Tada Skotas atsišliejo į tunelio sieną netoli prieškambario ir ėmė laukti Noros. Jei mergina ten bus ilgiau negu penkias minutes, Skotas puls jos vaduoti. Jis nepasitikėjo nei Liza Martin, nei kuriuo nors kitu apsiaustą vilkinčiu nefilimu. Aišku, kad jie susibūrė į slaptą draugiją, o Skotas savo kailiu buvo patyręs, kad paslaptys nieko gero neatneša.

Girgždėdamos durys prasivėrė. Išėjusi pro jas Nora rankomis tvirtai apsisivijo Skoto kaklą.

Ačiū.

Skotas laikė apkabinęs Norą, kol ji liovėsi drebėti.

Nėra už ką, – erzinamai atsakė jis stengdamasis nuraminti merginą kaip

mokėjo. – *Aš tau atsiųsiu laišką, kad esi skolinga.*

– Nefilimai tikrai nesužadėti, kad esu jų naujoji vadė, – suprunkštė Nora.

– Jie priblokšti.

– Priblokšti, kad Juodoji Ranka jų ateitį patikėjo man. Ar matei jų veidus?

Maniau, jie tuoj pravirks. Arba apmėtys mane daržovėmis.

– Ką dabar ketini daryti?

– Henkas negyvas, Skotai, – Nora pažvelgė vaikinui tiesiai į akis, paskui nusišluostė ašaras, ir Skotas išvydo, kaip jos veide šmėstelėjo išraiška, kurios jis nepajėgė perprasti. Įžūlumas? Pasitikėjimas savimi? O gal tiesiog atviras prisipažinimas? – Švėsiu.

ŠIVAKAR

Nesu vakarėlių liūtė. Kurtinama muzika, besirangantys kūnai, girtos apsvaigusiujų šypsenos – ne man. Tobulą šeštadienio vakarą įsivaizduoju namie, kai susirangiusi ant sofos kartu su savo draugu Lopu žiūriu romantišką serialą. Esu lengvai nuspėjama, neryški... *normali*. Esu Nora Grei ir nors dar neseniai buvau vidutinė amerikietė paauglė, perkanti drabužius *J. Crew* išparduotuvėje, o uždirbtus už vaikų priežiūrą pinigus išleidžianti internetu atsiunčiamiems muzikos įrašams bei filmams, pastaruoju metu manęs niekaip negalima pavadinti normalia. Nežinočiau, kas yra normalu, net jei su tuo susidurčiau kaktomuša.

Mano ir normalumo keliai išsiskyrė tada, kai sutikau Lopą. Lopas už mane aukštesnis beveik dvidešimčia centimetrų, vadovaujasi šalta, nesugriaunama logika, juda tarsi šešėlis ir gyvena vienas superslaptame, superprašmatniame vieno kambario bute po Delfų pramogų parku. Jis taip pat yra puolęs angelas, išvartytas iš rojaus dėl lankstaus požiūrio į taisykles. Aš galvoju, kad Lopas mirtinai išgąsdino tai, kas *normalu*, ir normalumas pabėgo į pasaulio kraštą.

Gal man ir trūksta normalumo, bet tikrai galiu pasigirti pastovumu. Pavyzdys – geriausia mano draugė Vi Skai, su kuria bičiuliaujamės jau dvylika metų. Mane ir Vi sieja tvirtas ryšys, kurio niekas nepajėgtų nutraukti. Sakoma, kad priešybės traukia viena kitą. Mudvi su Vi – įrodymas, kad šis teiginys teisingas. Aš esu liekna, aukštoka – vertinant žmonių standartais – garbanotais plaukais, kurie nuolat nesiduoda sušukuojami, ir jautri asmenybė. Vi yra dar aukštesnė, pelenu spalvos šviesiais plaukais, žalsvomis tarsi žalčio akimis, o jos kūno apvalumai ryškesni net už atrakcionų traukinuko. Beveik visada mudvi elgiamės taip, kaip nori Vi, o ne aš. Ir, kitaip nei mano, vienintelis Vi gyvenimo tikslas – šaunus vakarėlis.

Šįvakar Vi noras smagiai praleisti laiką nuvedė mus į kitame miesto gale esantį keturių aukštų mistinį sandėlį, kuriame plyšavo klubinė muzika, buvo rodomi suklastoti asmens dokumentai, o prigužėję kūnai skleidė tiek prakaito, kad šiltnamio efektą sukeliančios dujos pasiekė naują lygį. Patalpa buvo standartinė: šokių aikštelė, įsprausta tarp scenos ir baro. Sklido gandai, kad

slaptos durys už baro veda į rūšį, o iš jo galima patekti pas vyrą, vadinamą Garniu, kuris klestėjo prekiaudamas *įvairiausia* piratine produkcija. Religiniai bendruomenės vadai nuolat grasino užkalsią lentomis Koldvoterio padaužų paauglių blogio židini... kuris taip pat buvo žinomas „Velnio rankinės“ pavadinimu.

- Braukis tolyn, pupyte! - ragino Vi, stengdamasi perrėkti beprasmiškai dunksinčią muziką, sunėrusi mudviejų pirštus ir mojuodama virš galvų mudviejų rankomis. Stypsojome šokių aikštelės viduryje, mus stumdė ir trankė iš visų pusių. - Štai koks turi būti šeštadienio vakaras! Aš ir tu, nutrūkusios nuo grandinės, prakaituojančios, kaip ir dera senamadiškoms merginoms.

Mėginau kaip įmanydama džiaugsmingiau linktelėti, bet užpakaly manęs šokantis vaikinys be paliovos lipo ant plokščiapadžio batelio kulno, tad kas penkios sekundės turėjau vis kišti į jį koją. Dešinėje mergina šoko atkišusi alkūnes, todėl turėjau saugotis, kad nebakstelėtų.

- Gal ko nors atsigertume! - rėkte išrėkiau Vi. - Čia karšta kaip Floridoje.

- Dėl to, kad tu ir aš įkaitinome šį klubą. Pažvelk į vaikiną prie baro. Jis negali atitraukti žvilgsnio nuo tavo viliojamų judesių.

Draugė paseilėjo pirštą, priglaudė prie mano nuogo peties ir sušnypštė, tarsi seilės čirškėtų nuo karščio.

Pasekiau jos žvilgsnį... ir man sustojo širdis.

Dantė Materacis sveikindamasis kilstelėjo smakrą. Kitas jo gestas nebuvo toks subtilus.

Nepavadinčiau tavęs šokėja, - prabilo jis į mano mintis.

Keista, o aš pavadinčiau tave persekiotoju, - atšoviau.

Mudu su Dante Materaciu priklausome nefilimų rasei, todėl turime įgimtą gebėjimą kalbėtis mintimis, tačiau tik tuo ir esame panašūs. Dantė yra labai įkyrus, o aš nežinau, kaip ilgai man dar pavyks jo vengti. Pirmąsyk jį pamačiau tik šįryt, kai Dantė atvyko į mano namus pranešti, kad puolę angelai ir nefilimai tuoj pradės karą ir kad aš turėsiu vadovauti nefilimams. Tačiau šiuo metu aš visai nenoriu kalbėti apie karą. Tokios kalbos per daug vargina. O gal tiesiog aš buvau nusiteikusi prieštarauti. Kad ir kaip ten būtų, norėjau, kad Dantė išnyktų.

Palikau žinutę tavo mobiliajame telefone, - tarė Dantė.

Še tau! Tikriausiai jos nepamačiau. O iš tiesų greičiausiai aš ją išstryniau.

Mums reikia pasikalbėti.

Esu šiek tiek užsiėmusi.

Kad pabrėžčiau savo žodžius, ėmiau kraipyti klubus ir mojuoti rankomis į šalis, iš visų jėgų stengdamasi pamėgdžioti Vi, kuri žavėjosi juodaodžių pramoginiu televizijos kanalu, ir tai buvo akivaizdu. Draugės siela buvo pažymėta hip hopo stiliaus ženklų.

Vos pastebima šypsena šmėstelėjo Dantės lūpose.

Jei jau šoki, paprašyk draugės, kad tau parodytų. Tu tik spurdi. Susitikime lauke po dviejų minučių.

Sužaubavau į jį akimis.

Esu užsiėmusi, gal pamiršai?

Reikalas skubus.

Reikšmingai kilstelėjęs antakius vaikiną išnyko minioje.

- Tai jo bėda, - paguodė mane Vi. - Jis tiesiog nepakelia karščio.

- Kaip dėl gėrimų? - priminiau draugei. - Ar atnešti tau kolos?

Regėjosi, kad Vi neketina greitai liautis šokusi, o aš norėjau atsikratyti Dantės, tad nusprendžiau, kad bus geriausia viską sutvarkyti dabar. Užgniaužti nepasitenkinimą ir pasikalbėti su vaikiną. Kitaip jis mane persekios visą vakarą.

- Kolos su žaliųjų citrinų skiltele, - atsakė Vi.

Ėmiau brautis pro šokančiuosius ir kai įsitikinau, kad Vi manęs nemato, nėriau į šoninį koridorių, iš jo - pro galines duris į lauką. Gatvelė buvo nušviesta melsvos mėnesienos. Prieš mane stovėjo poršė panamera, o Dantė laukė atsirėmęs į automobilį ir susikryžiaęs rankas ant krūtinės.

Dantės ūgis daugiau nei du metrai, o kūnas - tarsi tik ką iš rengimo stovyklos grįžusio kario. Jo kaklas raumeningesnis negu visas mano kūnas. Šįvakar vaikiną mūvėjo apsmukusias rusvai žalsvos spalvos kelnes, pro baltus, iki pusės prasegtus medvilninius marškinius švietė lygi beplaukė oda.

- Puikus automobilis, - pagyriau.

- Jis atlieka savo darbą.

- Mano folksvagenas taip pat, o kainuoja kur kas mažiau.

- Automobilis - tai ne tik keturi ratai.

Ak.

- Na, - paraginau treptelėdama koja, - koks tas skubus reikalas?

- Ar vis dar draugauji su tuo puolusiu angelu?

Jis to klausia jau trečią kartą. Pirmuosius dusyk atsiųsdamas žinutę į mano

mobilų, o dabar tiesiogiai. Man draugaujant su Lopu buvo daugybė pakilimų ir nuosmukių, bet dabar mūsų santykiai gerėjo. Žinoma, buvo ir nesutarimų. Nefilimai ir puolę angelai verčiau mirst, negu nusišypsos vieni kitiems, o draugauti su puolusiu angelu buvo tiesiog neįsivaizduojama.

Truputį pasipūčiau.

- Pats žinai.

- Ar esi atsargi?

- Teisingiau būtų sakyti „apdairi“.

Mudviem su Lopu nereikia Dantės pamokymų per dažnai kartu viešai nesirodyti. Nefilimams ir puolusiems angelams nereikėjo ieškoti priežasčių, kad vieni kitiems parodytų, iš kur kojos dygsta, o įtampa tarp šių dviejų grupių kasdien vis auga. Buvo ruduo, jeigu tiksliau, spalvis, ir netrukus turėjo prasidėti žydų chešvano mėnuo.

Kasmet per chešvaną puolę angelai užvaldo daugybę nefilimų kūnų. Puolę angelai su jais gali daryti ką tik įsigeidžia. Tai vienintelis kartas per ištisus metus, kai angelai gali patirti fizinius pojūčius, tad jų kūrybingumui nėra ribų. Jie siekia malonumų, skausmo - visko, kas šauna į galvą, ir nefilimų kūnus niokoja kaip tikri parazitai. Nefilimams chešvanas yra pragariškas kalėjimas.

Jei bloga akis pamatytų mudu su Lopu susikibusius už rankų, geruoju nesibaigtų.

- Pakalbėkime apie tavo įvaizdį, - pasiūlė Dantė. - Mums reikia teigiamų atsiliepimų. Privalome sustiprinti nefilimų pasitikėjimą tavimi.

Teatrališkai spragtelėjau pirštais.

- Ar tavęs paprasčiausiai nesiutina, kai tau mažai kas pritaria?

Dantė susiraukė.

- Aš nejuokauju, Nora. Chešvanas prasidės po maždaug septyniasdešimt dviejų valandų, kils karas. Puolę angelai bus viena kariaujanti pusė, mes - kita. Viskas guls ant tavo pečių - esi naujoji nefilimų armijos vadė. Henkui krauju duota priesaika galioja, ir nemanau, kad turėčiau priminti, jog ją sulaužius pasekmės būtų labai liūdnos.

Mane apėmė šleikštulys. Tiesą sakant, pati nesisiūliau į šias pareigas. Buvau priversta jas paveldėti iš savo mirusio biologinio tėvo, tikrai nedoro žmogaus, vardu Henkas Milaras. Perpylęs nežemiško kraujo Henkas mane iš paprastos merginos pavertė tikra nefilime, kad galėčiau perimti vadovavimą jo armijai. Prisiekiu, kad vadovausiu šiai armijai, priesaika įsigaliojo po Milaro mirties. Jei

sulaužysiu duotą žodį, mano mama ir aš mirsime. Tokios yra priesaikos sąlygos. Ir jokios prievartos.

- Nors ketinu imtis visų atsargumo priemonių, tavo praeities visiškai ištrinti negalime. Nefilimai šniukština. Sklinda gandai, kad draugauji su puolusiu angelu ir kad tavo ištikimybė yra dvilypė.

- Aš iš tiesų draugauju su puolusiu angelu.

Dantė išsprogino akis.

- Gal gali dar garsiau tai pasakyti?

Gūžtelėjau pečiais. *Jeigu tik to nori*. Tada prasižiojau, bet Dantė akimirksniu atsidūrė šalia ir delnu užspaudė burną.

- Žinau, kad tave tai labai erzina, bet gal galėtum bent šįsyk palengvinti mano darbą? - sušnibždėjo man į ausį vaikinys neramiai dairydamasis į šešėlius, nors aš buvau tikra, kad be mūsų čia daugiau nieko nėra. Grynakraujė nefilimė esu tik dvidešimt keturias valandas, bet galiu pasikliauti savo nauju, aštresniu šeštuoju pojūčiu. Jei kas nors mūsų slapta klausytųsi, aš žinočiau.

- Klausyk, prisimenu, kai šįryt susitikome pirmą kartą, neatsargiai prasitariau, jog nefilimai turės susitaikyti su mintimi, kad aš draugauju su puolusiu angelu, - tariu nuleisdama vaikino ranką. - Tačiau pasakiau šiuos žodžius negalvodama. Buvau supykusi. Paskui visą dieną daug apie tai mąščiau. Kalbėjau su Lopu. Mudu elgiamės atsargiai, Dante. Labai atsargiai.

- Malonu girdėti. Tačiau vis tiek privalai kai ką padaryti.

- Ką?

- Draugauti su nefilimu. Skotu Parneliu.

Skotas buvo pirmasis nefilimas, su kuriuo draugavau, nors tada man buvo vos penkeri. Be abejo, nieko nežinojau apie jo tikrąją kilmę. Pastaraisiais mėnesiais Skotas iš pradžių mane kankino, vėliau tapo nusikaltimo bendrininku ir galiausiai draugu. Tarp mudviejų nebuvo jokių paslapčių. Taip pat nebuvo ir meilės.

Nusikvatojau.

- Mirk iš juoko, Dante.

- Reikėtų tik vaidinti. Sudaryti tokį išpūdį, - paaiškino vaikinys. - Kol mūsų šaliai prietari. Juk esi nefilimė vos vieną dieną. Niekas tavęs nepažįsta. Žmonės privalo turėti priežastį tave pamėgti. Turime jiems sukelti pasitikėjimą tavimi. Draugauti su nefilimu būtų teisingas žingsnis.

- Negaliu draugauti su Skotu, - atsakiau. - Jis patinka Vi.

Pasakyti, kad Vi nesiseka meilėje, būtų per daug optimistiška. Per pastaruosius šešis mėnesius draugė buvo įsimylėjusi savimylą plėšrūną ir puolantį iš pasalų mėšlo gabalą. Nenuostabu, kad po abiejų šių draugysčių Vi pradėjo abejoti savo moteriškomis galiomis. Pastaruoju metu draugė nedviprasmiškai atsisakydavo net nusišypsoti priešingos lyties atstovui... kol pasirodė Skotas. Vakar vakare, vos kelios valandos iki tol, kol biologinis tėvas privertė mane tapti grynakrauje nefilime, mudvi su Vi buvome nuvykusios į „Velnio rankinę“ pažiūrėti, kaip Skotas groja bosine gitara naujoje grupėje „Gyvate“, ir nuo to laiko draugė be paliovos kalba tik apie jį. Pavogti iš jos Skotą dabar, nors tai būtų tik apgaulė, reikštų, kad smogiau jai žemiau juostos.

- Tai nebūtų tikra draugystė, - pakartojo Dantė, tarsi šitaip viskas sklandžiai išsispręstų.

- Ar Vi tai žinotų?

- Ne visai. Judu su Skotu turėtumėte įtikinamai atrodyti, viešai pademonstruoti, kad esate pora. Būtų per daug pavojinga, jei kas nors apie tai prasytų, todėl norėčiau, kad tik mudu žinotume tiesą.

Vadinasi, ir Skotas taptų klastos auka. Įsiremiau rankomis į klubus rodydama, kad esu nusiteikusi ryžtingai ir nenusileisiu.

- Tada turi mane supažindinti su kuo nors kitu.

Mintis, kad turėsiu apsimestinai draugauti su nefilimu siekdama populiarumo, manęs nežavėjo. Tiesą sakant, ji man atrodė pragaištinga, tačiau norėjau kuo greičiau baigti šią sumaištį. Jeigu Dantė mano, kad turėdama draugą nefilimą įgysiu daugiau gatvės vaikinų pasitikėjimo, tebūnie taip. Lopas taip pat nebus sužavėtas, bet sunkumus reikia įveikti po vieną, tiesa?

Dantė tvirtai sučiaupė lūpas ir trumpam užsimerkė. Aš jau spėjau priprasti prie tokios jo veido išraiškos.

- Jis turėtų būti žinomas nefilimų bendruomenėje, - galiausiai susimąstęs ištarė Dantė. - Nefilimai turėtų juo žavėtis ir pritarti tavo draugystei su juo.

Nekantriai mostelėjau ranka.

- Puiku. Tad pamėtek man ką nors vietoj Skoto.

- Save.

Krūptelėjau.

- Atleisk. Ką? *Siūlaisi pats?*

Buvau per daug apstulbusi, kad prapliupčiau kvatoti.

- Kodėl ne? - paklausė vaikinai.

- Nejau iš tiesų nori, kad pradėčiau vardyti priežastis? Tai užtruktų visą naktį.

Esi bent penkeriais metais vyresnis, matuojant žmonių amžiumi, - o tai tikras siaubas - neturi humoro jausmo ir... Ak, taip. Mudu negalime vienas kito pakęsti.

- Tai būtų natūralus ryšys. Aš esu tavo pirmasis leitenantas...

- Dėl to, kad Henkas tau suteikė šias pareigas. Aš neturėjau jokios įtakos.

Regis, Dantė visai manęs negirdėjo ir toliau žėrė savo prasimanymus.

- Vos tik susipažinę mudu pajutome vienas kitam trauką. Aš tave guodžiau netekus tėvo. Tokia istorija galima patikėti, - vaikinai nusišypsojo. - Būtų labai gera reklama.

- Jeigu dar kartą užsiminsi apie reklamą, padarysiu... kažką baisaus.

Pavyzdžiui, skelsiu jam antausį. Paskui vošiu sau vien tik už tai, kad sutikau svarstyti Dantės planą.

- Pagalvok apie mano siūlymą. Pasvarstyk.

- Jau svarstau, - atsakiau užlenkdama vieną po kito tris pirštus. - Gerai, baigiau. Nevykęs sumanymas. Labai nevykęs. Aš sakau: „Ne.“

- Gali pasiūlyti ką nors geresnio?

- Taip, bet man reikia laiko pagalvoti.

- Žinoma. Gerai, Nora, - dabar Dantė užlenkė paeiliui tris pirštus. - Ką gi, laikas baigėsi. Man jau širyti reikėjo kokio nors tavo draugo vardo. Jei dar nesupranti, tavo įvaizdis beviltiškai žlunga. Žinia apie tavo tėvo mirtį ir apie tai, kad dabar esi vadė, plinta tarsi gaisras. Žmonės kalba, ir tos šnekos nėra geros. Nefilimai turi tavimi pasikliauti. Turi tikėti, jog tu rūpiniesi nefilimų reikalais, gali užbaigti tėvo pradėtą darbą ir išlaisvinti mus iš puolusių angelų pančių. Reikia, kad nefilimai tave remtų, ir mudu privalome jiems suteikti svarių priežasčių. Pradėsime nuo draugo, gerbiamo nefilimo.

- Pupyte, kaip laikaisi?

Mudu su Dante atsigrėžėme. Tarpduryje stovėjo Vi apžiūrinėdama mus ir atsargiai, ir smalsiai.

- Šauniai, - atsakiau perdėtai entuziastingai.

- Taip ir neatnešei gėrimų, tad pradėjau nerimauti, - papriekaištavo Vi. Draugės žvilgsnis nukrypo į Dantę. Iš Vi akių mačiau, kad draugė atpažino vaikiną ir prisiminė mačiusi jį prie baro.

- Kas tu toks? - paklausė jo Vi.

- Jis? - įsiterpiau. - Hmm. Na, tiesiog atsitiktinis vyrukas...

Dantė žengė į priekį ir atkišo ranką.

- Dantė Materacis. Esu naujasis Noros draugas. Susitikome šiandien, o mus supažindino bendras draugas Skotas Parnelis.

Vos tik išgirdus šiuos žodžius, Vi veidas nušvito.

- Tu pažįsti Skotą Parnelį?

- Tiesą sakant, jis - geras mano draugas.

- Visi Skoto draugai yra ir mano draugai.

Mintyse užverčiau akis.

- Tad ką gi judu čia veikiate? - paklausė Vi.

- Dantė ką tik pasiėmė naują automobilį, - paaiškinau pasitraukdama į šalį, kad draugė netrukdoma galėtų pasigėrėti poršė. - Jis negalėjo atsispirti pagundai pasipuikuoti. Tačiau labai atidžiai neapžiūrinėk. Manau, automobilis be numerių. Vargšas Dantė buvo priverstas jį pavogti, nes visus pinigus išleido krūtinės depiliacijai vašku. Pažvelk, kaip ji žvilga.

- Labai juokinga, - sumurmėjo Dantė.

Tikėjau, kad vaikinai nevalingai užsisėgs bent vieną marškinių sagą, bet jis to nepadarė.

- Jei turėčiau tokį automobilį, taip pat puikuočiausi, - pareiškė Vi.

- Mėginau prikaltinti Norą pasivėžinti, - aiškino Dantė, - bet ji gena mane šalin.

- Dėl to, kad ji turi išties kietą draugą. Jis tikriausiai mokėsi namie, nes praleido visas vertingas pamokas, kurių išmokome vaikų darželyje, pavyzdžiui, mums įdiegė, kad reikia dalytis. Jei tas vaikinai sužinotų, kad vėžinai Norą, apvyniotų tavo spindintį poršė aplink artimiausią medį.

- Oho, - įsiterpiau, - pažiūrėk, kiek valandų. Tu juk turėjai kažkur važiuoti, Dante.

- Kaip tik šįvakar esu laisvas.

Dantė iš lėto nerūpestingai nusišypsojo, o aš supratau, kad jis mėgaujasi kiekviena akimirka galėdamas brautis į mano asmeninį gyvenimą. Širynt jam labai aiškiai pasakiau, kad privalome susitikinėti tik slapta, o dabar Dantė parodė, ką jis galvoja apie mano „taisykles“. Nevykusiai mėgindama išlyginti rezultata, pažvelgiau į vaikiną kaip įmanydama pikčiau ir šalčiau.

- Tau pasisekė, - sučiauškęjo Vi. - Mes žinome, kaip puikiai praleisti vakarą. Jūs bendrausite su kiečiausiomis visame Koldvoteryje merginomis, pone Dante Materaci.

- Dantė nešoka, - skubiai įsiterpiau.

- Šįsyk padarysiu išimtį, - pareiškė Dantė atverdamas mums duris.

Vi suplojo rankomis ir iš džiaugsmo ėmė šokinėti.

- Žinojau, kad šis vakaras bus jėga! - suklykė draugė ir pralindo po Dantės ranka.

- Tik po jūsų, - galantiškai tarė Dantė, uždėdamas ranką man ant juosmens ir veddamas į vidų. Nustūmiau jo ranką, bet pasijutau dar bjauriau, kai vaikinas, palinkęs artyn, sušnibždėjo:

- Džiaugiuosi, kad šnektelėjome.

Mudu nieko neišsprendėme, tariau jam mintimis. Kaip bus su ta draugyste? Niekas nesutvarkyta. Nepamiršk šios smulkmenos. Beje, mano geriausia draugė neturi žinoti, kad tu apskritai egzistuoji.

Tavo geriausia draugė mano, kad turėčiau vyti tavo vaikiną šalin, linksmi atkirto Dantė.

Ji įsitikinusi, kad bet kas, kuriam plaka širdis, turėtų pakeisti Lopą. Jiedu dėl kažko nesutaria.

Idomu.

Dantė nusekė paskui mane trumpu koridoriumi, vedančiu į šokių aikštelę, o aš visą laiką jaučiau išdidžią, raginamą šypseną.

Garsūs monotoniški muzikos ritmai aidėjo mano galvoje tarsi plaktuko dūžiai. Suspaudžiau tarpuakį ir susigūžiau nuo stiprėjančio galvos skausmo. Alkūne atsirėmiau į barą, o laisvą ranką priglaudžiau stiklinę vandens su ledu prie kaktos.

- Jau pavargai? - paklausė Dantė, palikęs Vi šokių aikštelėje ir klestelėjęs ant baro kėdės greta manęs.

- Gal žinai, kaip ilgai ji ketina linksmintis? - paklausiau išsekusiu balsu.

- Regis, jai atėjo antras kvėpavimas.

- Kai kitą sykį rinksiuosi geriausią draugę, primink, kad laikyčiausi atokiau nuo per daug energingų. Vi nepailsta tarsi elektros baterijų reklamos zuikutis.

- Turbūt norėtum grįžti namo.

Papurčiau galvą.

- Vairavau aš, bet negaliu Vi palikti čia vienos. Klausiu rimtai: kaip manai, kaip ilgai jai dar užteks jėgų?

Žinoma, pastarąjį pusvalandį to paties klausinėjau ir savęs.

- Štai ką tau patarsiu. Važiuok namo. Aš liksiu su Vi. Kai tavo draugė galiausiai palūš, parvešiu ją namo.

- Tikėjausi, kad nesikiši į mano asmeninį gyvenimą, - mėginau irzliai įgelti, bet buvau išvargusi ir neįsitikinusi savo teisumu.

- Tai tavo, o ne mano taisyklė.

Prikandau lūpą.

- Gerai, galbūt sutiksiu tik šį, vienintelį, kartą. Kad ir kaip ten būtų, tu patinki Vi. Be to, turi pakankamai ištvermės šokti kartu su ja. Juk tai gerai, tiesa?

Dantė bakstelėjo man į koją.

- Liaukis ieškojusi pateisinimų ir kuo greičiau dink iš čia.

Net pati nustebau, kad su palengvėjimu atsikvėpiau.

- Ačiū, Dante. Lieku tau skolinga.

- Galėsi atsilyginti rytoj. Mudu nebaigėme ankstesnio pokalbio.

Akimirksniu mano palengvėjimas išgaravo. Dantė ir vėl buvo tarsi įkyriai erzinti rakštis.

- Jei kas nors nutiks Vi, tu už tai atsakingas.

- Nieko jai neatsitiks, ir tu tai žinai.

Dantė man nepatiko, bet tikėjau, kad vaikas tesės duotą žodį. Šiaip ar taip, dabar jis yra mano pavaldinys, prisiekęs man ištikimybę. Matyt, būti nefilimų vade nėra jau taip blogai. Padariusi šią išvadą pasišalinau iš klubo.

Naktis buvo giedra, tamsiame danguje vaiduokliška švietė mėnulis. Eidama prie savo automobilio tarsi tolimą dundesį girdėjau iš „Velnio rankinės“ sklindančius muzikos garsus. Įkvėpiau gaivaus spalio oro. Galvos skausmas pagaliau nurimo.

Mano rankinėje suskambo Lopo duotas mobilusis telefonas, kurio signalo negalima aptikti.

- Kaip mergaitės pasilinksmino? - paklausė Lopas.

- Jei būtų Vi valia, mudvi šoktume ištisą naktį, - atsakiau ištraukdama kojas iš batelių ir užnerdama juos ant pirštų. - Aš pajėgiu galvoti tik apie lovą.

- Mudu galvojame apie tą patį.

- Tu taip pat galvoji apie lovą?

Anksčiau Lopas tvirtino, kad miega labai retai.

- Galvoju apie *tave* mano lovoje.

Man suspurdėjo širdis. Vakar pirmąsyk praleidau naktį pas Lopą ir, nors abu jautėme potraukį bei pagundą, prisivertėme miegoti skirtinguose kambariuose. Nežinojau, ar noriu, jog mūsų santykiai pažengtų toliau, bet instinktyviai jaučiau, kad Lopas kupinas ryžto.

- Manęs laukia mama, - atsakiau. - Netinkamas laikas. - Beje, apie netinkamą laiką. Nevalingai prisiminiau paskutinį pokalbį su Dante. Privalau Lopui pranešti visas naujienas. - Ar galėtume susitikti rytoj? Reikia pasikalbėti.

- Toks siūlymas man nelabai tinka.

Pakštelėjau lūpomis į telefoną.

- Šįvakar man tavęs trūko.

- Vakaras dar nesibaigė. Baigęs reikalus galėčiau užsukti į tavo namus. Palik miegamą langą neuždarytą.

- Ką veiki?

- Seku.

Susiraukiau.

- Kalbi miglotai.

- Mano objektas pajudėjo. Turiu skubėti, - tarė Lopas. - Būsiu pas *tave*, kai tik galėsiu.

Ir išjungė telefoną.

Nušlepsėjau šaligatviu spėliodama, ką ir kodėl seka Lopas - man tai kėlė nerimą - ir netrukus pamačiau savo automobilį, 1984 metų laidos folksvageną kabrioletą. Numečiau batelius ant galinės sėdynės ir klestelėjau už vairo. Įkišau raktelį į spynelę, bet variklis neįsijungė, tik kelis kartus išvargęs supukšėjo. Mintyse ištariau kelis šmaikščius žodžius, skirtus bevertei metalo laužo krūvai.

Automobilį netikėtai gavau dovanų iš Skoto, ir ši griuvena man suteikė daugiau vargo nei malonumo. Iššokau į lauką, pakėliau variklio dangtį ir susimąsčiusi pažvelgiau į riebaluotą žarnų bei dėžučių raizginį. Jau buvau patikrinusi alternatorių, karbiuratorių ir žvakes. Kas dar liko?

- Sugedo automobilis?

Nustebinta vyriško nosinio balso, nuskambėjusio už nugaros, atsigrėžiau. Negirdėjau, jog kas nors artintųsi. Dar labiau glumino tai, kad aš nieko

nepajutau.

- Tikriausiai, - atsakiau.

- Reikia pagalbos?

- Kur kas labiau reikia naujo automobilio.

Vyriškis saldžiai ir nervingai nusišypsojo.

- Galiu pavėžėti. Esi šauni. Važiuodami maloniai pasišnekučiuotume.

Atšlijau nuo nepažįstamojo, mano mintys pašėlusiai blaškėsi, mėginau atspėti, kas jis. Instinktyviai jaučiau, kad jis ne žmogus. Ir ne neofilimas. Keista, bet taip pat nepagalvojau, kad jis - puolęs angelas. Nepažįstamojo veidas buvo apvalus, beveik angeliškas, ant galvos styrojo šviesiai gelsvų plaukų kuokštas, ausys atlėpusios. Jis atrodė toks nekaltas, kad išsyk apėmė įtarimas. Sunerimau.

- Ačiū, bet mane pavėžės draugė.

Vyro šypsena išnyko, jis pamėgino sugriebti mane už rankovės.

- Niekur neik, - su neviltimi balse suinkštė jis.

Apstulbusi žengiau kelis žingsnius atatupsta.

- Tai yra... supranti... norėjau pasakyti, - nepažįstamasis užsikirto, paskui jo akys sužibo. - Man reikia pakalbėti su tavo vaikinu.

Mano širdis ėmė smarkiau plakti ir į galvą pradėjo plūsti nerimastingos mintys. O jeigu šis vyras - neofilimas, bet aš jo nepajutau? Gal jis tikrai žino apie mane ir Lopą? Gal jis mane susirado, kad paaiškintų, jog neofilimai nebendrauja su puolusiais angelais? Buvau ką tik iškepta nefilimė ir fiziškai nepažįstamajam nė iš tolo neprilygau.

- Neturiu jokio vaikino, - atsakiau stengdamasi likti rami ir patraukiau į „Velnio rankinę“.

- Suvesk mane su Lopu, - šūktelejo pavymui vyriškis tuo pačiu labai spigiu balsu. - Jis manęs vengia.

Paspartinau žingsnį.

- Pasakyk jam, kad nesislapstyti, aš... aš... jį vis tiek išrūkysiu. Jei prireiks, sudeginsiu visą Delfų pramogų parką!

Atsargiai dirstelėjau per petį. Nežinojau, į ką įsipainiojo Lopas, bet krūtinėje jaučiau nerimą. Kad ir kas šis vyras, nepaisant angeliško veido, jis nusiteikęs rimtai.

- Jam nepavyks nuo manęs pasislėpti!

Vyriškis kresnomis kojomis nuskuodė tolyn ir išnyko šešėliuose. Nuo jo švilpaujamos melodijos man nugara perbėgo šiurpas.

Po pusvalandžio įsukau į prievažą prie mūsų namo. Mudvi su mama gyvename tradiciniame Meino valstijos kaimiškame name baltomis sienomis, mėlynomis langinėmis ir nuolat gaubiamame rūko marškos. Šiuo metų laiku medžiai liepsnojo raudonai ir geltonai, ore tvyrojo gaivus pušų saku, deginamų augalų ir drėgnų lapų kvapas. Užbėgau priebučio, ant kurio tarsi sargybiniai pūpsojo didžiuliai moliūgai, laiptais ir įėjau į vidų.

- Aš namie! - šūkteleėjau mamai.

Iš svetainės sklindanti šviesa išdavė, kur ji įsitaisiusi. Numečiau raktus ant indaujos ir nuėjau pas mamą.

Ji užlenkė skaitomos knygos lapo kampą, pakilo nuo sofos ir tvirtai mane apkabino.

- Kaip praleidai vakarą?

- Esu visiškai išsekusi, - atsakiau rodydama į laiptus. - Jeigu pavyks nusigauti iki miegamojo, tai tik valios pastangų dėka.

- Šįvakar čia buvo užsukęs kažkoks vyras ir teiravosi tavęs.

Susiraukiau.

- Koks vyras?

- Jis neprisistatė ir nepaaiškino, iš kur tave pažįsta, - atsakė mama. - Ar turėčiau sunerinti?

- Kaip jis atrodė?

- Apvalaus, rausvo veido, šviesiaplaukis.

Vadinasi, jis. Vyras, turintis kažkokių sąskaitų su Lopu. Dirbtinai nusišypsojau.

- Ak, žinoma. Tai prekybos agentas. Jis vis mėgina prikalbinti, kad mūsų klasė mokyklos baigimo nuotrauką darytų jo studijoje. Nespėsiu nė apsidairyti, kai jis man išsiūlys pagaminti mokyklos baigimo kvietimus. Ar bus labai siaubinga, jeigu šįvakar nenusiprausiu veido? Trokštu tik kristi į lovą, neištversiu nė poros minučių.

Mama pabučiavo mane į kaktą.

- Saldžių sapnų.

Užlipau į savo miegamąjį, uždariau duris ir išsidriekiau ant lovos. „Velnio rankinės“ muzika vis dar aidėjo galvoje, bet buvau per daug pavargusi, kad tai rūpėtų. Snūduriuodama prisiminiau langą. Sudejavusi nusvirduliavau prie jo ir atrakinau užraktą. Lopui galbūt ir pavyks patekti į vidų, bet abejoju, ar pasiseks iš manęs ką nors išgirsti.

Užsitraukiau antklodę iki smakro, pajutau artėjant švelnų, palaimingą sapną ir leidausi jo nešama...

Tada čiūžinys įdubo nuo kito kūno svorio.

– Nesuprantu, kodėl esi taip prisirišusi prie savo lovos, – prikišo Lopas. – Ji yra trisdešimčia centimetrų per trumpa ir visu metru per siaura, be to, mane erzina violetinės paklodės. Kita vertus, mano lova...

Atmerkusi vieną akį pamačiau, kad Lopas guli išsitiesęs šalia manęs, laisvai sunėręs rankas už galvos. Tamsios vaikino akys žvelgė į manąsias, nuo jo sklido švaros ir seksualumo dvelksmas. Svarbiausia, jaučiau šiltą jo kūną, prisispaudusį prie manęs. Kad ir kaip troškau, nurimti ir užmigti negalėjau, nes Lopas buvo visai čia pat.

– Cha, – atšoviau. – Žinau, kad tau visai nerūpi, ar mano lova patogi, ar ne. Tu galėtum miegoti ir ant plytų krūvos.

Lopas – puolęs angelas, tad jis nepajėgia nieko fiziškai jausti. Ne tik skausmo, bet ir malonumo. Turėjau pasitenkinti žinodama, kad, tuo metu, kai vaikiną bučiuoju, jis jaučia tik emocinį džiugesį. Stengiausi apsimesti, kad tai nesvarbu, bet iš tiesų troškau, jog mano prisilietimai jį įelektrintų.

Lopas švelniai pabučiavo mane į lūpas.

– Apie ką norėjai pakalbėti?

Nepajėgiau prisiminti. Lyg ir apie Dantę. Kad ir kas tai buvo, atrodo nesvarbu. Dabar net ir pokalbis neturėjo jokios reikšmės. Prisiglaudžiau stipriau, ir Lopas delnu paglostė man nuoga ranką. Pajutau, kaip malonus virpulys nuvilnijo iki pat pirštų galiukų.

– Kada galėsiu pamatyti, kaip tu šoki? – paklausė Lopas. – Mudu niekada nesame kartu šokę „Velnio rankinėje“.

– Nedaug praradai. Šįvakar man buvo pasakyta, kad šokių aikštelėje atrodau kaip iš vandens ištraukta žuvis.

– Vi neturėtų būti tokia šiurkšti, – sušnibždėjo vaikinąs bučiuodamas man ausį.

– Tai ne Vi, o Dantės Materačio žodžiai, – išsiblaškiusi prisipažinau.

Lopo bučiniai nešė mane į palaimingą būseną, kur nereikia nei įrodinėti, nei ką nors iš anksto apgalvoti.

- Dantė? - pakartojo Lopas, ir jo balse pasigirdo nemaloni gaidelė.

Velnias.

- Negi pamiršau pasakyti, kad ten buvo ir Dantė? - paklausiau.

Lopas irgi Dantę pirmąsyk pamatė tik šį rytą, beveik per visą įtemptą susitikimą baiminausi, kad kuris nors iš vaikinų šoks muštis. Lopui nepatiko, kad Dantė vaidina mano politinį patarėją ir verčia pradėti karą su puolusiais angelais, o Dantė... na, Dantė apskritai nekentė puolusių angelų.

Lopo žvilgsnis pasidarė šaltas.

- Ko jis norėjo?

- Ak, dabar prisiminiau, apie ką norėjau su tavimi pakalbėti, - sutraškinau krumpliais. - Dantė nori, kad nefilimai mane pripažintų, nes dabar esu jų vadė. Bėda ta, kad nefilimai manimi nepasitiki. Jie manęs nepažįsta. Ir Dantė pasiryžęs tai pakeisti.

- Nieko nauja nepasakei.

- Dantė mano, kad būtų gerai, jeigu aš, hmm, pradėčiau su juo draugauti. Nesijaudink! - skubiai pridūriau. - Tai būtų tik dėl akių. Nefilimai privalo galvoti, kad jų vadė yra rimtai nusiteikusi. Turime nuslopinti gandus, kad mano vaikinai - puolęs angelas. Juk pats žinai, kad geriausias būdas pademonstruoti vienybę - susidėti su saviškiu. Tada apie mane palankiai atsilieptų. Mus galbūt net pradėtų vadinti Norante. Arba Danta. Kaip tau tai patinka? - paklausiau stengdamasi kalbėti atsainiai.

Lopas išsiviepė.

- Tiesą sakant, man tai nepatinka.

- Jeigu tave tai paguos, žinok, kad negaliu pakęsti Dantės. Per daug nesielvartauk.

- Mano mergina nori susirasti kitą vaikiną, ir tu siūlai nesielvartauti.

- Juk tai tik dėl akių. Pažvelk į šviesiąją pusę...

Lopas nelinksmiai nusijuokė.

- Ar yra dar kokia nors šviesioji pusė?

- Tai truks tik chešvano mėnesį. Henkas visus nefilimus nuteikė šiai akimirkai. Jis pažadėjo nefilimus išgelbėti, ir jie visi mano, kad taip bus. Kai chešvanas ateis ir baigsis taip, kaip visada, nefilimai supras, kad tie pažadai buvo nieko verti, ir

palengva viskas grįš į savo vėžes. Dabar, kai nefilimai yra įsiauđrineę, o jų svajonės ir viltys pagrįstos klaidingu tikėjimu, jog aš galiu juos išvaduoti iš puolusių angelų gniaužtu, privalome stengtis, kad nefilimai būtų patenkinti.

- Ar nepagalvojai, kad nefilimai ims kaltinti tave, jei nebus išgelbėti? Henkas išdalijo daug pažadų, o kai jie nebus ištesėti, niekas Henkui nebegalės priekaištauti. Dabar tu esi nefilimų vadė. Esi šios kampanijos simbolis, angele, - iškilmingai pareiškė Lopas.

Spoksojau į lubas. Taip, buvau apie tai pagalvojusi. Norėčiau, kad pajėgčiau dažniau logiškai mąstyti.

Vieną naktį, neatmenamai seniai, arkangelai mane privertė sudaryti svarbiausią gyvenimo sandėrį. Jie pažadėjo suteikti galią nužudyti Henką, jeigu numalšinsiu nefilimų sukilimą. Iš pradžių neketinau sutikti su šiuo sandoriu, bet Henkas mane privertė. Jis norėjo sudeginti Lopo plunksną ir pasiųsti vaikiną į pragarą. Todėl aš Henką nušoviau.

Henkas negyvas, ir arkangelai tikisi, kad aš sulaikysiu nefilimus nuo karo.

Kaip tik tada iškilo daugybė keblumų. Vos kelios valandos iki Henko žūties aš jam prisiekiau, kad vadovausiu nefilimų armijai. Jei netesėsiu priesaikos, mirsime abi su mama.

Kaip tesėti savo pažadą arkangelams ir priesaiką Henkui? Neturiu iš ko rinktis. Aš *vesiu* Henko armiją. Į taiką. Tikriausiai jis ne tai įsivaizdavo versdamas mane prisiekti, bet dabar jis negyvas ir negali ginčytis dėl smulkmenų. Tačiau nepamiršau, kad nusigrėždama nuo sukilimo nefilimus palieku puolusių angelų įkaitais. Tai ne visai teisinga, bet gyvenime dažnai tenka daryti nelengvus sprendimus. Aš tai labai gerai žinojau. Dabar man labiau rūpėjo, kad būtų patenkinti arkangelai, o ne nefilimai.

- Ką mudu žinome apie priesaiką? - paklausiau Lopo. - Dantė aiškino, kad ji įsigalioja po Henko mirties, bet kas sprendžia, ar aš ją tesiu, ar ne? Kas pasakys, ką galiu daryti vykdydama priesaiką? Pavyzdžiui, aš pasitikiu tavimi, puolusiu angelu ir amžinu nefilimų priešu. Ar už tokį priesaikos sulaužymą turėčiau mirti?

- Laimė, tavo duota priesaika yra labai neapibrėžta, - su aiškiu palengvėjimu tarė Lopas.

Na, taip, ji neapibrėžta. Ir drauge tiksli. *Henkai, jeigu tu mirsi, aš vadovausiu armijai.* Daugiau nė žodžio.

- Kitaip tariant, turiu neleisti kilti karui ir siekti, kad arkangelai būtų patenkinti.

Lopas atsiduso ir tarė beveik pačiam sau:

- Kai kurie dalykai niekada nesikeičia.

- Pasibaigus chešvanui, nefilimai atsisakys siekio iškovoti nepriklausomybę.

Kai mes priversime patenkintus arkangelus plačiai nusišypsoti, galėsime viską pamiršti, - prižadėjau pabučiuodama vaikiną. - Tada būsime tik tu ir aš.

- Degu iš nekantrumo laukdamas, kada taip bus, - suaimanavo Lopas.

- Klausyk, - tariau, nors labai nenorėjau liesti šios temos, - šįvakar prie manęs priėjo kažkoks vyras. Jis norėjo pasikalbėti su tavimi.

Lopas linktelėjo.

- Peperis Fraibergas.

- Ar Peperio veidas apvalus kaip krepšinio kamuolys?

Vaikinas vėl linktelėjo.

- Jis mane persekioja, nes galvoja, kad sulaužiau susitarimą. Peperis visai nenori su manimi pasikalbėti. Jis trokšta surakinti mane grandinėmis pragare ir nusišluostyti į mane delnus.

- Ar man tik taip atrodo, ar tai iš tiesų rimta?

- Peperis Fraibergas - arkangelas, bet gyvena dvigubą gyvenimą. Pusę laiko jis būna arkangelas, kitą pusę - žmogus. Iki šiol jis labai šauniai gyveno abiejuose pasauliuose. Peperis turi arkangelo galių, kurias ne visada panaudoja geram tikslui, kai mėgaujasi žmogiškomis nuodėmėmis.

Vadinasi, Peperis - arkangelas. Nenuostabu, kad nepajėgiau jo atpažinti. Mano bendravimo su arkangelais patirtis nėra didelė.

- Kažkas perprato, kad Peperis žaidžia iškrypėlišką žaidimą, - toliau aiškino Lopas, - sklinda gandai, kad Peperį šantažuoja. Greitu laiku nesumokėjus šantažuotojui, jo atostogos Žemėje gali tapti nuolatinės. Jeigu arkangelai sužinos Peperio kėslus, atims jo galias ir nuplėš sparnus. Tada jis amžinai įstrigs čia.

Viskas susidėliojo į savo vietas.

- Peperis mano, kad *tai tu* jį šantažuoji.

- Neseniai išsiaiškinau Peperio kėslus. Sutikau išsaugoti paslaptį, o jis, savo ruožtu, pažadėjo man gauti Enocho knygą. Jis savo pažado netesėjo, todėl tikrai mano, kad jaučiuosi apgautas. Manau, jog Peperis buvo neatsargus, ir kažkuris kitas angelas pasinaudojo jo paklydimais.

- Ar pasakei apie tai Peperiui?

Lopas nusišypsojo.

- Galvoju, kaip tai padaryti. Peperis nėra labai nusiteikęs kalbėti.

- Jis pagrasino sudeginsiąs visą Delfų parką, jeigu reikės tave išrūkyti.

Žinojau, kad arkangelai bijo kelti koją į Delfų pramogų parką nuogaustaudami dėl savo saugumo. Parką įkūrė puolę angelai ir daug jų ten gyveno, tad šis grasinimas man atrodė beprasmiškas.

- Ant jo kaklo užnerta kilpa, Peperis apimtas nevilties. Man gali tekti liūsti į pogrindį.

- Pogrindį?

- Slapstyti. Neiškišti galvos.

Pasirėmusi ant alkūnės įsistebeilijau į Lopą.

- Kuo čia dėta aš?

- Peperis tikisi, kad jį atvesi tiesiai pas mane. Jis nesitrauks nuo tavęs nė per žingsnį. Net dabar, kai mudu kalbamės, Peperis laukia gatvėje ir akylai ieško mano automobilio, - Lopas nykščiu perbraukė man skruostą. - Jis sumanus, bet ne tiek, kad sutrukdytų maloniai leisti laiką su savo mergina.

- Pažadėk, kad nesiduosai sugaunamas.

Mintis, kad Peperis sučiups Lopą ir pasiūs į pragarą, manęs visai nežavėjo.

Lopas užkišo pirštą už mano marškinėlių iškirptės ir prisitraukęs pabučiavo.

- Nesijaudink, angele. Esu ir anksčiau slapstęsis.

Kai pabudau, lova šalia manęs buvo šalta. Nusišypsojau prisiminusi, kaip užmigau susirangiusi Lopo glėbyje, ir susimąščiau, jog labai tikėtina, kad Peperis Fraibergas, arba ponas Arkangelas, turintis negražių paslapčių, visą naktį tykojo prie mano namų ir vaidino šnipą.

Mintimis nusikėliau į tą rudeni, kai mokiausi priešpaskutinėje klasėje. Tada dar buvau nebučiavusi vaikino. Nė įsivaizduoti negalėjau, kas manęs laukia. Lopas man yra toks svarbus, kad net nemoku išreikšti žodžiais. Jo meilė ir tikėjimas padėjo padaryti sunkius paskutiniojo meto sprendimus. Jei tik mane apnikdavo abejonės arba gailėtis, užtekdavo pagalvoti apie Lopą. Nebuvau tikra, kad visada pasirinkdavau tinkamai, bet vieną dalyką tvirtai žinojau. Pasielgiau teisingai pasirinkdama Lopą. Negaliu jo išsižadėti. Nieku gyvu.

Vidudienį paskambino Vi.

- Gal eime pabėgioti? - paklausė draugė. - Ką tik nusipirkau teniso batelius, noriu juos praavėti.

- Vi, vakar šokdama prisitryniau pūsles. Pala, pala. Nuo kada tau patinka bėgioti?

- Nėra jokios paslapties. Turiu nedidelį antsvorį, - atsakė ji. - Esu stambiu kaulų, bet tai nereiškia, kad turėčiau būti padribusi. Yra toks vaikinys, vardu Skotas Parnelis. Jeigu numetusi svorio išdrįsiu jį medžioti, taip ir pasielgsiu. Noriu, kad Skotas spoksotų į mane taip, kaip į tave spokso Lopas. Anksčiau į dietą ir mankštinimąsi žiūrėjau nerimtai, bet dabar atverčiu naują gyvenimo puslapį. Šiandien pat. Man labai patinka mankštintis. Mankšta - mano geriausia draugė per amžius.

- Štai kaip! O aš?

- Kai numesiu svorio, vėl būsi mano geriausia draugė. Užvažiuosiu tavęs paimti po dvidešimties minučių. Nepamiršk raiščio nuo prakaito ant kaktos. Sudrėkę tavo plaukai atrodo siaubingai.

Paspaudžiau atsijungimo mygtuką, per galvą užsimaukšlinau berankovę palaidinę, ant jos šiltus sportinius marškinėlius ir susivarsčiau teniso batelius.

Vi atvažiavo manęs paimti tiksliai sutartu laiku. Išsyk supratau, kad nevažiuosime į mokyklos sporto aikštyną. Draugė niūniuodama sau po nosimi violetiniu dodžu neonu pasuko į priešingą nuo mokyklos pusę.

- Kur mudvi važiuojame? - paklausiau.

- Nusprendžiau, kad bėgiosime kalneliais. Kalneliai labai stiprina šlaunų raumenis.

Vi pasuko į Diakono kelią, ir man staiga toptelėjo.

- Luktelėk, juk Skotas gyvena Diakono kelyje.

- Taip, tiesa, gyvena.

- Mudvi bėgiosime prie Skoto namų? Ar tai nepanašu į... nežinau... tykojimą?

- Tu į viską žiūri labai niūriai, Nora. Kodėl nelaikyti to paskatinimu? Mudvi nenuleisime akių nuo apdovanojimo.

- O jeigu Skotas mus pamatys?

- Judu su Skotu - draugai. Jeigu vaikinys mus pamatys, jis tikriausiai išeis pasikalbėti. Būtų nemandagu, jeigu nestabtelėtume su juo pasišnekėti.

- Kitaip sakant, bėgiojimas čia niekuo dėtas. Tu tiesiog nori susitikti su Skotu.

Vi palingavo galvą.

- Kokia tu nuoboda.

Draugė vingiavo vaizdinga kelio, iš abiejų pusių apsupto tankiais amžinai

žaliuojančiais medžiais, atkarpa. Po poros savaičių medžiai pasidengs šerkšnu.

Skotas su mama Lina Parnel gyveno daugiabučių namų kvartale, kuris netrukus išniro už kito posūkio. Vasarą Skotas buvo palikęs namus ir slapstėsi. Vaikinas dezertyravo iš Henko Milaro nefilimų armijos, ir Henkas nepailsdamas jo ieškojo tikėdamasis parodyti, kaip baudžiami neklusnieji. Kai nužudžiau Henką, Skotas galėjo grįžti namo.

Sklypą juosė mūrinė tvora. Buvau tikra, kad jos paskirtis – atitverti gyvenamųjų namų kvartalą nuo kelio, bet man vaizdas vis tiek priminė kalėjimą. Vi įvažiavo pro vartus, o aš staiga prisiminiau, kaip draugė padėjo šniukštinėti Skoto miegamajame. Tada galvojau, kad vaikinas yra niekam tikęs mulkis. Kaip viskas pasikeitė! Vi pastatė automobilį netoli teniso kortų. Tinklai jau seniai buvo nuplėšti, o dangą kažkas išsterliojo grafičiais.

Išlipusios iš automobilio mudvi kelias minutes rąžėmės.

– Šiame rajone nesaugu ilgai palikti neoną be priežiūros, – pareiškė Vi. – Gal bėgiokime ratais aplink namus. Šitaip galėsiu užmesti akį į savo kūdikį.

– Žinoma. Ir Skotas turės daugiau galimybių mus pamatyti.

Vi mūvėjo rožines sportinio kostiumo kelnes su ant užpakalio išspaustu auksiniu užrašu *DIVA* ir vilkėjo rožinę vilnonę striukę. Ji buvo ryškiai pasidažiusi, įsisegusi deimantinius auskarus, užsimovusi žiedą su rubinu ir pasikvėpinusi, regis, Dioro kvėpalais *Pure Poison*. Kaip tik šitaip pasipuošus kasdien bėgiojama.

Mudvi leidomės iš lėto bėgti plūktu taku aplink namus. Kaitino saulė, tad po trijų ratų aš nusivilkau šiltus marškinėlius ir užsirišau ant juosmens. Vi tiesiu taikymu nėrė prie apšiurusio suolo, klestelėjo ant jo ir gaudydama orą pareiškė:

– Nubėgome maždaug aštuonis kilometrus.

Pažvelgiau į taką. Žinoma... jeigu atmesime šešis su puse.

– Gal dirstelėkime pro Skoto langus, – pasiūlė Vi. – Šiandien sekmadienis. Skotas galėjo pramiegoti ir jį reikia draugiškai pažadinti.

– Skotas gyvena trečiame aukšte. Jeigu neono bagažinėje neturi dvylikos metrų ilgio kopėčių, dirstelėti pro langą nepavyks.

– Pamėginkime ką nors paprastesnio. Pavyzdžiui, pasibelskim į jo duris.

Kaip tik tuo metu į stovėjimo aikštelę įriedėjo maždaug 1970-ųjų laidos oranžinis plimutas barakuda ir sustojo. Iš jo išlipo Skotas. Kaip ir daugumos nefilimų, vaikinų kūnas buvo labai raumeningas, jis dažnai lankėsi treniruoklių

salėje. Skotas taip pat buvo neįprastai aukštas – beveik dviejų metrų ūgio. Jo plaukai kirpti trumpai, tarsi kalinio, vaikinai vyriškas ir išvaizdas. Šiandien jis vilkėjo tinklinius krepšinio šortus ir medvilninius marškinėlius nuplėštomis rankovėmis.

– Ak, – sumainavo Vi vėdindama save delnais.

Pakėliau ranką ketindama šūktelėti Skotui, bet tuo metu atsidarė barakudos durelės keleivio pusėje ir pro jas išniro Dantė.

– Pažvelk, – nudžiugo Vi. – Tai Dantė. Paskaičiuok. Mudvi ir juodu. Žinojau, kad man patiks bėgioti.

– Pajutau staigų poreikį lėkti iš čia, – sumurmėjau.

Ir nesustoti, kol gerokai nutolsiu nuo Dantės. Nebuvau nusiteikusi tęsti vakarykščio pokalbio. Taip pat nebuvau nusiteikusi, kad Vi piršliautų. Jai tai daryti sekasi per daug gerai, net pykina.

– Per vėlu. Mus pastebėjo, – pareiškė Vi mojuodama ranka tarsi sraigtasparnio mente.

Žinoma, Skotas su Dante atsišliejo į barakudą ir linguodami galvas plačiai šypsojosi.

– Ar tu mane persekioji, Grei? – sušuko Skotas.

– Jis tavo, – pareiškiau Vi, – o aš ketinu toliau bėgioti.

– O kaip Dantė? Jis jausis tarsi šuniui penkta koja, – pasiskundė draugė.

– Jis to nusipelnė, patikėk.

– Koks gaisras tave atvijo, Grei? – riktelėjo Skotas.

Nusiminusi išvydau, kad abu vaikinai artinasi prie mūsų.

– Treniruojuosi, – atšoviau. – Ketinu... pradėti lankyti lengvąją atletiką.

– Lengvosios atletikos treniruotės prasidės tik pavasarį, – priminė Vi.

Pasikarkit.

– Oi, pulsas retėja, – surikau Skotui ir pasileidau bėgti priešinga nuo vaikinų kryptimi.

Išgirdau, kad Skotas mane vejasi. Netrukus jis sugriebė palaidinės petnešėlę ir žaismingai timptelėjo.

– Gal paaiškintum, kas čia vyksta?

Atsigrėžiau į vaikiną.

– O kaip tau atrodo?

– Atrodo, tarsi judvi su Vi atvykote manęs aplankyti apsimesusios, kad

bėgiojate.

Girdama paplekšnojau jam per petį.

- Atspėjai, gudruoli.

- Tai kodėl tu bėgi šalin? Ir kodėl Vi kvepia taip, lyg būtų užsipylusi visą buteliuką kvepalų?

Nieko neatsakiau leisdama Skotui atspėti pačiam.

- Aišku, - galiausiai ištarė jis.

Skėstelėjau rankomis.

- Aš savo darbą baigiau.

- Nesuprask klaidingai, bet nežinau, ar pajėgsiu visą dieną bendrauti su Vi. Ji gana... energinga.

Nespėjau duoti išmintingo patarimo, kai išgirdau žodžius:

- Apsimetinėk tol, kol pradės patikti.

Greta manęs išdygo Dantė.

- Ar galime šnektelėti? - paklausė jis.

- O varge, - sušnibždėjau.

- Dabar mano eilė pasišalinti, - tarė Skotas ir, didžiam mano nusivylimui, nuturseno tolyn palikdamas mudu su Dante vienus.

- Ar gali vienu metu ir bėgti, ir kalbėti? - paklausiau Dantės manydama, kad bus geriau, jei nereikės žiūrėti vaikinui į akis, kol jis vėl dalysis mintimis apie mūsų netikrus santykius. Be to, toks siūlymas leido suprasti, kad aš visai nenoriu šnektėtis.

Risnodamas greta manęs Dantė paspartino žingsnį.

- Džiaugiuosi matydamas, kad bėgioji, - pagyrė jis.

- Kodėl? - paklausiau šnopo udara ir nubraukiau plaukus nuo iškaitusio veido.

- Susijaudini matydamas mane suprakaitavusią ir susivėlusią?

- Dėl to ir taip pat todėl, kad tokia mankšta labai pravers tam, ką aš tau numačiau.

- Tu man kažką numatei? Kažkodėl nesinori nieko daugiau girdėti.

- Galbūt jau ir esi nefilimė, Nora, bet turi trūkumą. Kitaip nei natūraliai pradėtos nefilimės, nesi labai aukšta ir neturi daug fizinės jėgos.

- Esu kur kas stipresnė, negu manai, - paprieštaravau.

- Stipresnė, negu *buvai*. Tačiau ne tokia stipri kaip nefilimė. Tavo kūnas liko toks pat, ir nors jis pakankamai tvirtas, dabar to nepakanka, kad galėtum varžytis su kitais. Tavo pečiai per daug gležni. Palyginti su manimi esi baisiai

mažo ūgio. O tavo raumenys apgailėtini.

- Čia tai bent pagyrimas.

- Galėjau pasakyti tai, ką, mano nuomone, tu nori girdėti, o ne tai, ką privalai žinoti. Tačiau ar tada būčiau tikras draugas?

- Kodėl manai, kad turi visa tai man pasakoti?

- Tu nesi pasirengusi kovoti. Susigrūmusi su puolusiu angelu beviltiškai pralaimėtum. Tai akivaizdu.

- Nieko nesuprantu. Kodėl turėčiau kovoti? Regis, vakar gana aiškiai pasakiau, kad jokio karo nebus. Aš nefilimus vesiu į taiką.

Taip pat nusimesiu nuo sprando arkangelus. Mudu su Lopu tvirtai nusprendėme, kad įsiutę nefilimai - ne tokie baisūs priešai kaip visagaliai arkangelai. Akivaizdu, kad Dantė nori kautis, bet mudu tam nepritariame. Būdama nefilimų armijos vade galutinai sprendžiu aš. Jaučiau, kad Dantė nori pakenkti, ir man tai labai nepatiko.

Vaikinas sustojo ir sugriebė mane už riešo, kad galėtų pažvelgti tiesiai į akis.

- Tu negali kontroliuoti visko, kas vyksta, - tyliai ištarė jis, ir mane nukrėtė šiurpas, tarsi būčiau prarijusi ledo gabalėlį. - Manai, jog viską išsigalvojau, bet aš Henkui prižadėjau tavimi rūpintis. Galiu pasakyti viena. Jeigu kiltų karas arba maištas, tu neišvertum. Tik ne tokios fizinės formos, kokios esi dabar. Jeigu tau kas nors nutiktų ir nepajėgtum vadovauti armijai, sulaužytum duotą priesaiką. Pati žinai, ką tai reiškia.

Ak, puikiai žinojau, ką tai reiškia. Kad pati išoksiu į kapo duobę ir dar nusitempsiu mamą kartu su savimi.

- Noriu, kad įgytum pakankamai įgūdžių ir mokėtum apsiginti, - paaiškino Dantė. - Daugiau nieko nesiūlau.

Nurijau seilę.

- Vadinasi, jeigu treniruosisi kartu su tavimi, tapsiu ganėtinai stipri susidoroti su savo pareigomis?

Žinoma, su puolusiais angelais pajėgčiau kovoti. Tačiau kaip arkangelai? Pažadėjau sustabdyti nefilimų maištą. Treniruotis ruošiantis mūšiu ne visai dera su šiuo tikslu.

- Manau, verta pamėginti.

Nuo šios minties man suspaudė širdį, bet nenorėjau parodyti Dantei, kad bijau. Jis ir taip mano, kad aš nepajėgi susidoroti su iššūkiais.

- Tad kas tu man būsi? Tariamais vaikiņš ar asmeninīs treneris?

Dantē šyptelējo puse lūpu.

- Ir vienas, ir kitas.

Kai pabėgiojus Vi išleido mane prie namų, mobiliajame telefone radau du praleistus skambučius. Pirmasis buvo Marsės Milar, kuri kartais man žiauriausiai keršija, tačiau taip pat yra netikra, bet nemylima kraujo sesuo. Pragyvenau septyniolika metų nežinodama, kad mergaitė, kuri pradinėje mokykloje vogdavo mano šokoladinį pieną, o vidurinėje priklijuodavo moteriškus įklotus prie mano spintelės, turi tokią pačią DNR, kaip ir aš. Marsė pirmoji sužinojo tiesą ir tėškė ją man į veidą. Tarp mūsų galiojo nerašyta sutartis viešai neaptarinėti giminystės ryšių, be to, šis žinojimas beveik nepakeitė mūsų santykių. Marsė ir toliau buvo nevalgi bukagalvė, o aš dažnai turėdavau saugotis, kad nepatirčiau netikros sesers patyčių.

Marsė nepaliko jokios žinutės, o aš negalėjau atspėti, ko ji iš manęs norėjo, todėl ėmiausi kito praleisto skambučio. Nežinomas numeris. Balso pašte buvo girdėti tik duslus, vyriškas šnopavimas, bet nė vieno žodžio. Galbūt tai Dantė, gal Lopas, o gal Peperis Fraibergas. Mano numeris yra ištrauktas iš telefono abonentų sąrašą, tad Peperis galėjo jį sužinoti. Ši mintis visiškai neguodė.

Išsiėmiau po lova pakištą molinę taupyklę, ištraukiau gumini kamštį ir iškračiau septyniasdešimt penkis dolerius. Rytoj penktą ryto Dantė atvažiuos manęs paimti – mudu bėgiosime ir kilosime svarmenis. Tik kartą su pasibjaurėjimu dirstelėjęs iš mano teniso batelius vaikiną pareiškė:

– Jie suplyš pirmą treniruočių dieną.

Tad sutaupytus kišenpinigius ketinau išleisti sportukams.

Nemaniau, kad karo grėsmė buvo tokia rimta, kokią mėgino pavaizduoti Dantė, ypač dėl to, kad mudu su Lopu slapta ketinome išgelbėti nefilimus nuo pražūtingo maišto, bet Dantės pastabos apie mano ūgį, greitį ir vikrumą užgavo savigarbą. *Iš tiesų* buvau žemesnė už visus pažįstamus nefilimus. Kitaip negu jie, aš gimiau žmogaus kūne – vidutinio svorio, su vidutiniais raumenimis, visais požiūriais vidutiniška – o nefilime tapau tik todėl, kad man buvo perpiltas kraujas ir daviau Persikūnijimo įžadus. Buvau viena jų teoriškai, bet ne praktiškai. Nenorėjau, kad šis skirtumas būtų ryškus tarsi ant nugaros nupieštas taikinyš,

bet vidinis balsas kuždėjo, kad taip gali atsitikti.

Be to, privalau išsaugoti savo valdžią.

- Kodėl mudu mankštinsimės taip anksti? - paklausiau Dantės, bet turbūt pati žinojau atsakymą.

Bėgdami greta nefilimų greičiausi pasaulyje žmonės atrodytų tarsi tursenantys lengva ristele. Spėjau, kad būdami geriausios formos nefilimai gali bėgti net aštuoniasdešimties kilometrų per valandą greičiu. Jeigu mudu su Dante tokiu greičiu lakstytume mokyklos stadione, atkreiptume nepageidaujamą dėmesį. Tačiau pirmadienį, prieš auštant, dauguma žmonių miega, todėl galėsime netrukdomi pasimankštinti.

Įsigrūdau pinigus į kišenę ir patraukiau prie laiptų.

- Grįšiu po kelių valandų! - šūktelejau mamai.

- Troškiny bus paruoštas lygiai šeštą, tad neveluok, - atsakė ji iš virtuvės.

Po dvidešimties minučių išengiau pro parduotuvės „Piterio persirengimo kambarys“ duris ir patraukiau į avalynės skyrių. Pasimatavusi kelias poras išsirinkau sportinius batelius nuo išpardavimo lentynos. Tegul Dantė atima iš manęs pirmadienio rytą - į mokyklą eiti nereikės, nes vyksta regioninė mokytojų kvalifikacijos kėlimo diena - bet neketinu dėl jo išleisti visų sutaupytų kišenpinigių.

Sumokėjau už batelius ir mobiliajame telefone pasitikrinau, kiek valandų. Dar nėra nė keturių. Atsargumo sumetimais su Lopus buvome susitarę viešai kalbėti telefonu tik būtiniausiais atvejais, bet ant šaligatvio prie parduotuvės skubiai apsidairiusi į abi puses įsitikinau, kad esu viena. Iš rankinės išsitraukiau Lopo duotą telefoną, kurio buvimo vietos nustatyti neįmanoma, ir surinkau vaikiną numerį.

- Esu laisva porą valandų, - pasakiau Lopui eidama prie savo automobilio, kurį buvau pastačiusi kitame kvartale. - Stebėjimo kalvos parke, už karuselės, yra nuošalus kluonas. Galiu ten atvažiuoti po penkiolikos minučių.

Iš Lopo balso supratau, kad jis šypsosi.

- Labai nori su manimi susitikti?

- Man reikia hormonų antplūdžio.

- Mylėdamasi su manimi apleistame kluone jį pajusi?

- Ne, tikriausiai mane ištikis hormoninė koma, bet noriu patikrinti šią teoriją.

Išėjau iš parduotuvės „Piterio persirengimo kambarys“. Jei neužtruksiu prie šviesoforų, būsiu ten net po dešimties...

Sakinio baigti nespėjau. kažkas užmetė man ant galvos medžiaginį maišą ir tvirtai, tarsi gniaužtais, apglėbė iš nugaros. Apstulbusi išmečiau mobilųjį telefoną. Šaukiau ir mėginau išsilaisvinti, bet mane sugriebusios rankos buvo stipresnės. Išgirdau atriedant automobilį, jis žvygindamas padangas sustojo greta.

Prasivėrė durelės, ir mane įgrūdo į vidų.

Mikroautobuse tvyrojo prakaito tvaikas, sumišęs su citrininiu oro gaiviklio kvapu. Šildymas buvo įjungtas visa galia, pro priekines groteles plūdo karštas oras. Suprakaitavau. Galbūt tai buvo daroma tyčia.

- Kas čia vyksta? Ko jūs norite? - piktai paklausiau.

Dar ne iki galo suvokiau, kas atsitiko, todėl buvau labiau supykusi, negu išsigandusi. Niekas neatsakė, bet girdėjau, kaip greta manęs šnopuoja du žmonės. Jiedu ir vairuotojas, vadinasi, iš viso trys. O aš viena.

Rankos buvo užlaužtos man už nugaros ir surištos, regis, automobilių tempimo grandine. Kulkšnys taip pat supančiotos grandine. Gulėjau išsitiesusi ant pilvo, ant galvos vis dar buvo užmautas maišas, nosimi stipriai rėmiausi į mikroautobuso grindis. Pamėginau apsiversti ant šono, bet taip suskaudo, kad atrodė, jog išnirs petys. Iš nevilties sušukau, ir kažkas tuoj pat spyrė į šlaunį.

- Gulėk ramiai, - suurzgė vyriškas balsas.

Važiavome ilgai. Galbūt keturiasdešimt penkias minutes. Mintys per daug blaškėsi, kad pajėgčiau logiškai mąstyti. Ar galėčiau ištrūkti? Kaip? Ar pavyktų nuo jų pabėgti? Pergudrauti? Galbūt. Be to, yra Lopas. Jis supras, kad mane pagrobė. Išsiaiškins, kad pamečiau mobilųjį prie parduotuvės „Piterio persirengimo kambarys“. Tačiau kaip jis žinos, kur ieškoti toliau?

Iš pradžių mikroautobusas kelis kartus sustojo prie šviesoforų, bet paskui liovėsi, važiavo be trukdžių. Automobilis kopė aukštyn vingiuodamas staigiais posūkiiais, todėl nusprendžiau, kad važiuojame į tolimą kalvotą vietovę už miesto. Po marškinėliais sroveno prakaitas ir regėjosi, kad nepajėgiu giliai įkvėpti. Kvėpavau negiliai, trūkčiojamai, man spaudė krūtinę.

Automobiliui be paliovos kylant į kalvą padangos spjaudė akmenėlius, kol galiausiai variklis nutilo. Pagrobėjai atrakino kojas, ištempė pro dureles į lauką ir nuo galvos nutraukė maišą.

Buvau teisi; mane pagrobė trise. Du vyrai ir viena moteris. Jie nuvedė mane į

raštų trobelę ir prirakino rankas prie dekoratyvinio medinio stulpo, kuris kilo nuo grindų iki pat sijų palubėje. Šviesa nedegė, galbūt todėl, kad elektra išjungta. Kelis baldus dengė baltos paklodės. Viduje buvo vos laipsniu kitu šilčiau negu lauke, tad spėjau, kad krosnis neužkurta. Kad ir kam priklausė ši trobelė, ji buvo užkalta žiemai.

- Gali nesivarginti ir nešaukti, - perspėjo stambiausias pagrobėjas. - Aplink nėra nė gyvos dvasios.

Savo veidą jis slėpė po kaubojiška skrybėle ir tamsiais akiniais, bet šių atsargumo priemonių nereikėjo; tikrai anksčiau nebuvo jo mačiusi. Mano paaštrėjęs šeštasis pojūtis sakė, kad visi trys yra nefilimai. Tačiau ko jie iš manęs nori... negalėjau atspėti.

Pasimuisčiau, bet grandinės tik tyliai sužvangėjo, išsilaisvinti nepajėgiau.

- Jeigu būtum *tikra* nefilimė, sutrauktum grandines, - suurzgė vyrukas, užsimaukšlinęs kaubojišką skrybėlę.

Regis, jis atstovavo kitiems dviems, kurie su manimi bendravo tik svaitydami kupinus pasibjaurėjimo žvilgsnius.

- Ko jūs norite? - pakartojau lediniu balsu.

Kaubojiška Skrybėlė pašaipiai išsiviepė.

- Noriu sužinoti, kodėl tokia maža princesė kaip tu mano galinti sukelti nefilimų revoliuciją.

Atrėmiau jo kupiną neapykantos žvilgsnį gailėdamasi, kad negaliu pasakyti tiesos. Nebus jokios revoliucijos. Po poros dienų prasidės chešvanas, tada pagrobėją ir jo draugus užvaldys puolę angelai. Henkui Milarui teko lengvas vaidmuo: sužadinti nefilimų maišto ir laisvės troškimą. Jeigu noriu numalšinti maištą, man teks padaryti stebuklą.

Tačiau aš neketinau jo daryti.

- Sekiau tave, - aiškino Kaubojiška Skrybėlė žingsniuodamas priešais mane. - Klausinėju ir sužinojau, kad draugauji su Lopu Kiprianu, puolusiu angelu. Kaip sekasi?

Vogčiomis nurijau seilę.

- Nežinau, su kuo tu kalbėjai, - man kiltų didžiulis pavojus, jeigu būtų sužinota apie draugystę su Lopu. Buvau atsargi, bet, regis, nepakankamai. - Su Lopu viskas baigta, - pamelavau. - Kad ir kas tarp mudviejų buvo, visa tai jau praeityje. Žinau, kam turiu būti ištikima. Kai tik tapau nefilime...

Vaikinas prikišo savo veidą prie pat manojo.

- Tu nesi nefilimė! - jo akys degė panieka. - Pažvelk į save. Esi apgailėtina. Neturi teisės vadintis nefilime. Žiūrėdamas į tave matau žmogų. Silpną, verkšlenančią mergaitę, kuriai suteiktos nefilimų vadės pareigos.

- Pyksti todėl, kad fiziškai nesu tokia stipri kaip tu, - ramiai atšoviau.

- Niekas nekalba apie jėgą. Tu nesi išdidi. Neturi ištikimybės jausmo. Gerbiau Juodąją Ranką kaip vadą, nes jis šios pagarbos nusipelnė. Jis turėjo viziją. Jis veikė. Juodoji Ranka paskelbė tave savo įpėdine, bet man tai nieko nereiškia. Nori, kad tave gerbčiau? Priversk mane tai daryti, - jis piktai spragtelėjo pirštais man prieš veidą. - *Nusipelnyk pagarbos, princese.*

Nusipelnyti pagarbos? Kad būčiau tokia kaip Henkas? Henkas buvo apgavikas ir melagis. Meiliais žodžiais, pataikaudamas jis savo žmonėms prižadėjo neįmanomų dalykų. Išnaudojo ir apgavo mano mamą, o mane pavertė savo kėslų užstatu. Juo daugiau galvojau apie pareigas, kurias jis man primetė, ir beprotišką viziją, kurią paliko įgyvendinti, juo labiau siutau.

Šaltai pažvelgiau Kaubojiškai Skrybėlei į akis... tada pakėliau koją ir iš visų jėgų spyriau jam į krūtinę. Pagrobėjas atbulas nuskriejo iki sienos ir susmuko ant grindų.

Kiti du puolė prie manęs, bet aš užsiliepsnojau pykčiu. Prabudo nepažįstama ir nuožmi jėga - įtempiau grandines ir išgirdau, kaip trūkinėjant grandims pokši metalas. Grandinės nukrito ant grindų ir aš negaišuodama paleidau į darbą kumščius. Vyriškiui smogiau į šonkaulius, o nefilimei spyriau pašokusi lanku. Kai mano pėda atsitrenkė į jos šlaunį, nustebau pajutusi stiprius raumenis. Dar nebuvo tekę sutikti tokios stiprios ir ištvermingos moters.

Dantė buvo teisuus; aš nemoku kautis. Truputį per vėlai supratau, kad reikėjo negailestingai pulti, kol skriaudėjai gulėjo parblokšti ant grindų. Tačiau buvau per daug nustebusi dėl to, ką padariau, kad susigūžčiau ruošdamasi gintis, tik laukiau užpuolikų atsako.

Kaubojiška Skrybėlė tėškė mane atatupstą į stulpą. Nuo smūgio užgniaužė kvapą, susiriečiau ir ėmiau bejėgiškai gaudyti orą.

- Princese, čia dar ne viskas. Tai buvo tik perspėjimas. Jeigu sužinosiu, kad vis dar uostinėjiesi su puolusiais angelais, pasigailėsi, - pagrobėjas papplekšnojo man per skruostą. - Gerai pagalvok, kam esi ištikima. Tikiuosi, kai susitiksime kitą kartą, ištikimybė, tavo pačios labui, bus pasikeitusi.

Mostelėjęs smakru jis davė ženklą kitiems, ir visi išsmuko pro duris.

Kelias minutes gaudžiau orą ir paipelėjausi, paskui nusvirduliavau prie durų. Pagrobėjai jau buvo išnykę. Ore tvyrojo kelio dulkės, dangų ėmė traukti sutemos, tarsi stiklo šukės suspindo pirmosios žvaigždės.

Išėjusi į trobelės priėangį spėlioju, kaip rasti kelią namo. Tada išgirdau žvyrkeliu besiartinančio variklio riaumojimą. Pasiruošiau iš naujo sutikti Kaubojišką Skrybėlę bei jo draugužius, bet šįsyk pasirodė motociklas *Harley Sportster* ir juo važiavo tik vienas žmogus.

Lopas.

Jis nušoko nuo motociklo ir trimis šuoliais prilėkė prie manęs.

- Ar tu sveika? - paklausė Lopas, suimdamas delnais mano veidą ir apžiūrinėdamas, ar esu nesužeista. Vaikino akyse atsispindėjo palengvėjimas, drauge liepsnojo nerimas ir įsiūtis. - Kur jie? - paklausė draugas man dar negirdėtu nuožmiu balsu.

- Jų buvo trys, visi nefilimai, - atsakiau gaudydama kvapą, po muštynių drebėjo balsas. - Išsinešdino maždaug prieš penkias minutes. Kaip mane radai?

- Įjungiau sekiklį.

- Tu man įtaisei sekiklį?

- Įsiuvau į tavo džinsinio švarkelio kišenę. Češvanas prasidės antradienį, kai stos jaunas mėnulis, o tu esi nedavusi priesaikos nefilimė. Be to, Juodosios Rankos duktė. Už tavo galvą paskelbta premija, todėl esi velniškai gardus kąsnelis beveik visiems puolusiems angelams. Tu nieku gyvu neprisieksi ištikimybės, angele. Jeigu dėl to man reikės kištis į tavo asmeninį gyvenimą, teks su tuo susitaikyti.

- Kištis į mano asmeninį gyvenimą? Nieko sau.

Neapsisprendžiau, ar turėčiau Lopą apkabinti, ar atstumti.

Lopas nekreipė dėmesio į mano pasipiktinimą.

- Papasakok viską, ką apie juos žinai. Kaip jie atrodo, koks jų automobilis, bet ką, kas padėtų juos rasti, - vaikino akys degė kerštu. - Ir priversti už tai atsakyti.

- Ar įtaisei „blakę“ ir į mobilųjį telefoną? - paklausiau vis dar nesusitaikiusi su mintimi, kad Lopas įsibrovė į mano asmeninį gyvenimą.

Padvejojęs Lopas atsakė:

- Taip.

- Kitaip tariant, negaliu turėti jokių paslapčių.

Vaikino veidas sušvelnėjo, jeigu ne tvyranti įtampa, jis gal net būtų nusišypsojęs.

- Tačiau tau vis tiek pavyko nuo manęs nuslėpti kelis dalykus, angele.

Še tau, įkliuvau.

- Vadeivos veidą dengė saulės akiniai ir kaubojiška skrybėlė, - aiškinau, - bet esu tikra, kad anksčiau jo nesu mačiusi. Kiti du - vyras ir moteris - vilkėjo niekuo neišsiskiriančius drabužius.

- Automobilis?

- Man ant galvos užmovė maišą, bet esu įsitikinusi, kad tai buvo mikroautobusas. Du pagrobėjai sėdėjo gale greta manęs, o kai išgrūdo lauk, pagal atidaromų durelių garsą sprendžiau, kad jos buvo atitrauktos į šalį.

- Gal dar kas nors krito į akis?

Pasakiau Lopui, kad gaujos vadas grasino atskleisti mūsų slaptus santykius.

- Jeigu pasklis kalbos, padėtis taps labai nemaloni, - tarė Lopas. Jis suraukė antakius, vaikino veidas paniuro. - Ar tikrai nori slapta tęsti mūsų santykius? Nenoriu tavęs prarasti, bet verčiau tai padarysiu tenkindamas mūsų, o ne jų sąlygas.

Paėmusi Lopą už rankos pajutau, kad jo oda labai šalta. Vaikinas nutilo, tarsi ruošdamasis išgirsti blogiausia.

- Šiame žaidime arba būsiu su tavimi, arba iš jo pasitrauksiu, - pareiškiau, nes tikrai ketinau taip pasielgti.

Kartą jau buvau praradusi Lopą. Nenoriu dramatizuoti, bet verčiau rinksiuosi mirtį. Lopas yra mano gyvenimo prasmė. Man jo reikia. Mudu esame dvi tos pačios sielos puselės.

Lopas prisitraukė mane ir šiurkštokai apkabino.

- Suprantu, kad tau tai nepatiks, bet privalome suvaidinti viešą barnį ir pasiųsti aiškia žinią, jog mūsų santykiai nutrūko. Jei tavo pagrobėjai rimtai nusiteikę sužinoti paslaptis, jie viską išsiaiškins. Man tai darosi panašu į raganų medžioklę. Įgysime pranašumą pirmieji atlikdami ėjimą.

- Suvaidinti barnį? - tyliai pakartojau, ir mane tarsi žvarbus žiemos šaltukas nupurtė pasidygėjimas.

- Mudu žinosime tiesą, - sušnibždėjo į ausį Lopas ir žvaliai delnais patrynė

mano rankas, kad jos sušiltų. – Neketinu tavęs prarasti.

– Kas dar žinos tiesą? Vi? Mama?

– Kuo mažiau žmonių žinos, tuo būsimė saugesni.

Kamuojama prieštaravimų atsidusau.

– Vi jau ir taip esu daug sykių melavusi. Daugiau nebegaliu. Būdama su ja visą laiką jaučiuosi kalta. Noriu būti sąžininga su geriausia drauge. Ypač tokiu svarbiu klausimu kaip mudviejų santykiai.

– Spręsk pati, – švelniai tarė Lopas. – Tačiau nefilimai Vi neskriaus, jeigu manys, kad ji nieko negali pasakyti.

Žinojau, kad Lopas teisus. Vadinasi, neturėjau iš ko rinktis. Kas aš tokia, kad kelčiau geriausiai draugei pavojų norėdama atsikratyti sąžinės graužaties?

– Tikriausiai nepavyks apgauti Dantės – tu su juo per daug artimai bendrauji, – toliau aiškino Lopas. – Galbūt net bus geriau, jeigu jis žinos. Dantė patvirtins tavo pasakojimą kalbėdamas su įtakingais nefilimais, – Lopas nusimetė odinį švarką ir apgaubė juo mano pečius. – Grįžkime namo.

– Ar galime stabtelėti prie parduotuvės „Piterio persirengimo kambarys“? Man reikia pasiimti savo mobilųjį ir tą kitą, neaptinkamą, kurį tu davei. Vieną išmečiau, kai mane užpuolė, o kitas liko rankinėje. Jeigu pasiseks, mano naujieji sportiniai bateliai taip pat dar bus ant šaligatvio.

Lopas pabučiavo man į pakaušį.

– Abiejų telefonų reikia atsisakyti. Buvai juos išleidusi iš rankų, gali būti, kad tavo pagrobėjai nefilimai įmontavo juose aptikimo ir pasiklausymo įrangą. Geriausia įsigyti naujus.

Viena aišku. Jeigu anksčiau neturėjau noro treniruotis su Dante, dabar viskas pasikeitė. Turiu išmokti kautis, ir kuo greičiau. Lopui ir taip pakanka rūpesčių: jis turi slapstytis nuo Peperio Fraibergo, be to, patarinėti, kaip susidoroti su nauju nefilimų vadės vaidmeniu, tad jis negali kaskart staiga išdygti, vos tik aš stačia galva įpuolu į bėdą. Esu nepaprastai dėkinga, kad Lopas mane saugo, bet atėjo metas pačiai pasirūpinti savimi.

Kai grįžau namo, jau buvo visiškai tamsu. Vos tik įžengiau pro duris, iš virtuvės atskubėjo sunerimusi ir suirzusi mama.

– Nora! Kur buvai? Be paliovos tau skambinau, bet įsijungdavo tik balso paštas.

Vos neplojau delnu sau per kaktą. Vakarienė. Šeštą. Visiškai ją pamiršau.

- Labai atsiprašau, - ėmiau teisintis. - Pamečiau savo telefoną kažkurioje parduotuvėje. Kai supratau, kad jo neturiu, buvo jau beveik vakarienės metas, o aš turėjau grįžti į miestą ir jo ieškoti. Mobiliojo ir neradau, tad dabar ne tik esu be telefono, bet ir prašvilpiau tavo pinigus. Atleisk. Negalėjau tau paskambinti.

Man labai nepatiko, kad vėl turiu meluoti mamai. Esu tai dariusi daugybę kartų, atrodytų, jog dar vienas nieko nereiškia. Tačiau iš tiesų man buvo skaudu. Vis labiau jaučiausi esanti ne mamos, o Henko duktė. Mano biologinis tėvas buvo patyręs, tiesiog neprilygstamas melagis, o aš vargu ar galiu jį peikti.

- Negi nesugalvojai, kaip man paskambinti? - paklausė mama, iš jos tono supratau, kad nepatikėjo mano pasakojimu.

- Daugiau tai nepasikartos. Pažadu.

- Tikiuosi, buvai ne su Lopu?

Mama piktai pabrėžė vaikino vardą. Ji nekentė Lopo taip pat, kaip ir meškėnų, kurie dažnai nusiaubdavo mūsų sklypą. Neabejojau, kad mama įsivaizduodavo save stovinčią priebutyje su šautuvu ant peties ir laukiančią, kol pasirodys Lopus.

Giliai įkvėpiau ir prisiečiau, kad tai bus paskutinis melas. Jei mudu su Lopu ketiname apsimesti, kad susikivirčijome, geriausia pradėti vaidinti dabar. Įtikinėjau save, kad pirmiausia pasirūpinsiu mama ir Vi, o visa kita klostysis kaip iš pypkės.

- Buvau ne su Lopu, mama. Mudu išsiskyreme.

Mama kilstelėjo antakius, bet, regis, mano žodžiai jos neįtikino.

- Taip jau atsitiko, ir aš nenoriu apie tai kalbėti, - pareiškiau ir patraukiau laiptų link.

- Nora...

Atsigrėžiau, ir mano akyse suspindo ašaros. Jos atplūdo netikėtai ir buvo nesuvaidintos. Prisiminiau, kaip su Lopu buvome iš tiesų išsiskyre, ir man taip suspaudė krūtinę, kad pritrūkau kvapo. Šis prisiminimas mane persekios amžinai. Lopus paėmė visa, kas geriausia, ir paliko sutrikusią, vienišą merginą. Nenorėjau vėl ja tapti. Niekados.

Mamos veidas sušvelnėjo. Ji prisiartino, raminau paglostė nugarą ir sušnibždėjo į ausį:

- Myliu tave. Jeigu apsivalvosi ir norėsi pasikalbėti...

Linktelėjau ir nuėjau į savo miegamąjį.

„Na, štai, – kaip įmanydama optimistiškiau tariau sau. – Su viena susitvarkiau, liko dar viena.“ Mamai ir Vi ne tyčiomis melavau apie nutrauktus santykius: tik stengiausi jas apsaugoti. Įprastai geriausia sakyti tiesą. Tačiau kartais saugumas svarbiau už ją. Šis argumentas man atrodė svarus, tačiau sąžinės kirminėlis vis tiek graužė širdį.

Pasąmonėje krebždėjo dar viena nerimą kelianti mintis. Kaip ilgai mudu su Lopu gyvensime meluodami... ir neleisime melui įsikūnyti?

Pirmadienio penkta valanda ryto atėjo per greitai. Trinktelėjau delnu per žadintuvą nutraukdama įkyrų pypsėjimą. Tada apsiverčiau ant kito šono ir tariau sau: „Pagulėsiu dar dvi minutes.“ Užsimerkiau ir leidau mintims laisvai klaidžioti, netrukus pradėjau sapnuoti kitą sapną... staiga pajutau, kaip man ant veido užkrito drabužiai.

– Kelkis, – paragino tamsoje palinkęs virš manęs Dantė.

– Ką tu čia veiki? – cyptelėjau čiupdama antklodę ir užsitraukdama ją aukščiau.

– Tai, ką darytų kiekvienas padorus asmeninis treneris. Versk savo užpakalį iš lovos ir renkis. Jeigu po trijų minučių nestovėsi prievažoje, grįšiu su šalto vandens kibiru.

– Kaip patekai į vidų?

– Tavo langas buvo neuždarytas. Patarčiau atsikratyti šio įpročio. Taip kas panorėjęs gali patekti vidun.

Vaikinas nužingsniavo prie miegamojo durų, o aš išsiropščiau iš lovos.

– Gal išprotėjai? Neik per koridorių! Mama gali tave išgirsti. Vyrukas, gėdingai iškiūtinantis iš mano miegamojo? Man bus uždrausta išeiti iš namų iki gyvos galvos!

Šie žodžiai Dantę pralinksmino.

– Tavimi dėtas, aš nesigėdyčiau.

Kai vaikinas išėjo, stovėjau kaip įbesta ištisas dešimt sekundžių ir spėlioju, ar turėčiau išvelgti jo žodžių potekstę. Tikriausiai ne. Gal Dantė norėjo pajuokauti, bet manęs juokas neėmė. Ir tiek.

Užsitempiau juodas sportines kelnes ir tamprius sintetinius marškinėlius, plaukus surišau į uodegėlę. Bent jau gerai atrodysiu, kol Dantė mane nukamuos.

Lygiai po trijų minučių susitikau su vaikinu prievažoje. Apsidairiau, nes trūko

kai ko svarbaus.

- Kur tavo automobilis?

Dantė kumštelėjo man į petį.

- Nusiteikusi tinginiauti? Gėda. Maniau, mudu apšilsime žvaliai nubėgdami šešiolika kilometrų, - jis parodė į tankiai mišku apaugusį plotą kitoje kelio pusėje. Vaikystėje mudvi su Vi klaidžiodavome šiame miške ir vieną vasarą net pastatėme tvirtovę, bet niekada nesivarginau spėlioti, kaip toli driekiasi miškas. Matyt, ištisus šešiolika kilometrų. - Bėk pirma.

Dvejojau. Man buvo nejauku su Dante bėgti į tamsų mišką. Jis - vienas svarbiausių Henko vyrų - vien to pakanka nepasitikėti vaikinui. Dabar jau per vėlu gailėtis, bet nereikėjo sutikti vienai su juo treniruotis, ypač kai mūsų treniruočių aikštė yra tokia nuošali.

- Po treniruotės aptarsime pranešimus, kuriuos gaunu iš įvairių nefilimų grupių apie nuotaikas, lūkesčius ir tave, - pridūrė Dantė.

Po treniruotės. Vadinasi, kol kas jis neketina manęs įmesti į apleistą šulinį. Be to, Dantė yra man pavaldus. Jis prisiekė ištikimybę. Dabar jis ne Henko, o mano leitenantas. Dantė neišdrįs manęs skriausti.

Leidau sau paskutinį sykį pagalvoti apie palaimingą miegą, nusipurčiau svajones ir nėriau į medžių tankmę. Virš galvos tarsi kupolas susipynusios šakos neleido prasiskverbti menkai ankstyvo ryto šviesai. Pasikliaudama vien tik paaštrėjusia nefilimų rega sparčiai bėgau peršokdama nuvirtusius medžius, išsisukdama nuo žemai nukarusių šakų ir akylai dairydama akmenų arba kitokių kliūčių. Žemė buvo labai nelygi, lekiant dideliu greičiu net vienas neatsargus žingsnis būtų pražūtingas.

- Sparčiau! - ragino mane Dantė. - Bėk lengviau. Keli triukšmą tarsi raganosis. Galėčiau tave rasti ir sugauti net užsimerkęs!

Paklausiau jo priekaišto ir pradėjau kelti kojas, vos tik jos paliesdavo žemę. Taip kartočiau kiekvieną žingsnį stengdamasi bėgti be garso, kad manęs nebūtų įmanoma aptikti. Dantė lengvai aplenkė mane ir nukūrė tolyn.

- Pasivyk mane, - paliepė jis.

Vydama vaikiną stebėjausi savo naujojo nefilimės kūno jėga bei vikrumu. Palyginti su dabartiniu, mano ankstesnis, žmogiškasis, kūnas buvo nerangus, lėtas ir nekoordinuotas. Tapau labai sportiška ir stipri.

Nardžiau po šakomis, šokinėjau per duobes, aplenkdavau riedulius, tarsi bėgčiau gerai pažįstamu kliūčių ruožu. Ir nors lėčiau taip, kad atrodė, jog bet

kurią akimirką pakilsiu į orą ir pradėsiu sklęsti, buvau lėtesnė už Dantę. Vaikinas judėjo tarsi žvėris ir spartino žingsnį lyg plėšrūnas, kuris vejasi savo grobį. Netrukus jis visai dingo iš akių.

Sulėtinau žingsnį ir įtempiau ausis. Nieko. Netrukus priekyje iš tamsos išniro Dantė.

- Apgailėtina, - supeikė jis. - Dar kartą.

Kitas dvi valandas vaikiausi Dantę, be paliovos klausydamasi tų pačių nurodymų. *Dar kartą*. Ir dar kartą. Vis dar negerai... *pakartok*.

Norėjau sakyti, kad daugiau nebegaliu - pertempti kojų raumenys virpėjo, regėjosi, kad plyš plaučiai, - kai Dantė grįžo. Sveikindamas patapšnojo man per petį.

- Šauniai padirbėjai. Rytoj lavinsime jėgą.

- Štai kaip? Kilnodami riedulius? -šnopuodama ir pūškuodama ciniškai nusišaipiau.

- Raudami medžius.

Išsižiojusi spoksojau į vaikną.

- Versdami juos, - linksmi paaiškino Dantė. - Gerai išsimiegok - miegas tau tikrai pravers.

- Palauk! - šūktelėjau jam pavymui. - Juk iki namų dar toloka!

- Taip, aštuoni kilometrai. Bėgdama atgal atvėsi.

Po dvylikos valandų sustirusi ir skaudamais raumenimis žvaliai bėgiojau laiptais aukštyn ir žemyn. Regėjosi, kad mano kūnas aimanuoja. Tačiau pailsėti ir atsipalaiduoti galėsiu vėliau, nes po dešimties minučių manęs paimti atvažiuoja Vi, o aš dar nenusivilkau sportinių drabužių, su kuriais slampinėjau visą dieną.

Mudu su Lopu nusprendėme šįvakar viešai suvaidinti barnį, kad nekiltų jokių klausimų dėl mūsų santykių: mūsų keliai išsiskyrė, esame priešingose barikadų pusėse. Savo spektakliui pasirinkome „Velnio rankinę“ – žinojome, kad klubas yra populiari neofilimų susibūrimo vieta. Nenutuokėme, kas mane užpuolė, ir nebuvo tikri, ar šįvakar jie bus „Velnio rankinėje“, tačiau buvome įsitikinę, kad žinia apie skyrybas pasklis greitai. Be to, Lopas išsiaiškino, kad naktinę pamainą dirbsiantis barmenas yra karštakošis neofilimų maišto šalininkas. Lopas mane tikino, kad planui tai gyvybiškai svarbu.

Nusimečiau sportinius drabužius ir įlindau į apsmukusį, pynėmis megztą, ilgą kaip suknelė megztinį, užsimoviau tampres, apsiaviau aulinukus. Plaukus susukau į žemą kuodą palikdama kelias sruogas kristi ant veido. Iškvėpusi orą spoksojau į savo atvaizdą veidrodyje ir prisiverčiau nusišypsoti. Turint galvoje, kad netrukus įsivelsiu į siaubingą barnį su didžiausia gyvenimo meile, atrodau visai neblogai.

„Šio vakaro kivrčo pasekmes reikės kęsti tik porą savaičių, – įtikinėjau save, – tik iki chešvano pabaigos.“

– Nora! – šūktelėjo iš apačios mama. – Vi atvažiavo.

– Palinkėk man sėkmės, – sušnibždėjau savo atvaizdai veidrodyje, tada pačiuopau paltą bei šaliką ir išjungiau miegamajame šviesą.

– Noriu, kad namo grįžtum devintą valandą, – perspėjo mama, kai nusileidau į apačią. – Jokių išimčių. Rytoj reikia į mokyklą.

Pabučiavau ją į skruostą ir išskubėjau pro duris.

Vi buvo nuleidusi neono langus, jos radijo imtuvas plyšojo visu garsu. Klestelėjau į keleivio sėdynę ir stengdamasi perrėkti muziką sušukau:

– Stebiuosi, kad mama tave išleido. Juk rytoj reikia į mokyklą.

- Vakar vakare ji išskrido į Nebraską. Mirė jos dėdė Marvinas, o giminės dalijasi turta. Manimi rūpinasi teta Henė.

Vi apsidairė ir šelmiškai nusišypsojo.

- Ta teta, kuri prieš porą metų gydėsi nuo alkoholizmo?

- Taip, tai ji. Gaila, kad gydymas nepadėjo. Šaldytuve palikau keturis litrus obuolių sulčių, bet tai labiausiai fermentuotos sultys, kokių tik man yra tekę ragauti.

- Ir mama nusprendė, kad teta gali tave prižiūrėti?

- Manau, galimybė gauti dėdės Marvino pinigų suminkštino jos širdį.

Mudvi nurūkome Gudobelių taku plyšodamos dainos žodžius ir linguodamos pagal muzikos ritmą. Buvau suirzusi ir nervinga, bet nusprendžiau, kad bus geriausia elgtis taip, tarsi nieko ypatingo nevyksta.

Šįvakar „Velnio rankinėje“ buvo ganėtinai daug žmonių, bet radome kur atsisėsti. Mudvi su Vi įsitaisėme prie staliuko kabinoje ir paprašėme pro šalį einančios padavėjos atnešti kolos. Vogčiomis dairiausi Lopo, bet jo dar nebuvo. Savo tekstą kartočiau nesuskaičiuojamą daugybę kartų, bet delnai vis tiek buvo drėgni nuo prakaito. Nusišluosčiau juos į šlaunis gailėdamasi, kad nesu gera aktorė. Deja, man nepatinka drama ir dėmesys.

- Nekaip atrodo, - supeikė Vi.

Norėjau šmaikščiai atšauti, kad manęs vos nesupykino automobilyje, kurią prastai vairavo Vi, bet kaip tik tą akimirką draugės žvilgsnis praslydo pro mane ir jos veidas apniuko.

- Po velnių, negali būti. Negi Marsė Milar flirtuoja su mano vyru?

Atsigrėžiau į sceną. Skotas ir kiti grupės „Gyvatė“ nariai ruošėsi pasirodymui, o Marsė, dailiai įrėmusi alkūnes į sceną, šnekino Skotą.

- Tavo vyru? - paklausiau draugės.

- Būsimuoju. Koks skirtumas?

- Marsė flirtuoja su visais. Aš dėl to nesijaudinčiau.

Vi taip sunkiai šnopavo, kad net išsipūtė šnervės. Marsė, tarsi burtininkė, pajutusi Vi skleidžiamus neigiamus virpesius, pažvelgė mūsų pusėn ir pamojavo lyg grožio konkurso dalyvė.

- Daryk ką nors, - paprašė Vi. - Patrauk ją šalin nuo Skoto. *Tuojau pat.*

Pašokusi nužingsniavau prie Marsės. Eidama plačiai išsišiepiu. Kai prisiartinau, buvau tikra, kad mano šypsena atrodo beveik nuoširdi.

- Sveika, Nora. Kaip tik pasakoju Skotui, kad man labai patinka savarankišku popgrupių muzika. Šiame mieste visos grupės niekam tikusios. Jėga, kad Skotas mėgina padaryti ką nors nauja.

Skotas man mirktelejo. Turėjau užsimerkti, kad nesimatytų, kaip išpučiu akis.

- Taigi... - nutęsiau, nesėkmingai mėgindama palaikyti pokalbį.

Vi liepiama atėjau čia, o kas toliau? Negalėjau tiesiog nutempti Marsės į šalį. Ir kodėl aš turiu kištis? Juk tai Vi, o ne mano reikalas.

- Ar galėtume pasikalbėti? - paklausė Marsė palengvindama mano užduotį.

- Žinoma, kaip tik turiu laisvą minutėlę, - atsakiau. - Gal paėjėtume nuošaliau, kur ne taip triukšminga?

Tarsi skaitydama mano mintis, Marsė sugriebė mane už riešo ir pro galines duris nusitempė į šoninę gatvelę. Apsidairiusi ir įsitikinusi, kad esame vienos, ji paklausė:

- Ar tėtis tau ką nors papasakojo apie mane? - tada ėmė kalbėti dar tyliau: - Na, kad esu nefilimė. Pastaruoju metu keistai jaučiuosi. Esu pavargusi, kamuoja mėšlungis. Ar tai antgamtiškos nefilimių menstruacijos? Klausiu, nes manau, kad tu tai jau patyrei.

Kaip paaiškinti Marsei, kad grynakraujams nefilimams, kokie yra jos tėvai, retai pavyksta sėkmingai susiporuoti, o kai pasiseka, jų atžala būna silpna ir ligota. Prieš mirtį Henkas man atskleidė niūrią tiesą. Marsė, matyt, ilgai negyvens.

Trumpai tariant, to pasakyti nepajėgiau.

- Kartais aš irgi jaučiuosi pavargusi, kamuoja mėšlungis, - atsakiau. - Manau, tai normalu...

- Taip, bet ar mano tėtis ką nors apie tai *sakė*? - primygtinai kamantinėjo Marsė. - Ko tikėtis, kaip tai išverti ir panašiai.

- Manau, tėtis tave mylėjo ir norėjo, kad gyventum savo gyvenimą negalvodama apie nefilimus. Jis norėjo, kad būtum laiminga.

Marsė nepatikliai pažvelgė į mane.

- Laiminga? Aš - apsigimėlė. Esu ne žmogus. Nepamiršau, kad tu taip pat ne žmogus. Mudvi abi įpuolėme į tą patį liūną, - pareiškė Marsė ir kaltinamai bedė į mane pirštu.

O varge. Tik to man bet rūko. Solidarumo... su Marse Milar.

- Ko iš tiesų nori, Marse? - paklausiau.

- Noriu įsitikinti, jog supranti, kad jeigu kam nors užsiminsi, jog esu ne žmogus, aš tave sudeginsiu. Palaidosiu gyvą.

Mano kantrybė pradėjo sekti.

- Visų pirma, jei būčiau norėjusi paskelbti pasauliui, kad tu - nefilimė, tai jau būčiau padariusi. Antra, kas manimi patikėtų? Pagalvok. Žodžio „nefilimas“ nėra daugelio mūsų pažįstamų kasdieniame žodyne.

- Puiku, - su akivaizdžiu pasitenkinimu sušvokštė Marsė. - O jeigu man reikės su kuo nors pasikalbėti? - neatlyžo ji. - Juk negaliu tokių dalykų pasakoti savo psichiatrui.

- Hmm, pasišnekėk su mama, - pasiūliau. - Nepamiršk, kad ji - taip pat nefilimė.

- Kai dingio tėtis, mama nenori girdėti tiesos apie jį. Ji viską neigia. Mama įsitikinusi, kad tėtis grįš, kad jis vis dar ją myli, kad atšauks skyrybas, o mūsų gyvenimas vėl bus žavus.

Galbūt neigia. Tačiau neatmesčiau galimybės, jog Henkas taip stipriai paveikė buvusios žmonos protą ištrindamas atmintį, kad šis poveikis išliko ir po jo mirties. Henkas ir tuštynė - neatskiriami tarsi kojinių pora. Henkui nepatiktų, jeigu kas nors jį prisimintų bloguoju. Ir, kiek žinau, Koldvoteryje niekas apie Henką blogai nekalba. Regėjosi, kad bendruomenę apsiautė kažkokia stingdanti migla, nes nei žmonės, nei nefilimai neklausinėjo, kas nutiko Henkui. Mieste nebuvo girdėti jokių kalbų. Minėdami Henką žmonės tiesiog sumurmėdavo: „Kokia nelaimė. Tegul jo siela ilsisi ramybėje. Vargšė šeima. Derėtų paklausti, kaip galiu padėti...“

- Tačiau tėtis negriš, - toliau porino Marsė, - jis negyvas. Nežinau, nei kaip, nei kodėl, nei kas tai padarė, bet mano tėtis negalėjo lyg niekur nieko dingti. Jis negyvas. Aš tai žinau.

Stengiausi nutaisyti užuojautos kupiną veidą, bet man vėl sudrėko delnai. Lopas vienintelis žino, kad tai aš pasiunčiau Henką į kapus. Visai neketinau įtraukti Marsės į žinančiųjų sąrašą.

- Regis, dėl to per daug nesielvartauji, - prikišau.

- Tėtis buvo išsipainiojęs į labai bjaurius reikalus. Jis gavo tai, ko nusipelnė.

Tą akimirką galėjau Marsei iškloti tiesą, bet susilaikiau Ji nenuleido ciniško žvilgsnio nuo mano veido, ir pajutau, jog Marsė įtaria, kad aš apie jos tėčio mirtį žinau kažką gyvybiškai svarbaus. Tad jos abejingumas tebuvo vaidyba, Marsė

norėjo priversti mane atsiverti.

Jeigu čia spąstai, neketinu į juos papulti.

- Patikėk, sunku netekti tėčio, - tariau. - Skausmas niekada nepraeina, bet ilgainiui tampa pakenčiamas. Ir gyvenimas tęsiasi.

- Neprašau tavo užuojautos, Nora.

- Gerai, - nenoriai sutikau ir gūžtelėjau pečiais. - Jei norėsi pasikalbėti, gali man paskambinti.

- Man nereikės skambinti. Persikeliu gyventi pas tave, - pareiškė Marsė. - Netrukus atgabensiu savo daiktus. Mama varo mane iš proto, mudvi sutarėme, kad man reikia kurį laiką pagyventi kitur. Tavo namai nei geresni, nei blogesni už kitus. Džiaugiuosi, kad mudvi pasikalbėjome. Tėtis mane išmokė bent vieno - nefilimai turi laikytis vienas kito.

- Ne, - nevalingai leptelėjau, - ne, ne, ne. Tu negali... persikelti pas mane.

Panika apėmė nuo kojų pirštų galiukų iki ausų ir sklido greičiau, negu pajėgiau ją slopinti. Privalau rasti argumentų. *Nedelsiant*. Bet smegenys tepajėgė išsunkti tą patį paklaikusį ir visiškai bevertį žodį: „Ne.“

- Aš jau nusprendžiau, - pareiškė Marsė ir dingo klubo viduje.

- O kaip aš? - sušukau pavymui.

Spyriau koja į duris, bet iš tiesų norėjosi įspirti į užpakalį sau pačiai. Padariau Vi paslaugą, ir štai kas man nutiko.

Energingai atidariau duris ir įžengiau vidun. Mūsų kabinoje radau Vi.

- Kur ji nuėjo? - paklausiau.

- Kas?

- Marsė.

- Maniau, kad ji buvo su tavimi.

Sviedžiau į Vi kaip įmanydama pagiežingesnį žvilgsnį.

- Tu dėl visko kalta! Privalau ją rasti.

Nieko daugiau neaiškindama ėmiau brautis pro minią akylai dairydamosi Marsės. Privalau visa tai išspręsti, kol padėtis dar valdoma. „Ji tave tikrina, - įtikinėjau save. - Užmetė jauką. Niekas tvirtai nenuspręsta.“ Be to, lemiamas bus mamos žodis, o ji neleis Marsei persikelti pas mus. Marsė turi savo šeimą. Taip, ji neteko tėvo, bet tai nereiškia, kad dabar gali užsikarti man ant sprando. Pralinksmėjusi nuo šių minčių pradėjau ramiau kvėpuoti.

Šviesos pritemo, pagrindinis grupės „Gyvatė“ solistas čiupo mikrofoną ir ėmė ritmingai purtyti galvą. Tai pamatęs būgnininkas įnirtingai mušė įžangą, paskui įsijungė Skotas bei kitas gitaristas. Grupė pradėjo pasirodymą energingu, nerimą keliančiu kūrinium. Minia pašėlo ir purtydama galvas ėmė skanduoti dainos žodžius.

Paskutinį kartą apsidairiau, ar nematyti Marsės, ir nusprendžiau kol kas jos neieškoti. Išsiaiškinsiu vėliau. Prasidėjus pasirodymui turėjau susitikti su Lopu prie baro, tą akimirką man ėmė daužytis širdis.

Prasibroviau prie baro ir per daug energingai sėdau ant pirmos pasitaikiusios kėdės, vos nepraradau pusiausvyros. Kojos buvo tarsi guminės, pirštai drebėjo. Nežinojau, kaip visa tai ištversiu.

- Dokumentą, brangute, - paprašė barmenas.

Nuo jo tarsi elektra sklido virpesiai, tad supratau, jog vyrukas - nefilimas. Lopas sakė, kad kaip tik taip ir bus.

Papurčiau galvą.

- Tik spraito.

Netrukus už nugaros pajutau stovint Lopą. Nuo jo sklindanti energija buvo kur kas stipresnė nei barmeno ir skverbėsi po mano oda tarsi šiluma. Lopas visada keldavo tokį poveikį, bet, kitaip nei įprastai, kaitra šįsyk kėlė nerimą. Tai reiškė, kad Lopas atvyko, ir mano laikas baigėsi. Nenorėjau pradėti šio barnio, bet žinojau, kad neturiu iš ko rinktis. Turėjau elgtis išmintingai ir rūpintis savo bei žmonių, kuriuos labiausiai myliu, saugumu.

Pasiruošusi? paklausė Lopas išsiskverbdamas į mano mintis.

Rodos, bet kurią minutę apsivemsiu. Turbūt tai reiškia, jog esu pasiruošusi.

Vėliau atvažiuosiu pas tave ir mudu viską aptarsime. Dabar tiesiog baikime šį reikalą.

Linktelėjau.

Daryk viską taip, kaip repetavome, ramiai patarė vaikinai.

Lopai, kad ir kas nutiktų, aš tave myliu.

Norėjau pasakyti daugiau, šie trys žodžiai apgailėtinais menki, nė iš tolo neatskleidžia, ką jaučiu Lopui. Tačiau kartu jie yra paprasti ir tikslūs, jokie kiti netiktų.

Ar nesigaili, angele?

Nė kiek, iškilmingai atsakiau.

Barmenas aptarnavo klientą ir priėjo priimti Lopo užsakymą. Jis nužvelgė Lopą nuo galvos iki kojų ir veide atsiradusi panieka išdavė, kad barmenas suprato, jog Lopas - puolęs angelas.

- Ką užsakysime? - atžariai paklausė barmenas valydamasis rankas į rankšluostį.

Lopas pabrėžtinai apgirtusiu balsu atsakė:

- Gražią raudonplaukę, geriausią aukštą ir liekną, su be galo ilgomis kojomis.

Jis perbraukė pirštu man per skruostą, aš įsitempiau ir atšlijau.

- Atstok, - pareiškiau gurkštelėdama spraito ir neatitraukdama akių nuo veidrodinės sienos už baro. Pasistengiau, kad mano balse pasigirstų nerimo gaidelės, kurios atkreiptų barmeno dėmesį.

Jis palinko per barą, stambiais dilbiais įsiremė į granito plokštę ir įsispitrėjo į Lopą.

- Kitą kartą pažiūrėk į meniu, kad manęs negaišintum. Netiekiame nesidominčių tavimi merginų, nei raudonplaukių, nei kitokių.

Barmenas grėsmingai nutilo ir priėjo prie kito lankytojo.

- Ir jeigu ji būtų nefilimė, dar geriau, - sunkiai apversdamas liežuvį pasakė Lopas.

Barmenas stabtelėjo ir pagiežingai pažvelgė į Lopą.

- Nešūkauk, bičiuli. Esame mišrioje draugijoje. Šis klubas taip pat atviras ir žmonėms.

Lopas tik negrabiai numojo ranka.

- Gražu, kad jaudiniesi dėl žmonių, bet vėliau iškrėsiu greitą triuką su jų smegenimis, ir žmonės neprisimins nė vieno mano išstarto žodžio. Esu tai daręs taip dažnai, kad pajėgčiau paveikti žmonių smegenis net ir miegodamas, - truputį pasipūtėliškai atšovė Lopas.

- Ar nori, kad ši padugnė dingtų? - paklausė manęs barmenas. - Tark žodelį, ir aš iškviesiu apsaugininką.

- Ačiū už pagalbą, bet susitvarkysiu pati, - atsakiau. - Atleisk, mano buvęs vaikas yra visiškai mulkis.

Lopas nusijuokė.

- Mulkis? Kai paskutinį sykį buvome kartu, vadinau mane kitaip, - dviprasmiškai pareiškė jis.

Pasibjaurėjusi tiesiog spoksojau į jį.

- Žinai, ji ne visada buvo nefilimė, - svajingai, su nostalgija aiškino Lopas barmenui. - Galbūt esi apie ją girdėjęs. Juodosios Rankos įpėdinė. Man ji labiau patiko, kai buvo žmogus, bet draugauti su garsiausia Žemėje nefilime taip pat neblogai.

Barmenas klausiamai mane nužvelgė.

- Tu - Juodosios Rankos duktė?

Piktai sužaubavau akimis į Lopą.

- Ačiū.

- Ar tiesa, kad Juodoji Ranka negyvas? - paklausė barmenas. - Nelabai pajėgiu suprasti. Puikus vyras, tegul ilsisi ramybėje. Reiškiau pagarbą jo šeimos nariams, - suglumęs vaikinai nutilo. - Tačiau ar negyvas reiškia... *miręs?*

- Sklando tokios kalbos, - tyliai sumurmėjau.

Nepajėgiau prisiversti išspausti ašarą dėl Henko, bet kalbėjau melancholiškai, su pagarba, ir to, regis, barmenui pakako.

- Nemokamai vaišinu, kad išgertume į to puolusio angelo, kuris jį sudorojo, sveikatą, - pertraukė mane Lopas pakeldamas savo taurę. - Manau, visi galime pripažinti, kad taip atsitiko. *Nemirtingasis* jau nebeturi žiedo.

Jis nusijuokė ir ėmė smagiai kumščiu trankyti į barą.

- Ir tu draugavai su šiuo paršu? - paklausė manęs barmenas.

Dirstelėjau į Lopą ir susiraukiau.

- Jis jau užmirštas.

- Tikriausiai žinai, kad jis, - barmenas pritildė balsą, - puolęs angelas?

Dar sykį gurkstelėjau spraito ir sunkiai nurijau seilę.

- Neprimink. Aš pasitaisiau - mano naujas vaikinai yra Dantė Materacis, šimtaprocentinis nefilimas. Tikriausiai esi apie jį girdėjęs?

Pats metas pradėti skleisti gandus.

Mano žodžiai padarė įspūdį - barmeno akys nušvito.

- Žinoma, žinoma. Šaunus vaikinai. Visi pažįsta Dantę.

Lopas stipriai ir visai ne meiliai griebė mane už riešo.

- Ji klysta. Mudu vis dar kartu. Gal eikime iš čia, mieloji?

Nuo Lopo prisilietimo pašokau, tarsi būčiau nusiplikiusi.

- Patrauk nuo manęs rankas.

- Lauke turiu motociklą. Galiu tave pavėžėti. Vardan senų laikų.

Lopas pakilo ir taip stipriai patraukė mane nuo baro kėdės, kad ši apvirto.

- Gal gali iškviesti apsaugininką? - labai sunerimusi paprašiau barmeno. - *Kuo greičiau.*

Lopas nusitempė mane prie pagrindinių durų, ir nors įtikinamai vaidinau, kad stengiuosi ištrūkti, žinojau, jog blogiausia dar laukia.

Klubo apsaugininkas, nefilimas, kuris už Lopą buvo ne tik keliais centimetrais aukštesnis, bet ir penkiasdešimčia kilogramų sunkesnis, alkūnėmis prasiskyrė kelią iki mūsų. Jis sugriebė Lopą už apykaklės, atplėšė nuo manęs ir tėsė į sieną. Muzikantai buvo pasiekę karštligę keliančią kulminaciją ir jų muzika

užgožė peštynes, bet tie, kurie buvo arčiausiai, prasiskyrė aplink besigrumiančius vyrus sudarydami smalsių žiūrovų pusratį.

Lopas išskėtė rankas. Jis lyg apgirtęs nusišypsojo.

- Nenoriu kelti triukšmo.

- Per vėlu, - atsakė apsaugininkas kumščiu smogdamas Lopui į veidą.

Jis prakirto Lopui antakį, pradėjo sunktis kraujas, bet prisiverčiau nekrūptelėti ir nepuoliau prie draugo.

Apsaugininkas galva mostelėjo durų link.

- Jei dar kada čia pasirodysi, prastai baigsi. Supratai?

Lopas nusvirduliavo prie durų nerūpestingai atiduodamas apsaugininkui pagarbą.

- Tikrai taip, pone.

Apsaugininkas spyrė Lopui į kelio girnelę, ir šis suklupo ant cementinio prieangio.

- Tik pažiūrėkite, jau nebesilaiko ant kojų.

Tarpduryje stovintis vyras garsiai ir šiurkščiai nusijuokė. Šis juokas išsyk atkreipė mano dėmesį. Jį girdėjau ne pirmą kartą. Anksčiau juoko nebūčiau atpažinusi, bet dabar mano pojūčiai aštresni. Prisimerkusi žvelgiau į tamsą stengdamasi pamatyti besijuokiančio vyro veidą.

Štai.

Kaubojiška Skrybėlė. Šįvakar jis buvo be skrybėlės ir saulės akinių, bet pakumpusius pečius ir dygią šypseną būčiau atpažinusi bet kur.

Lopai! sušukau nežinodama, ar vaikinai dar mane girdi, nes pasibaigus muštynėms aplink vėl susispietė minia. *Vienas nefilimų iš trobelės. Jis čia! Jis stovi tarpduryje, vilki raudona su juodu flanelinius marškinius, mūvi džinsus ir avi kaubojiškus batus.*

Palaukiau, bet atsakymo neišgirdau.

Lopai! vėl sušukau sutelkdama visas proto galias. Negalėjau sekti paskui Lopą į lauką, nes sužlugdyčiau mūsų spektaklį.

Greta išdygo Vi.

- Kas čia vyksta? Visi kalba apie muštynes. Negaliu patikėti, kad jas pražiopsojau. Ar tu ką nors matei?

Pasivėdėjau draugę į šalį.

- Man reikia tavo pagalbos. Ar matai vaikiną prasčiokiškais flaneliniais marškiniais, stovintį tarpduryje? Sužinok jo vardą.

Vi susiraukė.

- Ką visa tai reiškia?

- Paaškinsiu vėliau. Paflirtuok su juo, pavok piniginę ar dar kaip nors sužinok vardą, tik neminėk manojo, gerai?

- Jeigu tai padarysiu, taip pat prašysiu tavo paslaugos. Surengti dvigubą pasimatymą: tu su savo nevykėliu vaikinui ir aš su Skotu.

Neturėjau laiko aiškinti, kad tarp mūsų su Lopus viskas baigta, todėl prižadėjau:

- Gerai. Dabar paskubėk, kol jis neišnyko minioje.

Vi trakstelėjo krumpliais ir koketiškai pasišalino. Netikrinau, kaip jai sekasi. Prasibroviau pro minią, nėriau pro užpakalines duris ir išbėgau į šoninę gatvelę. Apsukau pastatą dairydama Lopus.

Lopai! sušukau tūnodama šešėlyje.

Angele! Ką čia veiki? Saugokimės, kad niekas mudviejų nepamatytų kartu.

Apsigrėžiau, bet Lopus niekur neišvydau.

Kur tu?

Kitoje gatvės pusėje. Mikroautobuse.

Pažvelgusi į kitą gatvės pusę pamačiau prie šaligatvio stovintį aprūdijusį ševrole markės mikroautobusą. Jis beveik neišsiskyrė aptriušusių pastatų fone. Tamsinti langai saugojo kabinos vidų nuo smalsių akių.

Vienas nefilimų iš trobelės yra „Velnio rankinėje“!

Tyla.

Ar matei muštynes? galiausiai paklausė Lopus.

Taip.

Kaip jis atrodo?

Jis vilki raudona su juodu flanelinius marškinius ir avi kaubojiškus batus.

Išviliok jį iš pastato. Jei kiti, kartu su juo buvę trobelėje, taip pat yra viduje, išviliok ir juos. Noriu pasikalbėti.

Lopus žodžiai nuskambėjo grėsmingai, bet nefilimai nusipelnė bausmės. Jie neteko mano užuojautos tą akimirką, kai įgrūdo mane į mikroautobusą.

Nubėgau atgal į „Velnio rankinę“ ir įsibroviau į minią, susigrūdusią prie scenos. „Gyvatė“ vis dar triukšmingai grojo visus įaudrinusią baladę. Nenutuokiau, kaip išvilioti Kaubojišką Skrybėlę į lauką, bet pažinojau žmogų, kuris gali man padėti ištuštinti visą klubą.

- Skotai! - surikau.

Tačiau veltui. Per triukšmingą muziką vaikinai manęs neišgirdo, be to, jis buvo labai susikaupęs.

Pasistiebiau ant pirštų galų dairydama si Vi. Draugė yrėsi manęs link.

- Užleidau visus savo kerus, bet tai jo nė kiek nepaveikė, - prisipažino draugė.

- Galbūt reikia pakeisti šukuoseną, - ji pauostė savo pažastis. - Regis, dezodorantas vis dar veikia.

- Jis tave atstūmė?

- Taip, ir aš nesužinojau jo vardo. Ar tai reiškia, kad dvigubas pasimatymas neįvyks?

- Netrukus grįšiu, - tariau ir vėl išsprukau į šoninę gatvelę.

Norėjau atsidurti kuo arčiau Lopo, kad mintimis pasakyčiau, jog išvilioti nefilimą iš „Velnio rankinės bus sunkiau, negu aš maniau. Kaip tik tuo metu kaimyninio pastato priebutyje pamačiau dvi žmogystas, besišnekučiuojančias prislopintais balsais. Išsyk sustingau kaip prikalta.

Peperis Fraibergas ir... Dabrija.

Kadaise Dabrija buvo mirties angelė ir draugavo su Lopu, kol jūdviejų neišvijo iš rojaus. Lopas visaip mane įtikinėjo, kad jų santykiai buvę nuobodūs, nekalti ir daugiau dėl patogumo, o ne iš meilės. Tačiau nusprendusi, kad aš keliu grėsmę jos planams vėl susigrąžinti Lopą čia, Žemėje, Dabrija mėgino mane nužudyti. Ji buvo šaltakraujė blondinė, labai rafinuota. Neteko matyti Dabrijos netvarkingais plaukais, o nuo jos šypsenos man gyslose stingdavo kraujas. Tapusi puolusia angele Dabrija vertėsi apgaudinėdama vargšus žmogelius, kuriems tvirtindavo turinti pranašystės dovaną. Ji buvo viena pavojingiausių puolusių angelų, ir nė kiek neabejojau, kad esu pačiame Dabrijos nekenčiamiausių žmonių sąrašo viršuje.

Atsišliejau į „Velnio rankinės“ sieną. Stovėjau užgniaužusi kvapą, bet nei Peperis, nei Dabrija, regis, manęs nepastebėjo. Prislinkau arčiau, bet nenorėjau taisyti laimės už ūsų. Kai prisiartinsiu tiek, kad išgirsčiau, ką jie šneka, vienas arba abu kaipmat pajus, kad esu greta.

Peperis su Dabrija pasikalbėjo dar kelias minutes, paskui Dabrija apsigrėžė ant kulno ir nužingsniavo šonine gatvele. Peperis jai pavymui parodė nešvankų gestą. Ar man tik pasirodė, ar vyrukas iš tiesų buvo labai susierzinęs?

Palaukiau, kol dingo ir Peperis, tada išlindau iš šešėlio. Nuėjau tiesiai į „Velnio

rankinę“. Mūsų kabinoje radau Vi ir atsisėdau greta draugės.

- Reikia, kad klubas akimirksniu ištuštėtų, - pareiškiau.

Vi sumirksėjo.

- Ir vėl?

- Jeigu sušukčiau: „Gaisras“? Ar padėtų?

- Man atrodo, kad šaukti „Gaisras“ senamadiška. Galėtum sušukti: „Policija“, bet tai irgi senamadiška. Žinoma, aš neturiu nieko prieš senamadiškus dalykus. Tačiau kodėl taip skubi? Nemanau, kad „Gyvatė“ taip blogai groja.

- Paaiškinsiu...

- Vėliau, - linktelėjo Vi. - Išsyk supratau, kad taip atsakysi. Tavimi dėta šaukčiau: „Policija“. Čia ne vienas užsiima neteisėta veikla. Suklyk: „Farai!“ ir tikrai kils sumaištis.

Svarsčiau nervingai kramtydama lūpą.

- Ar tu tuo tikra?

Regis, šis planas galėjo triuškinamai žlugti. Kita vertus, neturėjau iš ko rinktis. Lopas norėjo šnektelėti su Kaubojiška Skrybėle. Aš taip pat. Be to, troškau, kad tardymas baigtųsi kuo greičiau, ir aš spėčiau perspėti Lopą dėl Dabrijos ir Peperio.

- Garantuoju trisdešimt penkais procentais, - atsakė Vi.

Draugė nutilo, nes į patalpą įsiveržė šalto oro gūsis. Iš pradžių nesupratau, ar vėsa sklinda nuo durų, kurias kažkas plačiai atvėrė kojos spyriu, ar tai mano fiziologinė reakcija intuityviai pajutus nelaimę - pačią didžiausią.

Į „Velnio rankinę“ prigužėjo puolusių angelų. Suskaičiavusi iki dešimties lioviausiu, nes, regis, angelų priplūdo begalybė. Jie judėjo taip vikriai, kad mačiau tik šmėsčiojančius kūnus. Angelai atvyko pasiruošę grumtis, mojavo peiliais ir plieniniais kastetais, grasino visiems, kas stoji skersai kelio. Grumtynių įkarštyje bejėgiškai stebėjau, kaip du parklupdyti nefilimai bergždžiai mėgina priešintis užpuolusiems angelams, šie aiškiai reikalavo prisiekti ištikimybę.

Vienas kaulėtas ir blyškaus tarsi mėnulis veido puolęs angelas taip baisiai smogė nefilimei per kaklą, kad jį sulaužė nutraukdamas vargšės klyksmą.

Jis apžiūrėjo merginos veidą, šis iš tolo buvo panašus į manąjį. Tokie patys ilgi garbanoti plaukai. Mergina buvo maždaug mano ūgio ir kūno sudėjimo.

Atidžiai tyrinėdamas merginą puolęs angelas nekantriai suurzgė. Šaltu žvilgsniu jis pervėrė minią, supratau, kad smurtautojas ieško kitos aukos.

- Privalome iš čia dingti, - paragino Vi stipriai sugriebdama už rankos. - Eik

paskui mane.

Neturėjau laiko spėlioti, ar Vi matė, kaip puolęs angelas sulaužė nefilimei kaklą, o jeigu matė, kaip draugė pajėgia likti tokia rami, nes ji ėmė stumti mane pirmyn pro minią.

- Neatsigręžk! - suriko į ausį Vi. - Ir *paskubėk*.

Paskubėti. Teisingai. Tik maža bėda - be mūsų durų link spraudėsi ne mažiau kaip šimtas žmonių. Netrukus vakarėlio dalyviai, tarsi paklaikusi minia, ėmė stumdytis ir kumščiuotis braudamiesi prie išėjimo. „Gyvate“ liovėsi groti vidury dainos. Grįžti pas Skotą nebuvo kada. Galėjau tik viltis, kad vaikinai pabėgo pro tarnybinių išėjimą.

Vi lipo man ant kulnų ir atsitrenkdavo į nugarą taip dažnai, kad pradėjau spėlioti, ar tik draugė nesistengia manęs apsaugoti. Ji nežinojo, kad tai *aš* mėginsiu *ja* apsaugoti, jeigu puolę angelai prisikas iki mūsų. Ir nors širyti iki išsekimo treniravausi su Dante, abejoju, ar man pavyktų pasipriešinti.

Staiga pajutau begalinį norą grįžti ir kautis. Nefilimai turi savo teises. *Aš* turiu savo teises. Mūsų kūnai nepriklauso puolusiems angelams. Angelai neturi teisės mūsų užvaldyti. Skubotai prižadėjau arkangelams, kad sustabdysiu karą, bet buvau asmeniškai suinteresuota rezultatu. Dabar troškau iškovoti laisvę, kad niekada netektų priklaupiti ant vieno kelio ir kažkam prižadėti savo kūno.

Tačiau kaip pasiekti tai, ko trokštu, ir įtikinti arkangelams?

Galiausiai mudvi su Vi ištrūkome į gaivų nakties orą. Tamsoje minia sklaidėsi, žmonės bėgo gatve ir į vieną, ir į kitą pusę. Nesustodamos atsikvėpti mudvi nėrėme prie neono.

Vi įsuko į prievąžą prie kaimiško namo ir išjungė radijo imtuvą.

– Šįvakar patyrėme pakankamai šėlsmo, – tarė ji. – Kas tai buvo? Komandos *Greasers* gerbėjai mušėsi su *Socs* fanais?

Buvau sulaikiusi kvapą, bet dabar su palengvėjimu tyliai iškvėpiau. Tik nedūsauk per garsiai. Isteriškai nemosikuok rankomis. Neminėk sulaužyto kaklo. Laimė, Vi nematė paties blogiausio.

– Tu pasakok. Juk nesi skaičiusi „Pašaliečių“.

– Mačiau filmą. Tada Matas Dilonas buvo šaunus, bet paskui paseno.

Automobilyje įsivyravo slogi tyla.

– Gerai, netaukškime nesąmonių, – pareiškė Vi. – Baikime tuščias kalbas.

Rėžk, – pamačiusi, kad dvejoju, draugė pridūrė: – Klube kilo baisi sumaištis, bet kažkas negera nutiko anksčiau. Tu visą vakarą elgeisi keistai. Mačiau, kaip kelis kartus išbėgai iš „Velnio rankinės“. Paskui tau staiga kilo noras išvyti iš klubo visus žmones. Štai ką tau pasakysiu, pupyte: noriu išgirsti paaiškinimą.

Atsidūriau keblioje padėtyje. Norėjau Vi pasakyti visą tiesą, bet taip pat buvo gyvybiškai svarbu, kad draugė patikėtų mano melu, nes tada ji bus saugi. Jeigu Kaubojiška Skrybėlė ir jo draugai rimtai ketina knistis po mano asmeninį gyvenimą, anksčiau ar vėliau jie sužinos, kad Vi – geriausia mano draugė. Mintis, kad jie grasins draugei arba ją tardys, buvo atgrasi, bet jeigu taip atsitiks, Vi atsakymai turi būti įtikinami. Svarbiausia, kad Vi jiems nedvejodama pareikštų, jog mūsų su Lopu santykiai nutraukti. Ketinau užgesinti šį gaisrą, kol dar įstengiu.

– Kai šįvakar sėdėjau prie baro, prie manęs priėjo Lopas, ir mūsų pokalbis buvo nemalonus, – tyliai pradėjau. – Jis buvo... apgirtęs. Kalbėjo nesąmones, aš nesutikau su juo išeiti, tada Lopas norėjo ištempti mane lauk.

– O šventas šūde, – sušnibždėjo Vi.

– Apsaugininkas jį išmetė.

– Tai bent. Netekau amo. Ką pati apie tai manai?

Susigrūdau rankas tarp kelių.

- Tarp manęs ir Lopo viskas baigta.

- *Visiškai* baigta?

- Labiau ir būti negali.

Vi palinko per prietaisų skydelį ir apkabino mane. Ji prasižiojo kažką sakyti, pamatė mano veidą ir užsičiaupė.

- Patylėsiu, bet tu žinai, ką galvoju.

Man ištryško ašaros. Regis, Vi palengvėjo, bet mane baisiai graužė sąžinė. Žinojau, kad esu siaubinga draugė, bet nesugalvojau, kaip ištaisyti padėtį. Troškau apsaugoti Vi.

- O kuo čia dėtas vaikinai flaneliniais marškiniais?

Nežinojimas tik padės Vi.

- Prieš išmetamas iš klubo Lopus mane įspėjo, kad vengčiau vaikino flaneliniais marškiniais. Sakėsi jį pažįstąs. Tas vaikinai pavojingas. Todėl ir paprašiau, kad sužinotum jo vardą. Mačiau, kaip jis nuolat mane stebi, dėl to nervinausi. Nenorėjau, kad vaikinai mane lydėtų namo, todėl nusprendžiau sukelti sumaištį. Kad išeitume iš „Velnio rankinės“, o jis negalėtų mūsų pasekti.

Vi giliai iškvėpė.

- Tikiu, kad nutraukei santykius su Lopus, bet daugiau netikiu nė vienu pasakojimo žodžiu.

Krūptelėjau.

- Vi...

Draugė nutildė mane rankos mostu.

- Supratau. Turi paslapčių ir kada nors man papasakosi, kas čia vyksta, o aš papasakosiu tau, - Vi reikšmingai kilstelėjo antakius. - Taip, taip. Ne tu viena turi paslapčių. Išklousiu, kai bus tinkamas metas, manau, kad tu pasielsi taip pat.

Spoksojau į draugę. Apstulbau, kad mūsų pokalbis pakrypo tokia linkme.

- Tu turi paslapčių? Kokių?

- Įdomių.

- Papasakok!

- Pažvelk, - atsakė Vi pabarbandama į laikrodį ant prietaisų skydelio. - Regis, atėjo tavo komendanto valanda.

Sėdėjau išsižiojusi.

- Negaliu patikėti, kad turi nuo manęs paslapčių.

- O aš negaliu patikėti, kad esi tokia apgavikė.

- Šis pokalbis dar nebaigtas, - pareiškiau nenoriai atverdama dureles.
- Nelengva, kai nuo tavęs kažką slepia, tiesa?

Palinkėjau mamai labos nakties, paskui užsirakinau savo miegamajame ir paskambinau Lopui. Kai mudvi su Vi pabėgome iš „Velnio rankinės“, rudo ševroleto prie šaligatvio jau nebuvo. Spėjau, kad Lopas išvažiavo prieš angelams netikėtai įsiveržiant, nes jis būtų prasibrovęs į „Velnio rankinę“, jeigu manytu, kad man gresia pavojus. Kur kas labiau rūpėjo, ar Lopui pavyko rasti Kaubojišką Skrybėlę. Kaip suprantu, dabar jiedu šnekasi. Įdomu, ar Lopas klausinėja, ar grasina. Tikriausiai, ir viena, ir kita.

Įsijungė Lopo balso paštas, ir aš paspaudžiau atsijungimo mygtuką. Palikti pranešimą būtų labai rizikinga. Be to, Lopas pamatys praleistą skambutį ir supras, kad skambinau. Vyliausi, kad Lopas šįvakar atvažiuos pas mane. Žinojau, kad mūsų triukšmingas barnis buvo suvaidintas, bet norėjau įsitikinti, jog niekas nepasikeitė.

Dar kartą surinkau Lopo mobiliojo telefono numerį, bet jis neatsiliepė, tad sunerimusi atsiguliau.

Rytoj antradienis. Chešvanas prasidės patekėjus jaunam mėnuliui.

Po šio vakaro muštynių mane apėmė bloga nuojauta, kad puolę angelai skaičiuoja valandas, kada galės duoti visišką valią savo rūstybei.

Pabudau išgirdusi girgždant grindis. Kai akys apsiprato su tamsa, išvydau dvi gana stambias kojas, apmautas baltomis sportinėmis kelnėmis.

- Dante, čia tu? - paklausiau ir ištiesusi ranką ėmiau ant naktinio stalelio grabalioti laikrodį. - Vaje, kiek dabar valandų? Kokia šiandien diena?

- Antradienio rytas, - atsakė vaikinai. - Tu žinai, ką tai reiškia, - man ant veido nukrito į kamuolį susukti sportiniai drabužiai. - Susitiksime prievažoje tau patogiu laiku.

- Tikrai?

Tamsoje sužibo vaikinai dantys, jis išsišiepė.

- Negaliu patikėti, kad tave taip lengva apgauti. Pasistenk, kad tavo užpakaliukas būtų lauke po penkių minučių.

Po penkių minučių išbėgau į lauką drebedama nuo žvarbaus spalio oro. Vėjas plėšė medžių lapus ir lingavo šakas. Atlikau tempimo pratimus, paskui pašokinėjau, kad į kojas priplūstų kraujo.

- Neatsilik, - paragino Dantė ir nuskuodė į miškelį.

Manęs visai nedžiugino, kad viena su Dante maklinėju miške, bet įtikinėjau save, jog vakar jis turėjo daugybę progų mane nuskriausti, tačiau nieko blogo nenutiko. Tad nukūriau iš paskos dairydama, ar kur nešmėstelės balta dėmė - Dantės siluetas. Vaikino rega buvo kur kas geresnė negu mano, nes aš kartkartėmis užkliūdavau už virtuolių, įpuldavau į duobę, galva atsitrenkdavau į žemai palinkusias šakas. Dantė bėgo per mišką nepriekaištingai tiksliai. Kaskart, vos išgirdusi, kaip jis pašaipiai nusijuokia, pašokdavau pasiryžusi nustumti vaikina nuo stataus skardžio, jeigu tik pasitaikys proga. Aplink buvo daugybė griovų, man tereikėjo prisiartinti, kad įgyvendinčiau šį sumanymą.

Galiausiai Dantė sustojo. Kai ją pavijau, vaikinai buvo išsidriekę ant didelio riedulio ir ilsėjosi laisvai sukryžiuavę rankas ant sprando. Dantė nusimovė sportines kelnes, nusimetė vėjastriukę, tad dabar buvo vien su šortais iki kelių ir aptemptais medvilniniais marškinėliais. Vaikino krūtinė lengvai kilo, tikrai nebūčiau atspėjusi, kad jis ką tik dideliu greičiu sukorė į kalną beveik šešiolika kilometrų.

Užsiropščiau ant riedulio ir išsitiesiau greta Dantės.

- Vandens, - paprašiau gaudydama orą.

Vaikinai pasirėmė alkūne ir nusišypsojo.

- Negausi. Noriu tave išgręžti iki paskutinio lašelio. Vanduo sukelia ašaras, o jų negaliu pakęsti. Pamačiusi, ką reikės daryti toliau, užsinorėsi verksti. Laimė, negalėsi to padaryti.

Jis pagriebė mane už pažastų ir pastatė ant kojų. Buvo vos tik pradėję švisti, dangus nusidažė ledine rausva spalva. Stovėdami greta vienas kito ant riedulio matėme atsivėrusius tolius. Amžinai žaliuojantys medžiai, melsvosios eglės ir kedrai driekėsi visomis kryptimis tarsi aukštas kilimas, kilo į kalvas ir leidosi į gilią siaurukalnę, kertančią mišką.

- Išsirink, - paliepė Dantė.

- Ką?

- Medį. Kai išrausi ją su šaknimis, galėsi keliauti namo.

Mirksėdama žvelgiau į medžius, kuriems buvo ne mažiau kaip trys šimtai metų, jų kamienų storis prilygo trims telefonų stulpams. Man atvipo žandikaulis.

- Dante...

- Tai pradiniai jėgos lavinimo pratimai, - vaikinai drąsinamai papplekšnojo man

per nugarą, tada vėl išsidrėbė ant riedulio. – Bus įdomiau, negu žiūrint laidą „Šiandien“.

– Nekenčiu tavęs.

Vaikinas nusijuokė.

– Dar ne. Tačiau po valandos...

Po valandos sukaupiau visas fizines – galbūt ir dvasines – jėgas mėgindama išrauti su šaknimis vieną labai užsispyrusį ir nesukalbamą baltąjį kedrą. Man pavyko tik truputį jį pakreipti. Bandžiau medį nugriauti, iškasti, spardyti, kad jis man paklustų, ir bergždžiai daužyti kumščiais. Pasakyti, kad medis mane įveikė, būtų per maža. Visą tą laiką Dantė sėdėjo įsitaisęs ant riedulio ir prunkstė, juokėsi, laidė kandžias pastabas. Džiaugiausi, kad nors vienam mūsų tai buvo pramoga.

Kandžiai šypsodamasis Dantė prisiartino ir pasikasė alkūnę.

– Na, didžiosios ir galingosios nefilimų armijos vade, kaip sekasi?

Prakaito karoliukai riedėjo mano veidu, varvėjo nuo nosies ir smakro. Delnai buvo apdraskyti, keliai nutrinti, kulکشnys patemptos, o visi kūno raumenys apimti agonijos aimanavo. Pagriebiau Dantės marškinėlių kraštą ir nusišluosčiau veidą. Tada į juos nusišnypščiau.

Dantė pasitraukė atatupstas ir iškėlė rankas į viršų.

– Nieko sau!

Ranka parodžiau į kedrą.

– Negaliu jo išrauti, – leidau sau sukūkčioti. – Nesu tinkama šioms pareigoms.

Niekada nebūsiu tokia stipri kaip tu ar bet kuris kitas nefilimas.

Iš nevilties ir gėdos mano lūpos pradėjo virpėti.

Dantės veidas tapo švelnesnis.

– Giliai įkvėpk, Nora. Žinojau, kad tau nepavyks išrauti medžio. Čia ir buvo visa esmė. Norėjau mesti neįveikiamą iššūkį, kad vėliau, kai tu galiausiai *pajėgsi* tai padaryti, prisimintum šią dieną ir įvertintum, kokią padarei pažangą.

Spoksojau į vaikiną ir jutau, kaip tvenkiasi pyktis.

– Na? – paklausė jis.

– Kas „na“? Gal išprotėjai? Man šiandien reikia į mokyklą. Turėsiu laikyti testą, be to, jam pasirengti! Maniau, kad nesiruošiu testui dėl svarbios priežasties, o dabar paaiškėjo, kad visa tai tik tam, kad pareikštum savo nuomonę. Ką gi, paklausyk mano nuomonės! Mane nuo to verčia vėmti. Pakaks!

Aš to neprašiau. Treniruotės – tavo sumanymas. Iki šiol įsakinėjai tu, bet dabar mano eilė. AŠ NEBESITRENIRUOSIU!

Žinojau, kad man trūksta skysčių, todėl galbūt mažtau nelogiškai, bet man to pakaks. Taip, norėjau išsiugdyti ištvermę, sustiprėti ir išmokti apsiginti. Tačiau ši užduotis absurdiška. Išrauti su šaknimis *medį*? Aš stengiausi iš visų jėgų, o Dantė sėdėjo ir juokėsi puikiai žinodamas, kad man niekada nepavyks to padaryti.

- Atrodai rimtai suirzusi, – tarė Dantė ir sutrikęs pasikasė smakrą.

- *Taip manai?*

- Tai buvo parodomoji pamoka. Tam tikra gairė.

- Tikrai? Štai tau gairė! – atšoviau atkišdama jam didį pirštą.

- Tu per daug jautriai reaguoji, juk pati supranti.

Žinoma, po dviejų valandų galbūt suprasiu. Kai nusiprausiu duše, atsigersiu ir krisiu į lovą. Tačiau, kad ir kaip norėčiau, to nebus, nes turėsiu važiuoti į mokyklą.

- Esi armijos vadė, – priminė Dantė. – Taip pat esi nefilimė, įstrigusi žmogaus kūne. Privalai treniruotis daugiau nei mes, nes pradedi vadovauti labai sunkiu laikotarpiu, nefilimai tavęs nepažįsta. Nedarysiu jokių paslaugų ir nebūsiu atlaidus.

Sužaubavau pasrūvusiomis prakaitu akimis.

- Ar tau niekad nešovė į galvą, kad galbūt nenoriu šių pareigų? Nenoriu būti vade?

Vaikinas gūžtelėjo pečiais.

- Tai neturi reikšmės. Taip jau atsitiko. Nėra prasmės fantazuoti ir kurti kitus scenarijus.

- Kodėl tau nesuvaidinus maišto ir neperėmus mano pareigų? – nusiminusi sumurmėjau pusiau juokais. Kiek žinau, Dantei nebuvo jokios prasmės nei išlaikyti mane valdžioje, nei apsaugoti mano gyvybę. – Būtum milijoną kartų geresnis. Tau tai iš tiesų rūpi.

Vaikinas vėl pasikasė smakrą.

- Na, dabar, kai pakišai šią mintį...

- Visai nejuokinga, Dante.

Šypsena jo veide išnyko.

- Ne. Aš prisiekiau Henkui, kad padėsiu tau sėkmingai vadovauti. Man ant

kaklo užnerta tokia pati kilpa kaip ir tau. Kiekvieną rytą atbėgu čia ne dėl to, kad užsidirbčiau kelis karmos taškus. Esu čia todėl, kad man reikia tavo pergalės. Mano gyvenimas priklauso nuo tavęs.

Palengva suvokiau vaikino žodžių prasmę.

- Nori pasakyti, kad jeigu aš nekariausiu ir nelaimėsiu, tu mirsi? Ar tokią davei priesaiką?

Prieš atsakydamas Dantė palengva iškvėpė orą.

- Taip.

Užsimerkiau ir pasitryniau smilkinius.

- Verčiau būtum man nesakęs.

Atsišliejau į riedulį ir atsukau veidą vėjui. *Kvėpuok giliai*. Jeigu nepavyks vadovauti Henko armijai, kils pavojus mamos ir mano gyvybei. Maža to, jeigu neatvesiu nefilimų į pergalę, nužudysiu dar ir Dantę. O kaip taika? Kaip mano sandėris su arkangelais?

Prakeiktas Henkas. Tai jis dėl visko kaltas. Jeigu po mirties jis nepateko tiesiai į pragarą, tada nėra teisybės nei šiame, nei aname pasaulyje.

- Liza Martin ir kiti nefilimų vyresnieji nori vėl su tavimi susitikti, - pranešė Dantė. - Aš delsiu, nes žinau, kad tu nenori karo, nerimauju, kaip jie reaguos į tokią žinią. Turime stengtis, kad neatimtų iš tavęs valdžios. Todėl privalome juos įtikinti, kad tavo ir jų troškimai sutampa.

- Dar nenoriu su jais susitikti, - negalvodama atsakiau. - Vilking ir toliau.

Man reikėjo laiko pamąstyti. Nuspręsti, kaip toliau elgsiuosi. Kas kelia didžiausią grėsmę - nepatenkinti arkangelai ar maištingi nefilimai?

- Ar jiems pasakyti, jog kol kas ryšį palaikysi per mane?

- Taip, - su dėkingumu pritariau. - Padaryk viską, kas įmanoma, kad laimėčiau truputį laiko.

- Beje, girdėjau, kad vakar vakare tariamai nutraukei santykius su Lopus. Surengėte tikrą spektaklį. Nefilimai patikėjo.

- Tačiau tu - ne.

- Lopas mane iš anksto išpėjo, - paaiškino Dantė pamerkdamas akį. - Tačiau ir neperspėtas nebūčiau patikėjęs. Esu judu matęs kartu. Tokie santykiai taip lengvai nenutraukiami, - pareiškė Dantė, paduodamas atvėsintą gaiviojo gėrimo „Gatorade“ butelį. - Atsigerk. Netekai daug skysčių.

Nusukau kamštelį, dėkinga linktelėjau ir godžiai patraukiau gurkšni. Nutekėjęs gerkle skystis akimirksniu užkimšo stemplę. Karštis susitvenkė

gerklėje, prasiveržė ir pasklido po visą kūną. Kosėdama ir švokšdama susiriečiau.

- Kas čia? - springdama paklausiau.

- Gėrimas skysčiams po treniruotės atstatyti, - nežiūrėdamas man į akis paaiškino Dantė.

Vis dar springau, plaučius draskė spazmai.

- Maniau... čia „Gatorade“... taip... parašyta ant butelio!

Dantės veidas tapo bejausmis.

- Tai tavo pačios labui, - abejingai atsakė jis ir nudūmė kaip žaibas.

Vis dar buvau susirietusi ir jaučiau, kaip skystis pamažu nutekėjo į skrandį. Akyse lakstė žiežirbos. Pasaulis pasviro į kairę... paskui į dešinę. Suspaudusi gerklę nutursenau pirmyn baimindamasi, kad čia pat apalpsiu, ir niekas manęs neras.

Svirduliuodama išnirau iš miško. Kai pasiekiau kaimišką namą, kaulus deginantis karštis beveik išsisklaidė. Kvėpavimas vėl pasidarė normalus, bet buvau labai sunerimusi. Ko atsigerti man davė Dantė? Ir... *kodėl?*

Raktą buvau pasikabinusi ant kaklo, tad pati atsirakinau duris. Nusiavusi batelius nusėlinau į viršų ir tyliai praslinkau pro mamos miegamąjį. Laikrodis ant naktinio stalelio rodė be dešimties septynias. Kol mano gyvenime dar nebuvo pasirodęs Dantė, tai buvo normalus laikas keltis, gal net truputį per anksti. Dažniausiai pabusdavau žvali, bet šįryt jaučiausi išsekusi ir susijaudinusi. Pačiupusi švarius drabužius patraukiau į vonią išsimaudyti duše ir susiruošti į mokyklą.

Be dešimt aštuonios pastačiau savo folksvageną mokinių stovėjimo aikštelėje ir nužygiavau į mokyklą, aukštą pilką pastatą, primenantį protestantų bažnyčią. Įėjusi vidun sugrūdau savo daiktus į rakinamą spintelę, čiupau pirmos ir antros pamokų vadovėlius ir patraukiau į klasę. Pilvas gurguliavo iš alkio, bet buvau per daug sukrėsta, kad pajėgčiau valgyti. Mėlynas skystis vis dar nemaloniai teliūskavo skrandyje.

Pirmoji pamoka – universitetinis JAV istorijos kursas. Atsisėdusi į suolą peržiūrėjau gautas žinutes. Vis dar jokių žinių iš Lopo. „Ką gi, – tariau sau. – Matyt, kažkas atsitiko.“ Tačiau negalėjau atsikratyti jausmo, kad kažkas čia negerai. Lopus vakar vakare žadėjo pas mane užsukti, įprastai jis tesi pažadus. Juk žinojo, kad barnis mane nuliūdino.

Ketinau paslėpti mobilųjį, kai atėjo nauja žinutė.

PO 30 MINUČIŲ SUSITIKIME PRIE VENTVORTO UPĖS, – parašė Lopus.

AR TAU NIEKO NEATSITIKO? – kaipmat atsakiau.

VISKAS GERAI. BŪSIU VALČIŲ PRIEPLAUKOJE. ĮSITIKINK, KAD TAVEŠ NIEKAS NESEKA.

Laikas ne pats tinkamiausias, bet neketinau praleisti susitikimo su Lopu. Vaikinas sakė, kad jam nieko nenutiko, bet manęs jo žodžiai neįtikino. Jeigu jam viskas gerai, kodėl prašo manęs išeiti iš pamokos ir kodėl mudu turime susitikti

valčių prielaukoje?

Priėjau prie ponios Varnok stalo.

- Atleiskite, ponia Varnok. Blogai jaučiuosi. Gal galėčiau prigulti slaugytojos kabinete?

Ponia Varnok nusiėmė akinius ir atidžiai pažvelgė į mane.

- Kas atsitiko, Nora?

- Na, tos mėnesio dienos, - sušnibždėjau.

Nejaugi negaliu sugalvoti ką nors išradingiau?

Mokytoja atsiduso.

- Jei man kaskart, kai mokinė tai sako, mokėtų bent po penkis centus...

- Neprašyčiau, jeigu spazmai nebūtų tokie stiprūs.

Norėjau pasitrinti pilvą, bet nusprendžiau, kad šito būtų per daug.

Galiausiai mokytoja tarė:

- Paprašyk, kad slaugytoja duotų paracetamolio. Tačiau vos tik pasijusi geriau, grįžk į klasę. Šiandien pradėsime skyrių apie džefersonišką respublikonizmą. Jeigu neturėsi iš ko pasiskolinti gero konspekto, kitas dvi savaites tik mėginsi pasivyti klasės draugus.

Energingai linktelėjau galvą.

- Ačiū. Tikrai esu jums dėkinga.

Sprukau pro duris, nuskuodžiau laiptais ir koridoriuje apsidairiusi į abi puses, ar direktoriaus pavaduotoja netikrina klasių, pabėgau pro šonines duris.

Klestelėjau į folksvageną ir nudūmiau. Žinoma, pabėgti buvo lengva. Grįžti į pamokas be slaugytojos pasirašyto raštelio galėsiu tik pasitelkusi magiją. „Nesinervink,“ - tariau sau mintyse. Blogiausiu atveju mane sučiups ir visą kitą savaitę teks iš ryto anksčiau atvažiuoti į mokyklą.

Man reikėjo rasti kokią nors priežastį laikytis atokiau nuo Dantės, kuriuo nustojau pasitikėti, tad šioji taip pat tiko.

Saulė jau buvo pakilusi, dangus nusidažė balzganai žydra spalva, bet žvarbus oras skverbėsi pro mano pūstą striukę negailestingai pranašaudamas artėjančią žiemą. Automobilių aikštelė valčių prielaukoje buvo tuščia. Pastačiusi folksvageną pritūpiau aukštoje žolėje aikštelės pakraštyje ir kelias minutes laukiau tikrindama, ar kas nors manęs nesekė. Paskui grįstu taku nužingsniavau į prielauką. Kaipmat supratau, kodėl Lopas išsirinko šią vietą. Išskyrus kelis čirškiančius paukštelių, mudu buvome visiškai vieni.

Trapai driekėsi tolyn į upę, bet valčių nebuvo. Nužingsniavau iki pirmo trapo galo, užsidengiau akis nuo spindinčios saulės ir ėmiau dairytis. Lopo nebuvo matyti.

Skimbtelėjo mano mobilusis.

ESU MEDŽIŲ TANKMĖJE TAKO GALE, parašė Lopus.

Taku pro trapus nupėdinau tankmės link, tada iš jos išniro už medžio tūnojęs Peperis Fraibergas. Vienoje rankoje jis laikė Lopo mobilųjį, kitoje – pistoletą. Mano žvilgsnis nukrypo į pistoletą, ir aš nevalingai žengiau atatupsta.

– Nuo šūvio nemirsi, bet sužalojimas gali būti labai skausmingas, – paaiškino Peperis.

Vyruko poliesterio kelnės buvo užtemptos aukštai ant juosmens, o kreivai susegti marškiniai karojo įstrižai. Peperis atrodė nevalyvai, bet nuo jo sklindanti jėga nuvilnijo per mane tarsi karšti saulės spinduliai. Jis buvo kur kas pavojingesnis, negu atrodė.

– Ar tai sako žinovas? – atkirtau.

Peperis apžvelgė abi tako puses. Jis nusišluostė kaktą nosine – tai buvo dar vienas įrodymas, kad vyrukas nerimauja. Jo nagai buvo nugraužti iki pirštų galiukų.

– Jeigu žinai, kas aš esu, ir kertu lažybų, kad Lopus tau pasakė, tada supranti, kad nejaučiu skausmo.

– Žinau, kad esi arkangelas, ir tai, jog nesilaikai taisyklių. Lopus man pasakė, kad gyveni dvigubą gyvenimą, Peperi. Galingas arkangelas, nelegaliai veikiantis kaip žmogus? Turėdamas tokių galių tikrai galėtum apgauti sistemą. Ar tau reikia pinigų? Valdžios? Nori smagiai praleisti laiką?

– Aš tau jau sakiau, ko man reikia. Lopo, – atsakė Peperis, ir jo kaktą vėl išpylė prakaitas. Regis, vyrukas nespėjo jo šluostyti. – Kodėl jis nenori susitikti?

Na, dėl to, kad nenori būti surakintas grandinėmis ir atsidurti pragare. Kilstelėjau smakrą parodydama į mobilųjį telefoną Peperio rankoje.

– Tau puikiai pavyko Lopo telefonu mane prisivilioti čia. Kaip jį gavai?

– Paėmiau vakar vakare prie „Velnio rankinės“. Radau Lopą, besislapstantį rudame mikroautobuse, pastatytame kitoje gatvės pusėje priešais įėjimą. Lopus spėjo pasprukti, bet skubėdamas paliko savo daiktus, tarp jų ir telefoną su visais kontaktais. Visą rytą tau skambinau ir siunčiau žinutes norėdamas susisiekti.

Slapta su palengvėjimu atsidusau. Lopui pavyko pabėgti.

- Jei prisiviliojai mane norėdamas ištardyti, tau nepasisekė. Nežinau, kur Lopas. Nuo vakar su juo nesikalbėjau. Tiesą sakant, tai tu jį matei paskutinis.

- Tardyti? - Peperio asiliškų ausų galiukai paraudo. - Viešpatie, tai skamba labai grėsmingai. Į ką aš panašus? Į paprastą nusikaltėlį?

- Jei nenori manęs apklausti, tai kodėl čia atsiviliojai?

Kol kas mūsų pokalbis buvo neįtemptas, bet aš pradėjau vis labiau nerimauti. Nemokšiškas Peperio darkymasis nekėlė man pasitikėjimo. Jis buvo sumanęs klastą.

- Ar matai valtį ana ten?

Pasekiau Peperio žvilgsnį upės kranto link. Vandens paviršiuje siūbavo spindinti balta motorinė valtis. Daili, brangi ir tikriausiai labai greita.

- Graži valtis. Susiruošei paplaukioti? - paklausiau stengdamasi neparodyti baimės.

- Taip. Ir tu plauksi kartu.

- Suteikiau tau galimybę viską sutvarkyti paprastai, bet mano kantrybė baigia išsekti, - pareiškė Peperis. Jis užsikišo pistoletą už kelnių juosmens, kad abiem rankomis galėtų nusišluostyti blizgančią kaktą. - Jei negaliu nuvykti pas Lopą, priversiu jį ateiti pas mane.

Supratau, kur link krypsta reikalai.

- Ar tai pagrobimas? Juk tikrai nesi paprasčiausias nusikaltėlis, Peperi. Tave labiau tiktų vadinti žiauriu nusikaltėliu, sociopatu ir niekingu piktadariu.

Peperis atlaisvino apykaklę ir išsiviepė.

- Lopas turi man ką padaryti. Mažą... paslaugą. Ir viskas. Tai tikrai nepavojinga.

Įtariau, kad „paslauga“ reiškia kartu su Peperiu keliauti į pragarą, o paskui Peperis paspruks ir užtrenks Lopui pragaro vartus. Tai vienas būdų atsikratyti šantažuotojo.

- Esu geras, - aiškino Peperis. - Arkangelas. Lopas gali manimi pasitikėti. Turėjai jam šitai pasakyti.

- Greičiausias būdas sugriauti Lopo pasitikėjimą yra pagrobti mane. Pagalvok, Peperi. Pagrobdamas mane nepriversi Lopo bendradarbiauti.

Vyrukas timptelėjo apykaklę. Jo veidas taip paraudo, kad Peperis tapo panašus į prakaituojančią rausvą kiaulę.

- Vyksta kur kas daugiau dalykų, nei matyti paprasta akimi. Neturiu iš ko rinktis, ar supranti?

- Esi arkangelas, Peperi. Tačiau bastaisi čia, Žemėje, su pistoletu ir grasini man. Netikiu, kad esi nepavojingas, taip pat netikiu, jog neturi piktų kėslų Lopo atžvilgiu. Arkangelai įprastai neslankioja po Žemę ir negrobia įkaitų. Žinai, ką galvoju? Tu tapai blogiuku.

- Esu čia su užduotimi. Nesu blogas, bet privalau... elgtis laisvai.

- Jergutėliau, beveik susigundžiau tavimi patikėti.

- Turiu tavo vaikinui užduotį, kurią įvykdyti gali tik jis. Nenorėjau tavęs grobti, bet pati privertei. Man reikia Lopo pagalbos. *Dabar*. Prašau gražiai eiti

prie valtės. Jeigu padarysi bent vieną staigų judesį, šausiu.

Peperis pamojo ranka, ir valtis klusniai atsklendė per vandenį prie artimiausio trapo. Lopas nebuvo sakęs, kad arkangelai pajėgia įsakinėti daiktams. Tai man nepatiko, pradėjau spėlioti, kaip šis gebėjimas apsunkins mėginimą pabėgti.

- Ar negirdėjai? Jis jau ne mano vaikinai, - pareiškiau Peperiui. - Dabar draugauju su Dante Materačiu. Tikriausiai esi apie jį girdėjęs? Visi jį pažįsta. Lopas - jau praeitis.

- Manau, mes tai išsiaiškinsime, tiesa? Jei man dar sykį teks tave paraginti eiti prie valtės, prakiurdysiu tau pėdą.

Ištiesiau rankas į šalis ir nužingsniavau prie trapo. Netrukus pasigailėjau, kad nevilkiu striukės su sekimo įrenginiu. Jei Lopas žinotų, kur esu, atvyktų manęs gelbėti. Galbūt jis įsiuvo sekimo įrenginį ir į mano pūstą striukę, bet per daug tuo pasikliauti negalėjau. Nenutuokiau, kur Lopas, ir net nežinojau, ar jam ko nors nenutiko, tad juo pasikliauti taip pat negalėjau.

- Lipk į valtį, - paliepė Peperis. - Paimk ant suoliuko gulinčią virvę ir prisirišk prie apsauginių turėklų.

- Matau, esi rimtai nusiteikęs, - tariu stengdamasi laimėti laiko.

Dirstelėjau į pakrantėje augančius medžius. Jeigu pavyktų iki jų nubėgti, galėčiau pasislėpti. Tada Peperio kulkos greičiausiai pataikytų į medžius, o ne į mane.

- Už penkiasdešimties kilometrų nuo čia turiu dailų sandėlį su ant jo užrašytu tavo vardu. Kai ten nuvyksime, paskambinsiu tavo vaikinui, - Peperis nykščiu ir rausvu mažuoju piršteliu pavaizdavo telefono ragelį. - Pažiūrėsime, ar mums pavyks susitarti. Jeigu Lopas prisieks sutvarkyti mano asmeninį reikalą, galėsi vėl pamatyti ir jį, ir savo draugus, ir savo šeimą.

- Kaip tu jam paskambinsi? Juk Lopo mobilusis pas tave.

Peperis suraukė kaktą. Apie tai jis nepagalvojo. Galbūt galėčiau pasinaudoti jo neapdairumu.

- Tada turėsime laukti, kol jis mums paskambins. Tavo pačios labai tikiuosi, kad Lopas netemps gumos.

Nenoriai įlipau į valtį. Paėmiau virvę ir pradėjau megzti mazgą. Negalėjau patikėti, kad Peperis toks kvailas. Nejaugi jis iš tiesų mano, kad paprasta virvė mane sulaikys?

Tarsi išgirdęs mano mintis Peperis perspėjo:

- Jeigu puoselėji mintį pabėgti, žinok, kad ši virvė užburta. Ji atrodo paprasta,

bet yra tvirtesnė už konstrukcinį plieną. O kai prisiriši riešus, aš ją vėl užbursiu. Kai tik pamėginsi trūkteleti virvę ir išsilaisvinti, ji tave nukrės dviejų šimtų voltų elektros srove.

Stengiausi neprarasti savitvardos.

- Ar tai ypatingas arkangelų triukas?

- Tiesiog sakykime, kad esu galingesnis, negu tu manai.

Peperis įkėlė vieną koją į valtį ir svirduliuodamas atsistojo ant vairuotojo sėdynės. Nespėjus jam įkelti kitos kojos, visu kūnu trenkiausi į valties kraštą stipriai ją susiūbuodama ir atitraukdama nuo trapo. Peperis stovėjo išsižergęs – viena koja valtyje, kita ant trapo, skiriantis valtį tarpas vis platėjo.

Skriaudėjas sureagavo akimirksniu. Jis pakilo į orą ir ėmė sklandyti maždaug metro aukštyje virš valties. *Skraidyti*. Nusprendusi išmušti pagrobėją iš pusiausvyros pamiršau, kad jis turi sparnus. Maža to, dabar Peperis buvo tikrai įsiutęs.

Persiverčiau per bortą ir ėmiau įnirtingai plaukti į upės vidurį, girdėjau, kaip iš viršaus į vandenį lekia kulkos.

Išgirdau, kaip už manęs kažkas pliaukštelėjo, supratau, kad Peperis šoko į upę manęs vytis. Netrukus jis mane sugriebs ir ištesės savo pažadą prakiurdyti skylę mano pėdoje – o gal bus kur kas blogiau. Nesu tokia stipri kaip arkangelas, bet dabar aš – nefilimė, be to, treniravausi su Dante... dusyk. Nusprendžiau pasielgti arba neįtikėtinais kvailai, arba nepaprastai drąsiai.

Tvirtai kojomis atsirėmusi į smėlėtą upės dugną atsispyriau iš visų jėgų ir staigiai iššokau iš vandens. Nustebau, kad nuskriejau labai toli, sklendžiau virš medžių, augančių upės pakrantėje, viršūnių. Prieš akis atsivėrė tolimas platus vaizdas, mačiau ne tik fabrikus bei laukus, bet ir greitkelį, kuriame tarsi karoliukai judėjo mažytėlaičiai automobiliai ir sunkvežimiai. Dar toliau išvydau ir Koldvoterį – namų bei parduotuvių samplaikas ir parkus su žaliomis vejomis.

Netrukus pradėjau lėtėti, paskui pasikeitė judėjimo kryptis, jaučiau, kaip oras glosto kūną ir kaip vartosi skrandis. Upė artėjo prie manęs milžinišku greičiu. Pajutau poreikį įnirtingai mojuoti rankomis, tačiau įsitempęs kūnas, regis, nenorėjo paklusti. Jis buvo grakštus, sutelktas ir susiglaudęs tarsi raketa. Kojos atsitrenkė į valčių trapą, pralaužė lentas ir aš vėl atsidūriau vandenyje.

Pro ausis prašvilpė dar kelios kulkos. Išsiropščiau iš po sulūžusio trapo, iššokau į krantą ir pasileidau medžių link. Per dvi rytines treniruotes tamsoje

buvau truputį tam pasirengusi, bet vis tiek negaliu paaiškinti, kaip man pavyko bėgti greičiau už Dantę. Medžiai lėkė pro šalį tarsi svaigūs šešėliai, kojos kilojosi lengvai, tarsi jos akimirka anksčiau negu protas atspėtų, kokį reikia daryti kitą žingsnį.

Visu greičiu nudūmiau taku, klestelėjau į folksvageną, nuspaudžiau greičio pedalą ir išrūkau iš stovėjimo aikštelės. Nustebau, kad net nesu uždususi.

Adrenalinas? Galbūt. Tačiau aš taip nemaniau.

Nuvažiavau prie „Aleno“ vaistinės ir išsraudžiau folksvageną tarp dviejų sunkvežimių, kurie užstojo mane nuo gatvės. Tada susigūžiau sėdynėje, kad niekas nematytų. Buvau įsitikinusi, kad prie upės pavyko pasprukti nuo Peperio, bet atsargumas nepakenks. Reikėjo viską apsvarstyti. Namo važiuoti negaliu. Grįžti į mokyklą – taip pat. Man labai reikia susirasti Lopą, bet nežinau, nuo ko pradėti paieškas.

Suskambęs mobilusis prižadino iš apmąstymų.

– Labas, Grei, – pasisveikino Skotas. – Mudu su Vi važiuojame papietauti į „Tako trobelės“ restoraną, bet mums iškilo vienas klausimas – kur *tu*? Dabar tu (a) moki vairuoti ir (b) turi ratus... hmm, mano dėka... todėl neprivalai valgyti mokyklos valgykloje.

Nekreipiau dėmesio į pašaipų Skoto toną.

– Man reikia Dantės numerio. Kuo greičiau atsiųsk jį man, – paliepiu Skotui.

Dantės telefono numerį buvau įsirašiusi, bet ne į šį aparatą.

– *Nesupratau.*

– Ką tai reiškia? Ar šiandien – koks ypatingas antradienis?

– Kam tau jo reikia? Maniau, Dantė – tavo vaikinasis ir...

Išjungiau pokalbį ir pamėginau surikiuoti mintis. Ką tikrai žinau? Kad dvigubą gyvenimą gyvenantis arkangelas norėjo mane pagrobtį ir pasinaudoti kaip priemone priversti Lopą padaryti jam paslaugą. Arba kad Lopas liautųsi jį šantažavęs. Arba ir viena, ir kita. Taip pat žinojau, kad Lopas iš tikrųjų nešantažuoja arkangelo.

Ko nežinau? Svarbiausia, nežinau, kur Lopas. Ar jis saugus? Ar jis su manimi susisieks? Gal jam reikia mano pagalbos?

Kur tu, Lopai? sušukau visatai.

Suskambo mano mobilusis telefonas.

ŠTAI DANTĖS TELEFONO NUMERIS. TAIP PAT GIRDĖJAU, KAD

ŠOKOLADAS PADEDA, KAI KAMUOJA PRIEŠMENSTRUACINIS SINDROMAS,
parašė Skotas.

- Juokinga, - garsiai ištariau ir surinkau Dantės numerį.

Vaikinas atsiliepė po trečio signalo.

- Mums reikia susitikti, - sudirgusi tariau.

- Klausyk, jei nori pakalbėti apie šį rytą...

- Žinoma, apie šį rytą! Ko tu man davei? Išgėriau nežinomo skysčio ir staiga pradėjau bėgti taip greitai kaip tu, sugebėjau pakilti į orą penkiolika metrų ir esu įsitikinusi, kad mano rega geresnė negu įprastai.

- Tai praeis. Kad liktum tokia greita, privalai mėlyną skystį gerti kasdien.

- Kaip vadinasi tas mėlynas skystis?

- Ne telefonu.

- Puiku. Tada susitikime.

- Po trisdešimties minučių būk ratukinių pačiūžų čiuožykloje.

Sumirksėjau.

- Nori susitikti su manimi čiuožykloje?

- Dabar šiokiadienio vidudienis. Joje bus tik mamos ir pradedantys vaikščioti kūdikiai. Lengva pastebėti šnipus.

Nežinau, kas, Dantės nuomone, galėtų mus sekti, bet graužė nerimo kirminas, bylojantis, jog Dantė nėra vienintelis, norintis mėlyno skysčio, kad ir kas tai būtų. Spėjau, kad tai gali būti kažkokie narkotikai. Pati patyriau jų poveikį. Gėrimas man suteikė neįtikimą jėgų. Tarsi būtų išnykusios visos kliūtys, o mano fizinis meistriškumas buvo... beribis. Pojūtis buvo žvalinantis ir nenatūralus. Dėl to nerimavau labiausiai.

Kai Henkas buvo gyvas, jis eksperimentavo su velnių kerais išsikviesdamas pragaro galias. Jo užburti daiktai visada švytėdavo melsvai. Iki šiol maniau, kad žinios apie velnių kerus dingo kartu su Henku, bet pradėjau tuo abejoti. Vyliausi, kad Dantės paslaptingas mėlynas gėrimas tėra atsitiktinis sutapimas, bet instinktas kuždėjo visai ką kita.

Išlipau iš automobilio ir paskutiniuosius kelis kvartalus iki čiuožyklos nužingsniavau pėsčia, dažnai dairydamosi per petį, ar kas nors manęs neseka. Neišvydau jokių nepažįstamų vyrų tamsiais lietpalčiais ir saulės akiniais. Jokių neįtikėtinai aukštų vyrų, išduodančių, kad tai nefilimai.

Įslinkau pro čiuožyklos duris, išsinuomojau ratukinių pačiūžų porą ir atsisėdau ant suolo prie aikštelės. Šviesos buvo pritemdytos, o diskotekų rutulys skleidė ryškius sodrius blyksnius ant poliruotų medinių grindų. Iš garsiakalbių sklido senosios mokyklos atstovės Britnės Spears dainos. Kaip ir buvo numatęs Dantė, šiuo metu čiuožė tik maži vaikučiai ir jų mamos.

Įelektrinto oro gūsis pranešė, kad pasirodė Dantė. Vaikinas mūvėjo tamsius pagal užsakymą pasiūtus džinsus ir vilkėjo aptemptus tamsiai mėlynus marškinėlius. Dantė klestelėjo ant suolo greta manęs. Jis nesivargino nusiimti saulės akinių, todėl negalėjau įžiūrėti vaikino akių. Įdomu, ar jis gailisi man davęs to gėrimo ir dabar jaučia tam tikrus moralinius priekaištus. Vyliausi, kad taip.

- Ketini čiuožti? - paklausė jis, linktelėdamas galvą į mano ratukines pačiūžas. Pamačiau, kad Dantė be pačiūžų.

- Užrašas skelbia, kad norint patekti toliau nei vestibulis, reikia išsinuomoti pačiūžas.

- Galėjai paveikti tarnautojos mintis ir ją apgauti.

Mano nuotaika apniuko.

- Aš taip nežaidžiu.

Dantė gūžtelėjo pečiais.

- Be reikalo nesinaudoji daugeliu nefilimų privilegijų.

- Papasakok man apie mėlynąjį gėrimą.

- Tai pastiprintas gėrimas.

- Ir pati tą supratau. Kuo jis pastiprintas?

Dantė palinko prie manęs ir sušnibždėjo:

- Velnių kerai. Tai nėra taip pavojinga, kaip atrodo, - užtikrino vaikinas.

Pajutau, kaip įsitempia nugara ir ima dilgčioti plaukeliai ant sprando. Ne, ne, ne. Velnių kerai Žemėje turėjo būti išnaikinti. Jie išnyko kartu su Henku.

- Žinau, kas yra velnių kerai. Maniau, kad jie sunaikinti.

Dantė suraukė tamsius antakius.

- Iš kur žinai apie velnių kerus?

- Jais naudojosi Henkas. Taip pat ir Henko bendrininkas, Čonsis Langė. Tačiau kai Henkas mirė... - nutilau. Dantė nežino, kad aš nužudžiau Henką. Pasakyti, kad mano santykiai su nefilimais, tarp jų ir su Dante, nepagerėtų, jeigu ši paslaptis iškiltų viešumon, būtų per maža. - Lopas šnipinėjo Henko naudai.

Dantė linktelėjo.

- Žinau. Jie buvo sudarę sandėrį. Lopas mums teikdavo žinias apie puolusius angelus.

Nežinia, ar Dantė tyčia nepasakė, jog Lopas sutiko šnipinėti Henkui su viena sąlyga: kad Juodoji Ranka paliks mane gyvą, ar Henkas šių smulkmenų tiesiog niekam nepasakojo.

- Henkas papasakojo Lopui apie velnių kerus, - pamelavau stengdamasi sumėtyti pėdas. - Tačiau Lopas man pasakė, kad Henkui mirus velnių kerai išnyko kartu su juo. Lopui atrodė, kad Henkas buvo vienintelis, kuris žinojo, kaip jais manipuluoti.

Dantė papurtė galvą.

- Henkas įpareigojo savo dešiniąją ranką, Bleiklį, kurti velnių kerų atmainas. Bleiklis apie velnių kerus žino kur kas daugiau nei Henkas. Pastaruosius kelis mėnesius Bleiklis praleido užsidaręs laboratorijoje - velnių kerais užburdamas peilius, botagus ir žiedus su akutėmis, šitaip juos paversdamas mirtiniais ginklais. Visai neseniai jis sukūrė gėrimą, stiprinantį nefilimų galias. Mūsų jėgos prilygsta puolusių angelų galiai, Nora, - pareiškė Dantė, ir jo akys iš susižavėjimo suspindo. - Anksčiau tik dešimt nefilimų galėjo prilygti vienam puolusiam angelui. Dabar taip nėra. Aš dalyvauju Bleiklio gėrimo bandymuose ir, kai jo išgeriu, mano jėgos gerokai išauga. Dabar galiu priešintis puolusiam angelui nesibaimindamas, kad jis yra stipresnis.

Mano mintys lakstė kaip pašėlusios. Velnių kerai klesti Žemėje? Nefilimai turi slaptą ginklą, gaminamą Bleiklio laboratorijoje? Privalau apie tai pasakyti Lopui.

- Ar man davei to paties Bleiklio gėrimo, kurio bandymuose dalyvauji pats?

- Taip, - atsakė Dantė gudriai šypsodamasis. - Dabar supranti, apie ką aš kalbu.

Jeigu Dantė tikisi pagyrų, iš manęs jų nesulauks.

- Kiek nefilimų žino apie gėrimą arba yra jo ragavę?

Dantė atsilošė ant suolo ir atsiduso.

- Ar klausi norėdama tai sužinoti tik tu? - jis reikšmingai nutilo. - O gal ketini mūsų paslaptimi pasidalyti su Lopu?

Dvejojau nieko neatsakydama, ir Dantės veidas apniuko.

- Privalai rinktis, Nora. Negali būti ištikima ir Lopui, ir mums. Tu žaviai stengiesi tai suderinti, bet galiausiai teks rinktis, kuriai šaliai būsi ištikima. Arba

esi su nefilimais, arba prieš mus.

Blogiausia, kad Dantė teisuus. Širdies gilumoje pati tą žinojau. Su Lopu sutarėme, kad galutinis mudviejų tikslas šiame kare yra saugiai kartu iš jo pasitraukti, bet jeigu vis dar tvirtinčiau, jog tai yra vienintelis mano tikslas, kas lieka nefilimams? Manoma, jog esu jų vadė ir prašau nefilimų patikėti, kad jiems padėsiu, nors iš tiesų visai jiems nepadedu.

- Jeigu Lopui papasakosi apie velnių kerus, jis nesėdės sudėjęs rankų, - perspėjo Dantė. - Jis pradės ieškoti Bleiklio ir mėgins sunaikinti laboratoriją. Ne iš kilnios moralinės pareigos, bet skatinamas savisaugos instinkto. Češvanas jau nėra svarbus, - toliau aiškino vaikinai. - Mano galutinis tikslas - nustumti puolusius angelus už tam tikros sutartinės linijos, kad jie daugiau negalėtų mūsų užvaldyti. Mano tikslas - pasitelkus velnių kerus išnaikinti visą puolusių angelų rasę. Ir jeigu jie to dar nežino, netrukus sužinos.

- *Ką?* - išlemenau.

- Henkas buvo sukūręs planą. Jis kaip tik toks. Išnaikinti puolusių angelų rasę. Bleiklis yra įsitikinęs, kad netrukus sukurs pakankamai galingą, kad nužudytų puolusį angelą, velnių kerų atmainą. Niekas net nemanė, kad tai įmanoma. Iki šiol.

Pašokau nuo suolo ir ėmiau žingsniuoti pirmyn atgal.

- Kodėl man visa tai sakai?

- Tau metas rinktis. Ar tu su mumis, ar ne?

- Lopas jokių sunkumų nekelia. Jis nebendradarbiauja su puolusiais angelais.

Lopas nenori karo.

Vienintelis manodraugo tikslas buvo pasirūpinti, kad aš neprarasčiau valdžios, ištesėčiau duotą priesaiką ir likčiau gyva. Tačiau Dantė teisuus: jeigu papasakosiu Lopui apie velnių kerus, jis padarys viską, kad juos sunaikintų.

- Jeigu jam papasakosi apie velnių kerus, mes žlugsim, - perspėjo Dantė.

Šitaip Dantė manęs klausė, ar aš ketinu išduoti jį, Skotą ir tūkstančius nekaltų nefilimų... ar Lopą. Sunkus akmuo užgulė širdį. Skausmas buvo toks aštrus, kad vos nesusiriečiau dvilinka.

- Pagalvok apie tai šią popietę, - pareiškė Dantė pakildamas. - Jeigu neišgirsiu kitokių žinių, lauksiu tavęs treniruotėje rytoj anksti rytą, - jis pažvelgė į mane tvirtu, bet truputį abejojančiu rudų akių žvilgsniu. - Tikiuosi, kad vis dar esame toje pačioje barikadų pusėje, Nora, - pridūrė tyliai ir išėjo.

Likau pastate dar kelias minutes. Sėdėjau prieblandoje supama vaiduokliška

linksmų vaikų, kurie čiuoždami ratukinėmis pačiūžomis mėgino šokti ančiukų šokį, klyksmų. Palenkiau galvą ir veidu įsikniaubiau į delnus. Reikalai neturėjo šitaip susiklostyti. Aš turėjau atšaukti karą, paskelbti paliaubas ir kartu su Lopu pasitraukti.

Tačiau Dantė su Bleikliu tęsė Henko pradėtą darbą ir ant kortos pastatė viską. Kvaila, kvaila, kvaila.

Netikėčiau, jog Dantė, Bleiklis ar net visi nefilimai turi bent menkiausią galimybę išnaikinti puolusius angelus, bet įtarimas, kad Bleiklis išmoko manipuliuoti velnių kerais, viską keičia. Ir ką tai reiškia man? Jeigu nefilimai paskelbs karą be manęs, ar arkangelai vis tiek laikys mane už tai atsakinga?

Taip. Laikys.

Kad ir kur būtų įsirausęs Bleiklis, kurį, be abejonės, saugo budrus nefilimų būrys, dabar aišku, jog jis eksperimentuoja su galingesnėmis ir pavojingesnėmis atmainomis. Dėl visko kalčiausias yra Bleiklis.

Todėl dabar svarbiausia surasti Bleiklį ir jo slaptą laboratoriją.

Išsyk, kai rasiu Lopą. Nerimas suspaudė širdį, ir aš tyliai pasimeldžiau už draugą.

Buvau visai netoli folksvageno, kai pamačiau kažkokią žmogystą sėdant į vairuotojo vietą. Stabtelėjau ir pirmiausia pagalvojau apie Kaubojišką Skrybėlę. Užgniaužusi kvapą svarsčiau, ar būtų išmintinga bėgti. Tačiau juo ilgiau svarsčiau, juo labiau blėso mano įaudrinta vaizduotė, galiausiai atpažinau žmogystą. Lopas sulenktu pirštu pamojo, kad ateičiau. Nerimas akimirksniu išnyko, ir aš plačiai nusišypsojau.

– Pabėgai iš pamokų, kad pačiuožinėtum ratukinėmis pačiūžomis? – paklausė Lopas, kai aš klestelėjau į automobilio sėdynę.

– Juk mane pažįsti. Violetiniai ratukai – mano silpnybė.

Lopas nusišypsojo.

– Prie mokyklos nemačiau tavo automobilio. Ieškojau tavęs. Ar gali man skirti kelias minutes?

Padaviau jam automobilio raktelius.

– Vairuok tu.

Lopas nuvežė mane prie prabangių daugiabučių namų komplekso, įsikūrusio Kasko įlankoje. Žaviam senoviniam tamsiai raudonų plytų, sumūrytų pramaišiu su akmenimis iš vietinio karjero, pastatui galima duoti ne mažiau kaip šimtą metų, bet jis buvo visiškai restauruotas, su švytinčiais langais, marmurinėmis kolonomis ir durininku. Lopas įvažiavo į vienam automobiliui skirtą garažą, nuleido jo duris, ir mudu atsidūrėme vėsioje tamsoje.

– Naujas butas? – paklausiau.

– Peperis pasamdė banditus nefilimus suremontuoti mano studiją po Delfų parku. Teko skubiai rasti naują labai saugų būstą.

Mes išlipome iš folksvageno, užkopėme siaurais laiptais ir įžengę pro duris atsidūrėme naujoje Lopo virtuvėje. Pro plačius, nuo sienos iki sienos, langus atsivėrė nuostabus vaizdas į įlanką. Ant vandens suposi kelios baltos jachtos, melsvas ūkas gaubė aplinkines uolas. Regėjosi, tarsi visas kraštovaizdis suliepsnojo nuo supančių įlanką medžių, pasidabinusių ryškiu rudens raudonių. Prie namų esančią valčių priplauką prižiūrėjo tarnautojas.

- Pasipūtėliška, - pareiškiau.

Stovėdamas man už nugaros bičiulis padavė puodelį karštos kakavos ir pabučiavo į sprandą.

- Namas krinta į akis labiau, negu norėčiau, o tokius mano žodžius dabar girdėsi nedažnai.

Siurbčiodama kakavą atsišliejau nugara į Lopą.

- Nerimavau dėl tavęs.

- Vakar vakare Peperis netikėtai užklupo mane prie „Velnio rankinės“. Tai reiškia, kad neturėjau galimybės šnektelėti su mūsų draugu nefilimu - Kaubojiška Skrybėle. Tačiau kai kam paskambinau, kai kur nuvykau - pirmiausia į trobelę, kur tave buvo nuvežę. Kaubojiška Skrybėlė nėra labai gudrus. Jis tave nuvežė į savo senelių vasarnamį. Tikrasis Kaubojiškos Skrybėlės vardas - Šonas Korbridžas ir, skaičiuojant nefilimų amžiumi, jam tik dveji metai. Prieš dvejus Kalėdas jis prisiekė ištikimybę ir noriai įstojo į Juodosios Rankos armiją. Šonas yra karštakošis, taip pat žinoma, kad jis piktnaudžiavo narkotikais. Vaikinas nori išgarsėti ir mano, kad tu jam gali padėti. Neverta nė sakyti, kad jis linkęs krėsti kvailystes, - Lopas vėl pabučiavo mane į kaklą, šįkart ilgiau. - Aš tavęs taip pat pasiilgau. Ką man nori pasakyti?

Hmm, nuo ko pradėti.

- Galėčiau tau papasakoti, kaip šįryt Peperis mėgino mane pagrobtį arba galbūt tau būtų įdomu sužinoti, kad Dantė man davė išgerti sustiprinto velnių kerais gėrimo. Kaip paaiškėjo, Bleiklis, dešinioji Henko ranka, jau kelis mėnesius krapštosi su velnių kerais ir nefilimams kuria labai veiksmingą vaistą.

- *Ką* jie tau padarė? - sumaurojo nepaprastai įsiutęs Lopas. - Ar Peperis tave sužeidė? O Dantę sudraskysiu į skutelius!

Papurčiau galvą, bet nustebau pajutusi, kad akys pritvinko ašarų. Žinojau, kodėl Dantė šitaip pasielgė - jam reikia, kad būčiau fiziškai stipri ir pajėgčiau vadovauti nefilimų armijai, - bet piktinausi, kad vaikinas man melavo. Jis apgaule privertė išgerti tai, kas ne tik Žemėje draudžiama, bet ir gali būti pavojinga. Nesu tokia naivi, kad manyčiau, jog velnių kerai neturi neigiamo šalutinio poveikio. Jėgos gali susilpnėti, bet blogio sėkla jau tūno manyje.

- Dantė sakė, kad gėrimo poveikis per dieną išnyks. Tai gera žinia. Bloga žinia ta, kad jis ketina netrukus duoti šio gėrimo nesuskaičiuojamai daugybei nefilimų. Gėrimas jiems suteiks... neįtikėtinų galių. Tik taip galiu apibūdinti jo poveikį.

Išgėrusi jo aš galėjau bėgti greičiau, iššokti aukščiau, o mano pojūčiai paaštrėjo. Dantė sakė, kad nefilimas, kovodamas vienas prieš vieną, galės nugalėti puolusią angelą. Aš juo tikiu, Lopai. Man pavyko pasprukti nuo Peperio. *Arkangelo*. Jeigu nebūčiau išgėrusi to gėrimo, Peperis dabar laikytų mane užrakintą.

Lopo akys suliepsnojo šaltu įsiūčiu.

- Pasakyk, kur galiu rasti Dantę, - kapotai paliepė jis.

Nesitikėjau, kad Lopas taip supyks, - vertinant retrospektyviai, tai buvo didelė klaida. Vaikinas tiesiog kunkuliavo. Bėda ta, kad jeigu Lopas nuvyktų pas Dantę dabar, Dantė suprastų, jog aš pasakiau Lopui apie velnių kerus. Reikia veikti atsargiai.

- Dantė pasielgė neteisingai, bet jis manė, kad man labai padeda, - mėginau ginti vaikina.

Lopas raižiai nusijuokė.

- Ir tu tuo tiki?

- Manau, Dantė yra apimtas nevilties. Jis neturi iš ko rinktis.

- Vadinasi, jis tiesiog neieško kitų galimybių.

- Jis taip pat man paskelbė ultimatumą. Arba esu su juo ir nefilimais, arba su tavimi. Apie velnių kerus Dantė papasakojo norėdamas mane patikrinti. Sužinoti, ar papasakosiu tau, - skėstelėjau rankomis. - Niekada nieko nuo tavęs neslepiu. Mudu - komanda. Tačiau privalome pagalvoti, kaip dabar veiksime.

- Aš jį užmušiu.

Atsidusau ir pirštais suspaudžiau smilkinius.

- Tu nepajėgi matyti toliau nei tavo asmeninė antipatija Dantei... ir tavo įsiūtis.

- Įsiūtis? - nusijuokė Lopas, bet vaikino juokas buvo grėsmingas. - Ak, angele. Per daug švelniai pasakyta apie tai, ką jaučiu. Tik ką sužinojau, kad nefilimas *per prievartą į tavo kūną įvedė velnių kerų*. Man nesvarbu, ar jis tuo metu gerai nepagalvojo, ar buvo apimtas nevilties. Šios klaidos jis daugiau nepakartos. Prieš imdama jo gailėtis, žinok viena. Dantė žinojo, kad taip atsitiks. Aš perspėjau, kad jeigu tau atsiras bent įdrėskimas, kol Dantė tave saugo, jam teks už tai atsakyti.

- Kol jis mane saugo? - pakartojau tarsi aidas, stengdamasi viską sudėlioti į savo vietas.

- Žinau, kad kartu su juo treniruojiesi, - tiesiai šviesiai rėžė Lopas.

- Žinai?

- Esi didelė mergaitė. Gali spręsti pati. Matyt, turėjai priežasčių iš Dantės išmokti savigynos, ir aš neketinu tau drausti. Aš tavimi pasitikėjau; nerimavau tik dėl Dantės ir, regis, turėjau pagrindą. Klausiu dar kartą. Kur jis slapstosi? - paniurusiu veidu beveik sumaurojo Lopas.

- Kodėl manai, kad jis slapstosi? - liūdnai paklausiau nusiminusi, kad vėl atsidūriau tarp Lopo ir Dantės. Tarp puolusių angelų ir nefilimų.

Neketinau sąmoningai nuo Lopo slėpti savo treniruočių; tiesiog maniau, kad bus geriau, jei nekurstysiu konkurencijos tarp vaikinių.

Nuo ledinio Lopo juoko mano nugara perbėgo šiurpas.

- Jeigu jis gudrus, turėtų slapstyti.

- Lopai, aš taip pat pykstu. Patikėk, norėčiau pakeisti šio ryto įvykius. Tačiau man bjauru žinoti, kad veiki su manimi nepasitaręs. Iš pradžių man prisiuvi sekiklį. Paskui man už nugaros grasini Dantei. Veiki prieš mano valią. Norėčiau jausti, kad palaikai mane, kad mudu veikiame kartu.

Suskambo naujas Lopo mobilusis telefonas, ir bičiulis dirstelėjo į ekraną. Tai jam nebūdingas elgesys. Pastarosiomis dienomis Lopas nukreipdavo skambučius į balso paštą ir paskui atidžiai tikrindavo, į kuriuos atsiliepti.

- Lauki svarbaus skambučio? - paklausiau.

- Taip, ir dabar turiu į jį reaguoti. Palaikau tave, angele, ir visada palaikysiu. Atleisk, jeigu atrodo, kad griau nu tavo norus. Patikėk, to mažiausiai siekiu, - Lopas pakstelėjo man į skruostą, bet bučinys buvo šiurkštus. Bičiulis jau ryžtingai žingsniavo laiptų, vedančių į garažą, link. - Man reikia tavo paslaugos. Pažiūrėk, ką pavyks iššniukštinti apie Bleiklį. Ką šiuo metu jis laiko savo namais, kur pastarosiomis dienomis lankėsi, kiek nefilimų jį saugo, ar kuria naujas atmainas ir kada ketina pradėti masiškai gaminti savo ypatingąjį gėrimą. Tu teisi - nemanau, kad velnių kerai pasinaudojo kas nors daugiau, išskyrus Dantę ir Bleiklį. Jeigu taip būtų įvykę, arkangelai kaipmat sužinotų. Netrukus pasikalbėsime, angele.

- Vadinasi, šį pokalbį baigsime vėliau? - sušukau jam pavymui vis dar nustebusi, kad Lopas taip staiga išvyksta.

Vaikinas stabtelėjo laiptų viršuje.

- Dantė tau paskelbė ultimatumą, bet jį būtum išgirdusi ir be Dantės. Negaliu spręsti už tave, bet jei norėsi patarimo, pranešk. Mielai padėsiu. Prieš išeidama įjunk signalizaciją. Tavo raktas ant spintelės. Gali ateiti kada tik panorėsi.

Netrukus susisieksiu su tavimi.

- O kaip chešvanas? - paklausiau. Neaptariau nė pusės dalykų, apie kuriuos norėjau pakalbėti su Lopu, o jis pabėga. - Jis prasideda šiandakt vos tik patekės mėnulis.

Lopas energingai linktelėjo.

- Ore tvyro negera nuojauta. Stebėsiu tave, bet noriu, kad ir tu pati saugotumeisi. Neišeik iš namų vėlai vakare. Šįvakar tavo komendanto valanda prasideda nusileidus saulei.

Kadangi grįžti į mokyklą be pateisinamo raštelio nebuvo prasmės, be to, jei važiuočiau dabar, suspėčiau tik į paskutinę pamoką, nusprendžiau likti pas Lopą ir apmąstyti, patyrinėti savo sielą.

Nuėjau prie šaldytuvo norėdama rasti ko nors užkrimsti, bet šaldytuvas buvo tuščias. Lopas persikraustė greitai, o naujame bute baldai ir buitiniai prietaisai jau buvo. Kambariai atrodė nepriekaištingai, bet jiems trūko asmeninių smulkmenų. Nerūdijančiojo plieno buitiniai prietaisai, rusvai pilka spalva dažytos sienos, riešutmedžio grindys. Šiuolaikiški amerikietiški santūrių spalvų baldai. Skystųjų kristalų televizorius ir du odiniai foteliai, atgręžti vienas į kitą. Vyriška, stilinga, bet šalta.

Mintyse perkračiau pokalbį su Lopu ir nusprendžiau, kad jis nė kiek manęs neužjautė dėl Dantės ultimatumo ir mano didžiosios dilemos. Ką tai reiškia? Gal Lopas mano, kad aš pati pajėgi viską išspręsti? Kad rinktis arba nefilimus, arba puolusius angelus yra visiškai nesudėtinga? Tačiau taip nėra. Rinktis kasdien darosi vis sunkiau.

Apmąščiau, ką iš tiesų žinau. Lopas nori, kad išsiaiškinčiau Bleiklio kėslus. Lopas tikriausiai galvoja, kad man geriausia veikti per Dantę - taip sakant, tarpininką tarp manęs ir Bleiklio. Ir kad galėtume atvirai bendrauti, matyt, bus geriausia, jeigu aš versiu Dantę manyti, kad esu su juo. Kad esu išvien su nefilimais.

Iš tiesų taip ir yra. Daugeliu požiūrių. Jaučiu užuojautą nefilimams, nes jie kovoja ne siekdami viešpatauti arba dėl kokių nors beverčių ambicijų - nefilimai siekia laisvės. Aš tą suprantu. Ir tuo žaviuosi. Iš visų jėgų stengsiuosi jiems padėti. Tačiau nenoriu, kad Bleiklis arba Dantė keltų pavojų puolusių angelų rasei. Jeigu puolę angelai bus nušluoti nuo Žemės paviršiaus, su jais išnyks ir Lopas. Neketinu prarasti Lopo ir padarysiu viską, kad jo rasė išliktų.

Kitaip sakant, visiškai nepriartėjau prie atsakymų. Vėl esu pačioje pradžioje ir žaidžiu už abi komandas. Staiga suvokiau, kokia apmaudi mano padėtis. Esu visiškai tokia pati kaip Peperis Fraibergas. Vienintelis skirtumas tas, kad aš *noriu* būti kažkurioje barikadų pusėje. Dėl nuolatinio veidmainiavimo, melo ir apsimetinėjimo, kad esu ištikima dviems priešingoms stovykloms, negaliu naktimis užmigti. Netrukus protas bus užimtas tik tuo, kad išiminčiau melagystes ir neįsipainiočiau į savo pačios įmantriai suregztą tinklą.

Atsidusau. Dar sykį dirstelėjau į Lopo šaldiklį. Nuo paskutinio tikrinimo jame stebuklingai neatsirado ledu.

Kitą rytą, penktą valandą, mano lovos čiužinys įdubo nuo antro kūno svorio. Praplėšusi akis išvydau lovos gale sėdintį Dantę paniurusiu veidu.

- Na? - trumpai paklausė jis.

Vakar iki vėlyvo vakaro stengiausi nuspręsti ir galiausiai sugalvojau, kaip turėčiau elgtis. Dabar atėjo sunkiausias momentas: įgyvendinti tai, ką numačiau.

- Duok man penkias minutes apsirengti, tada susitiksime lauke.

Dantė klausiamai ir aiškiai viltingai kilstelėjo antakius.

- Ar tai reiškia tą, ką aš galvoju?

- Juk nesitreniruoju su puolusiais angelais, ar ne?

Atsakymas buvo ne visiškai tiesus, bet vyliausi, kad Dantė daugiau nekamantinės.

Vaikinas nusišypsojo.

- Gerai, po penkių minučių.

- Bet daugiau jokių mėlynų gėrimų, - perspėjau, ir Dantė stabtelėjo prie durų.

- Kad neliktų neaiškumų.

- Ar vakarykštis pavyzdys tavęs neįtikino?

Su apmaudu pamačiau, kad vaikinas visiškai neatgailauja. Jo veide atsispindėjo nebent nusivylimas.

- Jaučiu, kad Federalinė vaistų administracija jo nepatvirtintų.

- Jeigu apsigalvosi, gausi nemokamai.

Nutariau pasinaudoti proga ir pakreipti pokalbį man reikalinga linkme.

- Ar Bleiklis kuria ir kitus pastiprintus gėrimus? Kaip manai, kada jis išplės savo bandomosios grupės narių skaičių?

Dantė abejingai gūžtelėjo pečiais.

- Senokai nesikalbėjau su Bleikliu.

- Tikrai? Dalyvauji jo velnių kerų bandymuose. Judu abu artimai bendravote su Henku. Mane stebina, kad nebendraujate.

- Žinai posakį, kad nepatariama visų kiaušinių laikyti viename krepšyje? Mes laikomės tokios strategijos. Bleiklis savo laboratorijoje kuria atmainas, o man

jas tiekia kažkas kitas. Jeigu kas nors atsitiktų vienam iš mūsų, kitas liktų saugus. Aš nežinau, kur yra Bleiklis, tad, jeigu puolę angelai mane sučiuptų ir kankintų, nieko vertingo negalėčiau jiems pasakyti. Šiandien mankštinsimės kaip visada. Pradėsime bėgdami dvidešimt keturis kilometrus, todėl išgerk pakankamai skysčių.

- Palauk. O kaip chešvanas?

Nenuleidau akių nuo Dantės veido tikėdamasi išgirsti blogiausia. Praėjusią naktį negalėjau užmigti kelias valandas laukdama akivaizdžių apraiškų, kad šis mėnuo prasidėjo. Tikėjausi pajusti oro gūsius, neigiamos energijos srovę, svilinančią odą, ar pastebėti kokius nors kitus antgamtinius ženklus. Deja, chešvanas prasidėjo visiškai tyliai. Tačiau buvau tikra, kad kažkur tūkstančiai nefilimų neįsivaizduojamai kankinami.

- Nieko, - niūriai atsakė Dantė.

- Ką reiškia „nieko“?

- Kiek žinau, praėjusią naktį nė vienas puolęs angelas neužvaldė savo vasalo. Atsisėdau.

- Juk tai gera žinia! Tiesa? - pridūriau išvydusi apniukusį Dantės veidą.

Vaikinas neskubėjo atsakyti.

- Nežinau, ką tai reiškia. Tačiau nemanau, jog tai pranašautų gera. Angelai nesusilaikytų be labai svarios priežasties, - dvejodamas pridūrė.

- Nesuprantu.

- Ne tu viena.

- Gal tai protų mūšis? Ar manai, kad puolę angelai siekia sutrikdyti nefilimus?

- Manau, kad jie žino tai, ko nežinome mes.

Kai Dantė tyliai uždarė miegamojo duris, užsitemčiau sportinius drabužius ir pasistengiau negalvoti apie šią naujieną. Nekantravau išgirsti Lopo nuomonę apie praėjusios nakties netikėtą, be jokios įtampos chešvano pradžia. Kadangi Lopus - puolęs angelas, jis galbūt pajėgs paaiškinti išsamiau. Ką reiškia šios lygiosios?

Nusivylusi, kad neturiu atsakymo, bet suprasdama, jog neverta spėlioti, sutelkiau dėmesį į kitą žinią. Jaučiau, kad per milimetrą priartėjau prie velnių kerų šaltinio. Dantė tvirtino, kad jiedu su Bleikliu niekada nesusitinka asmeniškai, o Bleiklio atmainas jam tiekia tarpininkas. Privalau jį rasti.

Lauke Dantei pakako pradėti bėgti miško link, kad suprasčiau, jog tai ženklas man sekti iš paskos. Išsyk supratau, kad mėlynojo skysčio, prisotinto velnių kerų,

poveikis išnyko. Dantė pavoju greičiu nardė tarp medžių, o aš sliūkinau iš paskos sutelkdama dėmesį į kiekvieną žingsnį, kad nesusižeisčiau. Tačiau nors pasikloviau tik savo jėgomis, supratau, jog darau pažangą. Savo kelyje išvydusi didelį riedulį akimirksniu nusprendžiau jį ne aplenkti, o peršokti. Įrėmiau koją į kreivą akmens paviršių, atsispyriau ir prasklendžiau virš riedulio. Nusileidusi kaipmat, nė kiek negaišiodama, pralindau pro žemaūgio medžio šakomis, pašokau ant kojų ir bėgau toliau.

Dvidešimt keturių kilometrų rato pabaigoje buvau permirkusi prakaitu ir sunkiai gaudžiau orą. Atsirėmiau į medį ir atstačiau veidą vėjui.

- Darai pažangą, - nustebęs pagyrė Dantė.

Apsidairiau. Jis, žinoma, atrodė tarsi ką tik išėjęs iš dušo, nė vienas vaikino plaukelis nebuvo išsidraikęs.

- Ir be velnių kerų, - pabrėžiau.

- Rezultatai būtų dar geresni, jeigu sutiktum gerti šį nuostabų gėrimą.

Atsistūmiau nuo medžio ir ėmiau mojuoti rankomis, kad atsipalaiduotų pečių raumenys.

- Kas toliau sąrašė? Jėgos lavinimo pratimai?

- Proto triukai.

Nejučia išsidaviau:

- Skverbimasis į mintis?

- Būdas priversti žmones, ypač puolusius angelus, matyti tai, ko iš tiesų nėra.

Dantė galėjo ir neaiškinti. Esu patyrusi proto triukų, visi jie buvo nemalonūs. Visa esmė - apgauti auką.

- Nežinau, - tariau apsidrausdama. - Ar tai tikrai būtina?

- Tai galingas ginklas. Jeigu pavyksta savo greitesnį, stipresnį, stambesnį varžovą įtikinti, kad esi nematomas, arba kad jis tuoj nukris nuo skardžio, kelios papildomos sekundės gali tave išgelbėti.

- Gerai, parodyk, kaip tai daroma, - nenoriai sutikau.

- Pirmas žingsnis: išskverbk į varžovo mintis. Tai panašu į kalbėjimą mintimis. Pamėgink su manimi.

- Tai lengva, - atsakiau užmesdama savo minčių tinklus ant Dantės, įviliodama į spąstus jo protą ir išskverbdama žodžius į vaikino sąmoningą mąstymą.

Esu tavo galvoje ir dairausi, bet joje siaubingai tuščia.

Gudruolė, atsikirto Dantė.

Dabar jau niekas šio žodžio nevartoja. Kiek tau metų matuojant nefilimų amžiumi?

Šis klausimas man niekad nebuvo atėjęs į galvą.

Prisiečiau ištikimybę, kai Napoleonas įsibrovė į Italiją – mano gimtinę.

Tai buvo..? Padėk man. Ne itin gerai moku istoriją.

Dantė nusišypsojo. 1796.

Tai bent. Esi senas.

Ne, esu patyręs. Kitas žingsnis: išdraskyk gijas, formuojančias tavo varžovo mintis. Nutrauk jas, sujauk, perlaužk pusiau – daryk tai, kas tau sėkmingiausiai pavyksta. Tai reiškia, jog šį žingsnį kiekvienas nefilimas atlieka skirtingai. Man geriausiai pavyksta nutraukti aukos gijas. Varžovo prote išsireнку sieną, kuri saugo patį minčių formavimo centrą, ir ją sugriaunu. Štai taip.

Nė nespėjau suvokti, kas vyksta, kai Dantė atrėmė mane į medį ir švelniai nubraukė nuo kaktos kelias išsidraikiusias sruogas. Jis pakėlė man smakrą, kad galėtų pažvelgti į akis, o aš, net jei ir norėčiau, negalėjau atitraukti akių nuo skvarbaus vaikino žvilgsnio. Žavėjausi dailiais Dantės veido bruožais. Gilios rudos akys, įstatytos vienodu atstumu nuo tvirtos tiesios nosies. Sodrios lūpos, kuriose žaidė pasitikinti savimi šypsena. Tankūs rudi plaukai, užkritę ant kaktos. Platus, dailiai išskaptuotas ir glotnus ką tik nuskustas smakras. Blizganti rusvos spalvos veido oda.

Nepajėgiau galvoti apie nieką kita, tik apie tai, kaip malonu būtų bučiuoti vaikiną. Visos kitos mintys išlėkė iš galvos, ir aš dėl to nesijaudinau. Nugrimzdau į dangišką sapną, iš kurio, regis, niekada nepabusiu. Tai visiškai nesvarbu. Bučiuok *Dantę*. Taip, kaip tik to aš noriu. Pasistiebiau ant pirštų galų, kad mūsų lūpos suartėtų, ir krūtinėje pajutau jaudinamą plazdėjimą, tarsi kažkas plasnotų sparnais.

Sparnai. Angelai. *Lopas*.

Impulsyviai galvoje surenčiau kitą sieną. Staiga supratau, kas iš tiesų vyksta. Taip, Dantė yra mane prirėmęs prie medžio, bet aš nenoriu su juo mylėtis.

– Baigiau demonstruoti, – pareiškė Dantė. Jo šypsena buvo truputį pasipūtėliška ir man nepatiko.

– Kitą kartą pasirink tinkamesnį būdą, – įsitempusi subariau. – Lopas tave nužudys, jeigu apie tai sužinos.

– Nefilimei nedera taip kalbėti, – vis dar šypsodamasis atkirto Dantė.

Tačiau aš nebuvausi nusiteikusi juokauti.

- Žinau, ką tu darai. Mėgini suerzinti Lopą. Šis mažas judviejų vaidas gali išliepsnoti, jeigu pradėsi kibti prie manęs. Nepatariu tapti Lopo priešu. Jis pykčio netramdo, o perėję jam kelią žmonės dažniausiai greitai išnyksta. O ką tu dabar padarei? Toks elgesys reiškia, kad perėjai Lopui kelią.

- Tokia mintis man pirmiausia atėjo į galvą, - mėgino pasiteisinti Dantė. - Daugiau tai nepasikartos.

Vaikino atsiprašymas mane būtų labiau tenkinęs, jei būčiau išgirdusi nors truputį atgailos.

- Žiūrėk, kad nepasikartotų, - griežtai atsakiau.

Regis, Dantė pajėgia lengvai atsikratyti bet kokių nemalonių pojūčių.

- Dabar tavo eilė. Išibrauk į mano galvą ir sujauk mano mintis. Jeigu pajėgsi, vietoje jų įterpk savas. Kitaip tariant, sukurk iliuziją.

Greičiausias būdas baigti pamoką ir atsikratyti Dantės - imtis darbo, tad nuslopinau susierzinimą ir sutelkiau visą dėmesį į užduotį. Mano tinklai vis dar plaukiojo po Dantės mintis, bet aš jau įsivaizdavau, kaip iš pradžių įvilioju jas į pinkles ir paskui išskaidau po vieną giją. Galvoje susidaręs vaizdinys buvo labai panašus į tą, kai skaidulomis plėšomos sūrio lazdelės.

Paskubėk, įsakė Dantė. Jaučiu tave savo galvoje, bet tu nesukeli jokios sumaišties. Kelk bangas, Nora. Išsiūbuok valtį. Smok man, kol dar nespėjau sureaguoti. Galvok, kad tai pasala. Jei būčiau tikras priešininkas, tavo veiksmai tik leistų suprasti, kad knaisiojiesi mano galvoje. Tada tu susidurtum akis į akį su labai sudirgusiu puolusiu angelu.

Išėjau iš Dantės minčių, giliai įkvėpiau ir vėl užmečiau savo tinklą - šįsyk toliau. Užsimerkusi, kad niekas netrukdytų, susikūriau naują vaizdinį. Žirklių. Milžiniškų blizgančių žirklių. Prakirpau Dantės mintis...

- Greičiau, - amtelėjo Dantė. - Jaučiu, kaip dvejoji, beveik užuodžiu tavo abejones. Bet kuris šio to vertas puolęs angelas kaipmat tuo pasinaudotų. Pradėk kontroliuoti!

Dar kartą išėjau iš vaikino minčių, stipriai sugniaužiau kumščius, nes neviltis vis augo. Buvau nusivylusi ir Dante, ir savimi. Jis per daug reikalauja ir per daug tikisi. O aš negaliu nuslopinti galvoje kylančių abejonių. Plūdau save, kad esu kaip tik tokia, kokia mane laiko Dantė. Silpna.

Šįryt nusprendžiau palaikyti santykius su Dante, kad galėčiau juo pasinaudoti

ieškodama Bleiklio ir jo velnių kerų laboratorijos, bet dabar man tai buvo nesvarbu. Norėjau viską *turėti*. Prieš mano akis tarsi raudoni taškeliai išdygo įsiūtis ir apmaudas. Mano regos laukas susiaurėjo. Daugiau nenorėjau būti nevisavertė. Nenorėjau būti mažesnė, lėtesnė, silpnesnė. Nuo ugningo ryžto, regis, man užvirė kraujas. Visas kūnas virpėjo nuo atkaklaus pasiryžimo, kai įsispitrėjau Dantei į akis. Likome tik aš ir jis.

Su visu įkarščiu užmečiau savo tinklą ant Dantės minčių. Į Dantės mintis perkėliau savo pyktį Henkui, nesaugumo jausmą ir siaubingą virvės traukimo varžybų pojūtį, kuris mane draskydavo, kai tik pagalvodavau, kad privalau rinktis tarp Lopo ir nefilimų. Akimirksniu įsivaizdavau galingą sprogimą ir nepaliaujamai aukštyn ėmė kilti dūmų bei nuolaužų grybas. Sukėliau dar vieną sprogimą, paskui dar vieną. Grioviau visas Dantės viltis savo mintis turėti tvarkingai surikiuotas.

Akivaizdžiai sukrėstas Dantė loštelėjo ant kulnų.

- Kaip tu tai padarei? - galiausiai išsunkė jis. - Aš... nieko nemačiau. Net nežinau, kur buvau, - vaikiną žvelgdamas į mane kelis kartus sumirksėjo, tarsi abejotų, ar aš esu tikra. - Pojūtis buvo toks... tarsi vienu metu būčiau pakibęs tarp dviejų akimirkų. Nebuvo nieko. *Nieko*. Tarsi neegzistuočiau. Man šitaip dar niekada nebuvo nutikę.

- Įsivaizdavau, kad tavo galvoje sprogdinu bombas, - prisipažinau.

- Ką gi, tau pavyko.

- Vadinasi, išlaikiau egzaminą?

- Taip, galima sakyti, kad išlaikėi, - sutiko Dantė ir papurtė galvą vis dar negalėdamas patikėti. - Jau seniai tą darau ir nieko panašaus nesu matęs.

Nežinojau, ar turėčiau jaustis pakiliai, kad pagaliau kažką padariau gerai, ar kalta, jog stulbinamai veiksmingai įsiskverbčiau į Dantės mintis. Puikiai įvaldyti šį meną - ne pats garbingiausias dalykas. Jeigu ant savo tualetinio stalelio galėčiau pasidėti bet kokį prizą, nenorėčiau didžiuotis gautu už tai, kad iškraipau žmonių mintis.

- Vadinasi, baigėme? - paklausiau.

- Iki rytojaus, - atsakė Dantė, bet jo veidas vis dar buvo suglumęs. - Puikiai padirbėta, Nora.

Likusį kelią iki namų nubėgau kankinamai lėtu, dešimties kilometrų per valandą greičiu, nes jau ėmė švisti ir, nors niekur nemačiau žmonių, elgtis išmintingai bus ne pro šalį. Išnirau iš miško, kirtau į kaimišką namą vedančią

gatvę ir prievažoje sustojau kaip įbesta.

Tiesiai priešais mane stovėjo Marsės raudona tojota keturiais varomais ratais.

Jausdama vis didesnę nerimą nubėgau priebučio link. Prie durų riogsojo kelios dėžės, kurios paprastai naudojamos persikraustant. Įslinkau į namus, bet nespėjau išstarti nė žodžio, kai nuo virtuvės stalo pašoko mama.

- Na, pagaliau! - nekantriai sušuko ji. - Kur buvai? Mudvi su Marse jau pusvalandį spėliojame, kur tu galėjai išbėgti tokiu metu.

Marsė sėdėjo prie *mano* virtuvinio stalo abiem delnais apglėbusi kavos puodelį. Ji man nekaltai nusišypsojo.

- Buvau pabėgioti, - atsakiau.

- Matau, - pareiškė mama. - Tik galėjai man pasakyti. Net nesivarginai palikti raštelį.

- Dabar septynios ryto. Tu dar turėtum būti lovoje. Ką čia veikia *ji*?

- Esu čia, - saldžiai pragydo Marsė. - Gali kalbėti tiesiai su manimi.

Įsistebeilijau į ją.

- Puiku. Ką tu čia veiki?

- Jau tau sakiau. Nesutariu su savo mama. Mums reikia erdvės. Manau, kad kol kas bus geriausia, jeigu persikelsiu pas jus. Mano mama dėl to neprieštarauja.

Nė kiek nesutrikusi Marsė gurkštelėjo kavos.

- Kodėl manai, jog tai gera mintis? Nekalbu apie tai, kad ji nelogiška.

Marsė išpūtė akis.

- *Ką čia kalbi?* Juk mes - viena šeima.

Man atvipo žandikaulis ir išsyk pažvelgiau į mamą. Negalėjau patikėti, kad toks Marsės pareiškimas jos visai nesukrėtė.

- Liaukis, Nora, - tarė mama. - Visos tai žinojome, tik nenorėjome sakyti. Šitaip susiklosčius aplinkybėms, Henkas norėtų, kad aš priimčiau Marsę išskėstomis rankomis.

Netekau amo. Kaip mama gali būti maloni Marsei? Nejaugi ji neprisimena mūsų santykių su Milarais?

Dėl visko kaltas Henkas, niršdama pagalvojau. Vyliausi, kad jo įtaka mamai baigsis kartu su jo mirtimi, bet kaskart, kai pamėgindavau prabilti apie Henką Milarą, mama laikydavosi tos pačios nuostatos: Henkas pas ją grįš, ji *nori*, kad

Henkas grįžtu, ir ištikimai lauks, kol taip įvyks. Keistas mamos elgesys tik patvirtino mano teoriją: prieš mirdamas Henkas paveikė mamos smegenis kažkokiu beprotišku velnių kerų triuku. Kad ir kaip įrodinėjau, nepajėgiau sugriauti mamos prisiminimų apie Henką kaip tobulą žmogų, nors iš tiesų jis buvo vienas didžiausių niekšų, kada nors gyvenusių mūsų planetoje.

- Marsė - šeimos narė, ir nors aplinkybės keblokos, ji pasielgė teisingai atvykdama pas mus ieškoti pagalbos. Kuo gi daugiau galima pasitikėti, jei ne savo šeima? - porino mama.

Vis dar spoksojau į mamą priblokšta, kad ji tarsi užmigdyta, kai staiga galvoje sušvito mintis. *Žinoma*. Dėl šios šarados kaltas ne tik Henkas. Kodėl aš taip ilgai nesusiprotėjau? Mano žvilgsnis nukrypo į Marsę.

Ar tu iškrėtei triuką su jos mintimis? pasiunčiau kaltinimą į Marsės mintis. Ar taip? Žinau, kad kažką padarei, nes mano mama, būdama sveiko proto, neleistų tau persikraustyti pas mus.

Marsė delnu užsidengė veidą ir suklykė:

- Ak! Kaip tu tai padarei?

Nevaidink prieš mane kvailelės. Nepamiršk, kad žinau, jog tu - nefilimė. Moki atlikti triukus su protu ir kalbėti į mintis. Kokį spektaklį čia vaidini? Aš viską suprantu. Tu jokių būdu nepersikelsi pas mus.

Puiku, atšovė Marsė. Moku kalbėti į mintis. Taip pat žinau apie triukus su protu. Tačiau nenaudoju jų prieš tavo mamą. Supranti, mano mama savo beprotišką elgesį teisina sakydama, kad tėtis to būtų norėjęs. Prieš mirdamas jis tikriausiai paveikė mudviejų mamų protus. Tėtis nenorėjo, kad mūsų šeimos kivirčytųsi. Nekaltink manęs vien todėl, kad esu auka, ant kurios gali išlieti savo pyktį.

- Marse, kai šiandien popiet grįši iš mokyklos, būsiu tau paruošusi neužimtą miegamąjį, - tarė mama aštriu žvilgsniu perverdama mane. - Atleisk Norai, kad ji tokia nemandagi. Ji įpratusi būti vienturtė ir reikalauti, kad visi šoktų pagal jos dūdelę. Galbūt dabar Nora pakeis savo požiūrį.

- Aš įpratusi, kad visi šoktų pagal mano dūdelę? - aikštijausi. - Marsė taip pat vienturtė. Jei jau baksnoji pirštu, būk teisinga mums abiem.

Marsė nusišypsojo ir džiaugsmingai sunėrė rankas.

- Labai ačiū, ponija Grei. Esu jums dėkinga.

Ji net išdrįso pasilenkti ir apkabinti mano mamą.

- Nusišausiu, - sumurmėjau.

- Atsargiai reikšk savo ketinimus, - saldžiai suulbėjo Marsė.

- Ar tu tikrai tam pasirengusi? - paklausiau mamos. - Turėti dvi paaugles, kurios baisiai nesutaria ir, svarbiausia, naudojasi ta pačia vonia?

Pasibjaurėjau, kad mama nusišypsojo.

- Šeima - tai ekstremaliausia sporto šaka. Po pamokų užnešime Marsės dėžes į viršų, padėsime jai įsikurti, o tada visos kartu nuvažiuosime valgyti picos. Nora, kaip manai, ar galėtume paprašyti Skoto, kad padėtų? Kai kurios dėžės tikriausiai sunkios.

- Regis, Skotas trečiadieniais repetuoja su savo grupe, - pamelavau puikiai žinodama, kad Vi ištiktų siaubingas priepuolis, jeigu draugė sužinotų, kad aš sąmoningai leidau Marsei ir Skotui būti kartu tame pačiame kambaryje.

- Aš su juo pasikalbėsiu, - įsiterpė Marsė. - Skotas yra labai mielas. Įtikinsiu jį, kad atvyktų po repeticijos. Ar galiu jį pakviesti kartu pavalgyti picos, poniam Grei?

Oho! Skotas Parnelis? Mielas? Ar tik man vienai šis teiginys skamba absurdiškai?

- Žinoma, - atsakė mama.

- Man reikia išsimaudyti duše, - pareiškiau ieškodama dingsties pasišalinti.

Išnaudojau bendravimo su Marse dienos limitą ir turėjau atsigauti. Staiga į galvą šovė bauginanti mintis. Jeigu Marsė pas mus persikels, šį limitą išnaudosiu kasdien iki septynių ryto.

- Beje, Nora! - šūktelėjo mama man nespėjus nueiti iki laiptų. - Vakar po pietų skambino iš mokyklos ir paliko žinutę autoatsakiklyje. Regis, iš raštinės. Kaip manai, kodėl jie skambino?

Sustingau vietoje.

Stovėdama mamai už nugaros ir beveik nepajėgdama sutramdyti džiūgavimo, Marsė vien lūpomis nusišaipė: „Įkliuvai.“

- Hmm, šiandien užsuksi į raštinę ir sužinosiu, ko jiems reikia, - pažadėjau. - Tai tikriausiai buvo formalus skambutis.

- Taip, tikriausiai, - tarsi aidas pakartojo Marsė ir pasipūtusiai išsiviepė. Tai mane labiausiai siutino.

Netrukus po pusryčių priebutyje kaktomušomis susidūriau su Marse. Plepėdama mobiliuoju telefonu ji pro durisėjo į lauką, o aš jos ieškodama norėjau grįžti į vidų.

- Tavo visureigis trukdo man išvažiuoti, - tariau.

Marsė iškėlė pirštą, kad palaukčiau. Čiupau jos mobilųjį, paspaudžiau atsijungimo mygtuką ir irzliau pakartojau:

- Tu man trukdai išvažiuoti.

- Nesugadink aparato. Ir neerzink. Jeigu dar kartą paliesi mano telefoną, prišlapinsiu tau į grūdinius.

- Kaip šlykštu.

- Kalbėjau su Skotu. Šiandien jam nėra repeticijos, jis mielai padės nešioti dėžes.

Nuostabu. Įsivaizdavau, kaip reikės ginčytis su Vi, kuri nepatikės, kai pasakysiu: „Mėginau sukliudyti.“

- Nors man ir labai patiktų čia dykinėti, privalau važiuoti į mokyklą. Tad...

Teatrališkai mostelėjau Marsės visureigio, kuris nepatogiai buvo užtvėręs mano folksvageną, link.

- Jeigu tau reikia pateisinamojo raštelio, kelis jų turiu. Aš dirbu raštinėje ir kartkartėmis jie atsiduria mano rankinėje.

- Kodėl manai, kad man gali reikėti pateisinamojo raštelio?

- Raštinės darbuotoja paliko žinutę jūsų autoatsakiklyje, - pareiškė Marsė, jai mano apsimestinis nekaltumas nepadarė įspūdžio. - Pabėgai iš pamokų, tiesa? - tai buvo ne klausimas, o teiginys.

- Gerai, galbūt man reikia slaugytojos pateisinamojo raštelio, - prisipažinau.

Marsė globėjiškai nužvelgė mane.

- Ar pasiteisina senoviškai, kad skauda galvą? O gal pasakei klasikinę priešmenstruacinio sindromo priežastį? Ir kodėl pabėgai iš pamokų?

- Ne tavo reikalas. Tai duosi pateisinamąjį raštelį ar ne?

Marsė atsidarė rankinę, pasirausė ir padavė rausvą popieriaus lapelį su

mokyklos emblema. Man pasirodė, kad jis tikras.

- Še, - tarė ji.

Dvejojau.

- Ar tai vienas tų dalykų, kurie paskui vaiduokliška mane persekios?

- Vaje, kokios mes įtarios.

- Rodos, tai per gerai, kad būtų tiesa...

- Greičiau imk lapelį, - paragino Marsė pamojuodama man prieš nosį.

Bloga nuojauta kuždėjo, kad už šią paslaugą teks mokėti.

- Ar po dešimties dienų už jį ko nors paprašysi? - paklausiau.

- Na, gal ne po dešimties dienų...

Kilstelėjau ranką.

- Tada pamiršk.

- Juokauju! Tikrai. Tu visai nesupranti humoro. Pasakysiu tiesą. Mėginau būti miela.

- Marse, tu nemoki būti miela.

- Tai buvo nuoširdus bandymas, - tarė Marsė ir təkštelėjo lapelį man į delną. -

Paimk. Tuo patrauksiu savo automobilį.

Įsidėjau lapelį į kišenę ir paklausiau:

- Noriu tavęs kai ko paklausti. Tavo tėtis draugavo su vyriškiu, vardu Bleiklis, ir man reikia jį rasti. Ar šis vardas tau ką nors sako?

Marsės veidas buvo neįskaitomas. Sunku pasakyti, ar ji kaip nors reagavo į mano žodžius.

- Priklauso nuo to, ką tu nori sužinoti. Ar pasakysi, kodėl nori jį rasti?

- Noriu kai ko paklausti.

- Ko?

- Nenorėčiau apie tai kalbėti.

- Tada aš taip pat.

Nurijau ant liežuvio besisukančius bjaurius žodžius ir pamėginau iš naujo.

- Marse, mielai tau pasakyčiau, bet yra dalykų, kurių geriau nežinoti.

- Šitaip visada sakydavo tėtis. Manau, jis tuo metu meluodavo. Ir tu dabar meluoji. Jei nori, kad padėčiau rasti Bleiklį, turi man viską papasakoti.

- Iš kur man žinoti, jog ką nors žinai apie Bleiklį? - paprieštaravau.

Marsė visada buvo apgavikė, tad galbūt blefuoja ir ši syki.

- Kartą tėtis buvo mane nusivežęs į Bleiklio namus.

Išsyk susidomėjau.

- Ar žinai adresą? Prisimintum, kaip ten nuvažiuoti?

- Bleiklis ten jau negyvena. Jis skyrėsi su žmona, ir tėtis laikinai buvo apgyvendinęs Bleiklį tame bute. Tačiau ant židinio atbrailos mačiau nuotraukų. Bleiklis turi jaunesnį brolių. Tu jį pažįsti, nes vaikinai kartu su mumis lanko tą pačią mokyklą. Aleksas Bleiklis.

- Futbolininkas?

- Taip, žvaigždė, galinis puolėjas.

Apstulbau. Ar tai reiškia, kad Aleksas Bleiklis - taip pat nefilimas?

- Ar Bleiklis artimai bendrauja su broliu?

- Visą laiką, kol buvau tame bute, Bleiklis juo gyrėsi. Tai gana kvaila, nes mūsų mokyklos futbolo komanda - tikri nevykėliai. Bleiklis tvirtino niekada nepraleidęs nė vieno rungtynių.

Bleiklis turi brolių. Ir šis brolis yra Koldvoterio gimnazijos futbolo komandos žvaigždė, galinis puolėjas.

- Kada vyks kitos rungtynės? - paklausiau Marsės stengdamasi sutramdyti jaudulį.

- Žinoma, penktadienį. Rungtynės visada vyksta penktadieniais.

- Namie ar kur kitur?

- Namie.

Rungtynės namie! Bleiklis tikriausiai ištisą parą kuria velnių kerų atmainas - tad turės svarią priežastį kelioms valandoms išvykti iš laboratorijos ir užsiimti tuo, kas jam iš tiesų patinka. Didelė tikimybė, kad šį penktadienio vakarą Bleiklis kelioms valandoms išlįs į paviršių, kad pažiūrėtų, kaip jaunesnysis brolis žaidžia futbolą. Kadangi Bleiklis išsiskyres, Aleksas gali būti vienintelis likęs šeimos narys. Tad Bleiklis tikrai nenorės praleisti Alekso rungtynių.

- Manai, Bleiklis atvažiuos į rungtynes? - paklausė Marsė.

- Būtų labai gerai.

- Tada pasakyk, ko nori jo paklausti.

Pažvelgiau Marsei į akis ir įžūliai pamelavau:

- Noriu išsiaiškinti, ar jis žino, kas nužudė mūsų tėtį.

Marsė vos nekrūptelėjo, bet paskutinę akimirką susitvardė. Ji nukreipė žvilgsnį į toli neišduodama savo minčių.

- Noriu būti greta, kai jį klausinėsi.

- Žinoma, - vėl pamelavau. - Būtinai.

Stebėjau, kaip Marsė žingsniuoja prievaža. Vos tik ji atlaisvino kelią, įgrūdau raktelį į folksvageno degimo spynelę. Pasukau šešis kartus, bet variklis nesukaukė ir neatgijo. Nuslopinau nekantrumą – niekas negali aptemdyti mano nuotaikos, net folksvagenas. Tik ką išgirdau be galo svarbią žinią.

Po pamokų nuvažiavau pas Lopą. Atsargumo sumetimais kelis kartus ap sukau kvartalą ir tik tada pastačiau automobilį tik ką nušienautoje stovėjimo aikštelėje, ten buvo daug vietos. Man nepatinka jausmas, kad kažkas nuolat seka, bet dar labiau nekenčiu netikėtų prastai nusiteikusių nefilmų ir suktų arkangelų apsilankymų. Išorinis pasaulis žinojo, kad mudu su Lopus išsiskyrėme. Atrakinau duris savo raktu ir įėjau vidun.

– Ei, ar čia kas nors yra? – šūkteleėjau.

Butas buvo tuščias. Sofos pagalvės neįdubusios, nes niekas ant jų nesėdėjo žiūrėdamas televizorių, o nuotolinio valdymo pultelis nuo vakar dienos nebuvo pajudintas. Tikrai nemanau, kad Lopus ištįsą popietę sėdi prie televizoriaus ir žiūri nekomercinį ESPN kanalą. Greičiausiai jis visą dieną ieškojo tikrojo Peperio šantažuotojo arba stengėsi aptikti Kaubojiškos Skrybėlės ir jo sėbrų pėdsakus.

Ėmiau apžiūrinėti butą. Dešinėje buvo didžiulis Lopo vonios kambarys, kairėje svečių, o gale – šeimininko miegamasis. Lopo būstas.

Bičiulio lova buvo užtiesta tamsiai mėlyna pūkine antklode su priderintos spalvos paklodėmis. Regis, dekoratyvinių pagalvėlių niekas nelietė. Atvėriau langines ir ėmiau grožėtis gniaužiančiu kvapą Kasko įlankos bei Pikso salos po apniukusiu dangumi vaizdu. Jeigu Marsė per daug įkyrės, visada galėsiu persikelti pas Lopą. Mano mamai tai labai patiks.

SPĖK, KUR ESU? nusiunčiau žinutę Lopus.

MAN NEREIKIA SPĖLIOTI. TU ESI SU SEKIKLIU, atsakė bičiulis.

Nužvelgiau save. Na, žinoma, šiandien dėviu džinsinę striukę.

PALAUK 20 MINUČIŲ, IR AŠ BŪSIU PAS TAVE, toliau rašė Lopus.
KURIAME KAMBARYJE ESI?

TAVO MIEGAMAJAME.

TADA BŪSIU PO DEŠIMTIES MINUČIŲ.

Nusišypsojau ir įsidėjau mobilųjį telefoną į rankinę. Tada klestelėjau ant dvigulės lovos. Čiužinys buvo minkštas, bet ne per daug. Įsivaizdavau, kaip čia

išsidriekęs guli Lopas. Ką jis vilki? Kelnaites su ilgomis klešnėmis? Glaudes? Nieko? Galėjau nesunkiai sužinoti, bet nutariau kol kas palūkėti. Dabar stengiuosi, kad mudviejų su Lopų santykiai būtų neįtempti. Sunkumą ir taip gana. Kai visa ši maišatis aprims, nuspręsiu, ar noriu žengti kitą didelį žingsnį...

Po dešimties minučių išengęs į butą Lopas rado mane ant sofos junginėjančią televizijos kanalų. Išjungiau televizorių.

- Perėjai į kitą kambarį, - tarė Lopas.

- Taip saugiau.

- Ar aš toks baisus?

- Ne, bet pasekmės gali būti baisios.

Kam aš meluoju? Sau pačiai? Taip, Lopas yra *toks* baisus. Jis dviejų metrų ūgio, tikras vyriško fizinio tobulumo įsikūnijimas. Aš esu liekna, gerai sudėta ir ganėtinai patraukli, bet ne deivė. Manęs nekamuoja nepilnavertiškumo kompleksas, bet mane nesunku įbauginti, todėl šiek tiek jo prisibijau.

- Girdėjau apie chešvaną, - tariu. - Sako, jis prasidėjo keistokai.

- Netikėk visokiais gاندais. Padėtis vis dar gana įtempta.

- Gal žinai, ko laukia puolę angelai?

- Kas nori tai sužinoti?

Nuslopinau norą užversti akis.

- Aš nešnipinėju Dantei.

- Džiaugiuosi tai girdėdamas, - stengdamasis apsimesti nerūpestingu pareiškė

Lopas.

Atsidusau. Atsiradusi tarp mudviejų įtampa erzino.

- Jeigu tau įdomu, galiu pasakyti, kad aš nusprendžiau. Esu tavo, - švelniai tariu. - Tikrai tavo.

Lopas numetė raktelius į dubenėlį.

- Tačiau?

- Širynt Dantei pasakiau iš esmės tą patį. Pagalvojau apie tavo žodžius - kad privalome rasti Bleiklį ir sunaikinti velnių kerus. Nusprendžiau, kad prisiartinti prie Bleiklio bus lengviausia padedant Dantei, tad aš... - sunku buvo garsiai pasakyti tai, ką sumaniau, ir nejaušti gėdos.

- Tu su juo žaidi.

- Skamba siaubingai, bet tai tiesa. Tikriausiai aš kaip tik taip elgiuosi.

Prisipažinimas palengvėjimo neatnešė. Mudu su Dante ne visada sutardavome, bet vaikinai nenusipelnė, kad juo būtų manipuluojama.

- Ar jis vis dar apsimetinėja, kad draugauja su tavimi? - šaltai paklausė Lopas.

- Spėju, kad jis jau kelias dienas skleidžia gandus apie mūsų santykius. Kad ir kaip ten būtų, tai apgaulė, ir Dantė puikiai tai žino.

Lopas atsisėdo greta manęs. Kitaip nei įprastai, jis nesunėrė mudviejų pirštų. Stengiausi nekreipti į tai dėmesio, bet gerklėje susivėlė gumulas.

- Kaip chešvanas? - vėl paklausiau.

- Žinau tiek pat, kiek tu. Puolusiems angelams aiškiai pasakiau, kad nenoriu turėti nieko bendra su šiuo karu. Jie mane niekina ir nuščiūva, kai prisiartinu. Nedaug ką galiu pasakyti apie puolusių angelų veiksmus.

Jis atlošė galvą į sofos atkaltę ir užsidengė veidą beisbolo kepuraitė. Lopas atrodė toks pavargęs, kad pamaniau, jog netrukus užknarks.

- Buvo sunki diena? - paklausiau.

Lopas pritariamai suniurnėjo.

- Tikrinau kai kuriuos duomenis apie Peperį vildamasis, kad tai padės rasti šantažuotoją, bet nieko nepešiau. Galiu daug ką pakęsti, bet tuščiai praleista diena siutina.

- Ir tai sako vaikinai, kuris nuolat mėgina prikaltinti mane praleisti su juo lovoje ištisą dieną, - paerzinau vildamasi, kad tai praskaidrins bičiulio nuotaiką.

- Angele, tai būtų *labai* produktyvi diena, - atsakė Lopas ir nors žodžiai buvo žaismingi, balsas buvo labai pavargęs.

- Kaip manai, ar Dabrija galėtų šantažuoti? - paklausiau. - Aną vakarą mačiau ją barantis su Peperiu šoninėje gatvelėje prie „Velnio rankinės“. Peperis atrodė įpykęs.

Lopas nutilo ir susimąstė.

- Kaip manai, ar tai įmanoma? - primygtinai kamantinėjau.

- Dabrija nešantažuoja Peperio.

- Iš kur žinai?

Man nepatiko, kad Lopas akimirksniu nusprendė. Regis, Dabrija kaip tik tas asmuo, kuris gali griebtis šantažo.

- Tiesiog žinau. Kaip tu praleidai dieną? - paklausė draugas aiškiai duodamas suprasti, kad neketina išsamiau aiškinti.

Papasakojau apie Marsės sprendimą persikelti pas mus ir apie mano mamos nuolaidumą. Juo ilgiau kalbėjau, juo labiau irzau.

- Ji turi piktų kėslų, - pareiškiau. - Marsė įtaria, kad aš žinau, kas nužudė jos

tėvą. O atsikraustymas – tai Marsės gudrybė, kad galėtų mane šnipinėti.

Lopas uždėjo ranką man ant šlaunies ir aš pajutau vilties antplūdį. Man labai nepatiko tarp mūsų tvyranti įtampa.

– Tik du žmonės visame pasaulyje žino, kas nužudė Henką, ir aš šią paslaptį nusinešiu į pragarą, jeigu prireiks. Niekas apie tai nesužinos.

– Ačiū tau, Lopai, – nuoširdžiai padėkojau. – Atleisk, kad tave įskaudinau. Apgailestauju dėl Dantės ir visos šios sumaišties. Tiesiog noriu vėl būti greta tavęs.

Lopas pabučiavo man delną. Tada priglaudė jį sau prie širdies. *Aš taip pat noriu tave jausti šalia, angele*, sušnibždėjo jis į mano mintis.

Susirangiau šalia ir padėjau galvą jam ant peties. Vien tik prisilietusi prie vaikino pajutau ramybę ir atsipalaidavau. Šios akimirkos laukiau visą dieną. Vėl galėsiu ištvirti įtampą ir būti toli nuo Lopo. „Kada nors būsime drauge, tik Lopas ir aš, – aiškinau sau. – Pabėgsime nuo chešvano, karo, puolusių angelų ir nefilimų. Kada nors... būsime tik mudu.“

– Sužinojau šį tą įdomaus, – papasakoju Lopui apie Bleiklio jaunesnįjį brolių, futbolo žvaigždę, ir apie tai, kad Bleiklis nepraleidžia nė vieno namie žaidžiamų rungtynių.

Lopas kilstelėjo kepuraitę ir pažvelgė man į akis.

– Šauniai padirbėta, angele, – pagyrė jis. Mano žodžiai tikrai padarė vaikinui išpūdį.

– Ką darysim toliau? – paklausiau.

– Penktadienio vakarą eisime į rungtynes.

– Jeigu Bleiklis mus pastebės, gali išsigąsti.

– Jam neatrodys keista, kad tu stebi rungtynes, o aš būsiu pakeitęs išvaizdą. Sučiupsiu jį ir nusivešiu į namą prie Sebago ežero. Šiuo metų laiku ten nėra nė gyvos dvasios – blogai Bleikliui, bet gerai mums. Priversiu jį papasakoti apie velnių kerų atmainas, ir tada rasime būdą juos neutralizuoti. Paskui jį laikysiu uždarytą. Bleiklis liausis gaminęs velnių kerus.

– Turiu perspėti, kad Marsė tikisi dalyvauti Bleiklio apklausoje.

Lopas kilstelėjo antakius.

– Tai buvo kaina, kurią turėjau sumokėti už gautą informaciją, – paaiškinau.

– Ar prisiekei, kad leisi jai atsibelsti kartu? – paklausė Lopas.

– Ne.

– Ar turi sąžinę?

- Ne, - prikandau lūpą. - Galbūt, - patylėjau. - Na, gerai. Taip! Taip, turiu sąžinę. Jei atsikratysime Marsės, visą naktį jausiuosi kalta. Širyt pamelavau jai į akis, ir visą dieną mane graužė kaltė. Dabar aš gyvenu kartu su ja, Lopai. Esu priversta ją matyti. Galime tuo pasinaudoti. Jei parodysime, kad Marsė gali mumis pasikliauti, galbūt ji atskleis daugiau paslapčių.

- Yra lengvesnių būdų sužinoti paslaptis, pupyte.

- Siūlau jai leisti būti kartu. Kas blogo gali nutikti?

- Ji supras, kad mudu neišsiskyrėme, ir išplepės nefilimams.

Apie tai nepagalvojau.

- Galime jai leisti būti kartu, bet vėliau ištrinsiu jai atmintį, - Lopas gūžtelėjo pečiais. - Dėl to nejaučiu jokios kaltės.

Svarsčiau jo siūlymą. Šis planas geras, bet aš tapčiau apgavike.

Vaikino lūpose sušvito vos pastebimas šypsnyšys.

- Ką renkiesi: vykdysi operaciją ar rūpinsiesi Marse?

Papurčiau galvą.

- Tu atliksi nešvarų darbą, o aš pasirūpinsiu Marse.

Lopas pabučiavo mane.

- Bus labai smagu tardyti Bleiklį, bet esu nusivylęs, kad nematysiu, kaip kauniesi su Marse.

- Nebus jokių kautynių. Ramiai paaiškinsiu Marsei, kad ji gali važiuoti kartu, bet turės su manimi laukti automobilyje, kol tu tvarkysiesi su Bleikliu. Tai galutinis siūlymas. Marsė turės jį priimti arba atmesti.

Vos tik ištarusi šiuos žodžius supratau, kaip kvaila tikėtis, kad viskas iš tiesų bus taip paprasta. Marsė negali pakesti įsakymų. Dar blogiau, jei gauna juos iš manęs. Antra vertus, ateityje ji mums gali labai praversti. Juk Marsė - įstatymiškai pripažinta Henko duktė. Jeigu mudu su Lopu ketiname kurti sąjungą, dabar pats metas tai padaryti.

- Būsiu tvirta, - pažadėjau Lopui nutaisiusi ryžtingą veidą. - Nepasiduosiu.

Lopas plačiai nusišypsojo. Jis vėl mane pabučiavo, šį kartą aistringiau.

- Šauniai atrodai, kai stengiesi būti griežta, - pagyrė jis.

Stengiuosi? Aš galiu būti griežta. *Galiu!* Ir penktadienį vakare tai įrodysiu.

Saugokis, Marse.

Likus keliems kilometrams iki namų pravažiavau pro šoninėje gatvėje pasislėpusį

policijos automobilį. Nenutolau nė penkiolikos metrų nuo sankryžos, kai faras įjungė sireną ir atlėkė paskui mane.

- Puiku, - sumurmėjau, - tiesiog nuostabu.

Laukdama, kol pareigūnas prieis prie mano lango, mintyse skaičiavau uždirbtus už vaikų priežiūrą pinigų spėliodama, ar jų pakaks baudai sumokėti.

Policininkas pabarbeno rašikliu į langą ir davė ženklą jį nuleisti. Pro stiklą dirstelėjau į jo veidą ir nustėrau. Tai buvo ne šiaip sau faras, o pats nemėgstamiausias. Mudu su detektyvu Basu jau senokai vienas kitą įtarinėjame ir jaučiame abipusę didelę antipatiją.

Nuleidau langą.

- Viršijau greitį tik penkiais kilometrais! - pradėjau ginčytis policininkui nė nespėjus išsižioti.

Jis kramtė dantų krapštuką.

- Sustabdžiau tave ne už viršytą greitį. Sudaužytas kairysis galinis žibintas. Už tai - penkiasdešimties dolerių bauda.

- Tikriausiai juokaujate.

Policininkas pakeverzojo bloknote ir pro langą padavė man baudos kvitą.

- Taip važiuoti nesaugu, todėl visiškai nejuokauju.

- Ar sekiojate paskui ir ieškote galimybių nubausti? - paklausiau pusiau sarkastiškai, pusiau pašnibždomis.

- Norėtum.

Detektyvas Basas nupėdino prie savo patrulinio automobilio. Stebėjau, kaip policininkas išsuka į kelią ir pravažiuoja pro mane. Faras man pamojavo, bet aš atsakydama neišdrįsau parodyti jam nepadoraus gesto. kažkas čia ne taip.

Nugara perbėgo šurpas, o rankos buvo šaltos, tarsi būčiau jas panardinusi į ledinį vandenį. Jaučiau nuo detektyvo Baso sklindančius šaltus fluidus, žvarbius tarsi žiemos oro gūsis, bet galbūt man tik taip pasirodė. Darausį paranojiška. Todėl...

Todėl, kad šitaip jaučiuosi tik tada, kai mane supa ne žmonės.

Penktadienio vakarą nusimečiau mokyklinius darbužius, užsimoviau velvetines kelnes, apsivilkau šilčiausią merinosų vilnos megztinį, palta, užsidėjau kepurę ir užsimoviau kumštines pirštines. Futbolo rungtynės prasidės tik pradėjus temti, o tada oras staigiai atšals. Maudamasi per galvą megztinį veidrodyje išvydau savo raumenis. Stabtelėjusi apžiūrėjau atidžiau. Tikrai, mano bicepsai ir tricepsai išryškėjo. Neįtikėtina. Treniravausi tik savaitę, o rezultatai jau matyti. Regis, nefilimės kūno raumenys vystėsi kur kas sparčiau, negu galėjau tikėtis būdama žmogus.

Nuliuoksėjusi laiptais pabučiavau mamą į skruostą ir išskubėjau. Folksvageno variklis kosėjo dėl šalto oro, bet galiausiai pavyko jį įjungti.

- Manai, kad dabar šalta? - subariau. - Palauk vasario.

Nuvažiavau į mokyklą, pastačiau automobilį šoniniame kelyje į pietus nuo futbolo aikštės ir paskambinau Lopui.

- Atvažiavau, - pranešiau. - Ar vis dar vykdome pirmąjį planą?

- Taip, arba aš tau pranešiu, kad jis pasikeitė. Esu žiūrovų minioje. Kol kas Bleiklio nematyti. Ar yra kokių žinių iš Marsės?

Pažvelgiau į laikrodį, kurį šįvakar buvau suderinusi su Lopo.

- Mudvi po dešimties minučių turime susitikti prie kiosko.

- Ar nori paskutinį kartą aptarti planą?

- Jeigu pamatysiu Bleiklį, išsyk skambinu tau. Prie jo nesiartinu, bet taip pat ir neišleidžiu iš akių.

Iš pradžių buvau truputį suirzusi, kad Lopas liepia man laikytis atstu nuo svarbiausių įvykių, bet, turiu prisipažinti, nenorėjau viena susikauti su Bleikliu. Nežinojau, ar jis stiprus, ir, atvirai sakant, negalėjau įvertinti savo jėgų. Regis, protingiausia leisti Lopui pagrobtį Bleiklį, jis yra daug labiau patyręs.

- O kaip Marsė?

- Būsiu prie jos prilipusi visą vakarą. Kai sučiupsi Bleiklį, nuvešiu ją į tavo trobelę prie Sebago ežero. Žinau, kaip ten nuvažiuoti. Pasirinksiu ilgesnį kelią, kad turėtum laiko apklausti ir nuginkluoti Bleiklį iki mums atvykstant. Tai viskas,

tiesa?

- Dar vienas dalykas, - perspėjo Lopas. - Būk atsargi.

- Kaip visada, - atsakiau ir išlipau iš automobilio.

Prie kasos parodžiau moksleivio pažymėjimą, nusipirkau bilietą ir patraukiau prie kiosko akylai dairydamosi Bleiklio. Lopas man buvo jį išsamiai apibūdinęs, bet kai patekau į stadioną ir ėmiau vaikščioti po minią, pusė vyrų atitiko Bleiklio aprašymą. Aukštas, išvaizdus, žilaplaukis, prakaulus, panašus į intelektualų, bet truputį nevalyvą stereotipinį chemijos profesorių. Kas bus, jeigu Bleiklis, panašiai kaip Lopas, taip pat atvyks pakeitęs išvaizdą? Tada atpažinti jį minioje bus dar sunkiau. Gal Bleiklis vilkės miško kirtiko drabužius? Gal bus pasipuošęs Koldvoterio gimnazijos futbolo komandos atributika? O gal net sumanys nusidažyti plaukus? Kad ir kaip ten būtų, Bleiklis turėtų išsiskirti ūgiu, tad paieškas pradėsiu nuo aukštų vyrų.

Marsę radau prie kiosko. Ji mūvėjo rožinius džinsus, vilkėjo baltą megztinį aukšta atlenkiama apykakle, priderintą pūstą rožinę striukę ir sustirusi drebėjo. Pamačius ją šitaip apsirėdžiusią mano galvoje šmėstelėjo mintis.

- Kur tavo komandos palaikymo grupės kostiumas? Ar šįvakar nereikia šokti su grupe?

- Tai vadinama uniforma, o ne kostiumu. Be to, aš išėjau iš grupės.

- Išėjai iš komandos?

- Išėjau iš *grupės*.

- Tai bent!

- Dabar man rūpi svarbesni dalykai. Palyginti su žinia, kad tu - nefilimė, visa kita nublinksta, - ji atsargiai apsidairė.

Staiga pajutau Marsei artumą. Tačiau šis jausmas išsyk pranyko, kai prisiminiau, kokių kiaulysčių yra iškrėtusi Marsė vien per pastaruosius metus. Taip, mudvi nefilimės, bet tuo mūsų panašumas ir baigiasi. Pasistengsiu būti išmintinga ir šito niekada nepamiršti.

- Kaip manai, ar pamačiusi atpažintum Bleiklį? - tyliai paklausiau.

Marsė suirzusi pažvelgė į mane.

- Juk sakiau, kad jį pažįstu, gal neprisimeni? Šiuo metu tik aš galiu padėti jį rasti. Todėl netardyk manęs.

- Jeigu jį pamatysi, neišsiduok. Lopas sučiups Bleiklį, o mudvi nuseksime paskui į Lopo trobelę, kur visi kartu galėsime ištardyti Bleiklį.

Tiesa, tuo metu Bleiklis jau bus be sąmonės ir Marsė nieko iš jo neišpeš.

Menka smulkmena.

- Maniau, kad tu išsiskyrei su Lopu.

- Taip, išsiskyriau, - pamelavau stengdamasi nekreipti dėmesio į graužiantį kaltės jausmą. - Tačiau tik jis gali padėti susitvarkyti su Bleikliu. Mudu nebe pora, bet galiu jam paskambinti ir paprašyti paslaugos.

Nelabai jaudinausi, kad Marsė nepatikės mano aiškinimu. Lopas netrukus šį pokalbį ištrins iš jos atminties.

- Noriu apklausti Bleiklį anksčiau negu Lopas, - pareiškė Marsė.

- Nieko nebus. Mudu esame sudarę planą ir privalu jo laikytis.

Marsė pasipūteliškai gūžtelėjo pečiais.

- Dar pažiūrėsime.

Mintyse kelis kartus giliai įkvėpiau. Ir užgniaužiau staiga kilusį norą sugriežti dantimis. Laikas parodyti Marsei, kad ne ji čia vadovauja.

- Jeigu viską sugadinsi, pasigailėsi, - pagrasinau ir išsyk suvokiau, kad man dar reikia išmokti šio meno. Galbūt pasitelkti Dantės pagalbą, o dar geriau - paprašyti Lopo, kad išmokytų subtilybių.

- Nejaugi iš tiesų manai, kad Bleiklis žino, kas nužudė mano tėtį? - paklausė Marsė įbesdama į mane tiriamą, beveik nuovokų žvilgsnį.

Suspurdėjo širdis, bet nutaisiau abejingą veidą.

- Galbūt šįvakar pavyks tai išsiaiškinti.

- Ką veiksime dabar? - pasiteiravo Marsė.

- Pasivaikščiосime ir pasistengsime per daug nekristi į akis.

- Kalbėk už save, - su panieka nusišaipė Marsė.

Na, gerai, galbūt Marsė teisi. Ji *tikrai* atrodo fantastiškai. Marsė šauni ir erzinamai pasitikinti savimi. Ji turi pinigų, ir tai byloja viskas: nuo spindinčio soliariumo įdegio iki pakeliančias krūtis liemenėlės, jos labai natūraliai atrodo didesnės. Tobulybės įvaizdis. Kai žygiavome pro pigias stadiono vietas, mūsų link krypo vyrų žvilgsniai, bet visi žiūrėjo ne į mane.

„Liaukis pavyduliauti ir galvok apie Bleiklį, - įsakiau sau. - Tau turi rūpėti svarbesni dalykais.“

Mudvi nužingsniavome pro pigias vietas, tualetus, kirtome futbolo aikštę supantį bėgimo taką ir patraukėme svečių tribūnos link. Nusivylusi viršutinėje pigių vietų eilėje išvydau uniformotą detektyvą Basą, jis griežtu ir skeptišku žvilgsniu apžiūrinėjo triukšmingą svečių komandos rėmėjų minią. Kai

policininkas pamatė mane, raukšlė jo veide pagilėjo. Prisiminusi keistą pojūtį, kurį Basas man sukėlė prieš dvi dienas, griebiau Marsę už alkūnės ir priverčiau ją pasukti į kitą pusę. Negalėjau kaltinti Baso, kad mane persekioja, – jis tiesiog patruliavo – bet tai nereiškė, jog noriu būti akylai jo stebima.

Mudvi su Marsę vaikštinėjome bėgimo taku pirmyn ir atgal. Tribūnos buvo pilnos, sutemo, prasidėjo rungtynės ir, nors daugiau negu pusvalandį neužėmėme savo vietų, manau, neatkreipėme nepageidaujamo dėmesio, išskyrus daugybę Marsę susižavėjusių vaikinų žvilgsnių.

– Man atsibodo, – skundėsi Marsė. – Pavargau. Jeigu nepastebėjai, aviu plonapadžius batelius.

„Tai ne mano bėda!“ – norėjau sušukti, bet nutylėjau ir paklausiau:

– Tai ar nori rasti Bleiklį, ar ne?

Marsė piktai šnirpstelėjo nosimi, suirzau.

– Paskutinį kartą pereisime taku ir aš daugiau nebevaikščiosiu.

„Pagaliau tavimi atsikratysiu!“ – dingtelėjo.

Griždama į moksleivių tribūną pajutau keistai kutenant odą. Kaipmat apsižvalgiau. Tamsoje, prie aukštos tvoros, supančios stadioną, būriavosi keli vyrai. Jie neturėjo bilieta, bet norėjo stebėti rungtynes. Vyrams labiau patiko tūnoti šešėlyje, negu rodyti savo veidus ryškioje stadiono prožektorių šviesoje. Vienas jų, prakaulus ir aukštas, pakumpusiais pečiais, atkreipė mano dėmesį. Nuo jo sklido ne žmonių energija, ir mano šeštasis pojūtis įsiaudrino.

Nesustodama paklausiau Marsės:

– Pažvelk tvoros pusėn. Ar vienas iš ten stovinčių vyrų nepanašus į Bleiklį?

Reikia pagirti Marsę, kad ji tik vogčiomis dirstelėjo į vyrus.

– Manau, taip. Vidurinysis. Tas susigūžęs vyrukas galėtų būti jis.

Man tokio patvirtinimo pakako. Eidama toliau išsitraukiau mobilųjį telefoną ir paskambinau.

– Mes jį radome, – pasakiau Lopui. – Jis stovi šiaurinėje stadiono pusėje, už tvoros. Dėvi džinsus ir pilką nertinį su mokyklos futbolo komandos pavadinimu. Greta sukaliuojasi dar keli vyrai, bet nemanau, kad jie atvyko su juo. Jaučiu tik vieną nefilimą – Bleiklį.

– Jau einu, – atsakė Lopas.

– Susitiksime trobelėje.

– Važiuok lėtai, – perspėjo bičiulis. – Aš noriu Bleikliui užduoti kelis klausimus.

Nesiklausiau, ką sako Lopas, nes Marsė staiga dingo.

- O, ne, - sušnibždejau išblyškusi. - Marsė bėga pas Bleiklį! Turiu ją vytis.

Nukūriau paskui merginą.

Marsė jau buvo beveik prie tvoros, ir aš išgirdau, kaip ji šaižiu balsu suspiegė:

- Ar žinai, kas nužudė mano tėtį? Pasakyk!

Vietoj atsakymo pasigirdo keiksmų pliūpsnis, Bleiklis apsigrėžė ir nudūmė sau.

Marsė ryžtingai užsiropštė ant tvoros, kelis kartus nuslydo, bet galiausiai permetė kojas į kitą pusę ir nudūmė paskui Bleiklį į neapšviestą dengtą perėjimą tarp stadiono ir mokyklos.

Aš pribėgau prie tvoros po akimirkos, įsispyriau koja į grandinę ir nemažindama greičio peršokau į kitą pusę. Beveik nepastebėjau apstulbusių vyrų veidų. Būčiau pamėginusi ištrinti jų atmintį, bet neturėjau laiko. Dairydamasi skuodžiau paskui Bleiklį ir Marsę, džiaugiausi, kad mano rega naktį aštresnė negu žmogaus.

Priekyje pajutau Bleiklį. Taip pat ir Marsę, bet nuo jos sklindanti galia buvo kur kas silpnesnė. Abu jos tėvai - grynakraujai nefilimai, tad Marsė turėtų džiaugtis jog apskritai buvo pradėta ir gimė gyva. Galbūt ji ir yra tikra nefilimė, bet aš, net būdama žmogumi, Marsę pranokau jėga.

Marsė! sušvokščiau jai į mintis. *Tuojau pat grįžk!*

Staiga Bleiklis išnyko iš mano radaro. Negalėjau jo aptikti. Sustojau ir ėmiau mintimis keliauti tamsiu dengtu perėjimu, mėgindama aptikti Bleiklio pėdsakus. Nejaugi jis nubėgo taip toli? *Marsė!* vėl sušvokščiau.

Ir tada ją pamačiau. Marsė stovėjo dengto perėjimo gale, apšviesta mėnesienos. Nubėgau prie jos stengdamasi tramdyti pyktį. Marsė viską sužlugdė. Mes pametėme Bleiklį, dar blogiau, dabar jis žino esąs persekiojamas. Nemanau, kad Bleiklis po šio vakaro vėl išdrįstų pasirodyti per futbolo rungtynes. Tikriausiai jis tupės savo slėptuvėje. Vienintelė mūsų galimybė... sužlugdyta.

- Ką tu padarei? - paklausiau sėlindama prie Marsės. - Turėjai leisti Lopui sučiupti Bleiklį...

Paskutinius žodžius ištariau lėtai ir kimiai. Nurijau seilę. Žiūrint į Marsę apėmė labai bloga nuojauta.

- Lopas yra čia? - paklausė Marsė, bet tai buvo ne jos balsas. Jis buvo žemas, vyriškas ir gižiai linksmas. - Vadinasi, buvau nepakankamai atsargus.

- Bleikli? - paklausiau. Man išdžiūvo burna. - Kur Marsė?

- Ak, ji čia. Štai čia. Aš užvaldžiau jos kūną.

- Kaip?

Tačiau atsakymą žinojau pati. Velnių kerai. Jie - vienintelis paaiškinimas.

Velnių kerai ir chešvanas. Tik per šį mėnesį galima užvaldyti kitą kūną.

Už mūsų pasigirdo žingsniai, net tamsoje pamačiau, kaip įsitempė Bleiklis. Neperspėjęs jis šoko prie manęs. Judėjo taip greitai, kad nespėjau sureaguoti. Jis mane apgrėžė ir prispaudė prie krūtinės. Lopas, išvydęs mane, stovinčia nugara į Marsę, sulėtino žingsnį.

- Kas čia vyksta, angele? - paklausė jis tyliai ir netvirtai.

- Tylėk, - sušvokštė man į ausį Bleiklis.

Mano akyse suspindo ašaros. Bleiklis viena ranka buvo mane apkabinęs, o kitoje laikė peilį, jis buvo įsmigęs man į odą šiek tiek aukščiau klubo.

- Nė žodelio, - pakartojo Bleiklis savo kvėpavimu šiaušdamas man plaukus.

Lopas sustojo, jo veidas buvo visiškai sutrikęs. Jis suprato, kad kažkas ne taip, bet negalėjo atspėti, kas. Lopas žinojo, kad esu stipresnė už Marsę ir panorėjusi lengvai išsilaisvinčiau iš jos glėbio.

- Paleisk Norą, - tyliu, atsargiu balsu paliepė Lopas Marsai.

- Nesiartink, - perspėjo Bleiklis, tik šįsyk jis kalbėjo spigiu ir virpančiu Marsės balsu. - Turiu peilį ir, jeigu reikės, jį panaudosiu.

Bleiklis pamojavo peiliu rodydamas, kad nejuokauja.

Velnių kerai, tarė į mano mintis Lopas. *Jaučiu juos visur.*

Būk atsargus! Bleiklis užvaldė Marsės kūną, mėginau perspėti bičiulį, bet mano mintys buvo užblokuotos.

Bleiklis kažkaip jas slopino. Jaučiau, kaip mintys grįžta atgal, tarsi būčiau šaukusi aidžiamе koridoriuje. Regis, Bleiklis puikiai įvaldė velnių kerus ir naudojosi jais kaip nesulaikomu, labai patogiu ginklu.

Akies krašteliu pamačiau, kaip Bleiklis iškelia peilį. Ašmenys spindėjo nežemiška melsva šviesa. Nespėjau nė mirktelėti, kai Bleiklis dūrė man į šoną - nutvilkė skausmas, tarsi būčiau įstumta į liepsnojančią krosnį.

Susmukau, norėjosi staugti iš skausmo, bet buvau per daug priblokšta, kad pajėgčiau išleisti nors garselį. Raičiausi ant žemės mėgindama ištraukti peilį, bet visi mano kūno raumenys siaubingai gėlė ir buvo paralyžiuoti.

Paskui greta savęs išvydau Lopą, jis keikėsi iš baimės spigiu balsu. Vaikinas ištraukė peilį. Dabar suklykiau iš visų plaučių. Girdėjau, kad Lopas kažką man

sako, bet nepajėgiau suprasti žodžių, jie atrodė nereikšmingi palyginti su skausmu, kamuojančiu kiekvieną mano kūno ląstelę. Liepsnos laižė mane iš vidaus. Karštis buvo toks baisus, kad nenoromis konvulsiškai trūkčiojau.

Lopas pakėlė mane ant rankų. Jis visu greičiu skuodė iš dengto perėjimo. Dar spėjau išgirsti jo žingsnių aidą, atsimušantį nuo sienų, ir netekau sąmonės.

Pabudusi išsyk mėginau susivokti, kur esu. Gulėjau pažįstamoje lovoje šiluma ir žeme kvepiančiame kambaryje. Greta manęs išsidriekęs kūnas sujudėjo.

- Angele?

- Jau pabudau, - tariau. Mane užplūdo palengvėjimas sužinojus, kad Lopas yra šalia. Nežinau, kiek laiko buvau be sąmonės, bet čia, Lopo namuose, jo prižiūrima jaučiausi saugi. - Bleiklis užvaldė Marsės kūną. Aš prisiartinau nenutuokdama, kad tai pinklės. Norėjau tave perspėti, bet Bleiklis patalpino mane į kažkokį burbulą - siunčiamos mintys vis grįždavo atgal.

Lopas linktelėjo ir nubraukė plaukų sruogą man už ausies.

- Mačiau, kaip jis išėjo iš Marsės kūno ir pabėgo. Marsei nieko nenutiko. Ji sukrėsta, bet jaučiasi gerai.

- Kodėl jis man dūrė peiliu?

Kilstelėjusi megztinį, kad apžiūrėčiau žaizdą, susiraukiau iš skausmo. Turėjau nefilimų kraujo, tad žaizda jau turėjo būti užsitraukusi, bet ji vis dar žiojėjo, kraštai buvo pamėlę.

- Bleiklis suprato, kad jeigu būsi sužeista, liksiu prie tavęs užuot puolęs paskui jį. Už tai jam dar teks sumokėti, - pro sukąstus dantis iškošė Lopas. - Kai tave čia atgabenu, visas tavo kūnas, nuo galvos iki kojų, skleidė melsvą šviesą. Atrodei, tarsi būtum komoje. Negalėjau tavęs pasiekti, net kalbėdamas į mintis, ir tai mane labai išgąsdino.

Lopas prisitraukė mane, globėjiškai, tvirtai apkabino, ir aš supratau, kad bičiulis labai sunerimęs.

- Kokios gali būti pasekmės?

- Nežinau. Negerai, kad jau dusyk į tavo kūną per prievartą pateko velnių kerai.

- Dantė juos geria kasdien.

Jeigu jam nieko nenutiko, nenutiks ir man. Tiesa? Norėjau tuo tikėti.

Lopas nieko neatsakė, bet aš nesunkiai spėjau, kur link krypsta jo mintys. Kaip ir aš, Lopas žinojo, kad vartojant velnių kerus pasireikš ir šalutinis poveikis.

- Kur dabar Marsė? - paklausiau.

- Aš pakeičiau jos atmintį, kad neprisimintų šįvakar mačiusi mane, tada paprašiau, kad Dabrija parvežtų ją namo. Nežiūrėk taip į mane. Ne kažin ką galėjau rinktis, o Dabrijos telefoną turėjau.

- Kaip tik dėl to ir nerimauju!

Krūptelėjau, nes staigiai pajudėjus sutvinksejo žaizda.

Lopas užvertė akis, paskui pabučiavo man į kaktą.

- Tik neversk manęs vėl sakyti, kad tarp mudviejų su Dabrija nieko nėra.

- Ji tavęs neišsižadėjo.

- Ji apsimetinėja, kad jai patinku - nori pakankinti tave. Nesileisk.

- Tada neskambink jai prašydamas paslaugos, tarsi Dabrija būtų komandos narė, - atšoviau. - Ji mėgino mane nužudyti ir, jeigu leistumeisi, akimirksniu pavogtų tave. Nesvarbu, kiek kartų tu tai paneigsi. Mačiau, kaip ji žiūri į tave.

Regis, Lopas kažką prisiminė, bet nuvijo tą mintį šalin ir energingai išsiritu iš lovos. Juodi marškinėliai buvo susiraukšlėję, plaukai susivėlę, tad bičiulis atrodė kaip tikras piratas.

- Ar galiu tau atnešti ką nors pavalgyti? Atsigerti? Jaučiuosi niekam tikęs, ir tai mane varo iš proto.

- Ieškok Bleiklio, - trumpai atsakiau.

Įdomu, ką turėčiau padaryti, kad visiems laikams atsikratyčiau Dabrijos?

Sukta ir grėsminga šypsena nušvito Lopo veide.

- Mums nereikia jo ieškoti. Bleiklis pats ateis. Sprukdamas jis paliko savo peilį. Bleiklis žino, kad aš jį turiu, ir šis peilis - daiktinis įrodymas, kuriuo remdamasis galiu įtikinti arkangelus, jog Bleiklis naudoja velnių kerus. Jis ateis peilio. Netrukus.

- Tada įduokime jį arkangelams. Tegul jie rūpinasi, kaip išnaikinti velnių kerus.

Lopas trumpai nusijuokė, bet juokas buvo irzlus.

- Nebepasitikiu arkangelais. Peperis Fraibergas nėra vienintelis sugedęs. Jeigu įduosiu Bleiklį arkangelams, nesu tikras, kad jie nubaus jį. Anksčiau galvojau, kad arkangelai yra nepaperkami, tačiau dabar įsitikinau, kad taip nėra. Esu matęs, kaip jie kiša nagus prie mirties, nususuka nuo rimtų įstatymo pažeidimų ir baudžia mane už nusikaltimus, kurių nepadariau. Aš padariau klaidų ir už jas sumokėjau, bet, įtariu, arkangelai nenurims tol, kol neįgrūs

manęs į pragarą. Jiems nepatinka opozicija, o mane jie laiko opozicionieriumi. Šikart viską spręsiu pats. Bleiklis ateis savo peilio, ir aš būsiu pasirengęs.

- Noriu tau padėti, - išsyk pareiškiau.

Troškau sunaikinti kvailą nefilimą, kuris dūrė man peiliu. Bleiklis padeda nefilimų armijai, bet aš jai vadovauju. Aš Bleiklio poelgį laikiau bjauriu, kiti tai pavadintų išdavyste. Nefilimai į išdavikus žiūri labai nepalankiai.

Lopas įsispitrijo man į akis ir be žodžių tyrinėjo, tarsi vertintų, ar esu pajėgi kovoti su Bleikliu. Buvau labai patenkinta, kai jis linktelėjo.

- Gerai, angele. Tačiau pirmiausia padarykime tai, kas būtina. Futbolo rungtynės baigėsi prieš dvi valandas, ir tavo mama netrukus pradės domėtis, kur dingai. Metas parvežti tave namo.

Kaimiškame name šviesa nedegė, bet aš žinojau, kad mama neužmigs, kol negrišiu. Tyliai pabeldžiau į jos miegamojo duris, stumtelėjusi pravėriau ir sušnibždėjau į tamsą:

- Grįžau.

- Ar smagiai praleidai laiką? - žiovaudama paklausė mama.

- Komanda žaidė tikrai puikiai, - išsisukinėdama atsakiau.

- Marsė grįžo prieš kelias valandas. Ji beveik nieko nepasakojo, nuėjo į savo miegamąjį ir užsidarė duris. Ji atrodė... tyli. Galbūt nusiminusi.

Mamos balse buvo girdėti smalsumas.

- Tikriausiai jai priešmenstruacinis sindromas.

Iš tiesų Marsė, matyt, iš visų jėgų stengiasi nepulti į paniką. Mane jau buvo užvaldę, ir žodžiais neįmanoma apsaugoti, kokį smurtą patyriau. Tačiau Marsei didelės užuojautos nejaučiau. Jeigu ji būtų manęs paklausiusi, nieko panašaus nebūtų atsitikę.

Savo miegamajame nusimečiau drabužius ir dar kartą apžiūrėjau žaizdą. Elektriškai melsva spalva pradėjo nykti. Palengva, bet nykti. Tai turėtų būti geras ženklas.

Vos tik išsiropščiau į lovą, pasigirdo beldimas į duris. Marsė jas pravėrė ir sustojo ant slenksčio.

- Man baisu, - prisipažino ji, atrodė, kad nemeluoja.

Rankos mostu pakviečiau užėti ir uždaryti duris.

- Kas ten įvyko? - paklausė Marsė drebančiu balsu. Jos akys buvo pritvinkusios ašarų. - Kaip jis galėjo įlįsti į mano kūną?

- Bleiklis tave užvaldė.

- Kaip gali ramiai apie tai kalbėti? - slopiai suspiegė Marsė. - Jis gyveno manyje. Tarsi koks... *parazitas!*

- Jeigu būtum leidusi sučiupti Bleiklį, kaip buvome susitarusios, tai nebūtų įvykę.

Vos tik ištarusi šiuos žodžius pasigailėjau, jie nuskambėjo labai žiauriai. Taip, Marsė pasielgė kvailai, bet ar turiu teisę ją smerkti? Pati esu ne sykį pasielgusi impulsyviai. Marsė veikė pagal aplinkybes. Ji norėjo sužinoti, kas nužudė jos tėvą, tad kas gali Marsę kaltinti? Tik jau ne aš.

Atsidusau.

- Atleisk, nenorėjau taip pasakyti.

Tačiau buvo per vėlu. Marsė įskaudinta pažvelgė į mane ir išėjo.

Pabudau nuo krestelėjimo. Dantė buvo palinkęs virš lovos ir rankas uždėjęs man ant pečių.

- Labas rytas, saulyte.

Pamėginau nusiristi į šalį, bet vaikas buvo mane tvirtai prispaudęs.

- Šiandien šeštadienis, - bandžiau protestuoti nuvargusiu balsu.

Treniruotis šaunu, bet aš nusipelniau bent *vienos* išėiginės dienos.

- Turiu tau staigmeną. Gerą.

- Vienintelė staigmena, kurios noriu, - dar pora valandų miego.

Pro langą buvo matyti tamsus dangus, turbūt dar tik pusė šešių.

Dantė nutraukė mano anklodę, ir aš sucipusi ją sugriebiau.

- Ką darai?

- Šauni pižama.

Vilkėjau juodus medvilninius marškinėlius, kuriuos buvau pačiupusi iš Lopo spintos. Jie vos siekė pusę šlaunų.

Timptelėjau marškinėlius žemyn ir vėl užsitraukiau anklodę.

- Gerai, - suirzusi nusileidau. - Susitiksime lauke.

Užsitempusi sportinius drabužius ir susivarsčiusi batelius ištursenau į lauką. Prievažoje Dantės nebuvo, bet jaučiau, kad jis netoli, greičiausiai tarp medžių kitapus gatvės. Keista, bet pajutau kartu su juo esant kitą nefilimą. Suraukusi kaktą nužingsniavau prie jų.

Dantė iš tiesų atsivedė draugą. Tik sprendžiant pagal draugo išvaizdą - dvi mėlynės, prakirstą lūpą, sutinusį žandikaulį ir didelį skausmingą gumbą kakte - vargu ar judviejų santykiai buvo geri.

- Atpažįsti? - linksmi paklausė Dantė pakeldamas sužaloto nefilimo galvą, kad apžiūrėčiau.

Priėjau arčiau, nors nesupratau, kokį žaidimą Dantė žaidžia.

- Ne. Jis per daug sumuštas. Ar tu jį šitaip sumaitojai?

- Nejaugi ši daili marmūzė tau nieko neprimena? - paklausė Dantė su aiškiu malonumu timptelėdamas nefilimo žandą. - Vakar vakare jis plepėjo apie tave.

Gyrėsi, kad rimtai išvanojo tau kailį. Žinoma, tada aš juo ir susidomėjau. Pasakiau, kad jis tikrai nebūtų pajėgęs tavęs primušti. O jeigu primušė... Na, sakykime, kad nepakenčiu žemesnio rango nefilimų, kurie negerbia savo vadų, ypač Juodosios Rankos armijos vadės.

Žaismingumas Dantės balse išnyko, ir jis su panieka pažvelgė į sužalotą nefilimą.

- Tai buvo pokštas, - niūriai aiškino nefilimas. - Norėjau įsitikinti, ar ji nuoširdžiai įgyvendina Juodosios Rankos viziją. Juk ji negimė nefilime. Maniau, suteiksime galimybę pajusti, prieš ką ji pakėlė ranką...

- *Kaubojiška Skrybėlė?* - garsiai leptelėjau.

Vaikino veidas buvo per daug sumaitotas, kad primintų nefilimą, nutempusį mane į trobelę, pririšusį prie stulpo ir grasinusį, bet balsas buvo tas pats. Tai tikrai Kaubojiška Skrybėlė. Šonas Korbridžas.

- Pokštas? - tūžmingai nusijuokė Dantė. - Jeigu, tavo galva, tai buvo pokštas, galbūt pasirodys juokinga ir tai, ką ketinu padaryti.

Jis taip stipriai trenkė Kaubojiškai Skrybėlei per galvą, kad šis susmuko ant kelių.

- Ar galiu su tavimi pakalbėti? - paklausiau Dantės. - Konfidencialiai?

- Žinoma, - Dantė pagrūmojo pirštu Kaubojiškai Skrybėlei. - Jeigu pajudėsi, nuleisiu tau kraują.

Kai įsitikinau, jog nutolome nuo Kaubojiškos Skrybėlės tiek, kad jis mūsų negirdėtų, paklausiau:

- Kas čia vyksta?

- Vakar buvau „Velnio rankinėje“, ir tas bukagalvis juokdarys gyrėsi, kad tavimi naudojosi kaip asmenine bokso kriaušė. Iš pradžių pamaniau, kad man blogai pasigirdo. Tačiau kuo garsiau jis kalbėjo, tuo labiau aiškėjo, kad šis mulkis neišsigalvoja. Kodėl nepasakei, kad mūsų kareiviai buvo tave užpuolę? - nepiktai paklausė Dantė. Galbūt jis buvo išįžeidęs, bet nesupykęs.

- Klausy dėl to, kad tau rūpi, kokią įtaką tai turės mano reitingams, ar nerimauji dėl manęs?

Dantė papurtė galvą.

- Nekalbėk taip. Puikiai žinai, kad negalvoju apie tai, kiek nefilimų tau pritaria. Turiu prisipažinti, kad tuo nustojau domėtis labai greitai. Man neramu dėl tavęs. Tas pūzras prikišo nagus prie tavęs, ir man tai nepatinka. Baisiai nepatinka. Žinoma, jis turi rodyti tau pagarbą kaip vadei armijos, kuriai tvirtina

priklausas, bet ne vien dėl to. Jis turėtų tave gerbti už tai, kad esi geras žmogus ir stengiesi iš visų jėgų. Aš tą suprantu, noriu, kad jis irgi suprastų.

Dėl Dantės nuoširdumo ir atvirumo pasijutau nejaukiai. Ypač kai jis, išiskverbęs į mano mintis, vos neprivertė jo pabučiuoti. Vaikino žodžiai bylojo ne tik apie dalykinius santykius, o aš norėjau, kad jie išliktų kaip tik tokie.

- Esu dėkinga už tavo žodžius, - tariau, - bet keršydami nepakeisime jo nusistatymo. Jis manęs nekenčia. Kaip ir daugelis nefilimų. Galbūt dabar pasitaikė gera proga parodyti, kad jie klysta mane vertindami. Manau, turėtume vaikina paleisti ir pradėti treniruotę.

Mano siūlymas Dantės pasiryžimo nepakeitė. Jo veide tik mačiau nusivylimą ir galbūt nekantrumą.

- Gailestis nieko neduos. Jeigu taip lengvai paleisime, tas pūzras tik dar labiau girsis. Jis stengiasi įtikinti žmones, kad tu netinki vadovauti armijai. Jei būsi atlaidi, tik patvirtinsi jo žodžius. Papurtykime jį. Priverskime gerai pagalvoti prieš kitąsyk laidant gerklę arba liečiant tave.

- Paleisk jį, - tvirčiau paliepiu.

Netikiu, kad į smurtą reikia atsakyti smurtu. Netikėjau anksčiau, netikiu ir dabar.

Truputį išraudęs Dantė prasižiojo kažką sakyti, bet aš jį nutraukiau:

- Nekeisiu savo sprendimo. Jis manęs nesužeidė. Vaikinas nugabeno mane į trobelę, nes buvo išsigandęs ir nežinojo, ką daryti. Visi yra įbauginti. Prasidėjo chešvanas, mūsų ateitis neaiški. Vaikinas pasielgė blogai, bet negaliu ant jo pykti už tai, kad stengėsi sumažinti savo nuogąstavimus. Paleisk jį. Kalbu rimtai, Dante.

Dantė pratisai ir nepritariamai atsiduso. Žinojau, kad jis nepatenkintas, bet buvau įsitikinusi, kad nusprendžiau teisingai. Nenorėjau kurstyti ginčų, jų ir taip buvo per akis. Privalome būti vieningi, nors nežinia, ar visi nefilimai tai išters. Privalome rodyti gailestį, pagarbą, mandagumą net ir tada, kai vienas kitam nepritariame.

- Vadinasi, nuspręsta? - nusivylęs paklausė Dantė.

Priglaudžiau delnus prie burnos, kad mano žodžiai skambėtų garsiau.

- Esi laisvas! - sušukau Kaubojiškai Skrybėlei. - Atsiprašau už nepatogumus.

Išsižiojęs ir negalėdamas patikėti Kaubojiška Skrybėlė spoksojo į mus, bet netrukus, nenorėdamas laimės tampyti už ūsų, nukūrė į mišką taip greitai, tarsi

jį persekiotų lokiai.

- Na, - kreipiausi į Dantę, - kokias žiaurybes man paruošei šiandien? Nubėgti maratoną? Pajudinti kalnus? Perskirti jūras?

Po valandos išvargę rankų ir kojų raumenys drebėjo. Dantė vertė atlikti kankinamus mankštos pratimus: atsispaudimus, prisitraukimus, pritūpimus ir daryti kojomis žirkles. Buvome beišeiną iš miško, kai staiga sugriebiau Dantę už marškinėlių. Priglaudžiau pirštą prie lūpų duodama ženklą neišleisti nė garso.

Tolumoje išgirdau žingsnius.

Dantė, matyt, taip pat išgirdo. *Stirna?* paklausė jis, kreipdamasis į mano mintis.

Prisimerkusi pažvelgiau į tamsą. Miške dar buvo neprašvitę, tankūs medžiai trukdė ką nors išžiūrėti.

Ne. Ne toks ritmas.

Dantė patapšnojo man per petį ir parodė į dangų. Iš pradžių nieko nesupratau, bet paskui susivokiau. Vaikinas siūlė įlipti į medį ir iš paukščio skrydžio pažvelgti į nelaimę, jeigu ji iš tiesų artinosi.

Nors buvau išsekusi, į baltąjį kedrą įsiropščiau be garso, vos kelis kartus atsispyrusi kojomis. Dantė įsikūrė gretimame medyje.

Ilgai laukti neteko. Vos tik saugiai įsitaisėme medžiuose, šeši puolę angelai atsargiai išlindo į laukymę. Trys vyrai ir trys moterys. Nuogi jų liemenys buvo išmarginti keistais hieroglifais, truputį primenančiais dažus, ištaškytus ant Lopo riešo, o rankos nudažytos sodria kruvinai raudona spalva. Įspūdis buvo šiurpus, nevalingai pagalvojau apie paunių genties karius.

Nukreipiau žvilgsnį į vieną atvykėlių. Išstypusį vaikina su juodais ratilais paakiuose. Prisiminiau, kaip jis tarsi laukinis įsibrovė į „Velnio rankinę“ ir kaip ore švystelėjo jo ranka. Taip pat prisiminiau jo auką. Mergina buvo labai panaši į mane.

Grėsmingą vaikino išvaizdą dar labiau pabrėžė piktas urzgimas, jis tarp medžių kažko ieškojo. Atvykėlio krūtinėje buvo matyti neseniai padaryta žaizda, maža ir apvali, tarsi peiliu būtų išpjautas gabalėlis odos. Puolusio angelo akys spindėjo šaltai ir negailestingai. Aš nusipurčiau.

Mudu su Dante tūnojome medžiuose, kol puolę angelai pasišalino. Vos tik nusileidome ant žemės, paklausiau:

- Kaip jie mus rado?

Dantė prisimerkė ir šaltai pažvelgė į mane.

– Jie padarė didelę klaidą nusprendę tave persekioti.

– A manai, kad jie mus šnipinėja?

– Manau, kad kažkas mus išdavė.

– Tą išstypėlį esu mačiusi anksčiau, „Velnio rankinėje“. Jis užpuolė panašią į mane nefilimę. Ar ją pažįsti?

– Ne.

Tačiau man pasirodė, kad prieš atsakydamas Dantė akimirką sudvejojo.

Po kelių valandų jau buvau išsimaudžiusi duše ir apsirengusi. Sveikai papusryčiauvau – valgiau kiaušinienės su grybais ir špinatais, be to, atlikau visus namų darbus. Neblogai, turint galvoje, kad dar net ne vidurdienis.

Koridoriaus gale atsivėrė miegamojo durys ir pro jas išsliūkino Marsė. Jos plaukai buvo išsidraikę, po akimis juodavo tamsūs ratilai. Iš toli beveik užuodžiau iš burnos sklindantį nevalytų dantų kvapą.

– Sveika, – tariau.

– Sveika.

– Mama nori, kad kieme sugrėbtume lapus, tad, kol nebaigsime darbų, gali neiti į dušą.

Marsė suraukė antakius.

– Pakartok?

– Šeštadienio namų ruošos darbai, – paaiškinau.

Supratau, kad Marsėi šis žodis tikriausiai negirdėtas, tad labai džiaugiausi, kad kaip tik aš su juo supažindinu.

– Aš nedirbu tokių darbų.

– Gyvendama čia dirbsi.

– Gerai, – nenoriai sutiko Marsė. – Tik leisk papusryčiauti ir kai kam paskambinti.

Nemanau, kad įprastai Marsė tokia nuolanki, bet jos pasiryžimą dirbti laikiau atsiprašymu už tai, kad vakar viską sugadino. Kad ir kaip ten būtų, priimsiu bet kokią Marsės atsiprašymą.

Kol Marsė gėrė kavą, nuėjau į garažą paimti grėblių. Buvau nugarėbusi pusę priekinio kiemo, kai gatve atidardėjo automobilis. Skotas pastatė savo plimutą prievažoje ir išsiropštė lauk. Pro medvilninius jo marškinėlius išraiškingai

pūpsojo raumenys, tad pasigailėjau, kad neturiu fotoaparato ir negaliu pasiūlyti Vi išpūdingos nuotraukos.

- Kaip sekasi, Grei? - paklausė Skotas. Jis užsimovė odines darbinės pirštines, kurias išsitraukė iš užpakalinės kelnių kišenės. - Atvažiavau padėti. Duok man darbo. Šiandien esu tavo vergas. Nekreipk dėmesio, kad dabar čia ne tavo vaikinai Dantė, o aš.

Skotas nuolat mane erzindavo dėl Dantės, bet negalėjau atspėti, ar jis tikrai tiki, kad mudu - pora. Jo žodžiuose nuolat išgirdavau pasityčiojimo gaidelę. Žinoma, ją pastebėdavau kas dešimtame Skoto ištartame žodyje.

Pasirėmiau ant grėbliu.

- Nesuprantu. Iš kur sužinojai, kad grėbiu kiemą?

- Man pasakė tavo nauja geriausia draugė.

Neturiu naujos geriausios draugės, bet turiu amžiną didžiausią priešę. Prisimerkiau.

- Tave užverbavo Marsė? - spėjau.

- Sakė, kad jai reikia pagalbos namų ruošoje. Aiškino, kad ją kamuoja alergija, todėl negali dirbti lauke.

- Absolutus melas!

O aš, naivuolė, patikėjau, kad Marsė iš tiesų pasiryžusi padėti.

Skotas čiupo grėblį, kurį buvau atrėmusi į priebutį, ir ėmėsi darbo.

- Sugrėbkime didžiulę krūvą ir įmeskime ten tave.

- Tada nėra prasmės grėbti.

Skotas plačiai nusišypsojo ir stuktelėjo man per petį.

- Bet bus linksma.

Pro pagrindines duris į priebutį išėjo Marsė. Ji klestelėjo ant laiptų ir įrėmė alkūnes į kelius.

- Sveikas, Skotai.

- Sveika.

- Ačiū, kad atvykai manęs gelbėti. Esi mano riteris spindinčiais šarvais.

- O, kad tu paspringtum, - tariu pabalindama akis.

- Gali bet kada kreiptis, - atsakė Skotas. - Negaliu praleisti progos pakankinti

Grei.

Jis priėjo iš užpakalio ir užkišo saują lapų man už apykaklės.

- Oi! - sucypiau.

Čiupau saują lapų ir sviedžiau jam į veidą.

Skotas permetė mane per petį ir pargriovė, išsklaidydamas į visas puses tvarkingai sugrėbtą lapų krūvą. Iš pradžių supykau, kad jis sunaikino mano sunkaus darbo vaisius, bet nepajėgiau suvaldyti juoko. Vaikinas užvirto ant manęs ir ėmė grūsti lapus po marškiniais, į kišenes ir į kelnių klešnes.

- Skotai! - sukikenu.

- Liaukitės glamžėsi, - nuobodžiaujančiu balsu tarė Marsė, bet pastebėjau, kad ji suirzusi.

Kai Skotas galiausiai nusirito nuo manęs, kreipiausi į Marsę:

- Kaip gaila, kad tave kamuoja alergija. Grėbti lapus kartais būna labai smagu. Ar aš tau nesakiau?

Marsė pervėrė mane tūžmingu žvilgsniu ir nužingsniavo į vidų.

Kai mudu su Skotu sugrūdome sugrėbtus lapus į oranžinius šiukšlių maišus ir tarsi moliugūs dailiai sustatėme kieme, vaikinai užėjo į vidų išgerti stiklinę pieno ir pasmalžiauti mamos keptais mėtiniais sausainiais su šokolado gabalėliais. Maniau, kad Marsė užsidarė savo kambaryje, bet radau ją virtuvėje laukiančią mūsų.

- Turėtume surengti Helovino vakarėlį, - pareiškė ji.

Prunkštelėjau ir pastačiau stiklinę pieno ant stalo.

- Neįsižeisk, bet mūsų šeimoje ne itin mėgstami vakarėliai.

Mama visa nušvito.

- Puiki mintis, Marse. Nebuvome surengusios vakarėlio nuo tada, kai mirė Harisonas. Galėčiau šiandien pat užsukti į šventinių reikmenų parduotuvę ir pažiūrėti, kokių yra papuošimų.

Pažvelgiau į Skotą ieškodama paramos, bet šis tik gūžtelėjo pečiais.

- Tikriausiai bus šaunu.

- Ant tavo lūpų liko pieno, - šiurkščiai įgėliau.

Vaikinai nusišluostė jį atžagariu delnu... paskui nusivalė man į ranką.

- Atstok! - suspiegiau ir kumštelėjau vaikinui į petį.

- Manau, turėtume sugalvoti temą. Pavyzdžiui, garsios istorinės poros. Svečiams pranešti, kad atvyktų su antrosiomis pusėmis, - pasiūlė Marsė.

- Juk ši tema jau milijoną kartų girdėta, tiesa? - nusišaipiau.

- Tema galėtų būti populiarus Helovino filmų personažas, - tarė Skotas sadistiškai išsiviepdamas.

- Tai bent. Palūkėkite... atvėskite, - sustabdžiau juos rankos mostu. - Mama, tikriausiai supranti, kad teks sutvarkyti visus namus?

Mama įsižeidusi nusijuokė:

- Namai nėra labai apšnerkšti, Nora.

- Ar gėrimų reikės atsinešti, ar pasiūlysite jūs? - paklausė Skotas.

- Jokio alaus, - vieningai pareiškėme mudvi su mama.

- Na, man labiau patinka garsių porų tema, - tarė Marsė, kuri aiškiai jau buvo

apsisprendusi. – Mudu galėtume eiti kartu, Skotai.

– Ar aš galėčiau būti Maiklas Majersas, o tu – viena auklių, kurią sukapoju į gabalus? – kaipmat atšovė Skotas.

– Ne, – atsakė Marsė, – mudu būsime Tristanas ir Izolda.

– Per daug originalu, – įgėliau iškišdama liežuvį.

Skotas žaismingai spyrė man į koją.

– Nurink, mažoji Linksmuole.

Manau, ji elgiasi labai lengvabūdiškai planuodama Helovino vakarėlį įpusėjus chešvanui, tariau į Skoto mintis. Galbūt puolę angelai ir pritilo, bet neilgam. Abu žinome, kad rengiamasi karui, ir visi iš manęs kažko tikisi. Todėl atleisk, jeigu elgiuosi truputį keistai!

Teisybė, sutiko Skotas. Tačiau galbūt vakarėlis padės tau prasiblaškyti.

Ar rimtai ketini eiti į jį su Marse?

Vaikino lūpose nušvito šypsena.

Manai, kad turėčiau eiti su tavimi?

Ne, turėtum pakviesti Vi.

Nespėjau išgirsti Skoto atsakymo, nes Marsė pareiškė:

– Ponia Grei, važiuokime į šventinių reikmenų parduotuvę kartu. Paskui užsuksime į raštinės prekių parduotuvę, ir aš išsirinksiu kvietimus. Noriu, kad jie būtų vaiduokliški, šventiški, bet kartu ir žaismingi, – Marsė truktelėjo pečiais ir sucypė: – Bus labai linksma!

– Su kuo būsi tu, Nora? – paklausė mama.

Sučiaupusi lūpas svarsčiau, ką atsakyti. Skotas užimtas, Dantė netiks – tai tik dar labiau paskatintų gandas apie mūsų santykius, bet aš nebuvo tam nusiteikusi, – o Lopo mama nekenčia. Maža to, aš turėjau apsimesti jo nekenčianti visa esybe. Išoriniam pasauliui mudu atrodome esą mirtini priešai.

Nenorėjau dalyvauti vakarėlyje. Turėjau didesnių rūpesčių. Mane persekioja keršto siekiantis arkangelas; esu armijos vadė, bet nežinau, ką daryti. Esu sudariusi sandėrį su arkangelais, tačiau pradėjau galvoti, kad karas ne tik yra neišvengiamas, jis *teisingas*; geriausia draugė kažką nuo manęs slepia, ir aš naktimis nemiegu spėliodama, kokios tai paslaptys; o dabar dar ir šitai. Helovino vakarėlis. Mano namuose. Ir aš turėsiu būti jo šeimininkė.

– Antonis Amovicas yra tave nusižiūrėjęs, – kvailai nusišaipė Marsė.

– O, papasakok daugiau apie Antonį, – kaipmat sukľuso mama.

Marsei patinka apkalbos, tad ji išsyk pradėjo dėstyti:

- Jis pernai kartu su mumis lankė fizinio lavinimo pamokas. Kai tik žaisdavome beisbolą su minkštu kamuoliuku, Antonis siūlydavosi būti gaudančiuoju ir spoksodavo į Noros kojas, vos tik ši paimdavo lazdą. Jis būdavo toks išsiblaškęs, kad nepagaudavo nė vieno metimo.

- Noros kojos iš tiesų labai dailios, - paerzino mane mama.

Nykščiu parodžiau į laiptus.

- Einu į savo kambarį ir daugybę kartų trenksiu galvą į sieną, net ir tai bus geriau už jūsų tauškiamas nesąmones.

- Judu su Antoniu galėtumėte būti Skarletė ir Retas, - šūktelėjo man pavymui Marsė. - Arba Bafė ir Angelas. O gal Tarzanas ir Džeinė?

Tą vakarą langą palikau pravertą, netrukus po vidurnakčio pas mane įsiropštė Lopas. Kai vaikinai tyliai įslinko į lovą, užuodžiau žemės ir miško kvapą. Nors man būtų labiau patikę susitikti viešai, šie slapti pasimatymai buvo tikrai gundantys.

- Ši tą tau atnešiau, - tarė jis, man ant pilvo padėdamas rudo popieriaus maišelį.

Atsisėdau ir dirstelėjau į maišelio vidų.

- Karamelizuotas obuolys iš Delfų paplūdimio, - tariu plačiai šypsodamasi. - Skanesnių niekur nerasi. Ir jis apibarstytas kokosų drožlėmis - mano mėgstamiausias saldėsis.

- Čia dovana, kad greičiau sveiktum. Kaip gyja žaizda?

Pakėliau naktinius marškinius ir parodžiau Lopui sužeistą vietą.

- Kur kas geriau.

Paskutinė mėlynė išnyko prieš kelias valandas, žaizda beveik akimirksniu užsitraukė. Liko tik blyškus randas.

Lopas pabučiavo mane.

- Tai puiku.

- Ar Bleiklis nepasirodė?

- Ne, bet netrukus turėtų.

- Ar jautei, kad jis tave seka?

- Ne, - bičiulio balse pasigirdo nevilties gaidelė. - Tačiau esu tikras, kad jis neišleidžia manęs iš akių. Jam reikia susigrąžinti peilį.

- Velnių kerai keičia visas taisykles, tiesa?

- Turiu pripažinti, kad taip.

- Ar atsinešei Bleiklio peilį?

Dirstelėjau į Lopo kišenes, jos atrodė tuščios.

Jis pakėlė marškinius ir parodė peilio rankeną, kyšančią už odinio diržo.

- Niekada neišleidžiu jo iš akių.

- Ar esi tikras, kad Bleiklis atvyks jo pasiimti? Gal jis blefuoja? Galbūt Bleiklis žino, kad arkangelai nėra tokie dori, kaip manėme, tad nenubaus jo už naudojimąsi velnių kerais?

- Gali būti, bet aš taip negalvoju. Arkangelai moka slėpti savo veiksmus, ypač nuo nefilimų. Bleiklis yra išsigandęs ir netrukus pasirodys.

- O jeigu jis pasitelks pastiprinimą? Jei mudu susidursime su dvidešimčia nefilimų?

- Jis atvyks vienas, - užtikrintai pareiškė Lopus. - Jis susimovė ir pasistengs viską sutvarkyti tyliai. Bleiklis yra labai vertingas nefilimams, aišku, kad jam nieku gyvu nebuvo leista vienam vykti į futbolo rungtynes. Kertu lažybų, kad Bleiklis išsėlino slapta. Maža to, jis prarado velnių kerais užburtą peilį. Bleiklis nerimauja ir supranta, kad privalo ištaisyti padėtį, kol niekas apie tai nesužinojo. Pasinaudosiu jo baime ir neviltimi. Bleiklis žino, kad mudu vis dar esame kartu. Priversiu jį prisiekti nė žodeliu neprasitarti apie mūsų santykius - neatgaus peilio tol, kol neprisieks.

Atplėšiau supjaustyto obuolio skiltelę ir perkandau ją pusiau. Galbūt pavyks apsimesti ramia.

- Kas dar nutiko? - paklausė Lopus.

- Hm... šis tas. Šįryt mudviejų su Dante treniruotė sutrukdė keli puolę angelai, tikri žudikai, - gūžtelėjau pečiais. - Mudu slapstėmės, kol jie pasišalino, bet matyti, kad chešvanas visiems įkaitino kraują. Gal kartais pažįsti prakaulų puolusį angelą randų išvagota krūtine? Aš jį mačiau jau antrą kartą.

- Nenumanau, kas jis. Tačiau būsiu akylas. Ar tikrai gerai jautiesi?

- Tikrai. Beje, čia, kaimiškame name, Marsė rengia Helovino vakarėlį.

Lopus nusišypsojo.

- Grėjų ir Milarų šeimų drama?

- Vakarėlio tema - garsios istorinės poros. Marsė nepajėgia būti originali. Negana to, ji įkalbėjo mano mamą padėti. Šiandien jos nuvažiavo pirkti papuošimų. Praleido kartu ištisas *tris* valandas. Tarsi staiga būtų tapusios

geriausiomis draugėmis, – paėmiau dar vieną obuolio skiltelę ir susiraukiau žiūrėdama į ją. – Marsė viską gadina. Norėjau, kad Skotas ateitų su Vi, bet Marsė jau įtikino vaikiną būti su ja.

Lopas nusišypsojo dar plačiau.

Pažvelgiau į jį kaip sugebėdama niūriau.

– Visai nejuokinga. Marsė griaua man gyvenimą. Beje, kurią iš mūsų tu palaikai?

Lopas pasiduodamas iškėlė rankas.

– Aš nesikišu.

– Tam kvailam vakarėliui man reikia poros. Turiu užgožti Marsę, – pridūriau įkvėpimo pagauta. Noriu būti įsikibusi į parankę šaunesniam vaikinui ir vilkėti geresnį kostiumą. Sugalvosiu ką nors milijoną kartų įspūdingesnio negu Tristanas ir Izolda.

Su viltimi pažvelgiau į Lopą.

Jis tik abejingai dirstelėjo į mane.

– Mudviejų negali matyti kartu.

– Dėvėtum kostiumą. Tai iššūkis – teks tikrai veikti slapčia. Turi pripažinti, kad tai žavu.

– Aš nevaikštau į kaukių balius.

– Labai prašau, – tariau ir sumirksėjau.

– Tu mane žudai.

– Pažįstu tik vieną vaikiną, išvaizdesnį už Skotą...

Nebaigiau sakinio, norėjau, kad ši mintis paglostytų Lopo savimeilę.

– Tavo mama neleis įkelti kojos į jūsų namus. Mačiau, kad podėlyje, viršutinėje lentynoje, ji laiko pistoletą.

– Kvailuti, juk būsi persirengęs. Ji tavęs neatpažins.

– Neketini atstoti, tiesa?

– Ne. Ką galvoji apie Džoną Lenoną ir Joko Ono? Arba apie Samsoną ir Dalilą? Robiną Hudą ir Mergelę Marianą?

Bičiulis kilstelėjo antakį.

– Ar niekada nepagalvojai apie Lopą ir Norą?

Sunėriau pirštus ant pilvo ir klastingai pažvelgiau į lubas.

– Marsė lipa žemyn.

Suskambo Lopo mobilusis telefonas, jis pažvelgė į ekraną.

– Nežinomas numeris, – sumurmėjo Lopas, ir mano gyslose sustingo kraujas.

- Manai, kad tai Bleiklis?

- Yra tik vienas būdas sužinoti.

Jis atsiliepė ramiau, bet nedraugišku balsu. Išsyk pajutau, kaip įsitempia Lopo kūnas, ir supratau, jog tai Bleiklis. Pokalbis truko vos kelias sekundes.

- Taip, tai mūsiškis, - tarė Lopas. - Nori susitikti. Nedelsiant.

- Tikrai? Regis, viskas per daug paprasta.

Lopas įdėmiai pažvelgė man į akis, ir aš suvokiau, kad tai ne viskas. Nepajėgiau perprasti bičiulio veido išraiškos, bet nuo jo žvilgsnio labai sunerimau.

- Jeigu atiduosime peilį, Bleiklis duos priešnuodžių.

- Kokių priešnuodžių? - paklausiau.

- Bleiklis tave užkrėtė. Jis nepasakė kuo. Tik paaiškino, kad jeigu greitai negausi priešnuodžių... - Lopas nutilo ir nurijo seilę. - Tu labai gailėsiesi. Mudu abu gailėsime.

- Jis meluoja. Tai pinklės. Bleiklis mėgina priversti mus pulti į paniką, kad visą dėmesį sutelktume į pramanytą ligą, kuria tariamai mane užkrėtė, o jis laimėtų, - pašokau iš lovos ir ėmiau žingsniuoti po kambarį. - Taip, jis gudrus. Labai gudrus. Patarčiau jam paskambinti ir pasakyti, kad atgaus peilį, jeigu prisieks nenaudoti velnių kerų. Su tokiu sandėriu aš sutiksiu.

- O jeigu jis nemeluoja? - tyliai paklausė Lopas.

Nenorėjau apie tai galvoti. Antraip šokčiau pagal Bleiklio dūdelę.

- Meluoja, - tariau dar labiau įsitikinusi. - Jis buvo Henko numylėtinis, o Henkas puikiai mokėjo meluoti. Esu įsitikinusi, kad blogis išnyko. Paskambink jam. Pasakyk, kad nesutinkame. Žaizda užgijo. Jeigu būčiau kuo nors užkrėsta, mudu abu jau būtume pastebėję.

- Kalbame apie velnių kerus. Tai ne šiaip sau nuodai, - Lopo žodžiuose slypėjo ir nerimas, ir neviltis. - Nemanau, kad turėtume daryti skubotas išvadas, negalime rizikuoti per menkai vertindami Bleiklį. Jeigu jis ryžosi sužeisti tave, angele...

Susijaudinęs Lopas sugriežė dantimis, ir aš pradėjau baimintis, kad jis elgiasi kaip tik taip, kaip nori Bleiklis. Vadovaujasi pykčiu, o ne šaltu protu.

- Siūlau palaukti. Jeigu klystame, nors aš tuo netikiu, Bleiklis niekur nedings, vis tiek norės susigrąžinti peilį po dviejų, keturių ar šešių dienų. Mūsų rankose koziriai. Jeigu įtarsime, kad jis iš tiesų mane užkrėtė, paskambinsime jam. Bleiklis su mumis susitiks, nes jam reikia peilio. Nieko neprarasime.

Mano žodžiai Lopo neįtikino.

- Jis pasakė, kad tau netrukus prireiks priešnuodžių.

- Atkreipk dėmesį, kad „netrukus“ - labai neapibrėžtas laikas. Jeigu Bleiklis sako tiesą, jis turėtų nurodyti konkretesnį terminą.

Mano drąsa buvo neapsimestinė. Netikėjau, kad Bleiklis sako tiesą. Žaizda užgijo, jaučiausi puikiai. Bleiklis niekuo manęs neužkrėtė. Neketinu patekti į jo pinkles. Apimta nevilties kankinausi, kad Lopas yra per daug atsargus ir patiklus. Norėjau laikytis pradinio plano: sučiupti Bleiklį ir nutraukti velnių kerų

gamybą.

- Ar jis nurodė susitikimo vietą? Kur Bleiklis nori išmainyti peilį į priešnuodžius?

- Nesakysiu, - ramiai ir santūriai pareiškė Lopas.

Sutrikusi krūptelėjau.

- Atleisk. Ką pasakei?

Lopas priėjo ir delnais apkabino man sprandą. Jo veidas buvo akmeninis. Bičiulio ketinimai sulaikyti mane buvo rimti. Jis net galėjo skelti man antausį, ir ši išdavystė buvo labai skaudi. Negalėjau patikėti, kad Lopas man prieštarautų. Buvau per daug įsiutusi, kad pajėgčiau kalbėti. Norėjau nusigręžti, bet Lopas sučiupo man už riešo.

- Gerbiu tavo nuomonę, bet tokius dalykus aš darau kur kas seniau, angele - tarė jis tyliai, rimtai ir nuoširdžiai.

- Nesielk su manimi globėjiškai.

- Bleiklis - blogas žmogus.

- Ačiū, kad perspėjai, - įgėliau.

- Gali būti, kad jis tave užkrėtė. Bleiklis tiek ilgai gamina velnių kerus, kad nebeturi nė trupinėlio padorumo ar žmogiškumo. Nuo velnių kerų jo širdis surambėjo, o galva pilna klastingų, piktų, nedorų minčių. Nemanau, kad jis grasina tuščiai. Bleiklis kalbėjo nuoširdžiai. Man susidarė įspūdis, kad jis ketina įgyvendinti savo grasinimus. Jeigu šįvakar su juo nesusitiksiu, Bleiklis sunaikins priešnuodžius. Jis nesibaimina mums parodyti, koks yra iš tiesų.

- Tada parodykime, kokie esame mes. Pasakyk, kur jis nori susitikti. Sučiupkime jį ir atsiveskime ištardyti, - mėginau mesti Lopui iššūkį.

Dirstelėjau į laikrodį. Nuo tada, kai Lopas baigė kalbėti telefonu, praėjo penkios minutės. Bleiklis nelauks visą naktį. Privalome vykti - gaišti nėra kada.

- Tu šįvakar nesusitiksi su Bleikliu, ir baigta, - pareiškė Lopas.

Mane siutino, kad bičiulis elgiasi tarsi specialiuju pajėgų karys. Nusipelniau dalyvauti, o Lopas nori mane atstumti. Jam nerūpi mano nuomonė; jo žodžiai - tik prastai maskuojama banalybė.

- Prarasime galimybę jį sučiupti, - ginčijausi.

- Derėsiuos aš, o tu liksi čia.

- Kaip gali šitaip kalbėti? Tu leidi Bleikliui diktuoti sąlygas! Kas tau atsitiko?

Lopas tvirtai pažvelgė man į akis.

- Tai akivaizdu, angele. Tavo sveikata man svarbesnė negu jis. Mudu dar

turėsime galimybių sučiupti Bleiklį.

Stovėjau išsižiojusi ir lingavau galvą.

– Jeigu išeisi be manęs, niekada tau neatleisiu.

Grasanimas buvo griežtas, bet aš ketinau jį įvykdyti. Lopas buvo pažadėjęs, kad būsime komanda. Jeigu dabar jis mane paliks, laikysiu tai išdavyste. Mudu kartu per daug ištverėme, kad Lopas saugotų mane tarsi kūdikį.

– Bleiklis yra suirzęs. Jeigu jis pajus ką nors negera, pabėgs, ir mūsų priešnuodžiai dings. Bleiklis pareiškė norįs susitikti su manimi vienu, ir aš ketinu patenkinti šį pageidavimą.

Įnirtingai papurčiau galvą.

– Nesirūpink dėl Bleiklio. Kalbame apie tave ir mane. Sakei, kad esame komanda. Svarbu, ko norime *mes*, o ne Bleiklis.

Pasigirdo beldimas į miegamojo duris ir aš nemandagiai kapotai paklausiau:

– *Ko?*

Marsė pravėrė duris ir atsistojo ant slenksčio susikryžiuvusi rankas ant krūtinės. Ji vilkėjo apsmukusius senus medvilninius marškinėlius ir kelnaites. Nemaniau, kad Marsė miega taip apsirengusi. Tikėjausi, kad jos apatiniai rausvi, nériniuoti, puošti oda.

– Su kuo čia kalbi? – paklausė ji trindama užmiegotas akis. – Tavo vambrijimas aidi visame koridoriuje.

Atsigrėžiau į Lopą, bet miegamajame buvome tik mudvi su Marse. Lopas dingo.

Pagriebiau nuo lovos pagalvę ir sviedžiau į sieną.

Šeštadienio rytą pabudau jausdama keistą, nepasotinamą alkį, graužiantį man pilvą. Išsiritau iš lovos, nėjau į vonią, bet patraukiau tiesiai į virtuvę. Atsidariau šaldytuvą ir ėmiau godžiai apžiūrinėti lentynas. Pienas, vaisiai, jautienos troškinio likučiai. Salotos, sūrio griežinėliai, želė. Niekas neviliojo, bet pilvą raižė alkis. Įkišau galvą į podėlį, akimis perbėgau lentynas, bet maisto produktai man atrodė panašūs į kartoną. Nepaaiškinamas alkis buvo nenumalšintas, skrandis negavo maisto, ir mane ėmė pykinti.

Vis dar buvo tamsu, be kelių minučių penkios, tad nusliūkinau atgal į lovą. Jeigu negaliu numalšinti skausmų valgydama, nugalėsiu juos miegodama. Tačiau regėjosi, kad galvą padėjau ant karuselės, ji šlykščiai svaigo. Nuo troškulio

liežuvis išdžiūvo ir sutino, bet, vos tik pagalvojus apie gurkšnį vandens, pradėjo pykinti. Dingtelėjo, kad tai galbūt sužeidimo pasekmės, bet jaučiausi per daug blogai, kad galėčiau ilgiau apie tai mąstyti.

Dar kelias minutes varčiausi lovoje mėgindama rasti vėsiausią patalynės lopinėlių, kai švelnus balsas sušnibždėjo man į ausį:

- Atspėk, kiek dabar valandų.

Nuoširdžiai sudejavau.

- Dante, negaliu šiandien treniruotis. Sergu.

- Tai seniausias pasiteisinimas, koks tik yra žinomas. Tuoju pat lipk iš lovos, - paragino jis plodamas man per koją.

Galva nusviro per čiužinio kraštą ir aš pažvelgiau į vaikino batus.

- Jeigu apvemsiu tau kojas, ar patikėsi?

- Nesu toks įžeidus. Būk lauke po penkių minučių. Jeigu pavėluosi, turėsi išpirkti kaltę. Manau, sąžininga bausmė - aštuoni kilometrai už kiekvieną pavėluotą minutę.

Dantė išėjo, ir aš turėjau sukaupti visas valios jėgas, kad išsiropščiau iš lovos. Lėtai susivarsčiau sportukus. Turėjau kovoti su nepasotinamu alkium ir tuo pat metu įveikti siaubingą galvos svaigulį.

Kai nusliūkinau į prievažą, Dantė pareiškė:

- Prieš pradėdamas treniruotę noriu pranešti mūsų pasirengimo rezultatus. Vienas mano, kaip leitenanto, pirmųjų veiksmų buvo paskirti karininkus vadovauti padaliniams. Tikiuosi, pritarsi. Nefilimų rengimas vyksta sėkmingai, - toliau dėstė Dantė nelaukdamas mano atsakymo. - Sutelkėme dėmesį į priešinimosi užvaldymui metodus, proto triukus, gynybinę ir puolamąją strategiją, didelio krūvio fizinės treniruotes. Silpniausia mūsų sritis - šnipinėjimas. Privalome sukurti patikimus informacijos šaltinius. Turime žinoti, ką planuoja puolę angelai, bet kol kas mums to padaryti nesisekė.

Vaikinas viltingai pažvelgė į mane.

- Hm... gerai. Ačiū, kad pasakei. Pagalvosiu.

- Galėtum paprašyti Lopo.

- Kad jis mums šnipinėtų?

- Išnaudok jį. Lopus turi žinoti puolusių angelų silpnąsias vietas, kuriuos angelus būtų lengviausia įveikti.

- Neketinu naudotis Lopu. Juk sakiau: Lopus nesivelia į karą. Jis nesusidėjęs su puolusiais angelais. Neprašysiu, kad jis šnipinėtų nefilimams, - šaltai

pareiškiau. - Jo daugiau neminėk.

Dantė trumpai linktelėjo galvą.

- Supratau. Pamiršk, kad prašiau. Dabar - įprastas apšilimas. Šešiolika kilometrų. Antroje distancijos pusėje pasistenk bėgti greičiau - noriu, kad suprakaituotum.

- Dante... - neryžtingai paprieštaravau.

- Juk perspėjau dėl papildomų kilometrų? Šios baudos galioja ir už teisinimąsi.

„Pasistenk išverti, - drąsinau save. - Likusią dienos dalį galėsi miegoti. Ir valgyti, valgyti, valgyti.“

Dantė man skyrė didelį krūvį; po šešiolikos kilometrų apšilimo šokinėjau per dvigubai aukštesnius už save riedulius, paskui visu greičiu bėgiojau aukštyn į stačius siaurukalnių šlaitus, vėliau tobulinome jau išmokus įgūdžius, ypač proto triukus.

Galiausiai, baigiantis antrai treniruotės valandai, Dantė tarė:

- Pakaks. Ar rasi kelią namo?

Buvome nuklydę gana giliai į mišką, bet pagal tekančią saulę žinojau, kur rytai, todėl buvau tikra, kad sugebėsiu grįžti viena.

- Dėl manęs nesijaudink, - tariu ir nubėgau.

Pusiaukelėje aptikau riedulį, ant kurio buvome palikę savo daiktus - vėjastriukę, kurią nusimečiau po apšilimo, ir Dantės tamsiai mėlyną sportinį krepšį. Vaikinas jį atsigabendavo kasdien ir tempdavo kelis kilometrus į mišką. Krepšys buvo sunkus, nepatogus, be to, jį tampyti buvo nepraktiška. Iki šiol Dantė nė karto nebuvo atsegęs krepšio, bent jau mano akivaizdoje. Jame galėjo būti daugybė kankinimo įrankių, kuriuos Dantė panaudotų tariamai mano treniruotėms. Tačiau labiausiai tikėtina, kad jame buvo švarūs drabužiai ir dar viena pora batų. Galbūt tarp jų buvo ir - apie tai pagalvojusi nusijuokiau - aptemptos baltos glaudės arba trumpikės su pingvinais, dėl kurių galėčiau nuolatos erzinti vaikną. Galbūt net padžiauti jas ant artimiausio medžio. Niekas trumpikių neišvystų, bet Dantė susidrovėtų žinodamas, kad aš jas mačiau.

Pasalūniškai šypsodamasi prasegiau užtrauktuką. Vos tik krepšyje išvydau stiklinius butelius su ledo mėlynumo skysčiu, skrandyje pajutau baisų skausmą. Alkis draskė mane tarsi žvėris.

Baiminausi, kad tuoj apalpsiu. Ausyse pradėjo šaižiai spengti. Akimirksniu prisiminiau stiprų velnių kerų skonį. Jis siaubingas, bet išgerti verta. Prisiminiau

jėgų antplūdį, kurį suteikė šis gėrimas. Pajutau tokį nenumalšinamą jo poreikį, kad vos galėjau išsilaikyti ant kojų. Prisiminiau šuolius iki dangaus, neprilygstamą greitį, žvėrišką vikrumą. Man svaigo galva ir ausyse aidėjo: „noriu, noriu, noriu.“ Akyse aptemo, sulinko keliai. Beveik jaučiau palengvėjimą ir pasitenkinimą, kurį suteiks vienas mažas gurkšnelis.

Skubiai suskaičiavai butelius. Penkiolika. Dantė nepastebės, jeigu vieno trūks. Žinojau, kad vogti negerai, taip pat suvokiau, jog velnių kerai man kenkia. Tačiau šios mintys tik neaiškiai sklandė galvoje. Įtikinėjau save, kad receptiniai vaistai, pavartoti netinkamomis dozėmis, taip pat kenkia, bet kartais man jų reikia. Lygiai kaip dabar reikia paragauti velnių kerų.

Velnių kerai. Nepajėgiau mąstyti – taip siaubingai troškau galios, kurią velnių kerai gali suteikti. Staiga galvoje šmėstelėjo mintis – jeigu neišgersiu šio gėrimo, mirsiu, nes jaučiu nepaprastai galingą jo poreikį. Galiu padaryti bet ką, kad tik gaučiau velnių kerų. Privalau vėl taip pasijusti. Nesunaikinama. Neliečiama.

Nespėjusi suvokti, ką darau, ištraukiau vieną butelį. Saujoje jaučiau jo skleidžiamą vėšą ir galią. Dar nespėjau gurkštelėti, o galvoje prašviesėjo. Nebejaučiau svaigimo, netrukus išnyks ir alkis.

Butelis puikiai tilpo mano delne, tarsi visada jame būtų buvęs. Dantė norėjo, kad turėčiau šį butelį. Šiaip ar taip, jis daugybę kartų mėgino mane prikalbinti išgerti velnių kerų. Be to, sakė, kad kitą dozę gausiu nemokamai.

Paimsiu tik vieną butelį, ir man jo pakaks. Dar sykį pajusiu galių antplūdį ir būsiu patenkinta.

Tik vieną vienintelį kartelį.

Pramerkiau akis išgirdusi netikėtą beldimą į duris. Sutrikusi atsisėdau. Pro miegamojo langą sklindanti saulės šviesa skelbė, kad jau vėlus rytas. Mano oda buvo lipni nuo prakaito, paklodės apsvijusios kojas. Ant naktinio stalelio gulėjo paverstas butelis.

Staiga viską prisiminiau.

Vos spėjusi įžengti į miegamąjį atsukau butelio kamštį, nusviedžiau jį į šalį ir akimirksniu išgėriau velnių kerus. Kai skystis užkimšo gerklę, springau ir gargaliavau, maniau, uždusiu, bet žinojau, kad kuo sparčiau gersiu, tuo greičiau viskas baigsis. Pajutau iki tol nepatirtą adrenalino antplūdį, pojūčiai neapsakomai paaštrėjo. Norėjau bėgti į lauką, eikvoti fizines jėgas, skuosti dideliu greičiu peršokdama ir aplenkdamas visas kliūtis. Rodos, skridau.

Paskui staigiai susmukau. Nė neprisimenu, kaip nuvirtau į lovą.

- Kelkis, miegale! - pro duris šūktelėjo mama. - Žinau, kad šiandien savaitgalis, bet negalima prakirmyti visą dieną. Jau po vienuolikos.

Vienuolika? Buvau be sąmonės *keturias* valandas?

- Netrukus nusileisiu žemyn, - atsakiau.

Mano kūnas drebėjo - matyt, tai velnių kerų - jų išgėriau per daug ir per sparčiai - nepageidaujamas poveikis. Turbūt todėl kelias valandas buvau kitoje dimensijoje, o pabudusi keistai virpėjau.

Negalėjau patikėti, kad iš Dantės pavogiau velnių kerų. Maža to, jų išgėriau. Man buvo gėda. Privalėjau rasti būdą ištaisyti klaidą, bet nežinojau, nuo ko pradėti. Kaip pasakysiu Dantei? Jis ir taip mano, jog esu silpna kaip žmogus, o jeigu nepajėgiu suvaldyti savo norų, vadinasi, jis yra teisus.

Juk galėjau Dantės paprašyti. Tačiau apėmė nerimas suvokus, kad man *patiko* velnių kerus vogti. Kai blogai pasielgus pavyksta išsisukti, užplūsta tikras jaudulys. Toks kaip tada, kai vienu atsikvėpimu išmaukiau visą butelį velnių kerų.

Kaip tokios bjaurios mintys gali ateiti man į galvą? Kaip galėjau sau leisti joms paklusti? Juk man tai nebūdinga.

Prisiekusi, kad šįryt buvo paskutinis kartas, kai aš išgėriau velnių kerų, paslėpiau butelį šiukšliadėžės dugne ir pasistengiau išmesti šį nutikimą iš galvos.

Vyliausi, kad tokiu metu pusryčiausiu viena, bet prie virtuvės stalo radau Marsę, braukančią telefonų sąrašą.

- Visą rytą praleidau kviesdama žmones į Helovino vakarėlį, - paaiškino ji. - Gali bet kada prie manęs prisidėti.

- Maniau, kvietimus siuntinėji paštu.

- Nėra laiko. Vakarelis bus ketvirtadienį.

- Juk kitą dieną reikės į mokyklą. Kodėl netinka penktadienis?

- Futbolo rungtynės, - matyt, iš mano veido Marsė suprato, kad sutrikau, todėl pridūrė: - Visi mano draugai arba dalyvauja rungtynėse, arba yra palaikymo komandoje. Be to, rungtynės bus išvykoje, todėl negalime draugų pakviesti po varžybų.

- O šeštadienį? - paklausiau negalėdama patikėti, kad rengiame vakarėlį vidury savaitės.

Mama su tuo niekada nesutiks. Antra vertus, pastarosiomis dienomis Marsėi dažniausiai pavyksta ją įtikinti.

- Šeštadienį mano tėvų sutuoktivių metinės. Šeštadienį vakarėlio nebus, - pareiškė Marsė, tarsi nuosprendis būtų galutinis ir neskundžiamas. Ji pastūmė man telefonų sąrašą. - Viską darau aš viena, imu netekti kantrybės.

- Aš nedalyvausiu vakarėlyje, - priminiau jai.

- Tokia suirzusi esi todėl, kad neturi poros.

Marsė teisi. Poros neturiu. Galvojau pakviesti Lopą, bet tada turėčiau jam atleisti, kad šiąnakt nepasiėmė manęs į susitikimą su Bleikliu. Staiga prisiminiau vakarykščius įvykius. Kol miegojau, treniravausi šįryt su Dante ir kelias valandas gulėjau be sąmonės, visai pamiršau patikrinti telefono žinutes.

Suskambo durų skambutis, ir Marsė pašoko.

- Aš atidarysiu.

Norėjau sušukti: „Liaukis vaidinti, kad čia gyveni!“, bet prasibroviau pro Marsę ir išsyk peršokdama per dvi pakopas nulėkiau laiptais į savo kambarį. Mano rankinė kabėjo ant spintos durų, pasiraususi joje radau savo mobilųjį.

Giliai įkvėpiau. Jokių žinučių. Nežinojau, ką tai reiškia, ir negalėjau suprasti, ar turiu nerimauti. O jeigu Bleiklis surengė Lopui pasalą? Gal bičiulis tyli tik todėl, kad vakar išsiskyrėme susikivirčiję? Kai supykstu, man reikia erdvės, ir

Lopas tai žino.

Skubiai nusiunčiau jam žinutę: AR GALIME PASIKALBĖTI?

Apačioje išgirdau nervingai besibarančią Marsę.

- Juk sakiau, kad ją pakviesiu. Palauk čia. Ei! Ko veržiesi nekviesta!

- Atsirado mat šeimininkė? - atšovė Vi, ir aš išgirdau, kaip draugė triukšmingai lipa laiptais.

Pasitikau abi koridoriuje prie savo kambario.

- Kas čia vyksta?

- Tavo storulė draugė alkūnėmis prasibrovė nekviesta, - pasiskundė Marsė.

- Ši džiūsna karvė elgiasi taip, tarsi būtų čia šeimininkė, - atsikirto Vi. - Ką ji čia veikia?

- Aš dabar čia gyvenu, - pareiškė Marsė.

- Moki pokštauti, - nusijuokė Vi grūmodama pirštu.

- Aš tikrai čia gyvenu. Paklausk Noros, - pakartojo Marsė kilstelėdama smakrą.

Vi pažvelgė į mane, aš atsidusau:

- Tik laikinai.

Vi susiūbavo ant kulnų, tarsi kas nematomas būtų jai smogęs kumščiu.

- Marsė? Gyvena čia? Turbūt proto netekote?

- Tai mamos sumanymas, - teisinausi.

- Mano ir mano mamos, bet ponija Grei sutiko, jog taip bus geriausia, - pataisė mane Marsė.

Nespėjus Vi užduoti daugiau klausimų, pagriebiau ją už alkūnės ir įsitempiau į savo kambarį. Marsė norėjo žengti iš paskos, bet aš užtrenkiau duris jai prieš nosį. Iš visų jėgų stengiausi būti su ja mandagi, bet leisti Marsei dalyvauti mūsų asmeniniame pokalbyje su Vi būtų buvę per daug.

- Kodėl ji čia? - paklausė Vi nesivargindama kalbėti tyliau.

- Tektų ilgai aiškinti. Trumpai tariant... nežinau, ką ji čia veikia.

Atsakiau išsisukinėdama, bet nuoširdžiai. Tikrai nežinau, ką Marsė čia veikia. Mano mama buvo Henko meilužė, aš - jų meilės vaisius, tad būtų logiška, jei Marsė nenorėtų su mumis turėti nieko bendra.

- Oho, dabar viskas aišku, - pareiškė Vi.

Pats metas nukreipti draugės mintis kita linkme.

- Marsė čia, kaimiškame name, rengia Helovino vakarėlį. Visi privalo atvykti su savo pora, persirengę kostiumais. Tema - garsios istorinės poros.

- Na, ir? - abejingai paklausė Vi.

- Marsė žvejoja Skotą.

Vi prisimerkė.

- Nė velnio jai nepavyks.

- Marsė jį jau pakvietė, bet, regis, Skotas per daug neįsipareigojo, - maloniai paaiškinau.

Draugė subraškino krumpliais.

- Kol dar ne vėlu, laikas užleisti Vi magiją.

Skimbtelėjo mano mobilusis - atėjo žinutė. GAVAU PRIEŠNUODŽIŲ. REIKIA SUSITIKTI, rašė Lopas.

Vadinasi, jam nieko neatsitiko. Akmuo nusirito man nuo pečių.

Vogčiomis įsikišau telefoną į kišenę ir tariau Vi:

- Mama prašo, kad paimčiau drabužius iš valyklos ir grąžinčiau į biblioteką knygas. Tačiau galėsiu užsukti pas tave vėliau.

- Tada mudvi sugalvosime, kaip man pavogti Skotą iš tos kekšės, - tarė Vi.

Palaukiau penkias minutes, kol Vi nuvažiuos, tada atbula išsukau folksvagenu iš prievazos.

IŠVAŽIUOJU IŠ KAIMIŠKO NAMO, parašiau Lopui. KUR TU?

VAŽIUOJU Į BUTĄ MIESTE, atsakė jis.

SUSITIKSIME TEN.

Pakeliui į Kasko įlanką per daug įtemptai galvojau, ką pasakysiu Lopui, tad negalėjau žavėtis nuostabiu rudens gamtovaizdžiu. Beveik nemačiau spindinčio saulėje sodriai žydro vandens ir dūžtančių į stačias uolas bangų purslų. Pastačiau automobilį už kelių kvartalų nuo Lopo namo ir nudrožiau į vidų. Atvykau pirma, tad nuėjau į balkoną susikaupti.

Oras buvo vėsus ir prisisunkęs druskos, nuo vėjo man pašiorpo oda, todėl vyliausi, kad pyktis ir kartėlis dėl išdavystės išblės. Vertinau Lopo rūpestį mano saugumu, jaudino jo dėmesys, jutau jam dėkingumą - galiausiai man pavyko rasti bičiulį, kuris dėl manęs padarys viską, bet sandoris lieka sandoriu. Mudu sutarėme veikti kaip komanda, o Lopas sugriovė mano pasitikėjimą.

Išgirdau, kaip atsiveria garažo durys ir įburzgia Lopo motociklas. Netrukus bičiulis išdygo svetainėje. Jis laikėsi atokiai, bet nenuleido nuo manęs akių. Vaikino plaukai buvo susitaršę nuo vėjo, smakras apžėlęs tamsiais šeriais. Jis vilkėjo tuos pačius drabužius kaip vakar. Supratau, kad Lopas nenakvojo namie.

- Buvo įtempta naktis? - paklausiau.

- Teko daug kuo pasirūpinti.

- Kaip Bleiklis? - paklausiau neslėpdama pasipiktinimo, kad Lopas suprastu, jog jam neatleidau ir nieko nepamiršau.

- Jis prisiekė neprasitarti apie mūsų santykius, - patylėjęs Lopas pridūrė: - Ir davė priešnuodžių.

- Taip parašyta tavo žinutėje.

Lopas atsiduso ir pasikasė galvą.

- Tai dabar taip ir bus? Suprantu, kad pyksti, bet gal valandėlę pamiršk apmaudą ir į viską pažvelk mano akimis? Bleiklis man liepė atvykti vienam, nežinojau, kaip jis reaguos, jeigu pasirodysiu kartu su tavimi. Aš ne prieš riziką, bet tik ne tada, kai persvara ne mano pusėje. Bleiklio korta buvo geresnė - šįsyk.

- Pažadėjai, kad veiksime kaip komanda.

- Taip pat prisiekiau, kad padarysiu viską, kad tave apsaugočiau. Linkiu tau tik geriausio. Viskas labai paprasta, angele.

- Negali nuolat viskam vadovauti tvirtindamas, jog taip elgiesi dėl mano saugumo.

- Įsitikinimas, kad esi saugi, man svarbesnis negu tavo draugiškumas. Nenoriu kivirčytis, bet jeigu tu nusiteikusi mane laikyti blogiuku, kaip sau nori. Verčiau iškęsiu šitai, negu tave prarasiu, - tarė bičiulis gūžtelėdamas pečiais.

Aiktelėjau dėl tokio pasipūtimo ir išsyk prisimerkiau.

- Iš tiesų taip manai?

- Ar esu tau kada nors pamelavęs, ypač kai kalbama apie mano jausmus tau?

Pagriebiau nuo sofos rankinę.

- Viską pamiršk. Aš išeinu.

- Kaip nori. Tačiau neperžengsi slenksčio, kol neišgersi priešnuodžių.

Tarsi patvirtindamas savo pasiryžimą Lopas atsišliejo į pagrindines duris ir sukryžiavo rankas ant krūtinės.

Žaibuodama akimis tariau:

- Šie priešnuodžiai gali būti ir nuodai.

Bičiulis papurtė galvą.

- Dabrija juos ištyrė. Nuodų nėra.

Sugriežiau dantimis. Jau nepajėgiau tramdyti įsiūčio.

- Pasiėmei su savimi Dabriją, tiesa? Vadinasi, dabar judu esate komanda, - išpyškinau.

- Ji laikėsi atokiai nuo Bleiklio, kad šis jos nepajustų, bet pakankamai arti, idant nuspėtų jo ateitį. Nebuvo jokių ženklų, kad Bleiklis būtų suklastojęs priešnuodžius. Sandoris buvo sąžiningas. Priešnuodžiai tikri.

- Kodėl nenori į tai pažvelgti mano akimis? - niršau. - Turiu pakęsti vaikina, kuris artimai bendradarbiauja su savo buvusiąja... ar žinai, kad ji vis dar myli tave?

Lopas nenuleido nuo manęs akių.

- O aš myliu tave. Net tada, kai esi neprotinga, pavydi ir užsispyrusi. Dabrija kur kas geriau moka naudoti proto triukus, naikinti ir apskritai kovoti su nefilimais. Anksčiau ar vėliau tau teks manimi pasitikėti. Mudu turime nedaug sąjungininkų, o pagalbos kartais reikia. Kol Dabrija naudinga, ketinu ją laikyti komandoje.

Taip stipriai sugniaužiau kumščius, kad nagai susmigo į delnus.

- Kitaip tariant, netinku būti tavo komandos nare. Kitaip nei Dabrija, aš neturiu ypatingų galių!

- Neprasimanyk. Jau ne kartą apie tai kalbėjome: jei kas nors atsitiktų Dabrijai, laikyčiau tai nesėkme. Antra vertus, tu...

- Na, tavo veiksmai iškalbingesni už žodžius, - buvau įskaudinta, pasipiktinusi ir pasiryžusi įrodyti Lopui, kad jis mane per menkai vertina, todėl netikėtai pareiškiau: - Esu nefilimų karo prieš puolusius angelus vadė. Šis karas yra teisingas. Arkangelais užsiimsiu vėliau. Galiu gyventi jų bijodama arba įveikti save ir daryti tai, kas, mano nuomone, yra geriausia nefilimams. Nenoriu, kad dar bent vienas nefilimas prisiektų ištikimybę - niekada. Aš jau nusprendžiau, tad nesivargink mėgindamas mane perkalbėti, - šiurkštokai išrėžiau.

Lopas stebėjo mane juodomis akimis, bet nepratarė nė žodžio.

- Jau kuri laiką šitaip jaučiuosi, - pridūriau sugluminta Lopo tylėjimo ir norėdama apginti savo nuomonę. - Neleisiu puolusiems angelams skriausti nefilimų.

- Ar kalbame apie puolusius angelus ir nefilimus, ar apie tave ir mane? - galiausiai tyliai paklausė Lopas.

- Man atsibodo gintis. Vakar kovinis puolusių angelų būrys mane persekiojo. Tai buvo paskutinis lašas, perpildęs kantrybės taurę. Puolę angelai turi žinoti,

kad mes daugiau nesileisime skriaudžiami. Jie užtektinai ilgai nedavė mums gyventi. O arkangelai? Vargu ar jiems tai rūpi. Jeigu rūpėtų, jau būtų įsikišę ir sunaikinę velnių kerus. Privalome daryti prielaidą, kad arkangelai žino ir užmerkia į tai akis.

- Ar Dantė turėjo kokią nors įtaką šiam sprendimui? - ramiausiai paklausė bičiulis.

Šis klausimas mane suerzino.

- Aš esu nefilimų armijos vadė. Sprendžiu pati.

Tikėjausi, kad Lopas paklaus: „Tai kas bus su mumis?“, bet nustebau išgirdusi visai ką kita:

- Noriu būti su tavim, Nora. Tai man svarbiausia. Aš jau seniai kariauju su nefilimais. Šiame kare išmokau elgtis negarbingai: apgaudinėti, krėsti pigius triukus, netgi smurtauti. Kartais trokštu grįžti atgal ir pasukti kitu keliu. Nenoriu, kad ir tu gailėtumeisi dėl to paties. Turiu žinoti, kad esi pakankamai stipri ne tik fiziškai, bet ir būti tikras, jog tavo protas veikia puikiai, - tada paglostė man skruostą ir priglaudė prie jo savo delną. - Ar tikrai supranti, į ką veliesi?

Pasitraukiau nuo Lopo, bet ne taip mikliai, kaip būčiau norėjusi.

- Jeigu liautumeisi dėl manęs nuogąstavęs, pamatytum, kad esu tam pasirengusi.

Pagalvojau apie treniruotes su Dante. Apie tai, kaip, pasak jo, man puikiai sekasi proto triukai. Lopas nė nenutuokia, kaip toli pažengiau. Esu stipresnė, greitesnė ir galingesnė, nei galėjau įsivaizduoti. Per pastaruosius mėnesius iškentėjau užtektinai, kad aiškiai suvokčiau, jog esu Lopo pasaulyje. Mūsų pasaulyje. Žinau, į ką veliuosi, nors Lopui tai ir nepatinka.

- Tau pavyko neleisti man susitikti su Bleikliu, bet nepavyks sustabdyti karo, - pareiškiau.

Atsidūrėme ties mirtinai pavojingo konflikto riba. Neketinu švelninti padėties ir bėgti nuo neišvengiamybės. Esu pasirengusi kovoti. Už nefilimų laisvę. Ir už savąją.

- Viena yra galvoti, jog esi pasirengusi, - tyliai tarė Lopas. - Pulti stačia galva į karą ir dalyvauti - visai kas kita. Žaviuosi tavo drąsa, angele, bet kalbu nuoširdžiai - tu skubi neįvertinusi padarinių.

- Manai, aš to neapsvarsčiau? Man tenka vadovauti Henko armijai. Praleidau daugybę bemiegių naktų apie tai galvodama.

- Vadovauti armijai - taip. Tačiau niekas tau neliepė kovoti. Gali tesėti savo priesaiką ir nesiveldama į pavojus. Pavojingiausias užduotis patikėti kitiems. Tam yra tavo armija. Tam esu aš.

Šis ginčas paskatino mane pasišiaušti.

- Negali nuolat mane saugoti, Lopai. Esu dėkinga už dėmesį, bet dabar aš - nefilimė. Esu nemirtinga, ir tavo globos man reikia mažiau. Esu puolusių angelų, arkangelų bei kitų nefilimų taikinyš ir nieko negaliu pakeisti. Tik išmokti kirsti atsakomąjį smūgį.

Lopo akys buvo ramios, kalbėsena santūri, bet aš jaučiau, kad po šia išore slypi liūdesys.

- Esi stipri mergina, be to, priklausai man. Tačiau stiprybė ne visada reiškia šiurkščią jėgą. Kad būtum kovotoja, neprivalai spardyti užpakalių. Smurtas - ne tik jėga. Vadovauk savo armijai rodydama pavyzdį. Yra geresnė išeitis iš šios padėties. Karas nieko neišspręs, tik atskirs mūsų pasaulius ir atneš daug aukų, tarp jų ir žmonių. Šiame kare nėra jokio didvyriškumo. Jis tik sukels tokią suirutę, kokios nei tu, nei aš nesame matę.

Nurijau seilę. Kodėl Lopas nuolat šitaip elgiasi? Kalba apie dalykus, kurie tik dar labiau skatina mane aikštintis. Ar jis man visa tai sako todėl, kad nuoširdžiai tuo tiki, ar mėgina išvilioti iš mūsų lauko? Noriu pasikliauti jo ketinimais. Žinau, kad smurtas ne visada tinkamiausia priemonė. Tiesą sakant, dažniausiai jis nieko neduoda. Pati tai suprantu. Tačiau suprantu ir Dantę. *Privalau* suduoti atsakomąjį smūgį. Jeigu pasirodysiu silpna, tapsiu tik dar labiau viliojančiu taikiniu. *Privalau* parodyti, kad esu stipri ir kad smogsiu atgal. Artimiausioje ateityje fizinė jėga bus svarbesnė negu mano tvirtas būdas.

Pirštais suspaudžiau smilkinius stengdamasi ištrinti nerimą, kuris kalė galvoje kaip plaktuku.

- Nenoriu dabar apie tai kalbėti. Man tiesiog reikia... ramybės, supranti? Rytas buvo sunkus, ir aš grįšiu prie šio klausimo, kai pasijusiu geriau.

Regis, mano žodžiai Lopo neįtikino, bet jis daugiau šio klausimo nebelietė.

- Paskambinsiu tau vėliau, - pavargusi tariau.

Lopas ištraukė iš kišenės buteliuką pieno spalvos skysčio ir padavė man.

- Priešnuodžiai.

Taip įsivėliau į mūsų ginčą, kad visai juos pamiršau. Įtariai apžiūrėjau buteliuką.

- Man pavyko priversti Bleiklį pasakyti, kad peilis, kuriuo jis tau įdūrė, buvo suteptas veiksmingiausia iki šiol jo sukurta atmaina. Per ją į tavo organizmą pateko dvidešimt kartų daugiau velnių kerų, negu išgėrus Dantės duoto gėrimo. Štai kodėl tau reikia priešnuodžių. Be jų tapsi priklausoma nuo velnių kerų. Kai kurios jų atmainos, vartojamos didelėmis dozėmis, suardo organizmą iš vidaus. Jie ardo smegenis, kaip ir kiti mirtinai pavojingi narkotikai.

Lopo žodžiai buvo netikėti. Nejaugi šį ryt pabudau jausdama nepasotinamą velnių kerų alkį todėl, kad Bleiklis priverstė mane trokšti jų labiau, negu valgyti, gerti ar net kvėpuoti?

Nuo minties, jog kas rytą pabusi kamuojama šio alkio, paraudau iki ausų. Nežinojau, kad pavojus toks didelis. Netikėtai pajutau Lopui dėkingumą, kad gavo priešnuodžių. Padarysiu viską, kad daugiau niekada nepajusčiau to nenumalšinamo alkio.

Atkimšau buteliuką.

- Kaip juos vartoti? - prikišau buteliuką prie nosies. Jokio kvapo.

- Priešnuodžiai neveiks, jeigu į tavo organizmą per pastarąsias dvidešimt keturias valandas pateko velnių kerų, tačiau tai neturėtų kelti keblumų. Bleiklis tau įdūrė jau seniau negu prieš parą, - paaiškino Lopas.

Mano ranka su buteliuku sustingo. Dar šį ryt išgėriau visą butelį velnių kerų. Jeigu dabar išgersiu priešnuodžių, jie neveiks. Vis tiek būsiu priklausoma.

Norėjau papasakoti Lopui apie butelį, kurį pavogiau iš Dantės. Norėjau pasiteisinti. Lopas manęs nesmerkto. Čia kaltas Bleiklis ir velnių kerai. Išmaukiau visą jų butelį ir vargu ar turėjau iš ko rinktis, nes mane buvo apakinęs šio kvaišalo poreikis.

Jau buvau dėl visko prisipažįstanti, bet kažkas mane sulaikė. Tamsus, svetimas pasąmonės balsas sušnibždėjo, kad aš nenoriu atsikratyti velnių kerų. Kol kas. Negaliu atsisakyti velnių kerų teikiamos galios - tik ne dabar, kai esame ant karo slenksčio. Dėl visa pikta privalau išsaugoti šias galias. Svarbu ne velnių kerai, o mano pačios saugumas.

Tada kilo troškimas, nuo kurio sudrėko oda, burnoje prisikaupė seilių, iš alkio net ėmiau drebėti. Didžiuodamasi nuslopinau šiuos jausmus. Nepalūšiu taip, kaip šį ryt. Vogsiu ir gersiu velnių kerus tik tada, kai būtinai reikės. Ir visada turėsiu priešnuodžių, kad netrukus atsikratyčiau įjunkimo. Sąlygas diktuosiu aš. Aš galiu rinktis. Moku tvardyti.

Tada padariau neįsivaizduojamą dalyką. Sąmonėje kilo keistas impulsas, ir aš veikiau nesusimąstydama. Trumpai įbedžiau žvilgsnį į Lopą, sukaupiau visą proto energiją jausdama, kaip ji banguoja manyje tarsi didžiulė, nepažabota galia, ir priverčiau vaikiną patikėti, kad išgėriau priešnuodžius.

Nora juos išgėrė, pamelavau į Lopo mintis ir pasiunčiau vaizdą, patvirtinantį mano melą. Iki paskutinio lašo.

Tada įsikišau buteliuką į kišenę. Viskas buvo baigta per kelias akimirkas.

Išėjusi iš lopo buto ketinau važiuoti namo be paliovos kovodama su siaubingu skausmu skrandyje, kuri iš dalies kėlė kaltės jausmas, iš dalies tikras negalavimas. Gyvenime dar niekada nejaučiau tokios gėdos.

Ir nebuvau tokia ištroškusi.

Susitraukusį skrandį tąsė skausmingi spazmai. Jie buvo tokie aštrūs, kad susilenkiau virš vairo. Rodos, lyg būčiau prarijusi vinių ir jos draskytų man vidurius. Apėmė keistas jausmas, tarsi mano organai būtų pradėję raukšlėtis. Išsigandau, kad mano kūnas pradės ryti pats save.

Tačiau man reikėjo ne maisto.

Sustojau šalikelėje ir paskambinau Skotui.

– Pasakyk Dantės adresą.

– Nejaugi nesi pas jį buvusi? Argi tu ne jo mergina?

Susierzinau, kad Skotas tempia pokalbį. Man reikia Dantės adresą; taukšti niekus neturiu kada.

– Tai jį žinai ar ne?

– Atsiųsiu jo adresą tau į mobilųjį. Kas nors atsitiko? Atrodai susierzinusi. Jau kelias pastarąsias dienas.

– Nieko man nėra, – atkirtau, išjungiau pokalbį ir susmukau sėdynėje.

Ant viršutinės lūpos susikaupė prakaito karoliukai. Suspaudžiau vairą stengdamasi apsiginti nuo troškimo, kuris, regis, sugriebė mane už gerklės ir purtė. Mintyse sukiojosi tik du žodžiai – velnių kerai. Pamėginau nuvyti šalin pagundą. Juk ką tik – širyt – išgėriau velnių kerų. *Visą* butelį. Galiu įveikti šį troškimą. Pati nuspręsiu, kada man vėl reikės velnių kerų. Nuspręsiu, kada ir kiek.

Lipnus prakaitas išpylė nugarą, plonos srovelės tekėjo po marškiniais. Karštos ir drėgnos mano šlaunys, regis, prisiklijavo prie automobilio sėdynės. Nors jau spalio, visa galia įjungiau kondicionierius.

Vėl išvažiavau į kelią, bet išgirdusi kito automobilio garsinį signalą buvau priversta staigiai stabdyti. Pro mane pralėkė baltas mikroautobusas, jo

vairuotojas pro langą parodė nešvankų gestą.

„Susikaupk, – liepiau sau. – Būk dėmesinga.“

Kelis sykius įkvėpusi, kad prašviesėtų galva, įsirašiau Dantės namų adresą į savo mobilųjį. Patyrinėjau žemėlapi, ironiškai nusijuokiau ir apgręžiau automobilį. Pasirodo, Dantė gyvena vos už aštuonių kilometrų nuo Lopo namų.

Po dešimties minučių važiavau po vešlia abipus kelio augančių medžių lapų arka, kirtau grindinio akmenų tiltą ir pastačiau folksvageną žavioje vingiuotoje, apšodintoje medžiais gatvėje. Namai daugiausia buvo balti, karalienės Viktorijos laikų stiliaus, išpuošti tarsi imbieriniai sausainiai, su stačiais stogais. Visi prabangūs ir perdėtai puošnūs. Radau Dantės namą – „Karalienė Ona“, Pakrantės kelias, 12 – su daugybe smailių, bokštelių ir frontonų. Durys dažytos raudonai, ant jų kabėjo bronzinis plaktukas pabelsti. Nusprendžiau nebelsti plaktuku, kelis kartus paspaudžiau skambutį. *Jeigu jis nepaskubės atidaryti durų...*

Dantė pravėrė duris ir nustebo.

– Iš kur gavai mano adresą?

– Skotas.

Vaikinas susiraukė.

– Man nepatinka, kai ant slenksčio netikėtai išdygsta žmonės. Per daug svečių kelia įtarimą. Mano kaimynai labai smalsūs.

– Reikalas svarbus.

Dantė smakru parodė į kelią.

– Tas laužas, kurį vairuoji, bado akis.

Nebuvau nusiteikusi šmaikščiai atskirsti. Jeigu tuoj pat negausiu velnių kerų – nors kelių lašų – širdis iššoks iš krūtinės. Net ir dabar ji plakė kaip pašėlus, kvėpsčiojau lyg iš vandens išmesta žuvis. Taip trūko oro, tarsi pusvalandį būčiau bėgusi į stačią kalvą.

– Apsigalvojau, – tariau. – Noriu velnių kerų. Dėl visa pikta, – skubiai pridūriau. – Jeigu netikėtai apsuptų gausėnis priešas.

Neįstengiau susikaupti, todėl mano argumentai buvo netvirtai. Prieš akis šmėsčiojo raudoni taškeliai. Be galo norėjau nusišluostyti antakį, bet stengiausi neatreipti dėmesio, kad labai prakaituoju.

Dantė mane skvarbiai nužvelgė ir įleido vidun. Dairiausi į švarias baltas fojė sienas bei brangius rytietiškus kilimus. Koridorius vedė į virtuvę. Svetainė buvo kairėje, valgomasis, nudažytas tokia pat ryškiai raudona spalva, kaip ir man

prieš akis šmėsčiojantys taškeliai, dešinėje. Kambariai buvo apstatyti senoviniais baldais. Ant lubų kabėjo krištolinis šviestuvas.

- Gražu, - tepajėgiau išsunkti, nes širdis tiesiog liuksėjo, dilgčiojo kojos ir rankos.

- Namas priklausė draugams. Man atiteko pagal testamentą.

- Apgailestauju dėl jų mirties.

Dantė nužingsniavo į svetainę, pakreipė paveikslą, vaizduojantį šieno kūgį, už jo sienoje buvo senovinis seifas. Vaikinas surinko kodą ir atidarė dėžutę.

- Štai. Čia nauja atmaina. Labai koncentruota, tad gerk po nedaug, - perspėjo.

- Du buteliai. Jeigu pradėsi vartoti dabar, pakaks savaitei.

Linktelėjau stengdamasi neišsiduoti, kad burna pritvinko seilių, ir paėmiau mėlynai švytinčius butelius.

- Noriu tau kai ką pasakyti, Dante. Vesiu nefilimus į karą. Tad jeigu gali duoti daugiau negu du butelius, paimsiu.

Tikrai ketinau pasakyti Dantei, kad nusprendžiau kovoti, bet nesiruošiau dėl to prašyti daugiau velnių kerų. Šis mano manevras buvo niekšiškas, bet taip troškau velnių kerų, kad kaltės graužimo beveik nepajutau.

- Karą? - apstulbęs pakartojo Dantė. - Tikrai?

- Gali pasakyti aukštesnio rango nefilimams, kad kuriu mūšio prieš puolusius angelus strategiją.

- Tai... puiki žinia, - vis dar priblokštas apsidžiaugė Dantė ir įgrūdo man dar vieną butelį velnių kerų. - Kodėl apsigalvojai?

- Širdies pokyčiai, - atsakiau, maniau, toks aiškinimas įtikinamas. - Aš ne tik vadovauju nefilimams. *Esu* vieną jų.

Dantė išlydėjo mane pro duris, o man teko sukaupti visas jėgas, kad ramiai nueičiau iki folksvageno. Trumpai atsisveikinau, tada pavažiavau už kampo, išsyk sustojau ir nusukau butelio kamštį. Ketinau užsiversti butelį, bet krūptelėjau suskambus mobiliajam - net ištėškiau melsvo skysčio ant kelių.

Jis akimirksniu išgaravo ore tarsi užpūsto degtuko dūmai. Patyliukais nusikeikiau, kad praradau kelis brangius lašus.

- Klausau, Lope, - atsiliepiu.

Raudoni taškeliai prieš akis trukdė matyti.

- Man nepatinka, kad aptikau tave namie pas kitą vyrą, angele.

Kaipmat apsižvalgiau į abi puses. Pakišau velnių kerus po sėdyne.

- Kur tu?

- Už trijų automobilių.

Dirstelėjau į galinio vaizdo veidrodėlį. Lopas pastatė motociklą ir prispaudęs telefoną prie ausies ėmė žirglioti artyn. Nusišluosčiau veidą marškinių apykakle.

Nuleidau langelį.

- Seki mane? - paklausiau Lopo.

- Turiu sekiklį.

Ėmiau nekęsti šio prietaiso.

Lopas ranka atsirėmė į automobilio stogą ir pasilenkė prie manęs.

- Kas gyvena Pakrantės kelyje?

- Šis sekiklis gana tikslus.

- Perku tik geriausius.

- Dantė gyvena Pakrantės kelyje, 12 numeryje.

Nebuvo prasmės meluoti, nes įtariau, kad Lopas jau spėjo patikrinti.

- Man nepatinka, kad randu tave namie pas kitą vyrą, ypač pas šį.

Lopo veidas buvo ramus, bet mačiau, kad jis laukia paaiškinimo.

- Reikėjo pasitikslinti, kada rytoj treniruosis. Buvau netoli, tad nutariau užsukti.

Meluoti buvo nepaprastai lengva. Galvoje sukosi tik viena mintis - kuo greičiau atsikratyti Lopo. Gerklėje jaučiau velnių kerų skonį. Nekantriai nurijau seilę.

Bičiulis švelniai pastūmė mano saulės akinius aukščiau, tada persilenkė per langą ir pabučiavo.

- Važiuoju dar šio to patikrinti apie Peperio šantažuotoją. Esu tau reikalingas?

Papurčiau galvą.

- Jeigu sumanysi išsikalbėti, žinok, kad aš visada pasirengęs išklaudyti, - švelniai pridūrė jis.

- Apie ką? - beveik teisindamasi paklausiau.

Ar Lopas žino apie velnių kerus? Ne. Ne, negali būti.

Kurį laiką bičiulis apžiūrinėjo mane.

- Apie bet ką.

Palaukiau, kol Lopas nuvažiavo, tada godžiai gurkšnojau velnių kerus, kol pasisotinau.

Atėjo ketvirtadienio vakaras, ir mūsų kaimiškas namas neatpažįstamai pasikeitė. Nuo pakraigės karojo ryškiai raudonų, auksinių ir kaštoninės spalvos rudeningų lapų girliandos. Prie durų stovėjo statinės su išdžiūvusiais kukurūzų stiebais. Marsė, regis, supirko visus Meino valstijos moliūgus, išrikiavo juos prie šaligatvio bei prievažos ir užgrūdo jais visą priebutį. Kai kurie moliūgai buvo išdrožinėti kaip žibintai, juose mirksinčios žvakės skleidė vaiduoklišką šviesą. Iš keršto norėjau įgelti Marsai, kad mūsų pievelė atrodo taip, tarsi rankdarbių parduotuvė būtų joje išvertusi visą inventorių, bet turėjau pripažinti, kad Marsė šauniai padirbėjo.

Name iš radijo imtuvo sklido vaiduokliška muzika. Baldai buvo užgriozdinti kaukolėmis, šikšnosparniais, voratinkliais ir vaiduokliais. Marsė išnuomojo sauso ledo aparatą, tarsi mūsų kieme būtų nepakakę tikro rūko.

Nešina dviem popieriniais maišais su paskutinės akimirkos pirkiniais įžengiau į virtuvę.

– Grižau! – šūktelejau. – Plastikiniai puodeliai, maišelis vorų žiedų, du maišai ledo ir griaučių konfeti – viskas, ko prašei. Vaisvandeniai bagažinėje. Gal kas nors padėtų man juos atnešti?

Į virtuvę didingai įplaukė Marsė, ir man atvipo žiauna. Ji segėjo juodą vinilo liemenėlę ir mūvėjo prie jos priderintas aptemptas kelnes. Tik tiek. Pro odą kyšojo šonkauliai, šlaunys buvo lyg pagaliukai.

– Įdėk vaisvandenius į šaldytuvą, ledus į šaldiklį, griaučių konfeti išbarstyk ant valgomojo stalo, bet į maistą neberk. Kol kas tiek. Būk netoliese, jeigu man dar ko nors prireiktų. Turiu baigti rengtis.

– Na, man išsyk palengvėjo. Ką tik maniau, kad vilkėsi tik šitai, – mostelėjau į jos menkutę vinilo liemenėlę.

Marsė pažvelgė į ją.

– Tik šitai ir vilkėsiu. Esu Moteris katė. Beliko prie plaukų raiščio priklijuoti juodas veltinio ausis.

– Tu per vakarėlį segėsi liemenėlę? Tik liemenėlę?

- Tai kaspinas.

O varge, tai bent bus juoko. Nekantraudama laukiau, ką pasakys Vi.

- O kas bus Betmenas?

- Robertas Boksleris.

- Vadinasi, Skotas laisvas?

Klausimas buvo daugiau retorinis. Tiesiog norėjau jai dar kartą įgelti.

Marsė atsainiai gūžtelėjo pečiais.

- Koks Skotas? - paklausė ji ir nužingsniavo į viršų.

- Jis pasirinko Vi, o ne tave! - triumfuodama sušukau jai pavymui.

- Man visiškai nerūpi, - dainingai nutęsė Marsė. - Tu tikriausiai ją privertei.

Niekam ne paslaptis, kad Skotas elgiasi taip, kaip liepi tu. Įdėk vaisvandenius į šaldytuvą, kol dar neatėjo amžiaus pabaiga.

Parodžiau jai liežuvį, nors Marsė ir nematė.

- Aš irgi turiu pasiruošti!

Septintą valandą atvažiavo pirmieji svečiai. Romeo ir Džuljeta, Kleopatra ir Markas Antonijus, Elvis ir Priscila. Pro duris išgygiavo net butelis kečupo ir butelis garstyčių. Leidau Marsėi vaidinti šeimininkę ir nusliūkinau į virtuvę, ten prisikroviau lėkštę velnio kiaušinių, kokteilinių dešrelių ir cukruotų kukurūzų. Vykdydama Marsės nurodymus prieš vakarėlį buvau taip užsiėmusi, kad nė nespėjau pavakarieniauti. Pasirengimo darbai ir naujos sudėties velnių kerai, kurių man davė Dantė, regis, kelioms valandoms pažabojo apetitą.

Sėkmingai padalijau velnių kerus ir turėjau jų dar kelioms dienoms. Pradėjus juos vartoti, naktimis išpildavo prakaitas, kamavo galvos skausmai ir keistas dilgčiojimas. Dabar visa tai liovėsi. Buvau tikra, kad priklausomybės pavojus praėjo, ir aš išmokau saugiai vartoti šį preparatą. Svarbiausia - saikas. Galbūt Bleiklis ir norėjo, kad tapčiau priklausoma nuo velnių kerų, bet turiu užtektinai valios susitvardyti.

Velnių kerų poveikis buvo neįtikimas. Dar niekada nesijaučiau tokia stipri protiškai ir fiziškai. Žinojau, jog kada nors teks liautis juos vartoti, bet, nuolat patirdama stresą, vengdama chešvano pavojų ir jausdama karo grėsmę, džiaugiausi, kad esu tvirta. Užpulta abejojančių manimi karių nefilimų, drąsiai stočiau į kovą.

Prisivalgiusi užkandžių ir išgėrusi spraito iš juodo katilo, alkūnėmis prasiyriau

į svetainę norėdama patikrinti, ar atėjo Vi su Skotu. Šviesos buvo pritemdytos, visi vilkėjo kostiumus ir man minioje buvo sunku įžiūrėti veidus. Dirstelėjau į svečių sąrašą. Jame vyravo Marsės draugai.

- Puikus kostiumas, Nora. Atrodai kaip tikras velnias.

Paskersakiavau į Mirtišę Adams. Sutrikusi prisimerkiau, paskui nusišypsojau.

- Sveika, Beile. Vos pažinau tave su šiais juodais plaukais.

Beilė sėdi greta manęs per matematiką, mudvi esame draugės nuo viduriniųjų mokyklos klasių. Pakėliau savo velnio uodegą su mažu raudonu kortų piku gale, kad apsaugočiau nuo vaikino, kuris vis ant jos užmindavo, ir tariau:

- Ačiū, kad atėjai.

- Ar baigei matematikos namų darbą? Šiandien nesupratau, ko ponas Huronas norėjo mus išmokyti. Kaskart, pradėjęs lentoje spręsti uždavinį, įpusėjęs sustodavo, nutrindavo ir imdavosi iš naujo. Rodos, pats nežinojo, ką daro.

- Tikriausiai. Rytoj, matyt, teks sugaišti ne vieną valandą prie to namų darbo.

Draugės akys suspindo.

- Galėtume susitikti bibliotekoje ir padaryti namų darbą kartu.

- Pažadėjau mamai po pamokų sutvarkyti rūšį, - atsakiau išsisukinėdama.

Turiu prisipažinti, kad pastaruoju metu namų darbams skiriu mažiau dėmesio. Sunku galvoti apie mokslus, kai nuogaštaiji, kad trapios paliaubos tarp puolusių angelų ir nefilimų bet kurią akimirką gali nutrūkti. Puolę angelai kažką rezga. Viską atiduočiau, jei tik galėčiau sužinoti ką.

- Štai kaip. Na, tada gal kitą sykį, - nusivylė Beilė.

- Ar matei Vi?

- Dar ne. Kokį kostiumą ji vilkės?

- Ateinančios auklės. Jos pora yra Maiklas Majersas iš filmo „Helovinas“, - paaiškinau. - Jeigu pamatysi Vi, pasakyk, kad jos ieškau.

Išeidama iš svetainės atsitrenkiau į Marsę ir jos porą Robertą Bokslerį.

- Kaip maisto reikalai? - valdingai paklausė manęs Marsė.

- Juo rūpinasi mama.

- Muzika?

- Derikas Kolemanas yra šio vakaro didžėjus.

- Bendrauji su svečiais? Ar visiems linksma?

- Ką tik visus apėjau.

Beveik visus.

Masė kritiškai nužvelgė mane.

- Kur tavo pora?

- Negi tai svarbu?

- Girdėjau, draugauji su nauju vaikinu. Sako, jis nelanko mokyklos. Kas jis toks?

- Iš kur girdėjai?

Matyt, kalbos apie mane ir Dantę jau pasklido.

- Negi tai svarbu? - kandžiai pakartojo mano žodžius Marsė. Tada suraukė nosį. - Ką vaizduoja tavo kostiumas?

- Ji - velnias, - atsakė už mane Robertas. - Šakės, ragai, raudona vampyrės suknelė.

- Nepamiršk paminėti juodų kovinių batų, - pasigyriau. Už šiuos batus ir raudonus blizgančius raištelius turiu būti dėkinga Vi.

- Pati matau, - įgėlė Marsė. - Tačiau vakarėlio tema - garsios poros, o velnias neturi jokios poros.

Kaip tik tuo metu pro pagrindines duris įžengė Lopas. Dar sykį žvilgtelėjau, ar tai tikrai jis. Nesitikėjau, kad Lopas atvyks. Mudu neišsprendėme ginčo, ir aš didžiuodamasi atsisakiau žengti pirmą žingsnį - užrakinau savo mobilųjį stalčiuje vos kilus pagundai jam paskambinti ir atsiprašyti, nors vis labiau baiminausi, kad Lopas irgi nepaskambins. Kai tik jį išvydau, mano išdidumas kaipmat virto palengvėjimu. Baisia nemėgstu kivirčytis. Negaliu pakęsti, kai Lopo nėra šalia. Jeigu jis pasirengęs taikytis, aš irgi esu pasiruošusi.

Išvydusi Lopo kostiumą - juodus džinsus, juodus medvilninius marškinėlius ir juodą kaukę - nusišypsojau. Kaukė slėpė veidą, tik ne šaltą, skvarbų žvilgsnį.

- Štai mano pora, - pareiškiau. - Vėluoja, kaip dabar madinga.

Marsė su Robertu atsigrėžė. Lopas man pamojo ranka ir padavė savo odinę striukę vargšei gimnazijos pirmaklasei, kuriai Marsė liepė rūpintis svečių drabužiais. Tokią beveik gėdingą kainą kai kurios merginos sutinka mokėti už tai, kad galėtų dalyvauti aukštesniųjų klasių moksleivių vakarėlyje.

- Nesąžininga, - pareiškė Robertas nusiimdamas Betmeno kaukę. - Tas dabita yra be kostiumo.

- Nevadink jo dabita, - perspėjau Robertą ir nusišypsojau, nes Lopas artinosi prie mūsų.

- Tu jį pažįsti? - paklausė Marsė. - Ką jis vaizduoja?

- Jis angelas, - atsakiau. - Puolęs angelas.

- Puolę angelai atrodo ne taip! - pasipiktino Marsė.

„Tiek tu ir žinai“, - pamaniau, o Lopas kaip tik tuo metu apkabino man kaklą ir prisitraukęs švelniai pabučiavo.

Ilgėjausi tavęs, tarė jis į mano mintis.

Aš irgi. Daugiau nesikivirčykime. Siūlau visai tai pamiršti.

Jau pamiršome. Kaip vakarėlis? paklausė Lopas.

Kol kas dar nekilo noras šokti nuo stogo.

Džiaugiuosi tai girdėdamas.

- Sveikas, - kreipėsi Marsė į Lopą per daug koketiškai, turint galvoje, jog visai čia pat stovi jos vaikinai.

- Sveika, - atsakė jis šiek tiek linktelėdamas.

- Mudu pažįstami? - paklausė Marsė pakreipdama galvą. - Ar lankai Koldvoterio gimnaziją?

- Ne, - tiesmukai atsakė Lopas.

- Tada iš kur pažįsti Norą?

- O kas jos nepažįsta? - paklausė bičiulis.

- Čia mano vaikinai Robertas Boksleris, - išdidžiai pristatė Marsė. - Jis yra futbolo komandos gynėjas.

- Įspūdinga, - pagyrė Lopas mandagiai, bet tik tiek, kad parodytu, jog tai jam įdomu. - Kaip sekasi šį sezoną, Robertai?

- Kelios rungtynės buvo nesėkmingos, bet niekas netrukdo atsitiesti, - įsiterpė Marsė guodžiamai plekšnodama Robertui per krūtinę.

- Kokią sporto salę lankai? - paklausė Robertas. Jis atvirai žavėdamasis ir pavydžiai nužvelgė Lopą.

- Pastaruoju metu stigo laiko sporto salei.

- Na, puikiai atrodai, vyruti. Jei kada norėsi kartu pakiloti svarmenis, paskambink.

- Linkiu sėkmės kitose sezono rungtynėse, - palinkėjo Robertui Lopas ir atsainiai paspaudė ranką. Regis, visi vaikinai iš prigimties žino, kaip tai daryti.

Mudu su Lopu nuklydome į namo gilumą ieškodami nuošalaus kampelio. Galiausiai jis įsitempė mane į tualetą, paspyręs koja uždarė duris ir jas užrakino. Tada atrėmė mane į sieną ir perbraukė pirštu per raudoną velnio ausį. Gilios juodos vaikino akys spindėjo geismu.

- Gražus kostiumas, - pagyrė.

- Tavo irgi. Turbūt ilgai svarstei, kol išsirinkai.

Lopas šelmiškai nusišypsojo.

- Jeigu jis tau nepatinka, galiu nusivilkti.

Susimąščiusi pirštu pabaksnojau sau smakrą.

- Galbūt tai geriausias pasiūlymas šįvakar.

- Mano pasiūlymai visada geriausi, angele.

- Prieš vakarėlį Marsė paprašė manęs suvarstyti jai iš nugaros Moters katės kelnes, - pakilojau delnus tarsi svarstyklių lėkštes. - Sunku išsirinkti vieną iš šių dviejų pasiūlymų.

Lopas nusiėmė kaukę ir tyliai nusijuokė man į kaklą, paskui nubraukė plaukus nuo pečių. Jis viliojamai kvėpėjo. Šiltas, tvirtas vaikino kūnas glaudėsi prie manojo. Širdis ėmė sparčiau plakti, ėmė graužti kaltė. Pamelavau Lopui. Negaliu to pamiršti. Užsimerkiau leisdama jo liežuviui tyrinėti mano burną ir stengdamasi užsimiršti. Visą šį laiką melas aidėjo man galvoje. Išgėriau velnių kerų ir išiskverbčiau Lopui į smegenis. Vis dar geriu velnių kerus.

- Bėda ta, kad kostiumas ne itin gerai slepia tavo tapatybę, - pasakiau atšlydama. - O mudviejų viešai niekas neturi matyti drauge, atmeni?

- Užsukau tik valandėlei. Negalėjau praleisti savo merginos vakarėlio, - sušnibždėjo Lopas. Tada palenkė galvą ir vėl mane pabučiavo.

- Vi dar nėra, - pasiguodžiau. - Mėginau paskambinti jai į mobilųjį. Ir Skotui. Abu sykius įsijungė balso paštas. Ar yra pagrindo nerimauti?

- Galbūt jiedu nenori, kad jiems trukdytų, - kimiu gargždžiu balsu sušnibždėjo man į ausį Lopas.

Jis pakėlė man suknelę ir ėmė nykščiu glostyti nuogą šlaunį. Glamonių šiluma užgožė sąžinės priekaištus. Iš jaudulio suvirpėjau. Vėl užsimerkiau, šįsyk nevalingai. Visiškai atsipalaidavau. Kvėpavimas padažnėjo. Lopas moka mane liesti.

Bičiulis užkėlė mane ant kriauklės krašto ir uždėjo rankas ant šlaunų. Tuo pat užplūdo karštis ir svaigulys, o kai Lopas priglaudė savo lūpas prie manųjų, galiu prisiekti, ėmė lėkti kibirkštys. Nuo jo prisilietimų suliepsnojau aistra. Virpanti, svaiginanti kaitra, užliejanti, kai esu šalia Lopo, niekada neatvėsta, nors ir kiek kartų mudu liestume vienas kitą, kuždėtume meilūs žodelius, bučiuotumės. Geidžiau Lopo, o tada prarasdavau savitvardą.

Nežinau, kiek laiko buvo praviros tualetu durys, kol aš ją pastebėjau.

Aiktelėjusi atšokau nuo Lopo. Mama stovėjo ant šešėlyje skendinčio slenksčio ir kažką murmėjo, kad spyna sugedusi, kad ji jau nežinia kada norėjusi ją pakeisti, bet tada mamos akys apsirato su tamsa ir ji nutilo per pusę sakinio. Iš pradžių mamos veidas išblyško... paskui ryškiai išraudo. Dar niekada nebuvo mačiusi jos tokios įsiutusios.

- *Lauk!* - parodė ji pirštu į duris. - Tuoju pat dink iš mano namų ir nedrįsk čia grįžti ir vėl glamžyti mano dukterį! - įniršusi sušvokštė ji.

Nušokau nuo kriauklės.

- Mama...

Ji atsigrėžė į mane.

- Kad negirdėčiau nė žodžio! - springdama nutildė mane. - Sakei, kad su juo išsiskyrei. Sakei... kad tai... tarp tavęs ir jo... baigta. Tu man melavai!

- Galiu paaiškinti, - pralemenau, bet mama vėl atsisuko į Lopą.

- Toks tavo įprotis? Sugundyti jaunas merginas jų namuose, kai motinos yra vos už kelių žingsnių? Neturi gėdos!

Lopas tvirtai sunėrė mudviejų rankų pirštus.

- Elgiuosi visiškai priešingai, Blaive. Tavo duktė man reiškia viską. Visiškai viską. Aš ją myliu - be jokių abejonių.

Bičiulis kalbėjo ramiai ir tvirtai, tik kietai sukandęs dantis.

- Tu sugriovei jai gyvenimą! Nuo tos akimirkos, kai ji su tavimi susipažino, viskas ėmė byrėti. Gali neigti, kiek nori, bet aš žinau, kad tu prikišai nagus prie jos pagrobimo. Dink iš mano namų! - suuzgė mama.

Aistringai spaudžiau Lopui ranką ir be paliovos šnibždėjau į jo mintis: *Apgailestauju. Labai apgailestauju.* Vasarą prieš savo valią praleidau užrakinta nuošalioje trobelėje. Mane padedamas savo sėbrų buvo įkalinęs Henkas Milaras, bet mama to nežino. Savo prisiminimuose apie Henką ji sumūrijo aukštą sieną, šiapus paliko tik tai, kas gera, o visa kita išmetė už jos. Kaltinau Henką ir velnių kerus. Mama prasimanė, kad Lopas atsakingas už mano pagrobimą, jai tai buvo tokia pat nenuginčijama tiesa, kaip tai, jog kas rytą pateka saulė.

- Turiu eiti, - tarė Lopas spustelėdamas man ranką.

Paskambinsiu vėliau, pridūrė į mano mintis.

- Tikrai! - sunkiai alsuodama prašvokštė mama.

Ji pasitraukė į šalį, kad Lopas galėtų išeiti, bet man pastojo kelią neleisdama pasprukti.

- Tau skelbiamas namų areštas, - pareiškė ji lediniu balsu. - Džiaukis vakarėliu, nes kitas bus labai negreit.

- Gal bent išklausk mane? - atšoviau siusdama, kad mama šitaip pasielgė su Lopus.

- Man reikia laiko nusiraminti. Verčiau laikykis nuo mane atokiau. Galbūt rytoj būsiu nusiteikusi kalbėti, bet šiuo metu tai mane visiškai nedomina. Tu man melavai. Klastavai man už nugaros. Maža to, radau tave, nusirenginėjančią priešais jį mūsų vonioje. *Mūsų vonioje!* Jis iš tavęs nori tik vieno, Nora, ir padarys viską, kad tai pasiektų. Gražu prarasti nekaltybę virš tualetu.

- Aš ne... mes ne... savo *nekaltybę*? - bjaurėdamasi papurčiau galvą. - Pamirškime tai. Tu teisi - nenori išklaustyti. Niekada nenorėjai. Ypač apie Lopą.

- Kas čia vyksta?

Atsigrėžusios mudvi su mama išvydome prie durų Marsę. Rankose ji laikė tuščią katilą ir teisindamasi gūžtelėjo pečiais.

- Atleiskite, kad sutrukdžiau, bet baigėsi pabaisų akių obuoliai, tai yra, luptos vynuogės.

Stengdamasi susitvardyti mama nusibraukė plaukus nuo veido.

- Mudvi su Nora jau baigėme šneką. Galiu tuojau pat nuvažiuoti į parduotuvę vynuogių. Gal dar ko nors trūksta?

- Kukurūzinių traškučių sūrio dažinio, - atsakė Marsė nuolankiu pelytės balsu, tarsi jai būtų labai nepatogu naudotis mano mamos gerumu. - Tačiau iš tiesų tai nelabai svarbu. Turiu galvoje traškučių dažinį. Žinoma, nebus į ką dažyti traškučių, o sūrio dažinys - mano mėgstamiausias, bet tikrai... nieko baisaus. - Ji vos pastebimai atsiduso.

- Puiku. Vynuogių ir traškučių dažinio. Ko dar? - paklausė mama.

Švytėdama Marsė apglėbė katilą.

- Nieko. Tai viskas.

Mama išsitraukė iš kišenės raktelius ir įsitempusi nužingsniavo prie automobilio. Tačiau Marsė stovėjo kaip įbesta.

- Gali paveikti jos smegenis. Priversti galvoti, kad Lopo čia niekada nebuvo.

Šaltai pažvelgiau į Marsę.

- Ką tu girdėjai?

- Užtektinai, kad suprasčiau, jog įlipai į didelę balą.

- Neketinu brautis į mamos smegenis.

- Jeigu nori, galiu su ja pakalbėti.

Nusijuokiau.

- Tu? Mamai visai nerūpi tavo nuomonė, Marse. Ji tave priėmė gyventi, nes klaidingai suvokia svetingumą. Ir tikriausiai nori šį tą įrodyti tavo mamai. Priežastis, dėl kurios gyveni po šiuos stogu, yra ta, kad mano mama galėtų tavajai rėžti į akis: „Buvau geresnė meilužė, o dabar esu geresnė motina.“

Išpyškinau siaubingus žodžius. Galvoje visa tai skambėjo gražiau, bet Marsė nesuteikė man galimybės pasitaisyti.

- Tu nori sugadinti man nuotaiką, bet nepavyks. Nesužlugdysi mano vakarėlio.

Tačiau man pasirodė, kad Marsės lūpa dreba. Įkvėpusi oro mergina, regis, susitvardė.

Staiga, tarsi niekur nieko, ji pareiškė vaiduokliška linksmu balsu:

- Manau, pats metas pradėti žaisti „Susižvejok porą“.

- Ką susižvejok?

- Tai tarsi traukti obuolius, tik prie kiekvieno jų pririštas kurio nors vakarėlio svečio vardas. Ką ištrauksi, su tuo eisi į pasimatymą. Mes šį žaidimą žaidžiame per kiekvieną mano rengiamą Helovino vakarėlį.

Susiraukiau. Šio žaidimo mudvi iš anksto nebuvome aptarusios.

- Skamba senamadiškai.

- Tai pasimatymas su nepažįstamu žmogumi, Nora. Tau uždėtas namų areštas iki amžinybės, todėl neturi ką prarasti, - ji įstūmė mane į virtuvę prie milžiniško dubens su vandeniu, jame plūduriavo raudoni ir žali obuoliai. - Ei, visi, klausykite! - sušuko Marsė perrėkdama muziką. - Metas žaisti „Susižvejok porą“. Pradedu Nora Grei.

Virtuvėje pasigirdo plojimai, švilpimas ir padrąsinimo šūksniai. Stovėjau krutindama lūpas, bet nepajėgdama ištarti nė žodžio, tačiau mintyse niršiai keikiau Marsę.

- Kažin ar labiausiai tinku žaisti šį žaidimą, - sušukau perrėkdama triukšmą. - Gal galiu praleisti?

- Nieku gyvu.

Marsė pastūmė mane lyg ir žaismingai, bet taip stipriai, kad parklupčiau ant kelių priešais dubenį.

Pažvelgiau į ją su panieka. *Tu už tai dar atsiimsi*, pagrasinau.

- Sukelk plaukus į viršų, kad jie nemirktų vandenyje, - paliepė Marsė.

Visi susirinkusieji pritardami sušuko: „Ei!“

– Prie raudonų obuolių pririšti vaikinų vardai, – paaiškino Marsė. – Prie žalių – merginų.

„Puiku. Kad ir kaip ten būtų. Tiesiog baik viską kuo greičiau“, – tariau sau mintyse. Tikrai neturėjau ką prarasti. Nuo rytdienos man prasideda namų areštas. Ar žaisiu, ar nežaisiu, neturėsiu jokių pasimatymų su nepažįstamaisiais.

Įmerkiau veidą į šaltą vandenį. Nosimi vis kliudžiau obuolius, bet nė į vieną nepavyko suleisti dantų. Ištraukiau galvą įkvėpti oro, ir kaipmat ausis užgulė padrąsinimo šūksniai.

– Palikite mane ramybėje! – surikau. – Nežaidžiau šio žaidimo nuo penkerių metų. Tikra atgyvena! – pridūriau.

– Nora neturėjo pasimatymo su nepažįstamuoju nuo penkerių metų, – pareiškė Marsė nesupratusi mano pastabos.

– Dabar tavo eilė, – tariau Marsei klūpodama ant kelių ir žaižaruodama į ją akimis.

– Vargu ar kam nors po tavęs ateis eilė. Regis, burna gaudysi obuolius visą naktį, – saldžiu balseliu atkirto Marsė, o susirinkusieji linksmai sumaurojo.

Panėriau galvą į dubenį ir ėmiau dantimis graibyti obuolius. Vanduo išsiliejo per kraštus ir sušlapino mano velnio kostiumo priekį. Ketinau ranka sugriebti obuolį ir susigrūsti į burną, bet supratau, kad Marsė pastebės. Neturėjau noro vėl viską kartoti. Buvau beištraukianti galvą įkvėpti oro, kai priekiniais dantimis įsikandau raudoną kaip kraujas obuolį.

Aidint sveikinimo šūksniams ir plojimams, ištraukiau galvą iš vandens ir pasipurčiau plaukus. Numečiau obuolį Marsei, pačiupau rankšluostį ir tapšnodama nusišluosčiau veidą.

– Laimingasis, kuris eis į pasimatymą su mūsų nuskendusiu žiurke, yra... – Iš pragremžto obuolio Marsė ištraukė užkimštą vamzdelį. Ji išvyniojo susuktą popieriaus ritinėlį ir suraukė nosį. – Baruchas? Tiesiog Baruchas? – ji ištare „Barukas“. – Ar teisingai tariu? – paklausė Marsė susirinkusiųjų.

Tyla. Svečiai jau šiūravo kas sau, nes pramoga baigėsi. Džiaugiausi, kad Barukas, ar koks ten jo vardas, yra pramanytas. Arba mirtinai bijo pasimatymo su manimi.

Marsė spoksojo į mane tarsi laukdama, kad prisipažinsiu, jog pažįstu tą vaikina.

- Ar tai ne vienas tavo draugų? - paklausiau sausindama rankšluosčiu plaukų galiukus.

- Ne. Maniau, tai tavo draugas.

Pradėjau spėlioti, ar tai tik nebus dar vienas keistas žaidimas, bet name ėmė mirksėti šviesos. Kartą, antrą, paskui visai užgeso. Muzika nutilo ir įsivyravo vaiduokliška tyła. Visi nustėro, paskui pasigirdo klyksmai. Iš pradžių suglumę ir padriki, vėliau jie peraugo į siaubo riksmus, nuo jų šiaušėsi plaukai. Į svetainės sienas trankėsi kūnai.

- Nora! - sušuko Marsė. - Kas čia dedasi?

Negalėjau atsakyti. Nematoma jėga bloškė mane atgal, ir aš pasijutau paralyžiuota. Šalta, gaivi energija apsviję aplink mano kūną. Oras spragsėjo nuo daugybės puolusių angelų energijos. Jų staigų pasirodymą kaimiškame name buvo galima pajusti taip pat apčiuopiamai kaip arktinio vėjo gūsi. Nežinojau, nei kiek puolusių angelų čia yra, nei ko jie nori, bet jaučiau, kaip jie braunasi gilyn į namo vidų ir pasklinda po kambarius.

- Nora, Nora. Pasirodyk, pažaiskime, - dainuojamai nutęsė vyriškas balsas. Nepažįstamas falcetas.

Kelis kartus negiliai įkvėpiau. Bent jau žinau, ko jie ieško.

- Vis tiek rasiu tave, meilute, mano katyte, - toliau dainuojamu, bet šurpą keliančiu balsu kalbino įsibrovėlis.

Jis buvo arti, labai arti. Nušliaužiau už šeimyninės sofas, bet kažkas jau buvo radęs šią slėptuvę anksčiau už mane.

- Nora? Čia tu? Kas čia vyksta? - paklausė manęs Endis Smitas.

Per matematikos pamokas jis sėdi per du suolus už manęs ir yra Marsės draugės Adison vaikinai. Nuo jo tvoskė prakaitu.

- Tylėk, - liepiau pašnibždomis.

- Jeigu nepasirodysi, aš pats tave rasiu, - suokė puolęs angelas.

Jo proto galios įsirežė į mane tarsi karštas peilis į sviestą. Aiktelėjau, kai puolęs angelas ėmė raustis po mano protą jį tyrinėdamas, perkratinėdamas mano mintis, kad rastų, kur slepiuosi. Mėginau statyti sienas, vieną po kitos, ir sustabdyti įsibrovėlį, bet jis prasibraudavo pro jas, tarsi sienos būtų suręstos iš dulkių. Mėginau prisiminti visus gynybos prieš įsibrovimą į protą mechanizmus, kurių buvo išmokęs Dantė, bet puolęs angelas skverbėsi per greitai. Jis vis mane pralenkdavo dviem pavojingais žingsniais. Dar niekada puolęs angelas nebuvo

manęs šitaip persekiojęs. Jis visą savo proto energiją nukreipė į mane pro didinamąjį stiklą šitaip sustiprindamas jos poveikį.

Netikėtai mano galvoje sušvito oranžinė šviesa. Milžiniškas energijos srautas pradegino odą. Nuo karščio ėmė lydytis drabužiai. Liepsnos rijo audeklą ir kankinamai skaudžiai svilino odą. Apimta klaikios agonijos susiriečiau į kamuoliuką. Įspraudžiau galvą tarp kelių ir ėmiau griežti dantimis, kad nepradėčiau klykti. Ugnis turėjo būti netikra. Proto apgaulė. Tačiau aš tuo netikėjau. Karštis taip svilino, kad neabejojau, jog puolęs angelas mane iš tiesų padegė.

- Liaukis! - galiausiai sušukau, išlindau iš slėptuvės ir ėmiau raitytis ant grindų stengdamasi užgesinti svilinančias kūną liepsnas.

Tą pačią akimirką karštis išnyko, nors niekas neapipylė manęs vandeniu. Gulėjau ant nugaros, veidą išpylė prakaitas, kiekvienas kvėptelėjimas buvo skausmingas.

- Visi nešdinkitės, - paliepė puolęs angelas.

Beveik pamiršau, jog kambaryje esama ir kitų žmonių. Svečiai to niekada nepamirš. Argi tai įmanoma? Ar jie supranta, kas čia vyko? Ar žino, jog tai nesuvaidinta vakarėlio scena? Meldžiau, kad kas nors atvyktų į pagalbą. Tačiau kaimiškas namas stovi labai nuošaliai. Jį pasiekti reikia laiko.

Tik Lopas gali man padėti, bet aš neturiu galimybės su juo susisiekti.

Endis Smitas stryktelejo iš slėptuvės ir kiek įkabindamas išdūmė pro duris.

Pakėliau galvą, norėdama pažvelgti į puolusį angelą. Buvo tamsu, bet išžiūrėjau virš manęs palinkusį prakaulų pusnuogį siluetą. Ir dvi laukines blizgančias akis.

Į mane žvelgė pusnuogis puolęs angelas, jį buvau mačiusi „Velnio rankinėje“ ir miške. Darkantys jo kūną hieroglifai trūkčiojo ir plasnojo, tarsi būtų buvę tampomi už nematomų virvelių. Tačiau iš tiesų buvau tikra, kad jie juda kartu su besikilojančia krūtine. Negalėjau atplėšti akių nuo atviros žaizdelės puolusio angelo krūtinėje.

- Esu Baruchas.

Savo vardą jis ištarė „Barjukas“.

Raukydamasi iš skausmo nudūmiau į kambario kertę.

- Prasidėjo chešvanas, o aš neturiu vasalo nefilimo, - pareiškė Baruchas.

Puolusio angelo kalba buvo atsaini, bet akys šaltos. Jose nematyti nei šviesos, nei šilumos.

Dėl adrenalino antplūdžio mano kojos ėmė dilgčioti ir apsunko. Ne kažį ką

galėjau rinktis. Prasiveržti pro puolusį angelą man nepakaks jėgų. Kautis su juo negaliu – jeigu pamėginčiau, mane tuoj pat apsuptų jo draugužiai. Keikiau mamą už tai, kad išvijo Lopą. Jis man reikalingas. Viena nesusidorosiu. Jeigu Lopas būtų čia, jis žinotų, ką daryti.

Baruchas liežuviu perbraukė lūpą iš vidaus.

– Juodosios Rankos armijos vadė. Ką man su ja veikti?

Puolęs angelas įsiskverbė į mano mintis. Jaučiau, kad jis taip elgiasi, bet nepajėgiau sutrukdyti. Buvau per daug išsekusi, kad galėčiau kovoti. Nespėjusi nė mirktelėti klusniai prišliaužiau ir atsiguliau jam prie kojų kaip šuo. Baruchas spyrė man į nugarą ir ėmė grobuoniškai spoksooti. Norėjau su juo derėtis, bet dantys buvo taip tvirtai sukąsti, tarsi kas būtų surakinęs žandikaulius.

Negali su manimi ginčytis, hipnotizuojamai sušnibždėjo į mano mintis puolęs angelas. Negali man prieštarauti. Privalai daryti viską, ką paliepsiu.

Veltui mėginau neįsileisti šio balso. Jeigu pavyktų pasipriešinti Barucho valiai, galėčiau kirsti atsakomąjį smūgį. Tai mano vienintelė galimybė.

– Kaip jautiesi būdama ką tik iškepta nefilime? – šaltai ir su panieka paklausė jis. – Nefilimams be šeimininko nėra vietos šiame pasaulyje. Nora, aš saugosiu tave nuo kitų puolusių angelų. Nuo šiol tu priklausai man.

– Aš niekam nepriklausau, – atkirtau, nors prireikė skausmingų pastangų išstarti šiuos žodžius.

Baruchas tyčia lėtai iškvėpė. Rodos, švilpia pro sukąstus dantis.

– Aš tave palaušiu, katyte. Pamatysi, – suurzgė jis.

Pažvelgiau jam tiesiai į akis.

– Padarei didelę klaidą šįvakar atvykdamas čia, Baruchai. Labai suklydai nusprendęs mane persekioti.

Puolęs angelas išsiviepė blykstelėdamas aštriais baltais dantimis.

– Man tai patiks.

Baruchas prisiartino, nuo jo sklido kraugeriška energija, tokios niekada nejutau sklindant nuo Lopo. Nežinojau, kaip seniai Baruchas išvarytas iš dangaus, bet nė kiek neabejojau, kad jis visa širdimi atsidavė blogiui.

– Prisiek ištikimybę, Nora Grei, – įsakė jis.

Neprisieksiu ištikimybės ir neleisiu jam iš manęs išpešti nė žodžio. Kad ir kokią skausmą sukeltų šis puolęs angelas, privalau likti tvirta. Tačiau vien lanksčios gynybos tam ištverti nepakaks. Reikia puolimo, ir greito.

„Atremk jo proto triukus savais“, – įsakiau sau. Dantė aiškino, kad proto triukai yra mano stipriausias ginklas. Jis tvirtino, kad jie man pavyksta geriau negu bet kuriam jo pažįstamam nefilimui. Apgavau Lopą, o dabar apgausiu Baruchą. Sukursiu savąją tikrovę ir taip stipriai įstumsiu į ją Baruchą, kad šis nesupras, kas jam nutiko.

Stipriai užsimerkusi, kad užkirsčiau kelią klasingam įsakymui prisiekti ištikimybę, išibroviau Baruchui į galvą. Labai pasitikėjau savimi, nes šiandien buvau išgėrusi velnių kerų. Nepasiklioviau vien tik savo jėgomis, bet velnių kerai suteikė naujų galių. Jie sustiprino mano prigimtinius gebėjimus, taigi ir mokėjimą naudoti proto triukus.

Bėgau tamsiais, vingiuotais Barucho proto koridoriais sukeldama vieną sprogimą po kito. Skubėjau kaip įmanydama, nes suvokiau, kad bent kartą suklydusi arba suteikusi dingstį manyti, kad aš pertvarkau jo mintis, ar palikusi įrodymų, jog buvau įsiskverbusi į jo protą...

Pasirinkau vieną dalyką, kuris turėjo sukelti Baruchui nerimą. Nefilimus.

Juodosios Rankos armija! Tarsi sprogimą sukėliau šią mintį Barucho galvoje. Puoliau jo mintis pasiūsdama Dantės, įbėgančio į kambarį su dvidešimčia, trisdešimčia, ne – *keturiasdešimčia* nefilimų, vaizdinį. Į Barucho pasąmonę nusiunčiau jų išiotusių akių ir tvirtai sugniaužtų kumščių vaizdus. Kad būtų dar įtaigiau, priverčiau Baruchą galvoti, kad mato, kaip nefilimai velka šalin pagrobtus įkaitais jo vyrus.

Nors labai stengiausi, jutau Barucho priešinimąsi. Jis stovėjo tarsi įbestas ir nereagavo taip, kaip turėtų, jeigu iš tiesų būtų apsuptas nefilimų. Baiminausi, jog Baruchas šį tą įitaria, ir neriau pirmyn.

Prikišai nagus prie mūsų vadės, teks susidurti su mumis – visais. Ši tulžingą Dantės grasinimą įkėliau į Barucho mintis. *Nora dabar neduos ištikimybės*

priesaikos. Nei dabar, nei kada nors vėliau. Sukūriau Dantės, griebiančio židinio žarsteklį ir smeigiančio Baruchui į sparnų randus, vaizdinį. Jį įbrukau giliai Baruchui į smegenis.

Dar neatsimerkusi išgirdau, kaip Baruchas parpuola ant kelių. Jis stovėjo keturpėščias ir susikūprinęs. Įsibrovėlio akys spindėjo, lūpų kampučiuose buvo susitvenkusios seilės. Rankomis jis grabaliojo nugarą ir gaudė orą. Baruchas stengėsi ištraukti žarsteklį.

Pavargusi, bet su palengvėjimu atsidusau. Baruchas patikėjo mano proto triuku.

Prie durų šmėstelėjo kažkokia žmogysta.

Staigiai pašokau ir nuo židinio stvėriau tikrą žarsteklį. Aukštai jį iškėliau ruošdamasi smogti, ir tada kambaryje išdygo Dabrija. Prieblandoje jos plaukai švytėjo kaip ledas. Lūpos buvo niūriai sučiauptos.

- Tu įsibrovei į jo smegenis, - atspėjo Dabrija. - Šaunu. Tačiau mudvi privalome iš čia dingti, - pareiškė ji.

Vos nenusijuokiau.

- Ką čia veiki?

Dabrija peržengė nejudantį Barucho kūną.

- Lopas prašė, kad nugabenčiau tave į saugią vietą.

Papurčiau galvą.

- Meluoji. Lopas tavęs nesiuntė. Jis žino, kad su tavimi niekur neisiu.

Tvirčiau suspaudžiau žarsteklį.

Jeigu Dabrija prisiartins dar nors per žingsnį, su malonumu sugrūsiu žarsteklį jai į sparnų randus. Tada ji kaip Baruchas bus beveik komos būsenos, kol ras būdą ištraukti žarsteklį.

- Jis nelabai turėjo iš ko rinktis. Lopui teko vytis kitus puolusius angelus, išiveržusius į tavo vakarėlį, ir ištrinti tavo panikos apimtų draugų, kurie šiuo metu bėga gatve, atmintį. Taigi jis šiek tiek užsiėmęs. Nejaugi neturite slaptažodžio panašiams atvejams? - paklausė Dabrija nė nemirktelėdama. - Kai mudu draugavome su Lopu, turėjome tokį slaptažodį. Pasitikėdavau visais, kuriems Lopas jį pasakydavo.

Nenuleidau nuo Dabrijos akių. Slaptažodį? O varge, ji puikiai moka tardyti.

- Tiesą sakant, mudu turime slaptažodį, - atsakiau. - Jis toks: „Dabrija - niekinga siurbėlė, kuri nežino, kada reikia liautis“, - užsidengiau delnu burną. - Ak, tik dabar supratau, kodėl Lopas nepasakė mūsų slaptažodžio, - ir su panieka

pridūriau: - Tau.

Dabrija dar tvirčiau sučiaupė lūpas.

- Arba pasakyk, ko iš tiesų čia atvykai, arba suvarysiu šį daikčiuką į tavo randus taip giliai, kad jis taps tavo nauju nuolatiniu priedu, - pagrasinau.

- Nepakęsiu tokių patyčių, - pasipiktino Dabrija ir apsigrėžė ant kulno.

Nusekiau paskui ją per tuščią namą iki pat prievažos.

- Žinau, kad tu šantažuoji Peperį Fraibergą, - tariau. Jeigu mano žodžiai Dabriją ir nustebino, ji neišsidavė, nes nė kiek nesulėtino žingsnio. - Peperis mano, kad jį šantažuoja Lopas, ir iš visų jėgų stengiasi kuo greičiau pasiūsti Lopą į pragarą. Tačiau dėl to kalta tu, Dabrija. Tu tvirtini vis dar mylinti Lopą, bet keistai reiški savo meilę. Per tave jam gresia pavojus būti ištremtam. Ar to sieki? Jeigu pati negali jo turėti, tai neatiduosai niekam?

Dabrija paspaudė nuotolinio pultelio mygtuką - sumirksėjo prabangiausio, kokį tik man yra tekę matyti, sportinio automobilio galiniai žibintai.

- Kas *tai*? - paklausiau.

- Mano bugatis, - niekinamai mane nužvelgusi atsakė ji.

Bugatis. Brangus, modernus ir originalus. Kaip ir Dabrija. Ji klestelėjo prie vairo.

- Verčiau pašalink tą puolusį angelą iš svetainės, kol dar negrižo tavo mama, - Dabrija nutilo. - Ir pasitikrink, ar tavo kaltinimai pagrįsti.

Ji norėjo uždaryti dureles, bet aš jas atplėšiau.

- Tai neprisipažįsti šantažuojanti Peperį? - piktai paklausiau. - Mačiau, kaip judu barėtės už „Velnio rankinės“.

Dabrija šilkinio šaliku apsvyniojo galvą, jo galus nuleido ant pečių.

- Nedera vogčiomis klausytis, Nora. O nuo Peperio laikykis atokiau. Jis žaidžia negražiai.

- Aš irgi.

Dabrija įsispitrėjo man į akis.

- Tai visiškai ne tavo reikalas, bet pasakysiu, jog tą vakarą Peperis mane surado žinodamas, jog palaikau ryšius su Lopus. Jis ieškojo Lopo ir klydo manydamas, kad padėsiu jį rasti.

Dabrija pasuko degimo raktelį ir iki galo nuspaudė greičio pedalą, kad negirdėtų mano atsakymo.

Veriamai pažvelgiau į Dabriją - netikėjau, kad jos pokalbis su Peperiu buvo

toks nekaltas. Dabrija garsėja kaip puiki melagė. Be to, mūsų auros nesutampa. Dabrija man visada bjauriai primena, kad Lopas prieš sutikdamas mane buvo su kita. Tai manęs labai neerzintų, jeigu Dabrija ir būtų likusi Lopo praeityje, kur jai dera. Tačiau ji nuolat išdygsta tarsit daug gyvenimų turintis piktadarys iš siaubo filmo.

- Tu nemoki vertinti žmonių, - pareiškė Dabrija įjungdama bugačio pavara.

Prišokau prie priekinio buferio ir uždėjau delnus ant variklio dangčio. Dar ne viską jai pasakiau.

- Tave vertinu teisingai! - sušukau perrėkdama variklio riaumojimą. - Esi klastinga, pasalūnė, bjauri savimyla!

Dabrija sukando dantis. Ji nubraukė nuo veido kelias sruogas, išlipo iš automobilio ir atstypino prie manęs. Avėdama aukštakulnius buvo mano ūgio.

- Žinok, kad aš irgi noriu apginti gerą Lopo vardą, - pareiškė ji raganiškai šaltu balsu.

- Na, už tokius žodžius galima skirti „Oskarą“.

Dabrija įdėmiai nužvelgė mane.

- Sakiau Lopui, kad esi nesubrendusi karštakošė, negalinti įveikti pavydo dėl to, kas ganėtinai seniai nutiko tarp jo ir manęs, todėl jūsų santykiai bus nesėkmingi.

Mano skruostai iškaito, sugriebiau Dabriją už rankos nespėjus jai išsisukti.

- Daugiau nekalbėk su Lopus apie mane. Maža to, apskritai su juo nekalbėk.

- Lopas manimi pasitiki. Tau to turi pakakti.

- Lopas ne pasitiki, o naudojasi tavimi. Jis gali laikinai tavimi pasitikėti, bet galiausiai tapsi nereikalinga. Kai tik būsi Lopui nenaudinga, jūsų santykiai nutrūks.

Dabrijos lūpos bjauriai persikreipė.

- Viena kitai dalijame patarimus, todėl štai ką patarsiu aš: dink man nuo sprando, - pagrasino ir pikta pervėrė žvilgsniu.

Ji man grasina.

Vadinasi, kažką slepia.

Nusprendžiau atskleisti Dabrijos paslaptį ir ją sutramdyti.

Nusigręžusi nuo kelio dulkių, kurias sukėlė Dabrijos automobilio padangos, patraukiau į vidų. Netrukus grįš mama, ir man ne tik reikės rimtai pasiaiškinti, kodėl taip staiga baigėsi vakarėlis, bet ir atsikratyti Barucho kūno. Jeigu puolęs angelas patikėjo, kad aš iš tiesų išmeigiau žarsteklį į sparnų randus, jis turėtų dar kelias valandas būti beveik komos būsenos, tad pašalinti Baruchą bus kur kas lengviau. Pagaliau atsikvėpsiu.

Svetainėje radau prie Barucho pritūpusį Lopą. Vos tik jį išvydau, pajutau palengvėjimą.

- Lopai! - sušukau.

- Angele!

Bičiulio veidą buvo aptemdęs nerimas. Jis pakilo, išskėtė rankas, ir aš puoliau jam į glėbį. Lopas stipriai mane apkabino.

Linktelėjau galva, kad sumažinčiau jo nerimą dėl manęs, ir nurijau gerklėje įstrigusį gumulą.

- Man nieko neatsitiko. Esu sveika. Įsiskverbiau į jo smegenis ir sukėliau vaizdinį, kad čia įsiveržė nefilimai. Taip pat priverčiau patikėti, kad giliai išmeigiau žarsteklį jam į randus, - trūkčiojamai atsidusau. - Iš kur sužinojai, kad puolę angelai įsiveržė į mano vakarėlį?

- Tavo mama mane išvijo, bet aš neketinau palikti tavęs be apsaugos. Stebėjau namus pasislėpęs atokiau gatvėje. Pas tave važiavo daug žmonių, maniau, jie vyksta į vakarėlį. Kai pamačiau pro pagrindines duris bėgančius svečius, tarsi jie būtų išvydę pabaisą, išsyk atskubėjau pas tave. Prie durų sargyboje stovėjo puolęs angelas, jis pamanė, jog noriu pavogti jo karo grobį. Neverta nė sakyti, kad jam ir keliems kitiems įvariau mietą į sparnų randus. Tikiuosi, tavo mama nepastebės kelių nulaužtų prie namo augančio medžio šakų. Iš jų išėjo puikūs mietai.

Bičiulio lūpos šelmiškai persikreipė.

- Ji turėtų netrukus grįžti.

Lopas linktelėjo.

- Aš pasirūpinsiu kūnu. Ar moki įjungti elektrą? Saugikliai garaže. Patikrink, ar jungikliai neišjungti. Jeigu puolę angelai nukirpo į namą einančius laidus, mums teks gerokai paplušėti.

- Jau einu, - tariau, bet pusiaukelėje į garažą atsigrežiau. - Buvo užsukusi Dabrija. Ji man papasakojo neįtikimą istoriją, esą tu jai liepei išvežti mane iš namų. Kaip manai, ar Dabrija talkino puolusiems angelams?

Nustebau, kai Lopas atsakė:

- Aš jai paskambinau. Dabrija buvo netoli. Aš vijausi puolusius angelus, todėl paprašiau jos išvežti tave iš namų.

Priblokšta ir suirzusi netekau amo. Nežinau, dėl ko pykau labiau ant Dabrijos: už tai, kad sakė tiesą, ar dėl to, jog ji sekė Lopą. „Buvo netoli“ skamba neįtikinamai - mūsų gatvė yra trumpesnė negu du kilometrai, atsiremia į mišką ir joje tėra vienintelis mūsų namas. Dabrija, matyt, yra pritvirtinusi Lopui sekiklį. Kai bičiulis jai paskambino, ji veikiausiai laukė automobilyje už trisdešimties metrų nuo čia su žiūronais.

Neabejoju, kad Lopas man ištikimas. Lygiai taip pat esu įsitikinusi, jog Dabrija viliasi jį susigrąžinti.

Suprasdama, kad dabar netinkamas metas kivirčytis, paklausiau:

- Ką pasakysime mano mamai?

- Aš... aš tuo pasirūpinsiu.

Mudu su Lopu atsigrežėme išgirdę tarpduryje lyg ir pelės cypimą. Ten stovėjo Marsė ir gražė rankas. Tarsi pajutusi, kad šitaip atrodo labai silpna, nuleido rankas. Paskui ji nusibraukė plaukus ant menčių, kilstelėjo smakrą ir beveik atgavusi pasitikėjimą savimi pareiškė:

- Šį vakarėlį surengiau aš, todėl už netvarką esu atsakinga tiek pat, kiek ir tu. Pasakysiu tavo mamai, kad atsibeldė nevykėlių, norinčių sužlugdyti vakarėlį, ir ėmė laužyti baldus. Mudvi pasielgėme atsakingai: atšaukėme renginį.

Man dingtelėjo, kad Marsė vengia žiūrėti į sukniubusį Barucho kūną. Tiesiog apsimetė jo nematanti.

- Ačiū, Marse, - nuoširdžiai padėkojau.

- Nesistebėk. Juk žinai, kad aš irgi į tai įsipainiojusi. Nesu... tai yra... *esu*... - ji giliai įkvėpė, - viena iš... jūsų.

Ji ketino dar šį tą pridurti, bet kaipmat užsičiaupė. Aš jos nekaltinau. Apie žodį „ne žmogus“ sunku net pagalvoti, o ką jau kalbėti apie jo ištarimą balsu.

Išgirdusios beldžiant į pagrindines duris mudvi su Marse krūptelėjome. Trumpai susižvelgėme nežinodamos, ką daryti. Tada įsiterpė Lopas:

- Apsimeskite, kad mūsų čia nebuvo, - tarė jis užsimesdamas Baruchą ant pečių ir nešdamas jį prie galinių durų.

Angele? kreipėsi Lopas į mano mintis. Ištrink iš Marsės atminties, kad matė mane čia šįvakar. Mudu turime patikimai saugoti savo paslaptį.

Bus padaryta, atsakiau.

Mudvi su Marse nuėjome atidaryti durų. Vos tik pasukau rankeną, vidun įplaukė Vi tempdama paskui save Skotą. Jaunuoliai buvo susikibę rankomis ir sunėrę pirštus.

- Atleisk, kad vėluojame, - pareiškė Vi. - Mudu truputį, hmm...

Ji paslaptiškai susižvelgė su Skotu, ir abu prapliupo kvatotis.

- Buvome užsiėmę kitais reikalais, - užbaigė Skotas plačiai nusišypsodamas.

Vi pasivėdavo delnu.

- Gali tai dar pakartoti.

Mudvi su Marse spoksojome į juos niūriai tylėdamos, tada Vi apsidairė ir tik dabar pamatė, kad namai tušti ir prišiukšlinti.

- Pala. O kur visi kiti? Vakarėlis negalėjo taip anksti baigtis.

- Sulaukėme nekviestų svečių, - paaiškino Marsė.

- Jie buvo užsidėję Helovino kaukes, - įsiterpiau. - Taigi užsukti galėjo kas panorėjęs.

- Jie ėmė laužyti baldus.

- Mudvi išprašėme visus namo, - pridūriau.

Netekusi žado Vi apžiūrinėjo padarytą žalą.

Nekviesti svečiai? Paklausė įsiskverbęs į mintis Skotas, jis tikrai nepatikėjo mano aktoriniais gabumais ir suprato, jog šį tą nutyliu.

Puolę angelai, atsakiau. Vienas jų iš visų jėgų mėgino priversti mane duoti ištikimybės priesaiką. Nieko baisaus, skubiai pridūriau pamačiusi, kaip vaikino veidas persikreipia iš susirūpinimo. Jam nepavyko. Judviem su Vi verčiau iš čia eiti. Jeigu ji užsibus, ims uždavinėti klausimus, į kuriuos aš negaliu atsakyti. Be to, man reikia viską sutvarkyti, iki grįš mama.

Kada ketini jai pasakyti?

Krūptelėjau. Tiesmukas Skoto klausimas užklupo mane netikėtai.

Negaliu pasakyti Vi, jeigu noriu, kad ji būtų saugi. Tavęs irgi prašau į tai

atkreipti dėmesį. Ji – mano geriausia draugė, Skotai. Bijau, kad jai nenutiktų kas blogo.

Vi nusipelno žinoti tiesą.

Ji nusipelno kur kas daugiau, bet šiuo metu man svarbiausia jos saugumas.

Kaip manai, kas jai svarbiausia? paklausė Skotas. Ji tave myli ir pasitiki tavimi. Parodyk jai nors truputį pagarbos.

Neturėjau laiko ginčytis.

Skotai, labai prašau, maldavau.

Jis ilgai žiūrėjo į mane susimąstęs. Supratau, jog Skotas nėra patenkintas, bet mačiau, kad jis leis man laimėti šį mūšį – kol kas.

– Žinai ką, – kreipėsi jis į Vi, – aš tau kompensuosiu šio vakarėlio netektį. Eime į kiną. Rinkis kokį nori. Nenoriu tavęs įkalbinėti, bet dabar rodo naują filmą apie superherojų. Recenzijos nepalankios, o tai visada byloja, kad filmas puikus.

– Reikėtų padėti Norai susitvarkyti, – paprieštaravo Vi. – Sužinosiu, kas tai padarė, ir išmokysiu gražiai elgtis. Galbūt pašvinkusi žuvis netikėtai atsidurs jų rakinamoje spintelėje. Be to, jiems derėtų rūpintis savo padangomis, nes aš turiu peilį, kuriam tiesiog nieži pradurti gumą.

– Šįvakar pailsėk, – pasiūliau Vi. – Marsė man padės susitvarkyti, tiesa, Marse?

Apkabinau ją per petį ir kreipiausi gana maloniai, bet mano žodžiuose nuskambėjo išdidumo gaidelė.

Vi sugavo mano žvilgsnį, ir mudvi parodėme, kad viena kitą suprantame.

– Na, didelio čia daikto, – kreipėsi Vi į Marsę. – Šiukšlių semtuvėlis yra virtuvėje po plautuve. Ten rasi ir šiukšlių maišus, – ji plekštelėjo Marsei per petį.

– Gerai pasilinksminink ir nenusilaužk nagų.

Kai durys paskui svečius užsidarė, mudvi su Marse atsišliejome į sieną ir tuo pat metu su palengvėjimu atsidusome.

Marsė nusišypsojo pirmoji.

– Prakeikimas.

Atsikosėjau.

– Ačiū, kad šįvakar padėjai, – nuoširdžiai pasakiau.

Pirmą kartą gyvenime Marsė buvo...

Paslaugi, nustebau. O aš jai ketinau atsilyginti ištrindama atmintį.

Ji atsistūmė nuo sienos ir nusipurtė rankas.

– Vakaras dar nesibaigė. Tai semtuvėlis po plautuve?

Kitas rytas išaušo greitai. Mane prižadino beldimas į miegamojo langą. Apsivertusi ant kito šono už stiklo pamačiau ant šakos tupintį Dantę, jis kvietė į lauką. Iškėliau penkis pirštus duodama ženklą būsianti po penkių minučių.

Teoriškai man buvo uždėtas namų areštas, bet nemaniau, kad šis pasiteisinimas įtikintų Dantę.

Gaiviamo tamsaus ryto ore buvo justis rudens dvelksmas, ir aš stipriai patrynčiau rankas, kad sušilčiau. Virš galvos vis dar kabėjo mėnulio pjautuvas. Tolumoje gūdžiai suūkė pelėda.

- Širynt automobilis be numerių ir su radaru kelis kartus pravažiavo pro tavo namą, - perspėjo mane Dantė pūsdamas sau į delnus. - Greičiausiai, tai buvo faras. Kiek mačiau, tamsiaplaukis ir keleriais metais vyresnis už mane. Ką pasakysi?

Detektyvas Basas. Ką aš padariau, kad vėl patekau į jo akiratį?

- Nieko, - atsakiau pagalvojusi, jog dabar ne metas atskleisti savo gėdingus santykius su vietine teisėsauga. - Tikriausiai baigiantis pamainai tuščiai dykinėjo. Čia jis tikrai neris viršijančių greitį.

Dantė ironiškai nusišypsojo.

- Žinoma, ne tarp automobilių vairuotojų. Lengvosios atletikos žvaigžde, ar esi pasirengusi?

- Ne. Ar tai ką nors reiškia?

Dantė pasilenkė ir užrišo mano sportinių batelių raištelį, matyt, buvau pražiopsojusi.

- Metas apšilti. Tvarką žinai.

Taip, tvarką aš žinojau. Tačiau Dantė nežinojo, kad per apšilimą bėgdama paskui jį miškinga vietoje į nuošalią treniruočių laukymę aš įsivaizduoju, kaip vaikinui į nugarą mėtau peilius, strėlytes ir kitus aštrius daiktus. Tiesiog kad pakelčiau sau nuotaiką.

Kai visiškai permirkau prakaitu, Dantė liepė atlikti įvairių ražymosi pratimų, jie turėjo padaryti mane lankstesnę. Mačiau, kaip Marsė savo kambaryje darė

kelis tokius pačius pratimus. Ji jau nebuvo futbolo komandos palaikymo grupės narė, bet, matyt, norėjo išsaugoti gebėjimą padaryti špagatą.

- Kas numatyta šiandien? - paklausiau sėdėdama plačiai išskėtusi kojas. Pasilenkusi kakta paliečiau kelius ir pajutau tempimą pakinkliuose.

- Užvaldymas.

- Užvaldymas? - apstulbusi pakartojau.

- Jeigu puolę angelai gali užvaldyti mus, būtų teisinga išmokti užvaldyti juos. Kas gali būti geriau negu gebėjimas valdyti savo priešą protą ir kūną? - dėstė Dantė.

- Nė nemaniau, kad galima svajoti apie puolusių angelų užvaldymą.

- Dabar, kai turime velnių kerų, tai įmanoma. Anksčiau buvome per silpni. Jau kelis mėnesius slapta užvaldymo proceso mokausi pats ir mokau kelis pasirinktus nefilimus. Kai išstobulinsime šiuos gebėjimus, kare įvyks lūžis, Nora. Jeigu sėkmingai išmoksime užvaldyti, mums gali pavykti laimėti prieš puolusius angelus.

- Mokaisi? Kaip?

Užvaldyti galima tik per chešvaną. Kaip Dantė galėjo jau kelis mėnesius šito mokytis?

- Mekomės užvaldydami puolusius angelus, - Dantės akyse šmėstelėjo šelmiškos ugnelės. - Juk sakiau: dabar esame stipresni nei bet kada anksčiau. Vienas puolęs angelas jau nebegali atsilaikyti prieš mūsų būrelį. Mes juos sučiumpame naktį gatvėse ir nusigabename į Henko įsteigtą treniruočių bazę.

- *Henkas* buvo į tai įsivėlęs?

Regis, ši yla niekada nesiliaus lindusi iš maišo.

- Mes pasirenkame vienišius, tokius, kurių, kaip manome, niekas nepasiges. Duodame jiems specialios velnių kerų atmainos, leidžiančios trumpai užvaldyti kūną net ir ne per chešvaną. Tada su jais treniruojamės.

- Kur jie dabar?

- Laikomi treniruočių bazėje. Kai nesitreniruojame, į jų sparnų randus įbedame metalinius strypus, užburtus velnių kerais. Tada puolę angelai visiškai negali pajudėti. Jie tarsi bandomosios pelės, kuriomis naudojames.

Buvau tikra, kad Lopas apie tai nieko nežino. Jeigu žinotų, būtų man užsiminęs.

- Kiek puolusių angelų esate įkalinę? Ir kur toji treniruočių bazė?

- Negaliu pasakyti, kur ji. Kai įkūrėme bazę, Henkas, Bleiklis ir aš

nusprendėme, kad bus saugiau, jeigu jos buvimo vietą laikysime griežčiausioje paslapyje. Dabar, kai Henko nebėra, Bleiklis ir aš esame vieninteliai nefilimai, žinantys kur ji. Šitaip saugiau. Jeigu nesilaikysime griežtų taisyklių, tarp mūsų įsiskverbs persimetėlių. Žmonių, kurie dėl pelno padarys viską, netgi išduos savo rasę. Nefilimų prigimtis tokia pat kaip ir žmonių. Tad mes pašalinome pagundą.

- Ar nusiveši mane į tą bazę treniruotis?

Buvau tikra, kad tokias treniruotes reglamentuoja griežtos taisyklės. Man arba bus užrištos akys, arba iš atminties ištrintas kelias į bazę. Tačiau galbūt man kaip nors pavyktų rasti išeitį. Gal mudviem su Lopu kartu pasisektų rasti kelią į mokymo centrą...

- Nėra reikalo. Vieną bandomąją pelę atsigabenau kartu.

Mano žvilgsnis nukrypo į medžius.

- Kur?

- Nesijaudink - velnių kerai ir strypas sparnų randuose padarė ją nuolankią.

Dantė išnyko už riedulio ir grįžo tempdamas puolusią angelę. Matuojant žmonių amžiumi ji atrodė ne vyresnė kaip trylikos. Jos kojos, du degtukai, kyšantys iš baltų sportinių šortų, buvo ne ką storesnės negu mano rankos.

Dantė ją numetė, ir suglebęs mergaitės kūnas sudribo ant žemės kaip šiukšlių maišas. Nusigrėžiau nuo strypo, styrančio iš jos sparnų randų. Žinojau, kad mergaitė nieko nejaučia, bet nuo šio vaizdo man vis tiek pasišiaušė plaukeliai ant sprando.

Turėjau sau priminti, jog mergaitė - mano priešė. Dabar esu asmeniškai suinteresuota karu: atsisakiau prisiekti ištikimybę bet kuriam puolusiam angelui. Jie visi pavojingi. Visus puolusius angelus reikia sutramdyti.

- Kai ištrauksiu strypą, turėsi tik porą sekundžių, nes vėliau ji ims priešintis. Šių velnių kerų poveikis trumpas ir mergaitės kūne ilgai neišsilaikys. Kitaip tariant, neprarask budrumo.

- Ar ji supras, kad aš užvaldau jos kūną?

- Žinoma. Ji jau buvo šimtus kartų užvaldyta. Noriu, kad ją užvaldytum ir kelias minutes diktuotum jai veiksmus, kad priprastum manipuluoti aukos kūnu. Kai būsi pasirengusi išeiti iš jos kūno, perspėk mane. Aš laikysiu strypą paruoštą.

- Kaip pateksiu į jos kūną? - paklausiau šiurpstant rankų odai.

Buvau sušalusi, bet pašiurpau ne tik nuo žvarbos. Nenorėjau užvaldyti

puolusios angelės, bet turėjau Lopui kaip įmanoma išsamiau papasakoti, kaip tai veikia. Mudu negalėsime išspręsti uždavinio, kurio nesuprantame.

- Nuo velnių kerų ji nusilpusi, todėl tavo užduotis palengvės. Be to, prasidėjo chešvanas, vadinasi, užvaldymo kanalai yra atviri. Tau tereikia įsiskverbti į jos smegenis. Pradėk kontroliuoti jos mintis. Priversk auką galvoti, kad ji nori būti užvaldyta. Kai ji praras budrumą, viskas eis kaip sviestu patepta. Palengva į ją įsiskverbsi. Būsi taip greitai įsiurbta į jos kūną, kad beveik nepastebėsi pasikeitimo. Tada ją kontroliuosi.

- Ji labai jauna.

- Nesileisk apkvailinama. Ji gudri ir pavojinga kaip ir visi kiti puolę angelai. Štai - atnešiau tau specialių velnių kerų, kad pirmą kartą skverbiantis būtų lengviau.

Ne išsyk paėmiau flakonėlį. Pirštai dilgčiojo iš geismo, bet laikiau juos tvirtai prispaudusi prie šonų. Jau ir taip esu išgėrusi daug velnių kerų. Pasižadėjau jų nevartoti ir viską prisipažinti Lopui. Kol kas nepadariau nei vieno, nei kito.

Vos tik dirstelėjau į melsvai švytinčio skysčio flakonėlį, baisus alkis ėmė raižyti skrandį. Nenorėjau velnių kerų, bet man jų mirtinai reikėjo. Ėmė suktis galva, be velnių kerų ji svaigo. Nieko bloga neatsitiks, jei dar truputį jų išgersiu. Nespėjusi susitvardyti atkišau ranką ir paėmiau flakonėlį. Burna pritvinko seilių.

- Reikia išgerti viską?

- Taip.

Užsiverčiau flakonėlį ir pajutau, kaip velnių kerai tarsi nuodai degina gerklę. Kosėjau ir taškiausi seilėmis galvodama, kad Bleiklis galėjo sukurti geresnio skonio preparatą. Taip pat būtų gerai, jeigu Bleikliui pavyktų sumažinti jo šalutinį poveikį. Vos išgėrus dozę, nuo skausmo ėmė plyšti galva. Iš patirties žinojau, kad vėliau bus dar blogiau.

- Pasirengusi? - paklausė Dantė.

Neskubėjau linktelėti galvą. Pasakyti, kad nelabai troškau užvaldyti mergaitę būtų buvę per švelnu. Kartą mane pačią buvo užvaldęs Lopas, žūt būt siekdamas išgelbėti nuo Čonsio Langės, seniai dingusio giminaičio, nejautusio man giminiškos meilės ir norėjusio nužudyti. Nors džiaugiausi, kad Lopas stengėsi mane apsaugoti, smurto, kurį pajutau būdama užvaldyta, daugiau nenorėčiau patirti. Arba sukelti panašių kančių kam nors kitam.

Pažvelgiau į mergaitę. Ji tai jau iškentėjo daugybę kartų, o dabar aš vėl priversiu ją patirti tą patį.

- Pasirengusi, - galiausiai sunkiai išstariau.

Dantė ištraukė strypą mergaitei iš sparnų randų stengdamasis nepaliesi žydrai spindinčios jų apačios.

- Netrukus, - perspėjo Dantė. - Pasiruošk. Jos mintys ims skleisti magnetinius impulsus; kai tik pajusi smegenų veiklą, išiskverbk jai į galvą. Negaišuodama įtikink mergaitę, kad ji nori būti tavo užvaldyta.

Miške įsivyravo slogi tyla. Žengiau arčiau mergaitės ir įsitempusi stengiausi pajusti grįžtamąjį smegenų veiklos ryšį. Dantė stovėjo sulenkęs kelius, tarsi laukdamas, kad bet kurią akimirką jam teks pulti man į pagalbą. Tamsoje virš galvos nuaidėjo šaižus varnos krankimas. Mane pasiekė silpnas energijos impulsas, tai buvo vienintelis perspėjimas, nes mergaitė žaibiškai puolė mane šiepdama dantis ir draskydama nagais lyg laukinis žvėris.

Mudvi kartu nusiritome ant žemės. Mano refleksai buvo aštresni, todėl pavyko užvirsti ant mergaitės. Norėjau sugriebti jos riešus ir prispausti už galvos, bet mergaitė vienu sportišku judesiu mane nusimetė. Slysdama per purvą girdėjau, kaip mergaitė už kelių žingsnių mitriai nusileidžia ant žemės. Spėjau laiku pakelti akis ir pamačiau, kaip puolusi angelė pašoka į orą ir sklendžia prie manęs.

Susiriečiau į kamuolį ir nusiridenau į šalį.

- Dabar! - sumaurojo Dantė.

Akies krašteliu pamačiau, kad jis laiko iškėlęs strypą, pats pasirengęs pulti mergaitę, jeigu man nepavyktų.

Užsimerkiau ir išiskverbčiau į puolusios angelės mintis. Jos blaškėsi tarsi plaštakės. Nėriau gilyn į galvą draskydama viską, ką radau pakeliui. Supyniau mergaitės mintis į milžinišką kamuolį ir hipnotizuojamai sušnibždėjau: „Įsileisk mane, įsileisk mane tuoj pat.“

Mergaitė liovėsi priešintis kur kas greičiau, negu tikėjausi. Kaip ir buvo sakęs Dantė, pajutau, kad sklendžiu mergaitės link, tarsi mano sielą būtų pagavęs galingos jėgos sūkurys. Mergaitė visai nesipriešino. Jaučiausi tarsi sapne: svaigiame, slidžiam, neryškiam. Negaliu tiksliai pasakyti, kada pajutau pokytį; tiesiog sumirksėjau ir į pasaulį ėmiau žvelgti kitu kampu.

Buvau mergaitės viduje, jos kūne, mintyse ir sieloje. Aš ją užvaldžiau.

- Nora? - paklausė Dantė skeptiškai žvairuodamas.

- Aš jau įėjau.

Apstulbau išgirdusi savo balsą. Atsakymą suformulavau aš, bet jis nuskambėjo mergaitės balsu. Aukštesniu ir mielesniu, negu galėjau tikėtis išgirsti kalbant puolusią angelę. Kita vertus, ji labai jauna...

- Jauti kokį nors pasipriešinimą? Kokią nors neigiamą jos reakciją? - paklausė Dantė.

Šįsyk tik papurčiau galvą. Nebuvau pasirengusi vėl išgirsti save kalbant mergaitės balsu. Nors Dantė labai norėjo, kad treniruočiausi valdyti jos kūną, nekantravau iš jo išeiti.

Skubiai baigiau trumpą komandų sąrašą liepdama puolusios angelės kūnui nubėgti trumpą atstumą, lengvai peršokti nukritusią medžio šaką, užrišti ir atrišti batų raištelius. Dantė buvo teusus; aš visiškai valdžiau mergaitės kūną. Ir širdies gilumoje žinojau, kad verčiu mergaitę atlikti visus šiuos judesius prieš jos valią. Galėjau jai paliepti durti į savo pačios sparnų randus, ir mergaitei nebūtų likę nieko kita, kaip paklusti.

Baigiau, tariau įsiskverbusi į Dantės mintis. Išeinu.

- Dar palūkėk, - įkalbinėjo Dantė. - Tau reikia daugiau pasitreniruoti. Noriu, kad jaustumėsi taip, tarsi čia būtų tavo antroji prigimtis. Pakartok visus pratimus.

Nekreipdama dėmesio į Dantės pageidavimą įsakiau mergaitės kūnui išstumti manąjį - pokytis vėl buvo lengvas ir staigus.

Patyliukais keikdamasis Dantė vėl įsmeigė strypą puolusiai angelei į sparnų randus. Jos kūnas susmuko tarsi negyvėlės, kojos ir rankos keistai išsikėtojo ant žemės. Norėjau nusigręžti nuo mergaitės, bet nepajėgiau. Vis spėlioju, kokia buvo jos ankstesnė egzistencija Žemėje. Ar kas nors jos pasigedo? Ar ji kada nors vėl bus laisva? O gal jos laukia niūri ateitis?

- Buvai per trumpai, - suirzęs barė mane Dantė. - Ar negirdėjai, kaip liepiau pakartoti visus pratimus? Žinau, kad iš pradžių būna kiek nesmagu...

- Kaip tai veikia? - paklausiau. - Du objektai tuo pat metu negali egzistuoti toje pačioje erdvėje.

- Viskas susiję su kvantine sritimi, bangų funkcija bei bangų ir dalelių dvilypumu.

- Aš dar nesimokiau kvantinės teorijos, - apmaudžiai tariau. - Paaškind paprasčiau, kad pajėgčiau suprasti.

- Kiek suprantu, viskas vyksta subatominiame lygmenyje. Du objektai gali

vienu metu egzistuoti toje pačioje vietoje. Nesu tikras, ar kas nors iki galo supranta, kaip tai veikia. Tiesiog taip yra.

- Tai viskas, ką gali man pasakyti?

- Parodyk nors truputį pasitikėjimo, Grei.

- Gerai. Patikėsiu. Tačiau už tai noriu kai ko iš tavęs, - gudriai pažvelgiau į Dantę. - Puikiai moki sekti, tiesa?

- Būna ir blogesnių seklių.

- Mieste šlaistosi arkangelas, vardu Peperis Fraibergas. Jis tvirtina, kad vienas puolęs angelas jį šantažuoja, ir aš beveik žinau kas. Surink svarių įrodymų, kad galėčiau ją sučiupti.

- Ją?

- Moterys irgi gali būti klastingos.

- Ką tai turi bendra su vadovavimu nefilimams?

- Tai asmeniška.

- Gerai, - lėtai ištarė Dantė. - Pasakyk, ką turiu žinoti.

- Lopas man papasakojo, jog keli puolę angelai gali šantažuoti Peperį Fraibergą už įvairius dalykus - Enocho knygos puslapius, žvilgsnius į ateitį, ankstesnių nusikaltimų atleidimą, informaciją, kuri laikoma ir šventa, ir slapta, arba net gali būti iškelta iki angelo sargo rango - manau, sąrašas dalykų, kuriuos gali pateikti arkangelas, yra begalinis.

- Ką dar sakė Lopas?

- Nedaug. Jis irgi ieško šantažuotojo. Lopas turi kelis siūlo galus ir seka kažkokį įtariamąjį. Tačiau esu giliai įsitikinusi, kad jis ieško ne ten. Vieną vakarą mačiau jo buvusią merginą kalbantis su Peperiu už „Velnio rankinės“. Negirdėjau, apie ką jiedu šnekėjo, bet ji atrodė pasitikinti savimi. O Peperis įsiutęs. Jos vardas Dabrija.

Nustebau, kad Dantės veidas apniuko, nes jis, regis, pažinojo Dabriją. Dantė sukryžiavo rankas ant krūtinės.

- Dabrija?

Sudejavau.

- Tik nesakyk, jog ir tu ją pažįsti. Galiu prisiekti, kad jos pilna *visur*. Jeigu pasakysi, kad ji tau graži, nuspirsiu tave į tarpekį, prie kurio sėdi, ir iš paskos nuridensiu šį riedulį.

- Aš ne apie tai, - Dantė papurtė galvą, jo veide šmėstelėjo gailėstis. - Nenoriu per daug plepėti.

- Apie ką?

- Pažįstu Dabriją. Ne asmeniškai, bet...

Užuojauta vaikino veide pagilėjo. Rodos, jis ketino pranešti siaubingą žinią. Atsisėdau ant rąsto papasakoti savo istorijos, bet dabar teko pašokti.

- Klok, Dante.

- Turiu savo šnipų. Žmonių, kuriuos samdau sekti įtakingus puolusius angelus,

- prisipažino Dantė. Jo balse buvo beveik girdėti kaltės gaidelės. - Ne paslaptis, kad puolusių angelų bendruomenėje Lopas labai gerbiamas. Jis gudrus, išmintingas ir išradingas. Lopas - puikus lyderis. Tarnyba samdinių kariuomenėje jam suteikė daugiau kovinės patirties nei visų mano vyrų paėmus kartu.

- Tu šnipinėjai Lopą, - tariau. - Kodėl man nepasakei?

- Pasitikiu tavimi, bet neatmetu galimybės, kad jis tau daro įtaką.

- Įtaką? Lopas niekada nėra nusprendęs už mane - aš pati pajėgiu tai padaryti. Vadovauju šiai operacijai. Jeigu būčiau norėjusi pasiųsti šnipų, pati tai būčiau padariusi, - pareiškiau neslėpdama susierzinimo.

- Supratau.

Nužingsniavau prie medžio ir atgrėžiau Dantėi nugarą.

- Gal visų pirma paaiškink, kodėl visa tai pasakoji?

Vaikinas sunkiai atsiduso.

- Šnipinėjant Lopą Dabrija kelis sykius buvo patekusi į mūsų akiratį.

Užsimerkiau ir gailėjausi, kad negaliu jam liepti nutilti. Daugiau nieko nenorėjau girdėti. Dabrija visur sekioja paskui Lopą - tai žinau pati. Tačiau iš Dantės balso buvo galima suprasti, kad jis turi kur kas blogesnių naujienų negu ta, kad Lopą sekioja jo žavinga buvusioji.

- Prieš porą dienų jiedu buvo kartu. Turiu įrodymų. Daugybę nuotraukų.

Sukandusi dantis atsigrėžiau.

- Noriu jas pamatyti.

- Nora...

- Ištversiu, - kapotai jį nutraukiau. - Noriu pamatyti vadinamuosius įrodymus, kuriuos surinko tavo... *mano*... vyrai.

Lopas su Dabrija. Naršiau atmintyje mėgindama išsiaiškinti, kuri tai galėjo būti naktis. Kamavo įsiūtis, pavydas ir netikrumas. Lopas negalėjo to padaryti. Tikriausiai tai galima kaip nors paaiškinti. Neturiu juo abejoti. Mudu kartu per

daug iškentėjome, kad daryčiau skubotas išvadas.

Privalau išlikti rami. Būtų kvaila taip anksti vertinti. Dantė turi nuotraukas? Puiku. Aš pati jas apžiūrėsiu.

Dantė sučiaupė lūpas, paskui linktelėjo.

- Nuotraukos tau šiandien bus atvežtos į namus.

Ruošiausi prasidėjusiai dienai, bet dariau tai mechaniškai. Negalėjau atsikratyti Lopo kartu su Dabrija vaizdinio. Kai apie tai išgirdau, neprašiau, kad Dantė papasakotų smulkmenas, o dabar neištarti klausimai, regis, degino skyles man smegenyse. *Jiedu buvo kartu. Aš turiu nuotraukas.*

Ką tai reiškia? *Kaip* kartu? Ar esu naivi užduodama tokį klausimą? Ne. Pasitikiu Lopu. Kilo pagunda išsyk jam paskambinti, bet, žinoma, susitvardžiau. Palauksiu, kol pamatysiu nuotraukas. Ar jose yra kas nors smerktina... kaipmat suprasiu.

Virtuvėn įžingsniavo Marsė ir klestelėjo ant stalo krašto.

– Ieškau draugės, su kuria po pamokų galėčiau nuvažiuoti į parduotuves.

Pastūmiau šalin dubenėlį su patišusiais grūdainiais. Taip ilgai buvau paskendus mintyse, kad išgelbėti grūdainius nebeliko vilties.

– Penktadieniais po pietų aš visada važiuoju į parduotuves. Tai tarsi ritualas.

– Norėjai pasakyti, tradicija, – pataisiau.

– Man reikia naujo rudeninio palto. Šilto, vilnonio, bet kartu ir elegantiško, – svarstė ji susimąščiusi ir truputį susiraukusi.

– Ačiū už pasiūlymą, bet turiu baigti sudėtingą trigonometrijos namų darbą.

– Liaukis. Neruošei namų darbų visą savaitę, tai kodėl turėtum pradėti dabar?

Be to, man tikrai reikia išgirsti kitą nuomonę. Tai svarbus pirkinys. Tu jau buvai pradėjusi elgtis normaliai, – sušnibždėjo Marsė.

Pakilau nuo kėdės ir nunešiau dubenėlį į plautuvę.

– Gerinimasis mane visada erzina.

– Na, ką tu, Nora, aš visai nelinkusi kivirčytis, – pasiskundė Marsė. – Tiesiog noriu, kad važiuotum kartu su manim į parduotuves.

– O aš noriu išlaikyti trigonometriją. Be to, man uždėtas namų areštas.

– Nesijaudink. Aš jau pakalbėjau su tavo mama. Ji turėjo laiko atvesti ir atsipeikėti. Tavo namų areštas panaikintas. Po pamokų palauksiu trisdešimt minučių. Tiek laiko turėtų pakakti užbaigti trigonometrijos namų darbą.

Prisimerkiau ir klausiamai pažvelgiau į ją.

- Buvai įsibrovusi į mano mamos mintis?

- Žinai, ką aš manau? Tu tiesiog pavydi, kad mudvi su tavo mama jaučiamės artimos.

Ak.

- Marse, negaliu ne tik dėl matematikos. Man reikia apie kai ką pagalvoti. Apie tai, kas įvyko vakar ir kaip padaryti, kad tai daugiau nepasikartotų. Neketinu duoti ištikimybės priesaikos, - ryžtingai pareiškiau. - Nenoriu, kad ją duotų ir kiti nefilimai.

Marsė suirzusi atsiduso.

- Esi visiškai tokia pati kaip mano tėtis. Nors kartą liaukis buvusi tokia...

- Nefilimė? - pasufleravau. - Hibridė, išsigimėlė, gamtos klaida? *Taikinys*?

Marsė taip stipriai sugniaužė kumščius, kad jie net paraudo nuo priplūdusio kraujo. Galiausiai ji pakėlė smakrą. Merginos akyse šmėstelėjo iššūkis ir pasididžiavimas.

- Taip. Mutantė, pabaisa, reiškiny. Tokia kaip aš.

Kilstelėjau antakius.

- Štai kaip? Pagaliau ryžaisi susitaikyti su tuo, kas esi?

Beveik drovi šypsena suspindo jos veide.

- Taip. Velnio nešta ir pamesta.

- Tokia tu man labiau patinki, - tariau.

- Tokia *tu* man labiau patinki, - Marsė pakilo ir nuo spintelės pagriebė savo rankinę. - Tai ar važiuosim kartu į parduotuves?

Neprabėgus nė dviem valandoms po paskutinės pamokos skambučio Marsė buvo iššvaisčiusi keturis šimtus dolerių vilnoniam paltui, džinsams ir keliems priedams. Aš tiek per metus neišleidžiu visiems savo drabužiams. Man šmėstelėjo mintis, kad jeigu būčiau užaugusi Henko namuose, irgi nedvejodama visą popietę braukyčiau savo kreditine kortelę. Beje, tada ją turėčiau.

Vairavo Marsė, nes pareiškė nenorinti, kad ją matytų mano automobilyje. Nors už tai jos nekaltinau, supratau, ką ji nori pasakyti. Marsė turi pinigų, o aš ne. Henkas man paliko savo nelemtą armiją, o Marsei - turtus. Pasakyti, jog tai neteisinga, per maža.

- Ar galime trumpai stabtelėti? - paklausiau Marsės. - Reikės truputį išsukti iš kelio, bet aš turiu šį tą paimti iš savo draugo Dantės.

Jaučiausi nesmagiai, kad pamatysiu Lopo kartu su Dabrija nuotraukas, bet norėjau išsklaidyti visas abejones. Neturiu kantrybės laukti, kol Dantė jas atgabens. Nežinojau, ar jis jau atvežė nuotraukas, todėl nusprendžiau veikti pati.

– Dantė? Ar aš jį pažįstu?

– Ne. Jis nelanko mokyklos. Netrukus suk į dešinę – jis gyvena netoli Kasko įlankos, – pasakiau.

Supratau, kokia ironiška mano padėtis. Vasarą apkaltinau Lopą susidėjus su Marse. Dabar, prabėgus vos keliems mėnesiams, kerštingai nusiteikusi važiuoju Marsės automobiliu aiškintis jo neištikimybės – tik su kita mergina.

Delnu suspaudžiau tarpuakį. Galbūt reikėtų viską palikti ramybėje. Galbūt tai byloja, kad jaučiuosi nesaugi, ir turiu besąlygiškai pasitikėti Lopu. Tiesą sakant, aš juo *iš tiesų* pasitikiu.

Tačiau čia įsipainiojusi Dabrija.

Be to, jeigu Lopas nekaltas, o aš visa širdimi tuo tikėjau, nebus nieko blogo, kad pamatysiu nuotraukas.

Pagal mano nurodymus Marsė privažiavo prie Dantės namo ir išsyk susižavėjusi aiktelėjo, kai pamatė pastato architektūrą.

– Tas tavo draugas Dantė turi skonį, – pagyrė ji nužvelgdama karalienės Onos laikų stiliaus namą didelėje pievelės priedangoje.

– Tai draugų palikimas, – paaiškinau. – Nesivargink ir nelipk iš automobilio – aš tik nubėgsiu iki durų ir paimsiu, ko man reikia.

– Nė nesvajok. Aš noriu pamatyti vidų, – pareiškė Marsė ir išsoko iš automobilio man nespėjus jos sustabdyti. – Ar Dantė turi merginą?

Ji pasikėlė saulės akinius ir atvirai žavėjosi Dantės turtais.

„Taip, mane“, – atsakiau mintyse. Matyt, man puikiai sekasi vaidinti šaradą. Netgi netikra sesuo, kurios miegamasis tame pačiame koridoriuje kaip ir mano, nieko nežino apie mano „vaikiną“.

Mudvi užlipome į priebutį ir paspaudėme durų skambutį. Palaukiau, paskui vėl paskambinau. Priglaudusi delnus prie akių pro langą pažvelgiau į tamsoje skendintį valgomąjį. Na, man ir sekasi – užsukau pas Dantę kaip tik tuo metu, kai jo nėra namie.

– Ei! Merginos, ar ieškote vaikino, kuris čia gyveno?

Atsigręžusios mudvi su Marse išvydome ant šaligatvio pagyvenusią moterį. Ji

avėjo rožines šlepetes, buvo susukusi plaukus ant rožinių suktukų ir už pavadėlio laikė mažą juodą šunį.

- Ieškome Dantės, - atsakiau. - Ar jūs - jo kaimynė?

- Kartu su dukra ir jos vyru atsikėliau čia vasaros pradžioje. Mes gyvename toliau, - tarė ji ranka mostelėdama sau už nugaros. - Mano vyras Džonas miręs, tesiilsi jis ramybėje, tad man liko rinktis arba senelių namus, arba gyventi pas žentą. Jis niekada nenuleidžia tualetu dangčio, - pasiskundė moteris.

Ką ji čia tauškia? kreipėsi į mano mintis Marsė. Beje. Šunį reikia maudyti. Iš čia užuodžiu jo dvoką.

Nutaisiau kaimynišką šypseną ir laiptais nulipau nuo priebučio.

- Labas. Esu Nora Grei. Draugauju su čia gyvenančiu vaikinu, Dante Materačiu.

- Materačiu? Taip ir žinojau! Žinojau, kad jis italas. Jo pavardė klykte klykia, kad yra itališka. Jie braunasi į mūsų žemes, - piktinosi moteriškė. - Nespėsiu nė apsidairyti, kaip mano kaimynas bus pats Musolinis.

Tarsi sustiprindamas pasipiktinimą šuo pritariamai suurzgė.

Mudvi su Marse susižvelgėme, ir ji užvertė akis.

- Ar matėte šiandien Dantę? - paklausiau.

- Šiandien? Kodėl turėčiau jį šiandien matyti? Juk sakiau, kad jis išsikraustė. Prieš dvi dienas. Vidurnaktį, kaip daro visi italai. Niekšiškas ir klastingas kaip Sicilijos gangsteris. Štai ką tau pasakysiu: iš jo gero nelauk.

- Tikriausiai suklydote. Dantė čia tebegyvena, - vis dar mėginau kalbėti mandagiai.

- Cha! Jis išnyko kaip dūmas. Visada būdavo uždaras ir labai nedraugiškas kaimynas. Nuo pat pirmos mūsų atsikraustymo dienos. Neištardavo nė žodžio, išskyrus „labas“. Niekšiškas berniukas tokiam maloniam, garbingame rajone. Tai tiesiog nesiderino. Jis čia gyveno tik mėnesį, ir negaliu sakyti, kad nuliūdau dėl jo išvykimo. Įstatymai turėtų neįleisti tokių nuomininkų į šį rajoną, nes jie mažina namų vertę.

- Dantė nėra nuomininkas. Jis - šio namo savininkas. Paveldėjo jį iš savo draugų.

- Jis tau taip sakė? - moteriškė palingavo galvą įdėmiai žvelgdama į mane, tarsi būčiau mulkė, kokios pasaulis dar nėra matęs. - Šis namas priklauso mano žentui. Jau daugelį metų jis yra šeimos nuosavybė. Išnuomodavo vasaros mėnesiais, kai ekonomika dar nebuvo žlugusi. Tais laikais, kai iš turizmo dar

buvo galima užsidirbti. O dabar esame priversti jį nuomoti Italijos gangsteriams.

- Tikriausiai klystate... - vėl mėginau įrodinėti.

- Patikrink žemės nuosavybės registrą! Šie dokumentai nemeluoja. To negaliu pasakyti apie įtartinus italus.

Šuo bėgiodamas aplink moteriškės kojas, apvijo jas pavadėliu. Jis kartkartėmis sustodavo ir perspėjamai suurgzdavo ant mudviejų su Marse. Paskui vėl uostinėdavo ir sukldavo ratus. Moteris išsipainiojo iš pavadėlio ir nušiureno šaligatviu.

Spoksojau jai į nugarą. Šis namas priklauso Dantei. Vaikinas jo nenuomoja.

Siaubingas jausmas suspaudė krūtinę. Jeigu Dantė išvyko, kur gausiu velnių kerų? Juos beveik baigiau. Liko vienai dienai, jeigu taupysiu, dviem.

- Ką gi, kažkuris jų meluoja, - pareiškė Marsė. - Manau, ji. Niekada nepasitikiu senomis moterimis. Ypač kuoktelėjusiomis.

Marsės beveik negirdėjau. Mėginau paskambinti Dantei į mobilųjį melddamasi, kad jis atsilieptų, bet nieko nepešiau. Neįsijungė net balso paštas.

Padėjau Marsei įnešti pirkinių maišelius į vidų, o mama nusileido žemyn mūsų pasitikti.

- Vienas tavo draugų tau kai ką paliko, - tarė ji paduodama geltoną voką. - Sakė esąs Dantė. Ar turėčiau jį pažinoti?

Stengiausi ne per daug žvitriai pagriebti voką.

- Jis - Skoto draugas, - paaiškinau.

Mano mama su Marse nenuleido akių nuo voko laukdamos, ką pasakysiu.

- Tikriausiai jis nori, kad šį tą perduočiau Skotui, - pamelavau nenorėdama sukelti per didelio susidomėjimo.

- Jis atrodė vyresnis negu tavo draugai. Man nelabai patinka, kad bendrauji su vyresniais vaikinais, - abejodama pareiškė mama.

- Juk sakiau: jis - Skoto draugas, - išsisukinėdama atsakiau.

Miegamajame giliai įkvėpiau ir atplėšiau voką. Iškračiau kelias išdidintas nuotraukas. Visos buvo nespaltotos.

Pirmosios darytos naktį. Lopas žingsniuoja tuščia gatve. Kažką seka sėdėdamas ant motociklo. Lopas kalba viešuoju telefonu. Nieko naujo, nes ir taip žinojau, kad jis ištisomis paromis ieško Peperio šantažuotojo.

Kitoje nuotraukoje Lopas buvo su Dabrija naujame juodame jo pikape *Ford-*

150. Smulkios lietaus adatėlės skverbėsi pro virš jų sklindančią gatvės žibinto šviesą. Dabrija buvo apsivijusi Lopui kaklą, jos lūpose žaidė koketiška šypsena. Jiedu buvo tvirtai apsikabinę ir Lopas, regis, nesipriešino.

Skubiai perverčiau paskutines tris nuotraukas. Žiaugtelėjau, pajutau, kad tuoj apsivemsiu. *Bučiuojasi.*

Dabrija bučiuoja Lopą. Štai čia, nuotraukose.

Sėdėjau ant vonios grindų nugarą atsirėmusi į dušo kabinos duris. Kelius buvau prisitraukusi ir, nors veikė šildytuvas, man buvo šalta ir drėgna. Greta manęs gulėjo tuščias velnių kerų butelis. Paskutinis iš mano atsargų. Beveik neprisimenu, kaip jį išgėriau. Ištuštinau visą butelį ir nepajutau jokio teigiamo poveikio. Net velnių kerai nepajėgė sušvelninti širdį draskančios nevilties.

Pasitikėjau Lopu. Per daug jį mylėjau, kad patikėčiau, jog jis gali mane šitaip išskaudinti. Turėjo būti kokia nors priežastis, koks nors paaiškinimas.

Paaiškinimas. Žodis aidėjo mano galvoje tuščiai ir erzinausiai.

Pasigirdo beldimas į duris.

– Nejaugi pamiršai, kad mes šiuo daiktu turime dalytis? O mano šlapimo pūslė yra tokio pat didumo kaip voverės, – barėsi Marsė.

Iš lėto atsistočiau. Iš visų absurdiškų dalykų, dėl kurių nerimavau, labiausiai jaudino tai, ar Dabrija bučiuojasi geriau už mane. Ar Lopas nori, kad būčiau į ją panašesnė? Klastinga, šalta, rafinuota. Įdomu, kada Lopas pas ją grįžo? Gal jis dar nenutraukė su manimi santykių, nes žino, kad tai mane labai priblokštų.

Dar.

Mane prislėgė sunkus netikrumo jausmas.

Pravėriau duris ir prasibroviau pro Marsę. Nuėjusi penkis žingsnius koridoriumi pajutau, kad jos žvilgsnis išmeigtas man į nugarą.

– Tau kas nors nutiko? – paklausė Marsė.

– Nenoriu apie tai kalbėti.

– Ei, palauk. Nora? Tu verki?

Perbraukusi pirštais paakius nustebau, kad jie drėgni nuo ašarų. Viskas atrodė suledėję ir tolima. Tarsi vyktų kažkur toli, sapne.

Neatsigręždama tariau:

– Išeinu. Gali mane pridengti? Tikriausiai nespėsiu grįžti iki komendanto valandos.

Pakeliui pas Lopą vieną kartą sustojau. Staigiai pasukau folksvageną į šalikelę,

išlipau ir ėmiau žingsniuoti kelkraščiu. Buvo visai sutemę ir šalta, tad pasigailėjau neapsivilkusi palto. Nežinojau, ką pasakysiu išvydusi Lopą. Nenorėjau pratrūkti kaip pašėlusis. Nenorėjau pasirodyti tiesiog rėksne.

Pasiėmiau nuotraukas ir galiausiai nusprendžiau, kad jos bus pakankamai iškalbingos. Paduosiu jas Lopui ir trumpai paklausiu:

- Kodėl?

Ledinis abejingumas ištirpo, kai tik prie Lopo namo pamačiau Dabrijos bugatį. Sustojau už pusės kvartalo ir sunkiai nurijau seilę. Pykčio gumulas įstrigo gerklėje, ir aš išsiropščiau iš automobilio.

Įgrūdau raktą į namo durų spyną ir įžengiau vidun. Šviesą skleidė tik šviestuvai ant galinio stalo svetainėje. Dabrija žingsniuavo prie balkono lango, bet išsyk sustojo išvydusi mane.

- Ką čia veiki? - apstulbusi paklausė.

Piktai papurčiau galvą.

- Ne, tai aš turiu užduoti šį klausimą. Tai mano vaikino namai, todėl aš turiu išskirtinę teisę to klausti. Kur jis? - paklausiau žingsniuodama koridoriu šeimnininko miegamojo link.

- Nesivargink. Jo čia nėra.

Apsigrėžiau. Pervėriau Dabriją žvilgsniu, jame pynėsi netikėjimas, pasibjaurėjimas ir grasinimas.

- Tada. Ką. Tu. Veiki. Čia? - paklausiau ištardama po vieną žodį.

Kunkuliavau įsiūčiu ir nesistengiau jo slopinti. Dabrija to nusipelnė.

- Patekau į bėdą, Nora, - suvebleno ji virpančiomis lūpomis.

- Net aš geriau nepasakyčiau, - sviedžiau į ją voką su nuotraukomis. Jis nukrito Dabrijai prie kojų. - Kaip jautiesi žinodama, kad vagi svetimus vaikus? Ar tai kelia tau nuotaiką, Dabrija? Kai saviniesi tai, kas tau nepriklauso? O gal tau teikia džiaugsmą pats gėrio ardyimas?

Dabrija pasilenkė pakelti voką, bet nenuleido nuo manęs akių. Ji buvo suraukusi antakius, tarsi nenutuoktų, apie ką kalbu. Kaip jai pakanka išūlumo šitaip vaidinti?

- Lopo automobilis, - putojau. - Tu ir jis, prieš kelias dienas šią savaitę, kartu jo automobilyje. Tu jį *bučiavai!*

Dabrija nukreipė žvilgsnį nuo mano akių tik tam, kad dirstelėtų į voko turinį. Tada atsisėdo ant sofos pagalvės.

- Tu nesupranti...

- O ne, manau, kad suprantu. Tave ne taip sunku perprasti. Tu neturi jokios pagarbos ar kilnumo. Visada čiumpi tai, ką nori, pamiršdama visus kitus. Norėjai Lopo ir, regis, jį gavai.

Užkimau, ašaros ėmė graužti akis. Stengiausi mirksėdama jas nuvyti, bet jos užplūdo per greitai.

- Patekau į bėdą, nes suklydau darydama paslaugą Lopui, - prabilo Dabrija tyliu, susirūpinusiu balsu, nekreipdama dėmesio į mano kaltinimus. - Lopas man papasakojo, kad Bleiklis Dantei kuria velnių kerus ir kad laboratoriją reikia sunaikinti. Jis manęs prašė, kad išsyk praneščiau, jeigu gausiu informacijos, galinčios atvesti pas Bleiklį.

- Prieš porą dienų, labai vėlai vakare, pas mane atėjo būrys nefilimų, norinčių, kad išburčiau ateitį. Greitai sužinojau, kad jie dirba Juodosios Rankos armijoje asmens sargybiniais. Iki to vakaro jie saugojo labai galingą ir svarbų nefilimą, vardu Bleiklis. Jie išsyk prikaustė mano dėmesį. Nefilimai toliau pasakojo, kad jų darbas nuobodus, be jokių įvykių, o budėjimo valandos ilgos. Tą vakarą jie sutarė pažaisti pokerį, kad greičiau prabėgtų laikas, nors žaisti ar kitaip blaškyti dėmesį draudžiama.

Vienas vyrų paliko savo postą, kad nupirktų kortas. Jie spėjo pažaisti vos kelias minutes, kai sargybinius aptiko jų vadas. Jis kaipmat atleido sargybinius ir gėdingai išvijo iš armijos. Atleistų karių vadas Hanotas desperatiškai norėjo susigrąžinti darbą. Čia jis turi šeimą ir nerimauja dėl jos narių išlaikymo bei saugumo, jeigu šie būtų nubausti arba ištremti už Hanoto prasižengimą. Jis atėjo pas mane vildamasis, kad dar yra galimybė susigrąžinti darbą.

Iš pradžių išbūriau jam ateitį. Labai knietėjo Hanotui pasakyti tiesą: kad buvęs vadas ketina jį įkalinti ir kankinti ir kad jis su šeima nedelsdamas turi išvykti iš miesto. Tačiau taip pat žinojau, kad jeigu jam tai išklosiu, prarasiu visas viltis rasti Bleiklį. Todėl pamelavau. Dėl Lopo.

Patariau Hanotui savo nuogastavimus aptarti tiesiogiai su Bleikliu. Pasakiau, kad jeigu maldaus, Bleiklis jam atleis. Žinojau, kad Hanotas atves mane pas Bleiklį, jeigu patikės mano būrimu. Norėjau tai padaryti dėl Lopo. Už visa gera, kurį Lopas man padarė suteikdamas dar vieną galimybę, kai visi kiti atsisakė... - apsiašarojusi Dabrija dirstelėjo į mane, - tai buvo mažiausia, kuo galėjau jam atsilyginti. Aš jį myliu, - ramiai prisipažino Dabrija ir nevirpėdama atlaikė mano niršų žvilgsnį, - visada mylėsiu. Lopas buvo mano pirmoji meilė, ir aš jo niekada

nepamiršiu. Tačiau dabar jis myli tave, – ji liūdnai atsiduso. – Galbūt ateis tokia diena, kai jūsų jausmai atvės. Aš lauksiu.

– Nesitikėk, – atšoviau. – Dėstyk toliau. Apie šias nuotraukas.

Dirstelėjau į voką ant sofos. Regis, jis kambaryje užėmė per daug vietos. Norėjau suplėšyti nuotraukas ir skutelius įmesti į židiniį.

– Regis, Hanotas patikėjo mano melu. Jis išvyko su savo vyrais, o aš juos pasekiau. Elgiausi labai apdairiai, kad manęs nepastebėtų. Jeigu nefilimai būtų sučiupę, man būtų grėsęs didelis pavojus.

Iš Koldvoterio jie patraukė į šiaurės vakarus. Sekiau paskui nefilimus daugiau nei valandą. Maniau, jie artėja prie Bleiklio. Miestai išretėjo ir mes atsidūrėm kaimo glūdumoje. Nefilimai pasuko į siaurą kelią, ir aš nusėlinau įkandin.

– Išsyk supratau, jog kažkas ne taip. Jie sustojo vidury kelio. Keturi iš penkių išlipo iš automobilio. Pajutau, kad nefilimai supa mane iš šonų ir iš nugaros, užmesdami tamsoje ant manęs tinklą. Nežinojau, kaip suprato, kad juos seku. Visą kelią važiauvau išjungusi žibintus ir laikiausi gana atokiai – kelis sykius vos nepamečiau jų iš akių. Baimindamasi, kad jau per vėlu, puoliau gelbėtis. Nubėgau prie upės.

Paskambinau Lopui ir palikau žinutę – papasakojau viską, kas įvyko. Tada įbridau į upę vildamasi, kad sūkuringas vanduo sumenkins nefilimų gebėjimą mane išgirsti arba pajusti.

Jie buvo mane apsupę kelis kartus. Turėjau išbristi iš upės ir bėgti per mišką. Nežinojau, kur bėgu. Tačiau net jeigu būčiau nusigavusi iki miesto, vis tiek nebūčiau buvusi saugi. Jeigu kas nors būtų pamatęs, kaip Hanotas ir jo vyrai mane užpuola, nefilimai būtų ištrynę liudytojui atmintį. Tad skudžiau kaip įmanydama greičiau ir toliau.

Kai Lopas galiausiai man paskambino, slapsčiausi apleistoje lentpjūvėje. Nežinau, kaip ilgai dar būčiau pajėgusi bėgti. Neilgai, – ašaros suspindo Dabrijos akyse. – Lopas atvyko manęs gelbėti. Jis mane iš ten išgabeno. Nors man nepavyko rasti Bleiklio, – ji nubraukė plaukus už ausų ir sušniurkščiojo. – Lopas nuvežė mane į Portlandą ir rado saugią vietą apsistoti. Prieš išlipdama iš automobilio aš jį pabučiavau, – Dabrija sugavo mano žvilgsnį. Negalėjau atspėti, ar jos akyse spindi iššūkis, ar atsiprašymas. – Aš bučinį pradėjau, bet Lopas kaipmat jį užbaigė. Žinau, kaip tai atrodo nuotraukose, tačiau tai buvo tik mano padėka. Bučinys baigėsi net neprasidėjęs. Lopas tuo pasirūpino.

Dabrija staiga krūptelėjo, tarsi timptelėta nematomos rankos. Akimirka

subaltavo jos akių obuoliai, paskui jie vėl tapo įprastai žydri.

- Jeigu manimi netiki, paklausk Lopo. Jis netrukus bus čia.

Niekada netikėjau, kad Dabrija iš tiesų turi pranašystės dovaną – bent jau nuo tada, kai buvo išvaryta iš dangaus, – bet pastaruoju metu jai labai gerai sekasi pakeisti mano nuomonę. Netrukus tyliai dūgzdamos atsivėrė Lopo garažo durys, ir jis išdygo laiptų viršuje. Išvargęs bičiulis atrodė truputį prasčiau – raukšlės vagojo veidą, akys buvo apsiblaususios – o išvydus mudvi su Dabrija, stovinčias vieną priešais kitą jo svetainėje, Lopo nuotaika, regis, dar labiau apniuko.

Jis vertinamai žvelgė į mus tamsiomis akimis.

– Rodos, tvenkiasi debesys.

– Aš pirma, – trūkčiojamai kvėpuodama pareiškė Dabrija.

– Nė nemėgink artintis, – paprieštaravau. Atsigrežiau į Lopą neleisdama Dabrijai įsiterpti į pokalbį. – Ji tave bučiavo! Dantė, kuris, beje, tave seka, tai nufotografavo. Įsivaizduok, kaip nustebau, kai šįvakar tai išvydau. Kodėl nė nepasivarginai man pasakyti?

– Pasakiau jai, kad tave pabučiavau, o tu mane atstūmei, – šaižiu balsu prieštaraavo Dabrija.

– Ką tu vis dar čia veiki? – užsipuoliau Dabriją. – Tai mudviejų su Lopu reikalas. Nešdinkis!

– Ką tu čia *veiki*? – tarsi aidas pakartojo Lopas, tik šįkart raižiau.

– Aš... įsibroviau, – išlemeno Dabrija. – Buvau išsigandusi. Negalėjau užmigti.

Nesiliauju galvojusi apie Hanotą ir kitus nefilimus.

– Turbūt juokauji, – nusišaipiau.

Pažvelgiau į Lopą ieškodama paramos ir vildamasi, kad jis nepasiduos Dabrijos klastai apsimetant vargšele. Dabrija šįvakar čia atvyko ieškodama tokios paguodos, kuriai aš nepritariu. Nė kiek.

– Grižk į saugius namus, – paliepė Dabrijai Lopas. – Ten tau negrės pavojus, – nors bičiulis buvo išsekęs, jo žodžiai nuskambėjo šiurkščiai. – Paskutinį kartą tau patariu neiškišti galvos ir neišivelti į bėdą.

– Kaip ilgai? – beveik suinkštė Dabrija. – Ten jaučiuosi vieniša. Visi kiti namo gyventojai – žmonės. Jie keistai į mane žiūri, – ji maldaujamai pažvelgė į Lopą. –

Aš galiu tau padėti. Šikart nesuklysiu. Jeigu leistum man likti čia...

- Eik, - griežtai paliepė Lopas. - Ir taip jau privirei košės. Su Nora ir su nefilimais, kuriuos sekei. Nežinia, kokias jie padarė išvadas, bet tikrai žino, kad tu persekioji Bleiklį. Jeigu nefilimai turi nors kiek smegenų, jie suvokė, kad tu žinai, jog Bleiklis ir slapta laboratorija, nors ir kur ji būtų, jų operacijai yra gyvybiškai svarbūs. Nenustebčiau, jeigu jie perkeltų laboratoriją į kitą vietą. Tad mes vėl grįžome į pradžia, nè kiek nepriartėjome prie Bleiklio ir negalime sunaikinti velnių kerų, - nusivylęs pridūrė Lopas.

- Aš tik mėginau padėti, - virpančiomis lūpomis sušnibždėjo Dabrija.

Dar kartą pažvelgusi į Lopą, tarsi subartas šunytis ji išspūdino pro duris.

Mudu su Lopu likome vieni. Jis nedvejodamas atžingsniavo per kambarį, nors buvau tikra, kad mano išraiška anaiptol nekvietė prieiti arčiau. Bičiulis priglaudė kaktą prie manosios ir užsimerkė. Jis ilgai ir iš lėto iškvėpė, tarsi slegiamas nematomos jėgos.

- Atleisk, - tyliai ir nuoširdžiai atgailaudamas tarė.

Man vos neišsprūdo kartūs žodžiai: „Ar apgailestauji, kad bučiavaisi, ar dėl to, jog aš tai pamačiau?“, jie pynėsi ant liežuvio galo, bet aš juos nurijau. Pavargau tempti savo nematomą pavydo ir abejonių naštą.

Lopo atgaila buvo beveik apčiuopiama. Nors Dabrijos labai nemėgau ir ja nepasitikėjau, negalėjau kaltinti Lopo, kad išgelbėjo jos subinę. Lopas - geresnis negu teigia esąs. Jau seniai taip manau: jis suteikė Dabrijai dar vieną galimybę - dėl to jam pačiam tenka kasdien kovoti.

- Aš irgi atsiprašau, - sušnibždėjau kniaubdamasi Lopui į krūtinę. Jis apkabino mane tvirtomis rankomis. - Kai pamačiau nuotraukas, baisiai nusiminiau ir išsigandau. Mintis, kad tave prarasiu, buvo... nepakeliama. Labai supykau ant Dabrijos. Ir dabar pykstu. Ji tave pabučiavo, kai to daryti nederėjo. Be abejo, ir vėl mėgins.

- Ne, nemėgins, nes labai aiškiai apibrėšiu mudviejų su ja santykius. Dabrija peržengė ribą, ir aš priversiu ją gerai pagalvoti prieš peržengiant ją kitą kartą, - ryžtingai pareiškė Lopas. Jis pakėlė mano smakrą, pabučiavo ir neatitraukdamas lūpų kalbėjo toliau: - Neketinau atvykti pas tave į namus, bet dabar, kai esi čia, nenoriu tavęs išleisti.

Mane užplūdo deginantis, skausmingas kaltės jausmas. Būdama taip arti Lopo nevalingai jaučiau tarp mudviejų tvyrantį melą. Pamelavau jam apie velnių kerus. Vis dar meluoju. Kaip galėjau šitaip pasielgti? Mano pasišlykštėjimas

savimi sumišo su gėda ir neapykanta. Norėjau dėl visko prisipažinti, bet kaip pradėti? Per nerūpestingumą leidau melui nevaldomam išsikeroti.

Jau norėjau sakyti tiesą, bet staiga tarsi ledinės rankos ėmė slysti man kaklu ir jį suspaudė. Nepajėgiau išspausti nė žodžio. Vos galėjau kvėpuoti. Gerklė apsvėlė, kaip tada, kai pirmą sykį išgėriau velnių kerų. Svetimas balsas išlino į mano mintis ir ėmė įrodinėti.

Jeigu prisipažinsiu Lopui, jis daugiau niekada manimi nepasitikės. Niekada man neatleis. Taip tik labiau jį išskaudinsiu. Tiesiog privalau ištvirti chešvaną, o tada galėsiu liautis vartojusi velnių kerus. Dar truputėlį. Dar kelis sykius pameluosiu.

Šaltos rankos atpalaidavo gniaužtus. Trūkčiojamai įkvėpiau.

- Naktis buvo nerami? - paklausiau Lopo norėdama tęsti pokalbį - ką nors daryti, kad tik pamirščiau savo melą.

Bičiulis atsiduso.

- Ir nė kiek nepasistūmėjau ieškodamas Peperio šantažuotojo. Vis galvoju, kad tai galėtų būti kažkas, ką jau tikrinau, bet galbūt klystu. Galbūt tai kas kitas. Kažkas, nepatekęs į mano akiratį. Tikrinau kiekvieną žinią, net ir tokią, kuri atrodė nesusijusi su paieškomis. Kol kas neradau nė vieno įtariamąjo.

- Ar gali būti, kad Peperis viską išsigalvojo? Galbūt niekas iš tiesų jo nešantažuoja.

Tokia mintis man pirmą sykį atėjo į galvą. Iki šiol tikėjau Lopo pasakojimu, nes bičiulis įrodė, kad juo galima tikėti.

Lopas suraukė kaktą.

- Gali būti, bet aš taip nemanau. Kam Peperiui vargintis kuriant tokią painią istoriją?

- Todėl, kad jam reikia dingsties surakinti tave grandinėmis pragare, - tyliai tariu, nes tokia mintis dingtelėjo tik dabar. - Gal arkangelai pasiuntė jį tai padaryti? Peperis sakė Žemėje vykdas kažkokią arkangelų užduotį. Iš pradžių juo nepatikėjau, tačiau jeigu tai tiesa? Jeigu arkangelai jį įpareigojo surakinti tave grandinėmis pragare? Juk ne paslaptis, kad jie to nori.

- Teisiškai jie privalo turėti pagrindą surakinti mane grandinėmis pragare, - Lopas susimąstęs pasikasė smakrą. - Nebent angelai peržengė visas ribas ir nekreipia dėmesio į įstatymus. Tikrai tarp jų yra keli labai sugedę, bet netikiu, kad visa arkangelų populiacija išsigimė.

- Jeigu Peperis vykdo to mažos arkangelų grupelės užduotį, o kiti sužinos arba itars, kad žaidžiamas nešvarus žaidimas, jo darbdaviai privalo turėti nepriekaištingą priedangą. Tada jie gali tvirtinti, jog Peperis savivaliauja. Nuplėšti jam sparnus, šiam nė nespėjus paliudyti, ir nusiplauti rankas. Gal aš nesvaičioju? Tiesą sakant, tai labai panašėja į tobulą nusikaltimą.

Lopas spoksojo į mane. Tikimybė, kad mano teorija pagrįsta, apgaubė mudu lyg tirštas rūkas.

- Tu manai, kad Peperis vykdo nedorų arkangelų grupelės užduotį visiems laikams atsikratyti manimi, - galiausiai išspaudė Lopas.

- Ar pažinojai Peperį prieš nusidėdamas? Koks jis buvo?

Lopas papurtė galvą.

- Pažinojau, bet ne itin gerai. Teisingiau būtų sakyti, apie jį girdėjau. Jis garsėjo kaip beširdis liberalas, ypač laisvai traktuojantis socialinius klausimus. Nenustebau, kai ėmė aistringai lošti, negana to, jeigu gerai atmenu, Peperis irgi buvo susijęs su mano teismu. Jis tikriausiai balsavo, kad būčiau išvytas iš dangaus; keista, nes tai nesiderina su Peperio reputacija.

- Kaip manai, ar galėtume sučiupti Peperį ir įduoti arkangelams? Jo dvigubas gyvenimas gali būti tik priedanga... antra vertus, galbūt jis šiek tiek per daug mėgaujasi buvimu čia, Žemėje. Jeigu gerai prispaustume, Peperis galbūt prašnektų. Jeigu prisipažintų, jog slapta arkangelų grupelė atsiuntė jį čia, kad surakintų tave grandinėmis pragare, bent jau žinotume jo užmačias.

Pavojingas šypsnyis ėmė žaisti bičiulio lūpose.

- Ko gero, metas rasti Peperį.

Linktelėjau.

- Puiku. Tačiau tu dabar būsi tik stebėtojas. Nenoriu, kad artintumeis prie Peperio. Kol kas manykime, jog jis griebsis bet ko, kad tik surakintų tave grandinėmis pragare.

Lopas suraukė antakius.

- Ką tu siūlai, angele?

- Su Peperiu susitiksiu aš. Drauge pasiimsiu Skotą. Nė nemėgink prieštarauti, - perspėjau Lopui nespėjus užginčyti mano siūlymo. - Tu buvai pasiėmęs Dabriją į pagalbą daugiau kartu, negu man norėtusi apie tai galvoti. Prisiekei, kad tai buvo tik taktinis žingsnis, ir tiek. Ką gi, dabar mano eilė. Pasiimsiu Skotą, ir šis sprendimas galutinis. Kiek žinau, Peperis neturi Skotui vardinio bilieto į

pragarą.

Lopas sučiaupė lūpas, jo akys patamsėjo; beveik jaučiau jo nepasitenkinimą. Lopas nepuoselėjo šiltų jausmų Skotui, bet žinojo, kad negali pasinaudoti šiuo koziriu; tada bičiulis pasirodytų esąs apgavikas.

- Tau reikės kruopščiai parengto plano, - galiausiai tarė jis. - Neišleisiu tavęs iš akių, nes reikalai gali pakrypti ne taip, kaip numatyta.

Visada yra tikimybė, kad reikalai klostysis ne taip, kaip numatyta. Būdama su Lopu kaip tik tai išmokau. Lopas irgi žino, tad įdomu, ar šitaip tikisi mane sulaikyti. Staiga pasijutau tarsi Pelenė, kuriai smulkmenėlė trukdo vykti į puotą.

- Skotas yra stipresnis, negu tu manai, - įrodinėjau. - Jis neleis, kad man kas nors nutiktų. Pasirūpinsiu, kad jis niekam neprasitartų, jog mudu vis dar esame kartu.

Lopas sužaibavo akimis.

- O aš pasirūpinsiu, kad Skotas suprastų, jog jam teks turėti reikalų su manimi, jeigu tau nuo galvos nukris bent vienas plaukelis. Jeigu jis turi sveiko proto, šį grasinimą gerai įsidėmės.

Nesmagiai nusišypsojau.

- Vadinasi, sutarta. Dabar reikia sudaryti planą.

Rytoj buvo šeštadienis. Pasakiusi mamai, kad savaitgalį praleisiu pas Vi, o pirmadienį mudvi kartu važiuosime į mokyklą, su Skotu nukeliavau į „Velnio rankinę“. Mūsų nedomino nei muzika, nei gėrimai, tik rūsys. Sklido gandai, kad ten klesti lošimai, bet į rūšį niekada nebuvo įkėlusios kojos. Buvo kalbama, jog Peperis ten dažnas svečias. Lopas mums davė Peperio lankomiausių vietų sąrašą, ir aš vyliausi, kad mudviem su Skotu pavyks iš pirmo karto.

Stengdamasi atrodyti ir kieta, ir atviraširdė paskui Skotą nusekiau į barą. Jis kramtė gumą, atrodė atsipalaidavęs ir pasitikintis savimi kaip visada. Tačiau aš taip smarkiai prakaitavau, kad būtų buvę ne pro šalį išsimaudyti po dušu.

Išsitiesinau plaukus, kad atrodyčiau elegantiška ir subrendusi. Per antakius brūkštelėjau skystu pieštuku, lūpdažiais paryškinau lūpas, apsiaviau batelius su dešimties centimetrų pakulnėmis, pasiskolinau iš Marsės brangią rankinę ir stebuklingai tapau penkeriais metais vyresnė. Vargu ar atletiškam ir grėsmingam Skotui reikėjo nuogąstauti, jog iš jo bus pareikalauta pilnametystę patvirtinančio dokumento. Jis į ausis buvo įsisegęs mažytėlaičius sidabrinis auskarus ir nors rudi vaikino plaukai buvo trumpai kirpti, jis vis tiek atrodė

tvirtas ir dailus. Mudu su Skotu esame tik draugai, bet puikiai suprantu, kodėl jis krito į akį Vi. Įsikibau jam į parankę, kad parodyčiau, jog esu Skoto mergina, o šis mostelėjo barmenui duodamas ženklą, kad nori pasikalbėti.

- Ieškome Garnio, - palinkęs prie barmeno, kad galėtų kalbėti tyliau, paaiškino jis.

Barmenas, kurio anksčiau nebuvo mačiusi, akylai mus nužvelgė. Žiūrėjau jam į akis stengdamasi nutaisyti abejingą išraišką. „Neišsiduok, kad jaudiniesi, - liepiau sau. - Kad ir ką darytum, laikykis ryžtingai.“

- Kas ieško? - galiausiai nenoromis paklausė barmenas.

- Girdėjau, šįvakar bus statomos didelės sumos, - atsakė Skotas parodydamas tvarkingai pinigineje sudėtų šimtinių pluoštą.

Barmenas tik gūžtelėjo pečiais ir vėl ėmė šluostyti barą.

- Nežinau, apie ką kalbi.

Skotas padėjo vieną banknotą ant baro ir uždengė jį delnu, paskui pastūmė barmeno link.

- Blogai. Ar tikrai mums nepavyks priversti tavęs galvoti kitaip?

Barmenas dirstelėjo į šimtinę.

- Lyg esu tave matęs?

- Groju bosine gitara grupėje „Gyvatė“. Taip pat esu žaidęs pokerį nuo Portlando iki Konkordo bei Bostono ir daugybėje kitų miestų.

Barmenas linktelėjo duodamas suprasti, kad pažino.

- Tikrai. Anksčiau vakarais dirbdavau „Z“ biliardo klube Springveile.

- Su tuo klubu mane sieja malonūs prisiminimai, - nė nemirkstelėjęs pareiškė Skotas. - Laimėjau krūvą pinigų. Pralošiau dar daugiau. - Jis plačiai nusišypsojo, tarsi būtų pasakęs tik jiedviem su barmenu žinomą pokštą.

Pristūmęs savąjį delną prie Skoto barmenas apsidairė norėdamas įsitikinti, ar niekas nemato, paėmė banknotą ir įsigrūdo į kišenę.

- Prieš tai turiu jus apieškoti, - pareiškė jis. - Į apačią neleidžiama neštis ginklą.

- Prašau, - atsainiai tarė Skotas.

Ėmiau dar smarkiau prakaituoti. Lopas mus buvo perspėjęs, kad klube tikrins, ar neturime pistoletų, peilių arba kitų aštrių daiktų, kuriuos būtų galima panaudoti kaip ginklą. Tad mudu buvome išradingi. Po marškiniais paslėptas Skoto džinsų diržas iš tiesų buvo botagas, užburtas velnių kerai. Skotas

prisiekė, kad nevartoja velnių kerų ir niekada nėra girdėjęs apie magišką gėrimą, bet aš pagalvojau, kad mudu galime pasinaudoti užburtu botagu, kurį Skotas pokštaudamas pavogė iš Dantės automobilio. Botagas išdavikiškai švytėjo melsva vaivorykštės spalva, bet mudu neįkliūsime, jeigu barmenas nepakels Skotui marškinių.

Barmeno pakviesti mudu su Skotu apėjome barą, įžengėme už širmos ir pakėlėme rankas. Aš įėjau pirma ir buvau trumpai paviršutiniškai apčiupinėta. Tada barmenas perbraukė Skotui džinsų klešnes, patapšnojo per pažastis ir nugarą. Už baro tvyrojo prieblanda ir, nors Skotas vilkėjo storus medvilninius marškinius, man pasidingojo, kad pro juos silpnai švyti botagas. Regis, barmenas taip pat tą pamatė. Jis suraukė antakius ir ištiesė ranką į Skoto marškinius.

Numečiau savo rankinę barmeniui prie kojų. Iš jos iškrito kelios šimtinės. Barmeno dėmesys vėl nukrypo į pinigus.

- Ak, - tariau žaismingai šyptelėdama ir sugrūdau banknotus į rankinę. - Tie pinigai tuoj pradegins skylę. Ar pasirengęs žaisti, aistruoli?

Aistruolis? pakartojo mano mintyse Skotas. *Šaunu.* Jis plačiai nusišypsojo, pasilenkė ir karštai pabučiavo man į lūpas. Skoto elgesys mane taip nustebino, kad nuo jo prisilietimo nustėrau.

Atsipalaiduok, tarė man į mintis Skotas. Mudu beveik patekome.

Vos pastebimai linktelėjau.

- Šįvakar laimėsi daug, pupuliuk, aš tai jaučiu, - suulbėjau.

Barmenas atrakino storas plienines duris, ir aš, pagriebusi Skoto ranką, nusekiau paskui jį žemyn tamsiais, nejaukiais laiptais, kurie dvokė pelėsiais ir priplėkusi vandeniu. Apačioje pasukome kelis sykius koridoriumi, kol galiausiai patekome į erdvią patalpą su keliais pokerio stalais. Virš kiekvieno jų kabėjo iš stiklainių padaryti šviestuvai, skleidžiantys neryškią šviesą. Nei muzikos, nei gėrimų, nei šilto draugiško sutikimo.

Vienas stalas buvo užimtas - prie jo sėdėjo keturi žaidėjai - ir aš išsyk pamačiau Peperį. Jis sėdėjo nugarą į mus ir nė atsigrėžė, kai prisiartinome. Nenuostabu. Kiti žaidėjai irgi į mus nė nedirstelėjo. Jie susikaupę žiūrėjo į savo kortas. Stalo viduryje buvo tvarkingai sudėtos pokerio žetonų krūvelės. Negalėjau pasakyti, kiek ten pinigų, bet neabejojau, kad tas, kuris praloš, skaudžiai tai pajus.

- Ieškome Peperio Fraibergo, - paskelbė Skotas.

Jis kalbėjo nerūpestingai, bet pūpsantys sukryžiuotų ant krūtinės rankų

raumenys bylojo visai ką kita.

- Atleisk, mielas, bet šįvakar visos mano šokių kortelės jau užimtos, - ciniškai atšovė Peperis stebeilydamas į ką tik padalytas kortas.

Atidžiai į jį pažiūrėjau ir pagalvojau, jog Peperis per daug įsitraukęs į žaidimą, kad tai būtų tik priedanga. Maža to, Peperis buvo tiesiog paskendęs kortose ir, matyt, nepastebėjo, kad aš stoviu greta Skoto.

Skotas prisitraukė kėdę nuo kito stalo ir išspraudė ją Peperiui iš kairės.

- Beje, mano abi kojos kairės, todėl patarčiau šokti su... Nora Grei.

Dabar Peperis sureagavo. Jis padėjo užverstas kortas ant stalo ir atsigrėžė, kad pažiūrėtų į mane.

- Sveikas, Peperi. Seniai nesimatėme, - tariau. - Kai buvome susitikę paskutinį kartą, mėginai mane pagrobtį, tiesa?

- Mums, Žemės gyventojams, žmonių grobimas yra federalinis nusikaltimas, - įsiterpė Skotas. - kažkas man kužda, kad ir danguje į tai žiūrima nepalankiai.

- Kalbėkite tyliau, - suurzgė Peperis nervingai dairydamasis į kitus žaidėjus.

Kilstelėjusi antakius kreipiausi tiesiai į Peperio mintis. *Nepasakei savo draugams žmonėms, kas esi iš tiesų? Nors nemanau, kad jie labai apsidžiaugtų sužinoję, jog tavo gebėjimai lošti pokerį labiau susiję su proto prievartavimu nei su sėkme ar mokėjimu žaisti.*

- Pasikalbėkime lauke, - pasiūlė man Peperis pasitraukdamas iš žaidimo.

- Keliuk, - tarė Skotas, keldamas Peperį už pažastų.

Šoninėje gatvelėje už „Velnio rankinės“ prabilau pirmoji:

- Dabar klausyk, Peperi. Nors tu norėjai panaudoti mane, kad rastum Lopą, esu pasirengusi veikti toliau. Manau, vienintelis būdas tai padaryti, - sužinoti, kas iš tiesų tave šantažuoja, - tariau norėdama jį patikrinti.

Norėjau išdėstyti Peperiui savo prielaidą: kad jis yra slaptos arkangelų grupelės pasiuntinukas ir jam reikalinga gana sviri dingstis pasiųsti Lopą į pragarą. Tačiau saugumo sumetimais nusprendžiau kol kas neišsiduoti ir pažiūrėti, kaip viskas susikratys.

Peperis pašnairavo į mane. Jo veidas buvo ir suirzęs, ir skeptiškas.

- Ką visa tai reiškia?

- Dėl to ir prisidedame prie tavęs, - įsiterpė Skotas. - Mes esame suinteresuoti rasti tavo šantažuotoją.

Peperis prisimerkęs pažvelgė į Skotą.

- Kas tu?

- Laikyk mane tiksinčia bomba po tavo automobilio sėdyne. Jeigu nesutiksi su Noros sąlygomis, aš tave priversiu tai padaryti.

Skotas ėmė raitotis rankoves.

- Tu man grasini? - negalėdamas patikėti paklausė Peperis.

- Štai mano sąlygos, - pareiškiau. - Mes randame šantažuotoją ir pristatome jį tau. Už tai norime labai paprasto dalyko. Privalai prisiekti, kad paliksi Lopą ramybėje, - išmeigiau nusmailintą dantų krapštuką Peperiui į delną. Barmenas mane apieškojo, tad aštresnio daikto neturėjau. - Pakaks trupučio kraujo ir kelių nuoširdžių žodžių.

Jeigu priversiu Peperį prisiekti, jis turės pabrukęs uodegą kiūtinti pas arkangelus ir prisipažinti patyręs nesėkmę. Jeigu atsisakys, mano spėjimas tik dar labiau pasitvirtins.

- Arkangelai neduoda priesaikos krauju, - nusišaipė jis.

„Šilčiau“, - pagalvojau.

- Arkangelai grūda į pragarą puolusius angelus, su kuriais nesutaria? - paklausė Skotas.

Peperis pažvelgė į mus tarsi į bepročius.

- Ką jūs kliedite?

- Ar smagu būti arkangelų pastumdėliu? - paklausiau.

- Ką jie už tai siūlo? - pridūrė Skotas.

- Arkangelų čia nėra, - aiškinau. - Tu esi vienas. Negi iš tiesų nori vienas susikauti su Lopu?

„Na, Peperi, - paraginau jį mintyse. - Pasakyk tai, ką noriu išgirsti. Kad ši pramanyta istorija apie šantažą tėra dingstis įvykdyti niekšingų arkangelų saujelės užduotį ir atsikratyti Lopo.“

Nuostaba Peperio veide pagilėjo, tad pasinaudojau proga, kad jis sutrikęs tyli.

- Duosi šią priesaiką dabar, Peperi.

Mudu su Skotu prisiartinome prie jo.

- Jokių priesaikų! - sucypė Peperis. - Tačiau paliksiu Lopą ramybėje... pažadu!

- O, kad galėčiau patikėti, jog tesėsi duotą žodį, - įgėliau. - Bėda ta, kad tavęs nelaikau labai sąžiningu vyruku. Tiesą sakant, manau, jog visas tas šantažas tėra prasimanymas.

Peperis pagaliau suprato, apie ką kalbu, ir išpūtė akis. Negalėdamas patikėti jis ėmė taškytis seilėmis, veidas išraudo.

- Palaukite, ar teisingai supratau. Jūs manote, jog persekioju Lopą dėl to, kad jis mane šantažuoja? - galiausiai suspiegė jis.

- Taip, - atsakė Skotas. - Manome.

- Ir dėl to Lopas nenori su manimi susitikti? Nes mano, kad noriu jį surakinti grandinėmis pragare? Aš jam visai negrasinau! - sucypė Peperis, o jo veidas vis tirščiau raudo. - Norėjau jam pasiūlyti darbą! Norėjau tai pranešti!

Mudu su Skotu prabilome vienu metu:

- Darbą?

Abu skubiai susižvalgėme.

- Ar nemeluoji? - paklausiau Peperio. - Tikrai turi darbą Lopui... ir tiek?

- Taip, taip darbą, - suurzgė Peperis. - O ką tu pagalvojai? Oho, kokia užvirė košė. Viskas vyko ne taip, kaip turėtų.

- Koks tai darbas? - kamantinėjau.

- Taip tau ir pasakysiu! Jeigu būtum padėjusi laiku susisiekti su Lopu, nebūčiau įklimpęs į šią balą. Dėl visko kalta tu. Mano darbo siūlymas skirtas tik Lopui!

- Išsiaiškinkime, - pasiūliau. - Tu nemanai, kad Lopas tave šantažuoja?

- Kodėl turėčiau taip manyti, jeigu žinau, kas mane šantažuoja, - atšovė suirzęs Peperis.

- Žinai, kas tave šantažuoja? - pakartojo Skotas.

Peperis su pasidygėjimu pažvelgė į mane.

- Pašalink man tą nefilmą iš akių. Ar žinau, kas mane šantažuoja? - nekantriai prunkštelėjo jis. - Taip! Turiu su jais šįvakar susitikti. Niekada neatspėsi, kas jie.

- Kas? - paklausiau.

- Cha! Būtų smagu, jeigu galėčiau tau pasakyti, tiesa? Bėda ta, kad šantažuotojai privertė mane prisiekti, jog neatskleisiu, kas jie. Net nemėgink kamantinėti. Mano lūpos užklijuotos. Šantažuotojai pasakė, kad paskambins man dvidešimt minučių prieš susitikimą ir pasakys jo vietą. Jeigu greitai šios košės neišsrėbsiu, arkangelai viską apie mane iššniukštins, - pridūrė Peperis grąžydamas rankas.

Pastebėjau, kad, paminėjęs kitus arkangelus, Peperį kaipmat apėmė baimė.

Stengiausi išlikti rami. Nesitikėjau, kad Peperis žengs tokį žingsnį. Gal tai jo taktinis manevras siekiant mus suklaidinti ir įvilioti į spąstus. Tačiau išrasoję nuo prakaito antakiai ir desperatiškas žvilgsnis atrodė tikri. Peperis kaip ir mes norėjo, kad visa tai kuo greičiau baigtųsi.

- Mano šantažuotojai reikalauja, kad dangiškomis galiomis, kurias turi arkangelai, užburčiau daiktus, - Peperis nosine patapšnojo išraudusią kaktą. - Dėl to jie mane ir šantažuoja.

- Kokius daiktus? - paklausiau.

Peperis papurtė galvą.

- Jus atsineš į susitikimą. Šantažuotojai žadėjo palikti mane ramybėje, jeigu tuos daiktus užbursiu taip, kaip nori jie. Jie nesupranta. Net jeigu užbursiu daiktus, dangiškas galias galima naudoti tik geram. Jeigu jie puoselėja kokių nors pikto kėslių, nieko neišeis.

- Tačiau vis tiek ketini juos užburti? - prikišau.

- Man reikia jų atsikratyti! Arkangelai neturi sužinoti, ką aš čia veikiu. Būsiu išvarytas iš dangaus. Man bus nuplėšti sparnai, ir viskas bus baigta. Aš čia ištrigsiu per amžius.

- Parenkim planą, - įsiterpė Skotas. - Per dvidešimt minučių, kurios po skambučio mums liks iki susitikimo, ne kažin ką galėsime sukurti.

- Kai šantažuotojai paskambins, sutik atvykti, - liepiau Peperiui. - Jeigu lieps atvažiuoti vienam, prižadėk. Sudaryk kaip įmanoma klusnesnio ir linkusio bendradarbiauti išpūdį, tik nepersistenk.

- Ir kas tada? - paklausė Peperis pakrutindamas pečius, tarsi norėtų pravėdinti pažastis.

Stengiausi į jį nežiūrėti. Niekada nemaniau, kad pirmas mano sutiktas arkangelas bus tokia verkšlenanti baili žiurkė. Štai tau ir mano išsvajoti arkangelai - galingi, neišvengiami, visažiniai ir svarbiausia pavyzdingi.

Įdelbiau žvilgsnį Peperiui į akis.

- Tada mudu su Skotu nuvyksime vietoj tavęs, sučiupsime šantažuotojus ir atgabensime juos tau.

- Ką? Jūs to nedarysit! - karštai paprieštaravo Peperis. - Jie supyks ir nesutiks su manimi bendradarbiauti. Maža to, jie gali nuvykti tiesiai pas arkangelus.

- Tavo šantažuotojai nuo šiol su tavimi nebendrais, jie turės reikalą su mumis, - pareiškiau. - Mudu su Skotu atimsime daiktus, kuriuos šantažuotojai nori užburti, ir galbūt tada prireiks tavo pagalbos juos įvertinant.

- Jeigu galėsi pasakyti, kokiam tikslui, tavo nuomone, šantažuotojai ketina tuos daiktus panaudoti, tokia informacija gali būti vertinga.

- Iš kur man žinoti, ar galiu jums pasikliauti? - šaižiu balsu pasipiktino Peperis.

- Visada galima prisiekti krauju... - nutilau ir leidau šiai minčiai pakyboti ore. - Aš prisieksiu dėl savo ketinimų, o tu - kad nelįsi prie Lopo. Nebent, žinoma, vis dar esi per geras duoti priesaiką.

- Tai siaubinga, - pasipiktino Peperis ir timptelėjo apykaklę, tarsi ši spaustų kaklą. - Kažkoks voratinklis.

- Mudu su Skotu į susitikimo vietą nusiūšime savo komandą. Viskas vyks sklandžiai, - nuraminau Peperį, paskui Skotui į mintis pasiunčiau tik jam skirtus nurodymus: *Nuramink jį, kol paskambinsiu Lopui, gerai?*

Nuėjau į gatvelės galą ir tik tada paskambinau. Po mano kojomis čežėjo sausi lapai. Tvirčiau susisupau į paltą, kad būtų šilčiau. Iš visų naktų būti lauke išsirinkau pačią šalčiausią. Žvarba gėlė odą, nosis ėmė varvėti.

- Čia aš. Pričiupome Peperį.

Išgirdau, kaip Lopus su palengvėjimu atsidūsta.

- Nemanau, kad jo dvigubas gyvenimas - vaidyba, - dėščiau toliau. - Lošimas jam - tikra bėda. Taip pat nemanau, kad Peperis vykdo arkangelų užduotį surakinti tave grandinėmis pragare. Galbūt iš pradžių jis čia ir buvo atsiųstas su užduotimi, bet jos atsisakė, kad galėtų mėgautis žmonių gyvenimu. O dabar svarbiausia žinia. Peperis žino, kad tu jo nešantažuoji - visą šį laiką jis mėgino tave rasti norėdamas pasiūlyti darbą.

- Kokį?

- Peperis nesakė. Dabar jį kamuoja didesnis rūpestis. Šįvakar Peperis turi susitikti su tikraisiais šantažuotojais, - daugiau nieko nesakiau, bet vis tiek pagalvojau. Buvau tokia įsitikinusi, kad į tai išipainiojusi Dabrija, jog galėjau lažintis iš savo gyvybės. - Kol kas nežinome nei susitikimo laiko, nei vietos. Kai šantažuotojai paskambins Peperiui, turėsime dvidešimt minučių. Reikės veikti sparčiai.

- Nemanai, kad čia pinklės?

- Manau, kad Peperis yra bailys ir džiaugiasi, jog vykstame mes, o ne jis.

- Esu pasiruošęs, - niūriai pareiškė Lopas. - Kai tik žinosime, kur, aš ten su tavimi susitiksiu. Padaryk man paskutinę paslaugą, angele.

- Kokią?

- Kai viskas baigsis, noriu tave rasti gyvą ir sveiką.

Šantažuotojai paskambino be dešimties vidurnaktį. Net jeigu Peperis ir būtų repetavęs, geresnių atsakymų nebūtų sugalvojęs: „Taip, atvažiuosiu vienas“, „Taip, užbursiu daiktus“, „Taip, būsiu kapinėse po dvidešimties minučių.“

Vos tik jis baigė pokalbį, paklausiau:

- Kuriose kapinėse? Koldvoterio?

Peperis linktelėjo.

- Mauzoliejuje. Ten turiu laukti kitų nurodymų.

Atsigrėžiau į Skotą.

- Miesto kapinėse yra tik vienas mauzoliejus. Jis visai greta mano tėčio kapo. Net ir mes nebūtume parinkę geresnės vietos. Aplink visur medžiai, antkapiai, be to, bus tamsu. Šantažuotojai negalės atspėti, kad mauzoliejuje laukia ne Peperis, o tu, paskui jau bus per vėlu.

Skotas timpltelėjo juodą striukę su gobtuvu, jį visą vakarą buvo užsimaukšlinęs ant galvos, bet gobtuvą paliko kiek pakeltą, kad dengtų veidą.

- Esu gerokai aukštesnis už Peperį, - sudvejojo jis.

- Eik susikūprinęs. Tavo nertinis užtektinai apsmukęs, kad iš tolo šantažuotojai nepamatytų skirtumo, - atsigrėžiau į Peperį. - Duok savo telefono numerį. Neužimk linijos. Paskambinsiu, kai tik sučiupsime tavo šantažuotojus.

- Mane apėmė bloga nuojauta, - pasiskundė Peperis šluostydamasis delnus į kelnes.

Skotas pakėlė striukės skverną ir parodė Peperiui savo neįprastą diržą,

švytintį nežemiška melsva šviesa.

- Mes esame pasirengę.

Peperis sučiaupė lūpas, bet pro jas spėjo prasiveržti nepritarimo aimana:

- Velnių kerai. Arkangelai negali sužinoti, kad aš į tai buvau įsivėlęs.

- Kai tik Skotas paralyžiuos tavo šantažuotojus, atskubėsime mudu su Lopu.

Planas labai paprastas, - paaiškinau Peperiui.

- Iš kur žinote, kad jie neturės pastiprinimo? - priešgyniavo Peperis.

Dabrijos vaizdas šmėstelėjo mano galvoje. Ji turėjo vienintelį draugą, ir tai yra per daug švelniai pasakyta. Liūdna, kad tas vienintelis draugas šianakt ją sunaikins. Nekantraudama laukiau išvysti Dabrijos veidą, kai Lopas smeigs aštrų ir, tikiuosi, surūdijusį daiktą į jos sparnų randus.

- Jeigu norime tai padaryti, metas judėti, - paragino Skotas, dirstelėjęs į laikrodį. - Liko penkiolika minučių.

Sugriebiau Peperį už rankovės šiam nespėjus pabėgti.

- Nepamiršk savo įsipareigojimo, Peperi. Kai turėsi šantažuotojus, judu su Lopu būsite atsiskaitę.

Jis žvaliai linktelėjo.

- Paliksiu Lopą ramybėje. Garbės žodis, - man nepatiko šelmiška kibirkštelė, trumpai žybtelėjusi jo akių gelmėje. - Tačiau nieko negalėsiu padaryti, jeigu Lopas pats manęs ieškos, - paslaptینگai pridūrė.

Skotas su savo barakuda nėrė per miestą, o aš laikiau šautuvą. Jis pritildė radijo imtuvą, iš kurio sklido stoties „Radiohead“ muzika. Važiuojant pro gatvės žibintų šviesos k gius vaikino griežtas, ryžtingas veidas tai švystel davo, tai pradingdavo. Skotas abiem rankom laik  vairą, uždėjęs jas tiksliai ant dešimtos ir antros įsivaizduojamo laikrodžio valandos.

– Nerviniesi? – paklausiau.

– Neįžeidin k, Grei, – nusišypsojo Skotas, bet mačiau, kad jis nerimauja.

– Kaip klostosi judviejų su Vi santykiai? – paklausiau stengdamasi nukreipti mūsų mintis nuo to, kas laukia.

Nėra prasmės dar kartą viską apgalvoti arba įsivaizduoti, kas bus, jeigu įvyks blogiausia. Lopas, Skotas ir aš stojome prieš Dabriją. Pagrobimas truks vos kelias sekundes.

– Neprad k su manimi mergaitiškų šnekų.

– Turiu teisę klausti.

Skotas truputį pagarsino muziką.

– Aš nepuolu plepėti vos tik pasibučiavęs.

– Vadinasi, jūs jau *bučiavot s*! – tariau kilstelėdama antakius. – Kas dar?

Vaikinas beveik nusišypsojo.

– Visiškai nieko, – už kito posūkio išniro kapinės, ir Skotas linktelėjo galvą j  pusėn. – Kur man sustoti?

– Čia. Kitą kelio dalį nueisime p sti.

Skotas vėl linktelėjo.

– Čia daug medžių. Lengva pasislėpti. Ar tu būsi viršutinėje automobilių aikštelėje?

– Ži r siu iš paukščio skrydžio. Lopas įsikurs prie pietinių vartų. Mudu neišleisime tavęs iš akių.

– *Tu* neišleisi.

Nieko nepasakiau apie tebesit siančią konkurenciją tarp Lopo ir Skoto. Galbūt Lopas Skotą laiko ne ką vertingesniu negu prie kojų šliaužiojanti gyvat ,

bet jeigu prižadėjo būti, tai bus.

Mudu išlipome iš barakudos. Skotas užsitraukė ant veido gobtuvą ir susikūprino.

- Kaip atrodo?

- Kaip seniai dingęs Peperio brolis dvynys. Atmink, kai tik šantažuotojai įžengs į mauzoliejų, surakink jiems rankas pasinaudodamas botagu. Lauksiu tavo skambučio.

Skotas mane kumštelėjo - tikiuosi, linkėdamas sėkmės - tada nubėgo prie kapinių vartų. Žiūrėjau, kaip jis lengvai peršoka per vartus ir išnyksta tamsoje.

Paskambinau Lopui. Po kelių pyptelėjimų įsijungė balso paštas. Nekantriai įrašiau žinutę:

- Skotas viduje. Aš einu savo posto link. Paskambink man, kai tik išklausysi šią žinutę. Turiu žinoti, kad esi savo vietoje.

Išjungiau pokalbį ir pasipurčiau nuo ledinio vėjo gūsių. Jis barškino šakas, kurias ruduo nurengė nuogai, keldamas duslų traškėjimą. Susikišau delnus į pažastis, kad sušilčiau. kažkas čia ne taip. Lopas turi atsiliepti į skambutį, ypač manąjį, ir dar tokiomis įtemptomis aplinkybėmis. Norėjau tai aptarti su Skotu, bet jo jau nebuvo matyti. Jeigu dabar vyčiausi vaikiną, rizikuočiau sužlugdyti operaciją. Tad pakilau kalvele į automobilių aikštelę ir atsisėdau ant virš kapinių stūksančio kalvagūbrio.

Užėmusi numatytą vietą pažvelgiau žemyn į vingiuojančias antkapių eiles, kylančias iš tamsiai žalios, beveik juodos žolės. Regis, virš žemės skrajoja akmeniniai angelai nuskeltais sparnais. Mėnulį dengė debesys, o iš penkių stovėjimo aikštelės žibintų du nedegė. Apačioje vaiduokliška balta liuminescencine šviesa spindėjo mauzoliejus.

Sutelkusi visą proto energiją sušukau į Skoto mintis: *Skotai!* Atsiliepė tik vėjas, švilpaujantis kalvų viršūnėse, tad nusprendžiau, kad mano šūksnis vaikino nepasiekė. Nežinojau, koku atstumu gali skliti į kito mintis siunčiami signalai, bet rodos, Skotas buvo per toli. Automobilių aikštelę juosė skaldos siena, ir aš pritūpiau už jos nenuleisdama akių nuo mauzoliejaus. Netikėtai per sieną peršoko valkataujantis juodas šuo ir vos neparvertė manęs aukštiekninkos. Iš purvino smailaus šuns snukio žvelgė pora kraupių akių. Benamis šuo paslankiojo palei sieną, apurzgė mane ir dingo iš akiračio. *Ačiū Dievui.*

Dabar mačiau geriau negu tada, kai buvau žmogus, bet įsikūriau per toli nuo mauzoliejaus, kad išvelgčiau tiek smulkmenų, kiek norėjosi. Regis, durys buvo

uždarytos, bet tai logiška; jas tikriausiai uždarė Skotas.

Sulaikiau kvapą laukdama, kad Skotas ištempis surištą ir bejėgę Dabriją. Slinko minutės. Tupėdama pakeičiau padėtį, kad kraujas galėtų plūsti į kojas. Patikrinau savo mobilųjį. Jokių praleistų skambučių. Galėjau tik manyti, kad Lopas laikosi plano ir budi prie kapinių žemutinių vartų.

Staiga ėmė plūsti siaubingos mintys. Kas jeigu Dabrija atpažino persirengusį Skotą? Jeigu ji įtarė, kad vaikiną atvyko su pastiprinimu? Nerimas suspaudė širdį. Kas jeigu Dabrija paskambino Peperiui ir pranešė kitą susitikimo vietą, kai mudu su Skotu jau buvome išvykę iš „Velnio rankinės“? Kad ir kaip ten būtų, Peperis žinotų, kaip man paskambinti. Mudu pasikeitėme telefono numeriais.

Buvau paskendusio šiose neramiose mintyse, kai grįžo juodas šuo ir grėsmingai ėmė ant manęs urgzti tūnodamas sienos šešėlyje. Jis suglaudė ausis ir išrietė nugarą, tarsi kėsindamasis pulti.

- Ša! - sušnibždėjau ir mostelėjau ranka.

Šįsyk šuo apnuogino aštrius baltus dantis ir ėmė įnirtingai kapstyti žemę. Ketinau saugiai pasitraukti nuo sienos, kai...

Karšta viela iš už nugaros apšvijo man aplink kaklą. Jaučiau, kaip ji vis labiau veržiasi. Parkritau aukštiekninka kratydama ore kojas. Akies krašteliu pamačiau iš vielos sklindančią vaiduokliška melsvą šviesą. Regis, viela degino man odą, tarsi būtų išmirkyta rūgštyje. Nuo karščio ant pirštų, tose vietose, kuriomis buvau sugriebusi vielą, išsoko pūslelės, todėl įsikibti buvo labai skausminga.

Užpuolikas dar stipriau timptelėjo vielą. Prieš akis švystelėjo šviesos. *Pasala.*

Juodas šuo vis dar lojo ir kaip pašėlęs šuoliavo ratais, bet jo vaizdas sparčiai tirpo man prieš akis. Geso sąmonė. Sutelkiau dėmesį į šunį ir mintimis įsakiau: *Įkask! Įkask mano užpuolikui!*

Buvau per silpna, kad mėginčiau paveikti užpuoliko smegenis, ir žinojau, jog užpuolikas išsyk pajus, kad aš nerangiai grabalioju jo mintis. Nors dar niekada nebuvau mėginusi paveikti gyvūno smegenų, šuo mažesnis už nefilmą arba puolusį angelą. Jeigu įmanoma priversti *gyvūną* paklusti, būtų logiška, kad mažesniai gyviui paveikti reikia mažiau pastangų...

Pulk! vėl mintimis įsakiau šuniui jausdama, kaip mano mintys nuslysta tamsiu apsnūdusiu tuneliu.

Nustebau ir negalėjau patikėti, bet šuo puolė ir suleido dantis mano užpuolikui į koją. Išgirdau, kaip dantys sminga į kaulą ir kaip gomurinis vyriškas balsas

nusikeikia. Mane pribloškė, kad balsas pažįstamas. Aš jį žinojau. Juo pasitikėjau.

Išdavystė ir pyktis man suteikė naujų jėgų. Puoliau veikti. Šuns įkandimo pakako išblaškyti užpuoliko dėmesį, ir jis atlaisvino vielą. Čiupau ją, nekreipdama dėmesio į svilinantį karštį, nusitraukiau nuo kaklo ir sviedžiau šalin. Panaši į gyvatę viela nuvingiavo žvirgždu, ir aš ją kaipmat atpažinau.

Skoto botagas.

Tačiau mane užpuolė ne Skotas.

Springdama ir šniokšdama traukiau orą į plaučius, tada pamačiau, kad Dantė vėl ruošiasi mane pulti, tad išsyk apsigrėžiau ir spyriau jam į pilvą. Apstulbęs jis nuskriejo atgal ir nusirito ant žemės.

Vaikino žvilgsnis kaipmat sugriežtėjo. Mano irgi. Užšokau ant jo, apžergiau ir be gailesčio kelis sykius trenkiau galvą į žemę, ne taip stipriai, kad prarastų sąmonę; norėjau, kad būtų apkvaitęs, bet pajėgtų kalbėti. Man kilo daugybė klausimų ir atsakymus norėjau išgirsti *nedelsiant*.

Atnešk man botagą, paliepiu šuniui pasiūsdama į jo smegenis vaizdinį, kad gyvūnas suprastų komandą.

Šuo klusniai nubidzeno prie botago ir dantyse jį atitempė. Regis, velnių kerai šuns neveikė. Ar gali būti, kad ši atmaina šunims nekenksminga? Kad ir kaip ten būtų, sunku buvo patikėti. Juk pajėgiau siųsti komandas į gyvūnų smegenis. Bent jau į šio gyvūno.

Apverčiau Dantę kniūbsčią ir botagu surišau jam rankas. Botagas degino pirštus, bet buvau per daug įsiutusi, kad kreipčiau į tai dėmesį. Dantė piktindamasis sudejavo.

Atsistojusi spyriau Dantei į šonkaulius, kad visiškai atsipeikėtų.

– Visų pirma pasiaiškink, – liepiu.

Vienas Dantės skruostas buvo prispaustas prie žvirgždo, bet jo lūpas iškreipė įžūli šypsena.

– Nežinojau, kad tai tu, – apsimesdamas nekaltas tyčiojosi Dantė.

Pritūpiu ir pažvelgiu jam į akis.

– Jeigu nenori kalbėti su manimi, atiduosiu tave Lopui. Mudu abu žinome, kad tada bus kur kas nemaloniau.

– Lopui, – sukikeno Dantė. – Nagi paskambink jam. Pažiūrėsime, ar atsilieps.

Man krūtinę suspaudė ledinė baimė.

– Ką čia paistai?

– Atrišk rankas, tada galbūt su visomis smulkmenomis papasakosiu, ką jam

padariau.

Taip stipriai vožiau Dantei į veidą, kad net suskaudo ranką.

- Kur Lopas? - vėl paklausiau stengdamasi nuslėpti paniką, nes tai būtų pralinksminę Dantę.

- Ar nori sužinoti, ką padariau Lopui... ar Lopui *ir* Skotui.

Regis, žemė susvyravo po kojomis. Taip, mums buvo surengta pasala. Dantė pašalino Lopą su Skotu, tada atėjo užpulti mane. Tačiau *kodėl?*

Pati sudėliojau šią dėlionę.

- Tu šantažuoji Peperį Fraibergą. Štai ką veiki čia, kapinėse, tiesa? Nesivargink atsakyti. Tai vienintelis logiškas paaiškinimas.

Maniau, šantažuotoja - Dabrija. Jeigu nebūčiau taip atkakliai įsikibusi šios minties, galbūt būčiau pažvelgusi plačiau, svarsčiusi ir kitas galimybes, pastebėjusi perspėjamuosius ženklus...

Dantė pratisai ir išsisukinėdamas atsiduso.

- Kalbėsiu tik tada, kai atriši man rankas. Antraip - nė už ką.

Mane buvo apėmęs toks pyktis, kad nustebau pajutusi, jog ašaros graužia akis. Pasitikėjau Dante. Leidau jam mane treniruoti ir patarinėti. Susidraugavau. Pradėjau jį laikyti vienu savo sąjungininku nefilmų pasaulyje. Be Dantės patarimų nebūčiau pasiekusi nė pusės to, ką pasiekiau.

- Kodėl taip padarei? Kodėl šantažavai Peperį Fraibergą? *Kodėl?* - šaukiau, o Dantė tik markstėsi ir niūriai tylėjo.

Negalėjau prisiversti vėl spirti vaikinui. Vos pajėgiau stovėti, mane prislėgė skaudi išdavystė. Atsišliejau į akmeninę sieną ir ėmiau giliai kvėpuoti, kad pajėgčiau logiškai mąstyti. Man drebėjo keliai. Gerklė buvo išdžiūvusi ir užspausta.

- Atrišk man rankas, Nora. Neketinau tavęs sužaloti... na, nelabai. Man reikėjo tave nuraminti, tik tiek. Norėjau su tavimi pasikalbėti ir paaiškinti, ką ir kodėl darau.

Dantė kalbėjo ramiai, įtikinamai, bet aš neketinau vėl pakliūti į jo pinkles.

- Lopas ir Skotas sužeisti? - paklausiau.

Lopas nejaučia fizinio skausmo, bet tai nereiškia, kad Dantė nepanaudojo kokios nors naujos velnių kerų atmainos norėdamas sužaloti mano bičiulį.

- Ne. Aš juos surišau taip, kaip tu mane. Tokių įtūžusių jų dar nebuvo matęs, bet nė vienam negresia rimtas pavojus. Velnių kerai jiems kenkia, bet abu gali dar kiek palaukti nepatirdami neigiamo šalutinio poveikio.

- Tada, prieš eidama pas juos, skiriu tau lygiai tris minutes atsakyti į mano klausimus. Jei per tą laiką nepateiksi įtikinamų atsakymų, prišauksiu kojotus. Tie bjaurybės ėda namines kates ir mažus šunis, ypač artėjant žiemai, kai sunku rasti maisto. Tačiau esu tikra, kad pats tą matei per žinias.

Dantė prunkštelėjo.

- Ką čia kalbi?

- Aš galiu įsiskverbti į gyvūnų smegenis, Dante. Dėl to šuo tave užpuolė kaip tik tada, kai man reikėjo. Esu tikra, kad kojotai neprieštaraus lengvai gauti užkandžių. Negaliu tavęs nužudyti, bet tai nereikia, jog nepajėgsiu priversti tave gailėtis, kad stojai man skersai kelio. Pirmas klausimas: kodėl tu šantažuoji Peperį Fraibergą? Nefilimai nesibičiulauja su arkangelais.

Dantė krūptelėjo nesėkmingai mėgindamas apsiversti ant nugaros.

- Gal atrištum botagą, kad pasikalbėtume civilizuotai?

- Tu civilizuotumą išmetei pro langą tą akimirką, kai mėginai mane pasmaugti.

- Man reikia daugiau negu trijų minučių, kad papasakočiau viską, kas vyksta, - atšovė Dantė.

Regis, mano grasinimai jo nė kiek neišgąsdino. Nusprendžiau, jog atėjo metas parodyti, kad esu nusiteikusi rimtai.

Maistas, tariau juodam šuniui, kuris slampinėjo aplink ir susidomėjęs stebėjo, kas čia vyksta. Gyvūno plaukai buvo priglude prie kūno, todėl mačiau, kad jis yra perkaręs ir išbadėjęs. Tai, kad šuo nerimastingai bėgiojo ir be paliovos laižėsi, tik dar iškalbingiau patvirtino mano spėjimus. Kad mano komanda būtų aiškesnė, nusiunčiau į šuns smegenis Dantės kūno vaizdinį, paskui atsitraukiau, tarsi atiduodama vaikiną gyvūnui. Šuo prišoko ir suleido dantis Dantei į ranką.

Šis suklykė ir mėgino rangydamasis išsisukti nuo šuns.

- Negalėjau leisti, kad Peperis sujauktų mano planus, - galiausiai išsunkė jis. - Nuvyk šunį!

- Kokius planus?

Dantė rangėsi ir trūkčiojo pečius stengdamasis apsiginti nuo šuns.

- Arkangelai atsiuntė Peperį į Žemę išsamiai ištirti, ką veikiame mudu su Bleikliu.

Perkračiau mintyse šį scenarijų ir linktelėjau.

- Arkangelai įtarė, jog velnių kerai neišnyko kartu su Henku ir tu juos vis dar vartoji, bet prieš pradėdami veikti jie norėjo tvirtai tuo įsitikinti. Logiška. Klok

toliau.

- Todėl man reikėjo nukreipti Peperio dėmesį, supranti? Nuvyk nuo manęs tą savo šunį!

- Tu man vis dar nepasakei, kodėl jį šantažavai.

Dantė vėl ėmė rangytis, kad išvengtų man patikusio šuns aštrių dantų.

- Liaukis.

- Kuo greičiau viską pasakysi, tuo greičiau aš savo naujam geriausiam draugui pasiūlysiu kitų užkandžių.

- Puolę angelai nori, kad Peperis, pasitelkęs dangiškasias galias, užburtų kelis daiktus. Jie žino apie velnių kerus ir apie tai, kad mudu su Bleikliu juos valdome, tad puolę angelai nori pasinaudoti dangiškosiomis galiomis - jie siekia, kad nefilimams neliktų jokių galimybių laimėti karą. Peperį šantažuoja puolę angelai.

Gerai. Tai irgi įtikima. Tačiau vienas dalykas vis tiek nelogiškas.

- Kaip tu į visa tai įsivėlei?

- Aš tarnauju puolusiems angelams, - taip tyliai prisipažino Dantė, jog pamaniau blogai išgirdusi.

Palinkau arčiau.

- Gal malonėtum pakartoti?

- Esu parsidavėlis, supranti? Nefilimai vis tiek šio karo nelaimės, - teisinosi Dantė. - Kad ir kaip vertintum, viską sudėjus, aišku, kad viršų paims puolę angelai. Ir ne tik dėl to, kad jie ketina pasitelkti dangiškasias galias. Arkangelai simpatizuoja puolusiems angelams. Seni ryšiai yra patvarūs. Apie mus to nepasakysi. Arkangelai visada bjaurėjosi mūsų rase. Jie nori, kad mes išnyktume, ir jei dėl to laikinai reikia susidėti su puolusiais angelais, arkangelai tai padarys. Išgyvens tik tie, kurie užtektinai anksti susidėjo su puolusiais angelais.

Spoksojau į Dantę nepajėgdama suvirškinti jo žodžių. Dantė Materacis vienoje barikadų pusėje su priešu. Tas pats Dantė, kuris rėmė Juodąją Ranką ir ištikimai mane treniravo. Nepajėgiau to suvokti.

- O kaip nefilimų armija? - paklausiau virdama pykčiu.

- Ji pasmerkta. Širdies gilumoje ir tu tai žinai. Puolę angelai netrukus pradės veikti, ir mes būsime įvelti į karą. Sutikau jiems duoti velnių kerų. Puolę angelai turės ir dangaus, ir pragaro galių - ir dar arkangelų paramą. Viskas baigsis greičiau negu per vieną dieną. Jeigu man padėsi priversti Peperį užburti daiktus, aš už tave laiduosiu. Pasirūpinsiu, kad įtakingiausi puolę angelai sužinotų, jog

man padėjai ir esi ištikima mūsų tikslui.

Atsitraukiau ir kitomis akimis pažvelgiau į Dantę. Nė nežinau, kas jis. Tą akimirką jis man buvo labai svetimas.

- Aš ne... visa ši revoliucija... tik melas? - galiausiai išsunkiau.

- Savisauga, - atsakė Dantė. - Aš taip pasielgiau, kad išsigelbėčiau.

- O kaip kiti nefilimai? - springdama paklausiau.

Dantės tylėjimas man iškalbingai pasakė, ką jis mano apie nefilimų gerovę. Net abejingas gūžtelėjimas pečiais nebūtų buvęs iškalbingesnis. Dantė įsivėlė į šią marmalynę saugodamas savo kailį. Viskas aišku.

- Jie tavimi tiki, - tariau jausdama, kaip suspaudžia širdį. - Tavimi pasikliauja.

- Jie pasikliauja *tavimi*.

Krūptelėjau. Regėjosi, kad tą akimirką užgriuvusi ant pečių atsakomybės našta mane sutraiškys. Esu nefilimų vadė, šios kampanijos veidas. Staiga patarėjas, kuriuo labiausiai pasitikėjau, dezertyruoja. Ir prieš tai armija laikėsi ant molinių kojų, o dabar jai buvo suknežintas vienas kelis.

- Neišdrįsi šitaip pasielgti, - pagrasinau. - Demaskuosiu tave. Atskleisiu visiems, ko iš tiesų sieki. Ne viską žinau apie nefilimų įstatymus, bet esu tikra, kad juose numatyta, kaip elgtis su išdavikais, ir kažkodėl abejoju, kad tos priemonės būtų labai teisinės.

- Kas tavimi patikės? - atšovė Dantė. - Kaip manai, kuo nefilimai patikės: tavimi ar manimi, jeigu aš imsiu įrodinėti, kad išdavikė esi tu?

Dantė teigus. Kuo patikės nefilimai? Jauna, nepatyrusia apsišaukėle, kurią į valdžią atvedė žuvęs tėvas, ar stipriu, gabiu ir charizmatišku vyru, turinčiu ir legendinio romėnų dievo išvaizdą, ir kovos įgūdžių?

- Turiu nuotraukas, - toliau kalbėjo Dantė. - Tu su Lopu. Tu su Peperiu. Netgi kelias, kuriose gana draugiškai bendrauji su Dabrija. Apkaltinsiu tave, Nora, kad palaikai puolusius angelus. Štai kaip viską pateiksiu. Tos nuotraukos tave sužlugdys.

- Neišdrįsi, - pareiškiau kunkuliuodama įsiūčiu.

- Keliauji aklagatviu. Tai tavo paskutinė galimybė apsigręžti. Dėkis prie manęs. Esi stipresnė, negu manai. Mudu taptume nesulaikoma komanda. Galėčiau tave panaudoti...

Dusliai nusijuokiau:

- Ak, man jau nusibodo, kad naudojiesi manimi!

Čiupau akmenį iš aptrupėjusios sienos ir ketinau trenkti Dantei į galvą norėdama apsvaiginti, tada pasitelkčiau į pagalbą Lopą, jis padėtų nuspręsti, ką toliau daryti su Dante, bet tuo metu tamsų niekšo veidą iškreipė žiaurus šypsnyš – toks Dantė labiau panėšėjo į demoną negu į legendinį romėnų dievą.

– Kaip tuščiai eikvojamas talentas, – tyčiodamasis sumurmėjo.

Turint galvoje, kad Dantę laikiau įkaitu, jis atrodė per daug pasipūtęs, bet kaip tik tada man kilo siaubingas įtarimas. Nuo botago, kuriuo buvo surištos Dantės rankos, jam neiškilo pūslelių, nors mane botagas nudegino. Tiesą sakant, Dantė jautėsi visai neblogai, tik jo veidas buvo įmurdytas į skaldą.

Botagas atsirišo nuo Dantės riešų, ir jis akimirksniu pašoko ant kojų.

– Nejaugi iš tiesų manei, kad leisiu Bleikliui sukurti ginklą, kuris galėtų būti panaudotas prieš mane? – nusišaipė Dantė prikąsdamas viršutinę lūpą.

Griebęs botagą jis šniojo man. Svilinantį karštis nuslydo mano kūnu ir aš netekau pusiausvyros. Sunkiai parkritau ant žemės ir ėmiau dusti. Apsvaigusi nuo smūgio traukiausi atbula stengdamasi neišleisti Dantės iš akių.

– Galbūt nori žinoti, kad ketinu užimti tavo nefilimų armijos vado pareigas, – nusišaipė Dantė. – Mane remia visa puolusių angelų rasė. Ketinu atvesti nefilimus tiesiai į puolusių angelų glėbį. Kai jie supras, ką padariau, bus per vėlu.

Dantė visa tai man pasakojo tikėdamasis, kad neturiu jokios galimybės jį suturėti. Tačiau aš niekada nepasiduodu.

– Arogantiškas kvaily, tu prisiekei Henkui, kad padėsi man šią armiją atvesti į laisvę. Jeigu pamėginsi pagrobtį iš manęs vadės pareigas, mudu abu patirsime priesaikos sulaužymo padarinius. Mirtis, Dante, nėra mažytis nepatogumas, – ciniškai jam priminiau.

Dantė pašaiptai sukikeno.

– Ak, priesaika. Tai buvo visiškas melas. Duodamas priesaiką tik norėjau pelnyti tavo pasitikėjimą. Tiesą sakant, galėjau ir nesivarginti. Velnių kerų atmainos, kurias tau daviau, puikiai atliko savo darbą priversdami tave pasitikėti manimi.

Neturėjau laiko iki galo suvokti šią apgavystę. Botagas antrą sykį mane nusvilino per drabužius. Išgirdusi lojant šuni, savisaugos raginama veikti persiropščiau per tvorą ir nusileidau kitoje pusėje. Stati kalva nuo rasos buvo slidi, tad čiuoždama nuriedėjau prie antkapių toli apačioje.

Kalvos apačioje pakėliau galvą ir apsidairiau, bet Dantės nebuvo matyti. Juodas šuo nusirito paskui mane ir suko ratus, tarsi dėl manęs nerimaudamas. Atsisėdau. Tiršti debesys užklojo mėnulį, ir aš ėmiau baisiai drebėti, nes šaltukas kandžiojo odą. Staiga, aiškiai suvokusi, kur esu, pašokau ir per kapų labirintą nubėgau prie mauzoliejaus. Nustebau, kad šuo skuodžia priekyje ir kas keli žingsniai atsigręžia, lyg norėdamas įsitikinti, ar vis dar seku paskui.

– Skotai! – sušukau atplėšdama mauzoliejaus duris ir įsiverždama vidun.

Nebuvo jokių langų. Nekantraudama rankomis ėmiau grabalioti aplinkui. Užkliuvau už kažkokio nedidelio daikto ir išgirdau, kaip jis dardėdamas nusirita. Patapšnojusi delnais šaltas akmenines grindis užčiuopiau Skoto žibintuvėlį – vaikas tikriausiai jį pametė – ir įjungiau.

Štai. Kampe. Skotas gulėjo ant nugaros atmerktomis akimis, bet apsvaigintas. Prišliaužiau prie jo ir timpltelėjusi numėčiau melsvai švytintį botagą, deginantį vaikinui riešus. Skoto oda buvo išberta pūslelėmis, iš jų sunkėsi skystis. Jis iš skausmo sudejavo.

– Rodos, Dantė pasišalino, bet vis tiek būk budrus, – perspėjau. – Duris saugo šuo – jis mūsų sąjungininkas. Būk čia, kol grįšiu. Turiu rasti Lopą.

Skotas vėl sudejavo, šįsyk keikdamas Dantę.

– Buvau užpultas iš pasalu, – sumurmėjo jis.

Ne jis vienas.

Išbėgau į lauką ir nudūmiau per kapines, kurias apgaubė beveik aklina tamsa. Broviausi pro gyvatvores, kad greičiau pasiekčiau stovėjimo aikštelę. Peršokau geležinę tvorą ir nukūriau teisiai prie vienišo juodo sunkvežimiuko.

Priėjus pro langą išvydau vaiduokliška spindinčią melsvą šviesą. Atplėšiau duris, išvilkau Lopą iš automobilio ir puoliau atrišinėti botagą, jis tarsi gyvatė buvo apsivijęs bičiulio krūtinę ir lyg kankinimo korsetas prispaudęs jo rankas prie šonų. Lopas buvo užsimerkęs, oda švytėjo blyškiai mėlynai. Pagaliau pavyko atmazgyti botagą. Nusideginau pirštus, bet man buvo nė motais.

– Lopai, – tariu kratydama bičiulį. Ašaros susitvenkė akyse ir gerklėje

susivėlė gumulas. – Lopai, pabusk, – papurčiau stipriau. – Viskas bus gerai. Dantė dingo, o aš atrišau botagą. Prašau pabusti, – iš paskutiniųjų stengiausi kalbėti ryžtingai. – Tau viskas bus gerai. Man reikia, kad tu atsimerktum. Privalau žinoti, jog mane girdi.

Bičiulio kūnas buvo tarsi apimtas karštinės, karštis sklido per jo drabužius, ir aš praplėšiau Lopui marškinius. Aiktelėjau – ten, kur buvo apsvijęs botagas, oda buvo nusėta pūslėmis. Didžiausios žaizdos priminė apdegusį popierių. Taip sužaloti galima litavimo lempa.

Žinojau, kad Lopas nieko nejaučia, bet aš jaučiau. Apimta pagiežingo pykčio Dantei sukandau dantis, veidu pasruvo ašaros. Niekšas padarė milžinišką ir nedovanotiną klaidą. Lopas man yra viskas, ir jeigu velnių kerai sunkiai jį sužalojo, pasirūpinsiu, kad Dantė visą gyvenimą gailėtusi mus užpuolęs, o tas gyvenimas, jeigu tai priklausys nuo manęs, bus neilgas. Tačiau įniršį nustelbė nerimas dėl Lopo. Širdyje tvenkėsi širdgėla, kaltė ir šaltas kaip ledas suvokimas.

– Prašau, – sušnibždėjau virpančiu balsu. – Lopai, prašau pabusti.

Maldavau bučiuodama draugą į lūpas ir vildamasi, kad bučinys stebuklingai prižadins. Stipriai papurčiau galvą, kad nuvyčiau juodas mintis. Nesileisiu jų užvaldoma. Lopas – puolęs angelas. Jo negalima sužeisti. Tik ne šitaip. Kad ir kokie galingi būtų velnių kerai, jie negali visam laikui sužaloti Lopo.

Netrukus Lopo pirštai įsikibo į manusius, galvoje pasigirdo silpnas jo balsas. *Angele.*

Vien nuo šio žodžio mano širdis suspurdėjo iš džiaugsmo. *Aš čia. Šalia tavęs. Myliu tave, Lopai. Labai tave myliu!* Atsakiau jam kūkčiodama. Nespėjusi susitvardyti įsisiurbiau jam į lūpas. Sėdėjau apžergusi jo šlaunis ir alkūnėmis spausdama smilkinius. Nenorėjau skaudinti, bet neištverčiau jo neapkabinusi. Tada Lopas mane taip stipriai apglėbė, kad aš susmukau ant jo.

– Tu visas žaizdotas! – suklyčiau rangydamasi, norėdama nusiristi. – Velnių kerai... tavo oda...

– Kaip tik tu, angele, padedi man sveikti, – sušnibždėjo Lopas karštu bučiniu nutildydamas mano prieštaravimus.

Bičiulis buvo užsimerkęs, nuo išsekimo ir streso jo veido bruožai pasidarė griežtesni, bet bučinys ištirpdė visą mano nerimą. Atsipalaidavau ir susmukau ant jo ilgo, liekno kūno. Lopas delnu perbraukė man nugarą, pro marškinius sklido šiluma bei tvirtumas.

– Siaubingai dėl tavęs baiminausi, – springdama išspaudžiau.

- Aš irgi buvau apimtas siaubo dėl *tavęs*.

- Velnių kerai... - prabilau.

Lopas iškvėpė orą ir mudviejų kūnai smuktelėjo žemyn. Šiame atodūsyje slypėjo ir palengvėjimas, ir netramdoma aistra. Nuoširdžiomis bedugnėmis akimis Lopas susirado manąsias.

- Mano odą galima pakeisti, bet *tavęs*, mano angele, ne. Kai Dantė pasišalino, maniau, viskas baigta. Pagalvojau, kad nuvyliau tave. Dar niekada gyvenime taip karštai nesimeldžiau.

Sumirksėjau vydamas ant blakstienų susitvenkusias ašaras.

- Jeigu jis būtų tave atėmęs iš manęs... - užspringau nepajėgdama baigti minties.

- Jis mėgina tave atimti iš manęs, ir vien šios priežasties pakanka, kad paženklinčiau jį negyvėlio ženklų. Dantė neišsisuks. Dėl padorumo ir mėgindamas suprasti tavo, kaip armijos vadės vaidmenį, kelis kartus atleidau jam už tai, kad įsibrovė į mano gyvenimą, bet šianakt jis pamynė senąsias taisykles. Daugiau neprivalau būti su juo mandagus. Kai susitiksime kitąsyk, žaisime pagal mano taisykles.

Nors Lopas buvo išsekęs, visas jo kūnas įsitempė, ryžtingame balse nebuvo nė pėdsako dvejonų ar užuojautos.

- Jis tarnauja puolusiems angelams, Lopai. Jis šoka pagal jų dūdelę.

Tokio nustebusio Lopo dar nebuvo mačiusi. Stengiantis suvokti šią naujieną, bičiulio juodos akys išsiplėtė.

- Jis pats tau tai pasakė?

Niūriai linktelėjau.

- Jis aiškino, kad nefilimai neturi jokių galimybių laimėti šį karą. Nepaisant visų įtikinamų, prieštaringų ir kupinų vilties žodžių, kuriuos jis suokia nefilimams, - karčiai pridūriau.

- Ar jis įvardijo konkrečius puolusius angelus?

- Ne. Dantė su jais susidėjo gelbėdamas savo kailį, Lopai. Jis aiškino, kad jeigu jėgos bus lygios, arkangelai parems puolusius angelus. Šiaip ar taip, puolusių angelų šaknys gilios. Sunku atsukti nugarą kraujo giminei, nors tas giminės kraujas ir sugedęs. Maža to, - giliai įkvėpiau. - Dantė ketina pavogti iš manęs Juodosios Rankos armijos vadės titulą ir nuvesti nefilimus tiesiai puolusiems angelams į rankas.

Lopas priblokštas tylėjo, bet aštrus, neramus juodų akių žvilgsnis išdavė, kad bičiulis įtemptai mąsto. Lopas, kaip ir aš, žinojo, kad mano priesaika, duota Henkui, bus sulaužyta, jeigu Dantei pavyks iš manęs atimti titulą. Tai reikštų tik viena: mirtį.

- Dantė šantažuoja ir Peperį, - pridūriau.

Lopas linktelėjo.

- Padariau tokią prielaidą, kai jis mane užpuolė iš pasalų. Kaip sekėsi Skotui?

- Jis mauzoliejuje. Skotą saugo neįtikėtinai protingas valkataujantis šuo.

Lopas kilstelėjo antakius.

- Galiu paklausti?

- Manau, šis šuo varžosi su tavimi dėl mano angelo sargo pareigų. Jis išgąsdino Dantę, ir tik todėl man pavyko išsivaduoti.

Lopas pirštu perbraukė man skruostikaulį.

- Turiu būti jam dėkingas, kad išgelbėjo mano merginą.

Nors buvo ne metas galvoti apie linksmybes, nusišypsojau.

- Jis tau patiks. Judu vienodai suprantate madą.

Po dviejų valandų pastačiau Lopo sunkvežimiuką jo garaže. Bičiulis sėdėjo susmukęs keleivio sėdynėje, jo veidas buvo išblyškęs, iš odos vis dar spinduliavo melsva šviesa. Kalbėdamas jis tingiai šypsojosi, bet mačiau, kad tai reikalauja didelių pastangų; tai buvo Lopo gudrybė mane nuraminti. Velnių kerai atėmė jo jėgas, ir niekas negali pasakyti, kaip ilgai. Džiaugiausi, kad Dantė paspruko. Turbūt už tai turiu dėkoti savo naujam draugui šuniui. Jeigu Dantė būtų įgyvendinęs savo užmačias, pavojaus tikriausiai būtume neišvengę. Dar syki pajutau dėkingumą valkataujančiam padarui. Nušiorusiam, bet vaiduokliška išmintingam. Ir pasiaukojamai ištikimam.

Lopas ir aš likome kapinėse su Skotu, kol šis atsigavo tiek, kad pajėgtų pats parvažiuoti namo. O juodas šuo, nors kelis kartus ir mėginau juo atsikratyti, net jėga išvarydama iš Lopo sunkvežimiuko kėbulo, atkakliai išokdavo atgal. Galiausiai leidome jam sekti iš paskos. Nugabensiu šunį į gyvūnų prieglaudą vėliau, *kai* išsimiegosiu ir pradėsiu aiškiai mąstyti.

Tačiau, kad ir kaip norėjau griūti į Lopo lovą, vos tik peržengiau jo namų slenkstį, atsirado neatidėliotinų darbų. Dantė jau buvo mus aplenkęs. Jeigu ilsėsime prieš imdamiesi atsakomųjų veiksmų, galime iškelti baltą vėliavą ir

pasiduoti.

Sunėrusi rankas ant sprando, tarsi tai padėtų sugalvoti genialų manevrą, žingsniavau po Lopo virtuvę. Apie ką dabar mintija Dantė? Ką *jis* darys toliau? Dantė grasino mane sunaikinti, jeigu apkaltinsiu jį išdavyste, vadinasi, buvo numatęs galimybę, kad man pavyks išsivaduoti iš žabangų. Taigi jis daro viena iš dviejų. Pirma, kuria nenuginčijamą alibi. Antra, tai kelia kur kas didesnę nerimą, stengiasi mane sužlugdyti skleisdamas gandus, jog esu išdavikė. Nuo šios minties kūnas nuėjo pagaugais.

- Pradėk nuo pradžių, - patarė gulėdamas ant sofos Lopas. Jo balsas iš nuovargio buvo tylus, bet akys kerštingai degė. Bičiulis pasikišo pagalvę po galva ir visą dėmesį sutelkė į mane. - Papasakok, kaip viskas nutiko.

- Kai Dantė pasakė, kad tarnauja puolusiems angelams, pagrasinau jį demaskuosianti, bet niekšas tik nusijuokė ir pareiškė, jog niekas manimi nepatikės.

- Tikrai, - sutiko Lopas.

Atlošiau galvą į sieną ir iš nevilties atsidusau.

- Tada jis man prisipažino ketinąs tapti nefilimų vadu. Nefilimai jį myli. Jie nori, kad Dantė būtų vadas. Tai matau nefilimų akyse. Kad ir kaip karštai mėginčiau juos perspėti, nieko nepasiekčiau. Nefilimai išskėstomis rankomis sutiks Dantę kaip savo naująjį vadą. Nematau išeities. Dantė mus nugalėjo.

Lopas atsakė ne išsyk. Galiausiai tyliai tarė:

- Jeigu viešai pulsį Dantę, suteiksi nefilimams dingstį susivienyti prieš tave, tai tiesa. Tvyro didelė įtampa, ir nefilimai ieško būdo išsklaidyti netikrumą. Dėl to mudu viešai nedemaskuosime Dantės.

- O ką darysime? - paklausiau atsigręždama, kad galėčiau pažvelgti Lopui į akis.

Bičiulis tikrai kažką sugalvojo, tik negalėjau atspėti ką.

- Leisime Peperui pasirūpinti Dante.

Mėginau suprasti Lopo minties vingius.

- Ir Peperis tai padarys, nes negali rizikuoti, kad Dantė įskųstų jį arkangelams. Tačiau kodėl Peperis iki šiol neatsikratė Dantės?

- Peperis nenori teptis rankų. Jis stengsis nepalikti pėdsakų, išduodančių jį arkangelams, - Lopas sučiaupė lūpas ir susiraukė. - Po truputį aiškėja, ko Peperis norėjo iš manęs.

- Manai, Peperis tikėjosi, jog tu pašalinsi Dantę? Ar tai ir buvo vadinamasis

darbo pasiūlymas?

Lopas pažvelgė man tiesiai į akis.

- Yra tik vienas būdas sužinoti.

- Turiu Peperio telefono numerį. Tuoju pat susitarsiu su juo susitikti, - tariu dygėdamasi.

Turbūt Peperis nebegali nusiristi žemiau. Užuoť vyriškai mėginęs susidoroti su sunkumais, šis bailys mėgino visą riziką suversti Lopui.

- Žinai, angele, jis turi tai, kas mums gali praversti, - susimąstęs tarė Lopas. - Jeigu teisingai elgsimės, galbūt mums pavyks jį įtikinti pavogti tai iš dangaus. Stengiausi vengti karo, bet, matyt, atėjo metas kautis. Baikime visa tai. Jeigu tu sutriuškinsi puolusius angelus, ištesėsi savo priesaiką, - bičiulis įdėmiai pažvelgė man į akis. - Ir mudu būsime laisvi. Kartu. Daugiau jokių karų, jokių chešvanų.

Ketinau klausti, apie ką jis galvoja, bet tada mano smegenyse šmėstelėjo atsakymas. Kaip man pačiai anksčiau netoptelėjo? Taip, Peperis turi tai, kas mums derybose su puolusiais angelais suteiktų galių ir užtikrintų, kad nefilimai pasitikės manimi. Tačiau ar aš tikrai noriu eiti šiuo keliu? Ar teisinga visai puolusių angelų populiacijai kelti mirtiną pavojų?

- Nežinau, Lopai...

Bičiulis atsistojo ir čiupo savo odinį švarką.

- Paskambink Peperiui. Susitiksime su juo nedelsiant.

Automobilių stovėjimo aikštelė už degalinės buvo tuščia. Riebaluoti degalinės langai buvo tokie pat juodi kaip ir dangus. Lopas pastatė motociklą, ir mudu kartu nuo jo nulipome. Iš šešėlių išniro žemaūgė kresna žmogysta, ji neramiai dairydamosi atskuodė prie mūsų.

Išvydus Lopą, Peperio akys nušvito veidmainiška užuojauta.

- Nekaip atrođai, senas bičiuli. Turbūt nesuklysiu sakydamas, jog gyvenimas Žemėje tavęs nelepino.

Lopas nekreipė dėmesio į užgauliojimus.

- Žinome, kad tave šantažuoja Dantė.

- Taip, taip, Dantė. Purvina kiaulė. Pasakyk man ką nors nauja.

- Kokį darbą man siūlai?

Peperis pabarbeno pirštais nenuleisdamas nuo Lopo gudraus žvilgsnio.

- Žinau, kad tu ir šita mergina nužudėte Henką Milarą. Man reikia tokio

negailėstingą žmogaus.

- Mums padėjo arkangelai, - priminė jam Lopas.

- Aš irgi esu arkangelas, - irzliai pareiškė Peperis. - Noriu, kad Dantė žūtų, ir duosiu tau įrankius tai padaryti.

Lopas linktelėjo.

- Mes tai padarysime. Už teisingą kainą.

Nustebęs Peperis sumirksėjo. Vargu ar tikėjosi taip lengvai susitarti. Peperis nusikosėjo.

- Ką turi galvoje?

Lopas dirstelėjo į mane, aš linktelėjau. Laikas iš rankovės traukti kozirių tūzą. Neturėdami laiko ilgiems svarstymams, mudu su Lopu nusprendėme, kad tiesiog privalome pasinaudoti šia korta.

- Norime gauti galimybę naudotis visais puolusių angelų sparnais, saugomais danguje, - pareiškiau.

Pasipūtėliška pašaipa dingo Peperiui akių, jis šaltai nusijuokė.

- Išprotėjai? Negaliu jums to suteikti. Reiktų surinkti visą komitetą, kad šias plunksnas būtų galima išduoti. Ir ką judu ketinate su jomis veikti? Visas sudeginti? Tada visus Žemėje esančius puolusius angelus pasiųstumėte į pragarą!

- Tave tikrai tai nuviltų? - visai rimtai paklausiau.

- Kam rūpi, ką aš galvoju? - suurzgė Peperis. - Galioja tam tikros taisyklės. Yra tam tikros procedūros. Tik įvykdę sunkų nusikaltimą arba pažeidę žmogiškumą puolę angelai siunčiami į pragarą.

- Tu neturi iš ko rinktis, - šaltai pareiškė Lopas. - Mudu abu žinome, kad tu gali gauti plunksnas. Žinai, kur jos saugomos, ir esi susipažinęs su plunksnų išdavimo procedūra. Turi viską, ko tau reikia. Sukurk planą ir įgyvendink jį. Arba gauk plunksnas, arba mėgink savo laimę su Dante.

- Vieną plunksną galbūt pavyktų gauti. Tačiau tūkstančius? Man niekada nepavyks išsisukti taip prasižengus! - šaižiai spiegė Peperis.

Lopas žengė arčiau jo, ir Peperis iš baimės susigūžė rankomis užsidengdamas veidą.

- Apsidairyk, - tarė Lopas tyliu ir grėsmingu balsu. - Tu nenorėtum, kad ši vieta taptų tavo namais. Būsi naujausias puolęs angelas, ir kiti privers tave tai atsiminti. Tu nė savaitės neištversi priėmimo į puolusius angelus.

- P-p-priėmimo?

Nuo niūraus Lopo žvilgsnio man nugara perbėgo šurpas.

- K-k-ką man daryti? - tyliai inkštė Peperis. - Negaliu iškęsti priėmimo į puolusius angelus. Negaliu nuolat gyventi Žemėje. Privalau turėti galimybę grįžti į dangų, kai tik panorėsiu.

- Gauk plunksnas.

- Negaliu to p-p-padaryti, - žagsėdamas teisinosi Peperis.

- Kartoju, neturi iš ko rinktis. Privalai gauti plunksnas, Peperi. Tada aš nužudysiu Dantę. Ar pagalvojai, kaip tai padaryti?

Peperis nuolankiai linktelėjo.

- Atnešiu tau ypatingą durklą. Juo nužudysiu Dantę. Jeigu tave ims persekioti arkangelai ir tu mėginsi jiems mane išduoti, tuo durklu nusipjausi liežuvį. Aš jį užbūriau. Durklas tau neleis manęs išduoti.

- Tai gana teisinga.

- Jeigu viskas pavyks, negalėsi su manimi susiekti. Tik ne tada, kai būsiu danguje. Bendravimas turės būti slaptas, kol aš baigsiu. Jeigu pavyks baigti, - apgailėtinais verkšleno Peperis. - Kai turėsiu plunksnas, pranešiu.

- Mums jos reikalingos rytoj, - pasakiau Peperiui.

- Rytoj? - suirzo jis. - Ar supranti, ko prašai?

- Vėliausiai, pirmadienio naktį, - įsiterpė Lopas leisdamas suprasti, kad daugiau derėtis negalima.

Peperis neramiai linktelėjo.

- Pasistengsiu gauti kaip įmanoma daugiau.

- Privalai atnešti visas, - paaiškinau. - Tokios mūsų sąlygos.

Peperis nurijo seilę.

- Visas visas?

Taip, toks buvo mūsų sumanymas. Jeigu Peperiui pavyktų gauti plunksnas, nefilimai galėtų laimėti karą vienu smūgiu. Mes patys negalime puolusių angelų surakinti grandinėmis pragare, leistume jų Achilo kulnui - buvusioms angelų plunksnoms - tai atlikti už mus. Kiekvienam puolusiam angelui būtų leista pasirinkti: arba išlaisvinti savo vasalą nefilimą nuo priesaikos ir iš naujo prisiekti taiką, arba įsikurti kur kas karštesnėje vietoje negu Meino valstijos Koldvoterio miestas.

Jeigu mūsų planas pavyktų, Dantės kaltinimai, kad esu išdavikė, netektų prasmės. Jeigu laimėčiau karą, visa kita nefilimams būtų nesvarbu. Ir nors

nofilimai manimi nepasitiki, aš *norėjau* jiems atnešti šią pergalę. Tai būtų teisinga.

Šaltai pažvelgiau Peperiui į akis.

- Visas.

Skotas man paskambino, vos tik mudu su Lopu spėjome grįžti į jo butą. Jau buvo sekmadienis. Trečia valanda ryto. Lopas uždarė pagrindines duris, aš įjungiau telefono garsiakalbį.

- Galime turėti nemalonumų, - tarė Skotas. - Iš draugų gavau krūvą žinučių, kuriose sakoma, kad Dantė vėlai šįvakar, kai Delfų parkas bus uždarytas, nefilimams nori pasakyti viešą pareiškimą. Ar nekeista, turint galvoje, kas įvyko šiąnakt?

Lopas nusikeikė.

Aš stengiausi išlikti rami, bet aptemo akys.

- Visi spėlioja ir kuria įvairiausias teorijas, - toliau dėstė Skotas. - Gal numanote, ką jis nori pranešti? Tas pimpis apsimetinėjo esąs tavo vaikiną, ir staiga še tau. Iš pradžių šiąnakt. O dabar kita naujiena.

Atsirėmiau ranka į sieną. Man svaigo galva ir drebėjo keliai. Lopas paėmė iš manęs telefoną.

- Ji tau paskambins, Skotai. Pranešk mums, jeigu dar ką nors sužinosi.

Susmukau ant Lopo sofos. Įgrūdau galvą tarp kelių ir kelis sykius greitai įkvėpiau.

- Jis mane viešai apkaltins išdavyste. Šįvakar.

- Taip, - tyliai sutiko Lopas.

- Mane užrakins kalėjime. Kankins mėgindami išgauti prisipažinimą.

Lopas atsiklaupė priešais mane ir globėjiškai uždėjo rankas ant šlaunų.

- Pažvelk į mane, angele.

Mano smegenys kaipmat ėmė veikti.

- Privalome susisiekti su Peperiu. Mums durklo reikia anksčiau, negu buvo sumanęs Peperis. Turime nužudyti Dantę, kol jis dar viešai nepasisakė, - trūkčiojama rauda išsiveržė man iš krūtinės.- Kas bus, jeigu laiku negausime durklo?

Lopas priglaudė mano galvą sau prie krūtinės ir ėmė švelniai masažuoti stipriai įsitempusius sprando raumenis. Baiminausi, jog jie gali plyšti.

- Negi manai, kad leisiu nefilimams bent pirštu tave paliesti? - nuoširdžiai guodė jis.

- Ak, Lopai! - apsvijau rankomis jo kaklą jausdama, kaip karštos ašaros rieda mano veidu. - Ką mudu darysime?

Bičiulis pakėlė mano galvą, kad pažvelgčiau jam į akis, ir nykščiu nušluostė ašaras.

- Peperis viską sutvarkys. Jis atneš durklą, o aš nužudysiu Dantę. Tu gausi plunksnas ir laimėsi karą. Tada aš tave išsivešiu. Ten, kur niekas niekada daugiau negirdės žodžių „chešvanas“ arba „karas“.

Regis, Lopas norėjo tuo tikėti, bet jo balsas suvirpėjo.

- Peperis žadėjo parūpinti durklą ir plunksnas iki pirmadienio vakaro. Tačiau Dantė pasisakys šįvakar? Kaip ją sustabdyti? Peperis privalo atnešti durklą anksčiau. Turime rasti būdą su juo susisiekti. Teks rizikuoti.

Lopas nutilo ir susimąstęs patrynė delnu burną. Galiausiai tarė:

- Peperis negali išspręsti šio vakaro klausimų - turėsime tai padaryti patys, - jis ryžtingai pažvelgė į mane. - Turėsi šįvakar pareikalauti skubaus ir privalomo susitikimo su žymiausiais nefilimais - šitaip atimsi iš Dantės galimybę griausmingai pasireikšti. Visi tikisi, kad tu paskelbsi puolimą, sukelsi karą tarp mūsų rasių, tad nefilimai pamanyt, jog tai ir yra tavo pirmas karinis sprendimas. Tavo pareiškimas bus svarbesnis negu Dantės. Nefilimai ateis iš smalsumo, o su jais atvyks ir Dantė.

Visiems labai aiškiai pareikši, kad žinai, jog yra grupelių, norinčių suteikti valdžią Dantei. Tada pridursi, kad visiems laikams išsklaidysi jų abejones. Įtikinsi, kad nori būti nefilimų valdove ir tiki, jog tau seksis geriau negu Dantei. Paskui iškviesi Dantę į dvikovą dėl vadžios.

Sutrikusi nepatikliai spoksojau į Lopą.

- Dvikova? Su Dante? Negaliu kautis - jis nugalės.

- Jeigu mums pavyktų atidėti dvikovą, kol grįš Peperis, tada ji tebūtų gudrybė, padedanti laimėti laiko.

- O jeigu nepavyks atidėti dvikovo?

Lopas skvarbiu žvilgsniu nužvelgė mane, bet į klausimą neatsakė.

- Privalome veikti nedelsdami. Jeigu Dantė sužinos, kad ir mes šįvakar norime šį tą pasakyti, sustabdys savo planus, kol sužinos mūsų ketinimus. Jis neturi ką prarasti. Dantė žino, kad jeigu tu viešai ją demaskuosi, jam pakaks tik besti

pirštu į tave. Patikėk, kai Dantė sužinos, jog tu kvieti jį į dvikovą, iššaus butelį šampano. Jis labai pasitiki savimi, Nora. Ir yra savanaudis. Jam niekada nešaus į galvą, kad tu gali laimėti. Jis sutiks kautis dvikovoje manydamas, kad pergalė garantuota. Viešai pareikšti apie tavo išdavystę bus gana keblu, be to, teismas truks ilgai... ar vienu pistoleto šūviu atimti iš tavęs valdžią? Dantė įspirs sau pačiam už tai, kad pats pirma to nesugalvojo.

Rodos, mano sąnariai tapo guminiai.

- Jeigu dvikova įvyks, ar mes kausimės pistoletais?

- Arba kardais, bet aš primygtinai siūlyčiau pistoletus. Šaudyti tau bus lengviau išmokti, negu kautis kardais, - ramiai paaiškino Lopas, mano balse aiškiai išgirdęs susikrimitimo gaideles.

Pajutau, kad tuoj apsivemsiu.

- Dantė sutiks su dvikova, nes žino, kad gali mane nugalėti. Jis stipresnis už mane, Lopai. Kas žino, kiek velnių kerų jis išgėrė? Kova bus nesąžininga.

Lopas paėmė mano drebančias rankas ir raminau pabučiavo į krumplius.

- Žmonių kultūroje dvikovos tapo nemadingos jau prieš kelis šimtus metų, bet nefilimams jos yra socialiai priimtinos. Jų akimis - tai greičiausias ir akivaizdžiausias būdas išspręsti nesutarimus. Dantė nori būti nefilimų armijos vadu, o tu įtikinsi jį bei visus kitus nefilimus, kad irgi karštai sieki šio posto.

- Kodėl susitikus su žymiausiais nefilimais tiesiog nepapasakoti apie plunksnas? - mano širdis viltingai suspurdėjo. - Kai jie sužinos, kad turiu patikimą ginklą laimėti karą ir atkurti taiką, visa kita bus nesvarbu.

- Jeigu Peperiui nepavyks, nefilimai tai laikys tavo nesėkme. Būti netoli pergalės nieko nereikia. Nefilimai arba sveikins tave kaip išgelbėtoją, kai gausi plunksnas, arba nukryžiuos, jeigu tau nepasiseks. Kol tikrai nežinosime, kad Peperis gavo plunksnas, negalime apie jas net užsiminti.

Pirštais perbraukiau plaukus.

- Negaliu to padaryti.

- Jeigu Dantė tarnauja puolusiems angelams ir gaus valdžią, nefilimų rasė bus dar labiau pavergta. Bijau, kad puolę angelai panaudos velnių kerus, kad nefilimai dar ilgai liktų vergais, kai baigsis chešvanas.

Liūdnai papurčiau galvą.

- Per didelė rizika. O jeigu man nepavyks?

Nė neabejojau, kad taip ir bus.

- Yra dar vienas dalykas, Nora. Tavo priesaika Henkui.

Ledinė baimė sustingdė širdį. Vėl prisiminiau kiekvieną žodį, kurį ištariau Henkui Milarui tą vakarą, kai jis privertė mane vadovauti pasmerktam žlugti sukilimui. *Vadovausiu tavo armijai. Jeigu sulaužysiu šį pažadą, aš ir mano mama žūsime.* Ne kažį ką galėjau rinktis, tiesa? Jeigu noriu likti Žemėje su Lopu, privalau išsaugoti savo nefilimų vadės titulą. Negaliu leisti Dantei jo iš manęs pavogti.

- Dvikova - nedažnas spektaklis, o turint galvoje, kad jame dalyvaus du tokie garsūs nefilimai, kaip tu ir Dantė, niekas nenorės praleisti tokio įvykio, - aiškino Lopas. - Viliuosi paties geriausio - kad mes nukelsime dvikovą, o Peperiui pavyks, bet turime pasirengti blogiausiam. Dvikova gali tapti tavo vieninteliu išsigelbėjimu.

- Kaip manai, kiek bus žiūrovų?

Lopas ramiai ir pasitikėdamas savimi pažvelgė man į akis. Tačiau spėjau pamatyti, kaip jose šmėstelėjo užuojauta.

- Šimtai.

Sunkiai nurijau seilę.

- Neįstengsiu to padaryti.

- Aš tave pamokysiu, angele. Nesitrauksiu. Esi kur kas stipresnė, negu prieš dvi savaites, ir taip atsitiko praleidus vos kelias valandas su treneriu, kuris stengėsi tik tiek, kad manytum, jog jis suinteresuotas. Dantė norėjo padaryti įspūdį, kad tave treniruoja, bet aš labai abejoju, ar jis siekė daugiau, negu išmokyti tavo raumenims šiek tiek priešintis. Tu tikriausiai nesuvoki, kokia esi stipri. Tinkamai pasitreniravusi pajėgsi įveikti Dantę, - Lopas apkabino mane per sprandą ir suglaudė mudviejų veidus. Jis žvelgė į mane su tokiu tvirtu įsitikinimu ir pasitikėjimu, kad man vos neplyšo širdis. *Tu tai gali. Niekas tokios užduoties nepavydėtų, bet aš tavimi dar labiau žaviuosi dėl to, kad tu ją svarstai,* tarė jis mano mintims.

- Ar nėra kokio nors kito būdo?

Tačiau ir aš pati karštligiškai perkratinėjau galimybes atsižvelgdama į visus įmanomus aspektus. Turint galvoje, kad Peperiui gali nepavykti, mano priesaiką Henkui ir pavojų, kuriame atsidūrė visa nefilimų rasė, kito kelio nėra. Privalau jį įveikti.

- Lopai, man baisu, - sušnibždėjau.

Bičiulis mane apglėbė, pabučiavo į pakaušį ir paglostė plaukus. Lopui

nerieikėjo nė aiškinti, kad jis irgi yra labai išsigandęs.

- Neleisiu, kad pralaimėtum šią dvikovą, angele. Neleisiu susidurti su Dante, jeigu nebūsiu tikras, kad aš nulemsiu rezultatus. Dvikova atrodys sąžininga, bet iš tiesų taip nebus. Dantė nulėmė savo ateitį tą akimirką, kai tave užpuolė. Neleisiu jam lengvai išsisukti, - ryžtingai šnibždėjo Lopas. - Jis gyvas neliks.

- Tu gali surengti tariamą dvikovą?

Bičiulio degančios kerštu akys iškalbingai atsakė į šį klausimą.

- Jeigu kas nors sužinotų... - prabilau.

Lopas mane pabučiavo, tvirtai, bet akyse šmėstelėjo linksma kibirkštėlė.

- Jeigu būsiu sučiuptas, daugiau negalėsiu tavęs bučiuoti. Nejau iš tiesų manai, kad aš šitaip rizikuosiu? - tada jo veidas surimtėjo. - Nors negaliu jausti tavo prisilietimų, jaučiu tavo meilę, Nora. Širdimi. Ji man svarbesnė už viską. Gaila, kad negaliu jausti taip kaip tu, bet aš turiu tavo meilę. Niekas niekada nebus už ją svarbiau. Yra žmonių, kurie nugyvena visą gyvenimą ir niekada nepajunta tokių jausmų, kokius tu keli man. Dėl to neverta gailėtis.

Man suvirpėjo smakras.

- Baisu tave prarasti. Bijau, kad nepavyks, ir nuogaštauju dėl to, kas mums tada atsitiks. Nenoriu to daryti, - priešinausi, nors žinojau, kad nėra stebuklingų durų, pro kurias galėtume pabėgti. Negaliu nei bėgti, nei slapstyti. Priesaika Henkui mane persekios visur, kad ir kaip stengčiausi išnykti. *Privalau* išlaikyti valdžią. Kol yra armija, turiu dalyvauti jos veiksmuose iki galo. Suspaudžiau Lopui rankas. - Pažadėk, kad visą laiką būsi su manimi, kad neversi visa tai iškęsti vienai.

Lopas kilstelėjo mano smakrą.

- Jeigu galėčiau pašalinti šią kliūtį, taip ir padaryčiau. Jeigu galėčiau kautis vietoj tavęs, nedvejodamas taip pasielgčiau. Tačiau man belieka tik būti šalia tavęs iki pat galo. Aš nedvejosiu, angele, tai galiu tau prižadėti, - jis delnais paglostė man rankas nesuvokdamas, kad pažadas sušildė mane labiau negu šis gestas. Aš vos neapsiverčiau. - Paskleisiu gandus, kad tu šįvakar šauki skubų posėdį. Pirmiausia paskambinsiu Skotui ir liepsiu išplatinti šią naujieną. Žinia greitai pasklis. Neprabėgs nė valanda, ir apie tai sužinos Dantė.

Pajutau kylant šleikštulį. Pakramčiau skruostą, paskui prisiverčiau linktelėti. Privalau susitaikyti su neišvengiamybe. Kuo greičiau susidursiu su neišvengiamybe, tuo greičiau sudarysiu planą, kaip įveikti savo baime.

- Kaip galiu padėti? - paklausiau.

Truputį susiraukęs Lopas atidžiai apžiūrinėjo mane. Jis nykščiu perbraukė man lūpą, paskui skruostą.

- Esi šalta kaip ledas, angele, - vaikiną mostelėjo galva koridoriaus, vedančio į buto gilumą, link. - Eime į lovą. Užkursiu židini. Dabar tau reikia šilumos ir poilsio. Aš irgi išsimaudysiu karštoje vonioje.

Tikrai, mane krėtė šaltis. Rodos, akimirksniu iš manęs buvo išsiurbta visa šiluma. Matyt, ištiko šokas. Dantys barškėjo, pirštų galiukai keistai ir nevalingai drebėjo.

Lopas mane pakėlė ir nunešė į miegamąjį. Jis petimi pastūmė dūris, atvertė juodą pūkinę antklodę ir švelniai paguldė mane į lovą.

- Gal ko nors išgersi? - paklausė. - Žolelių arbatos? Sultinio?

Žvelgdama į jo nuoširdų ir susirūpinusį veidą pajutau kaltės graužimą. Supratau, kad Lopas dėl manęs padarys viską. Jo pažadas nuolat būti šalia manęs prilygo priesaikai. Lopas - dalis manęs, o aš - dalis jo. Jis padarys viską - *bet ką* - kad tik būčiau šalia.

Prisiverčiau prabilti, kol dar neišgaravo drąsa.

- Turiu tau kai ką pasakyti, - pratariau netvirtu, silpnu balsu.

Nenorėjau pravirkti, bet akys pritvinko ašarų. Apėmė baisi gėda.

- Angele? - klausiamai kreipėsi į mane Lopas.

Žengiau pirmą žingsnį, bet dabar sustingau. Mintyse šmėstelėjo pasiteisinimas, kad negaliu savo bėdų užkrauti Lopui. Tik ne dabar, kai jis toks nusilpęs. Jeigu Lopas man rūpi, verčiau laikyti liežuvį už dantų. Man kur kas svarbiau, kad Lopas atsigautų, o ne kad aš nusikratyčiau slegiančio melo. Tos pačios ledinės rankos vėl ėmė slysti mano gerkle.

- Aš... nieko, - kaipmat pasitaisiau. - Tiesiog man reikia pamiegoti. O tau - paskambinti Skotui.

Įsikniaubiau į pagalvę, kad Lopas nematytų, kaip verkiu. Ledinės rankos atrodė per daug tikroviškos ir buvo pasirengusios mane smaugti, jeigu tik per daug išsiplepėsiu, išduosiu savo paslaptį.

- Tiesa, turiu jam paskambinti. Tačiau man kur kas svarbiau, kad pasakytum, kas yra, - tarė Lopas tokiu susirūpinusiu balsu, kad supratau, jog lengvai išsisukti nepavyks.

Stingdančios rankos gniaužė man gerklę. Buvau per daug išsigandusi, kad pajėgčiau kalbėti. Labai bijojau būti pasmaugta.

Lopas įjungė šviestuvą prie lovos ir švelniai pakrutino petį stengdamasis pažvelgti man į veidą, bet aš nusigrėžiau.

- Myliu tave, - springdama tariau.

Mane draskė gėda. Kaip galėjau tarti tokius žodžius ir tuo pat metu jam meluoti?

- Žinau. Bet nujaučiu, kad kažko man nesakai. Dabar ne metas paslaptims. Mes kartu nuėjome per daug toli, kad dabar pasuktume šiuo keliu, - priminė Lopas.

Linktelėjau - ašaros biro ant pagalvės. Lopas teisus. Pati tai žinau, bet dėl to nė kiek ne lengviau prisipažinti. Be to, kažin ar įstengsiu. Tos ledinės rankos, gniaužiančios gerklę, mano balsas...

Lopas išsiropštė į lovą ir prisitraukė mane prie savęs. Jaučiau, kaip kvėpuoja man į sprandą, kokia šilta jo oda. Lopo kelis tobulai prisiderino prie mano įlinkio. Bičiulis pabučiavo man petį, juodi jo plaukai užkrito man ant ausies.

Aš... tau... melavau, prisipažinau išiskverbusi į Lopo mintis - spraudžiau žodžius tarsi pro plytų sieną. Įsitempiau laukdama, jog šaltos rankos mane sugriebs, bet nustebau, kad prisipažinus jų gniaužtai, regis, atsilaisvino ir nusilpo. Padrąsinta kalbėjau toliau. Melavau tau, vieninteliam, kurio pasitikėjimas man svarbesnis už viską. Melavau tau, Lopai, ir nežinau, ar pajėgsiu sau už tai atleisti.

Lopas neprašė paaiškinti, tik iš lėto bučiavo man ranką. Palietęs lūpomis man riešą tyliai prabilo:

- Ačiū, kad pasakei.

Atsigrėžiau į jį ir nustebusi sumirksėjau.

- Nejaugi nenori sužinoti, apie ką tau melavau?

- Noriu žinoti, ką galiu padaryti, kad pasijustum geriau.

Jis švelniais judesiais masažavo mano pečius, ir tai mane nuramino.

Nepasijusiu geriau, kol neprisipažinsiu. Ne Lopas turi palengvinti man naštą - aš pati už tai atsakinga. Kaltė mane draskė taip skausmingai, tarsi būčiau badoma geležiniais virbais.

- Aš gėriau... velnių kerus, - maniau, didesnės gėdos jau negalėsiu patirti, bet ji, regis, patrigubėjo. - Nuolat juos geriu. Nepaliečiau priešnuodžių, kuriuos gavai iš Bleiklio. Laikiau juos vis kartodama: vėliau, vėliau, po chešvano, kai man nebereikės būti antžmogiu, bet tai buvo tik dingstis. Visą šį laiką klioviausi

velnių kerai. Bijau, kad antraip man nepakaks jėgų. Žinau, kad privalau liautis juos vartojusi, suprantu, jog tai negerai. Tačiau velnių kerai man teikia gebėjimų, kurių pati neturiu. Aš išsiskverbčiau į tavo smegenis ir įtikinau, kad išgėriau priešnuodžius, bet... dar niekada gyvenime nesijaučiau tokia kalta!

Nuleidau akis, kad nematyčiau nusivylimo ir pasibjaurėjimo, kuris tikrai turėjo atsispindėti Lopo veide. Siaubinga žinoti tiesą, bet pačiam ją garsiai išsakyti – dar baisiau. Kuo aš tapau? Neatpažįstu savęs, tokio klaiko dar nebuvo patyrusi. Nepastebėjau, kaip pasiklydau. Nors labai lengva visą kaltę suversti velnių kerams, *aš pati* nusprendžiau pavogti pirmąjį butelį iš Dantės.

Galiausiai Lopas prabilo. Jo balsas buvo tvirtas ir toks kupinas tylaus žavėjimosi, kad ėmiau spėlioti, ar tik jis mano paslapties nežinojo nuo pat pradžių.

– Kai pirmąsyk tave pamačiau, pagalvojau: dar niekada neteko matyti tokios patrauklios ir gražios merginos?

– Kodėl man tai sakai? – liūdnai paklausiau.

– Kai tave išvydau, panorau būti šalia. Norėjau, kad tu mane išileistum. Troškau tave pažinti taip, kaip niekas kitas. Geidžiau tavęs, visos. Šis geismas varė mane iš proto, – Lopas giliai ir tyliai kvėpavo, tarsi norėtų įkvėpti ir mane. – Dabar, kai tave turiu, viena man kelia siaubą – kad teks grįžti į praeitį. Vėl tavęs geisti neturint vilties, jog šis troškimas kada nors išsipildys. Esi mano, angele. Visa. Neleisiu, kad būtų kitaip.

Pasirėmiau ant alkūnės ir pažvelgiau į bičiulį.

– Aš tavęs neverta, Lopai. Nesvarbu, ką pasakysi. Tiesa yra tokia.

– Tu neverta manęs, – sutiko Lopas. – Nusipelnei kur kas geresnio. Tačiau ištrigai su manim ir teks su tuo taikytis, – staigiu judesiu bičiulis paguldė mane po savimi, užsiritu ant viršaus ir pažvelgė juodomis akimis tarsi koks piratas. – Turėk galvoje, neketinu tavęs lengvai paleisti. Man nesvarbu, kas stengsis mudu išskirti: kitas vyras, tavo mama ar pragaro galios. Nepasiduosiu ir su tavimi neatsisveikinsiu.

Sumirksėjau drėgnomis nuo ašarų blakstienomis.

– Aš irgi neleisiu, kad kas nors tarp mūsų įsiterptų. Ypač velnių kerai. Rankinėje turiu priešnuodžių. Išgersiu jų nedelsdama. Lopai? – paskui jausmingai pridūriau: – Ačiū... už viską. Nežinau, ką daryčiau be tavęs.

– Labai gerai, – sušnibždėjo Lopas, – nes aš neleisiu tau ištrūkti.

Susmukau lovoje ir su malonumu paklusau.

Žinia, kad reikalauju susitikimo su įtakingais nefilimais, greitai pasklido. Sekmadienio vidudienį nefilimų kanalai zvimbė nuo lūkesčių ir spėlionių. Visas dėmesys nukrypo į mane, o iš Dantės pareiškimo išėjo šnipštas. Aš pavogiau spektaklį, bet Dantė nereiškė jokie pasipiktinimo. Neabejojau, kad Lopas teisis – Dantė sustabdė savo planus, kol sužinos mano kitą žingsnį.

Skotas skambino kas valandą pranešti naujienų, kurios daugiausia buvo naujausios nefilimų kuriamos teorijos apie mano pirmąjį smūgį puolusiems angelams. Į šį išliaupsintą sąrašą pateko pasalos, ryšio linijų naikinimas, šnipų siuntimas, puolusių angelų vadų grobimas. Kaip numatė Lopas, nefilimai tuoj pat nusprendė, kad vienintelė mano šaukiamo posėdžio priežastis – karas. Įdomu, ar ir Dantė padarė tokią pačią skubotą išvadą? Gerai, jeigu taip būtų, jeigu man būtų pavykę jį apkvailinti, bet patirtis kuždėjo, kad Dantė yra per gudrus – tikriausiai jis atspėjo, jog aš kažką rezgu.

– Puiki žinia, – susijaudinęs pranešė telefonu Skotas. – Vyresnieji nefilimai nutarė tenkinti tavo pageidavimą ir susitikti. Jie parinko vietą, ir tai nebus Delfų parkas. Taip jie stengiasi išvengti nesutarimų. Kaip ir buvo galima tikėtis, į posėdį galės atvykti tik pakviestieji. Ne daugiau kaip dvidešimt nefilimų. Informacija negalės nutekėti, nes bus gausi apsauga. Kiekvienas pakviestas nefilimas prieš įleidžiant į posėdį bus patikrintas. Gera žinia ta, kad į svečių sąrašą patekau ir aš. Teko su kai kuo šnektelėti, bet būsiu kartu su tavimi.

– Kur vyks susitikimas? – paklausiau, stengdamasi neišsiduoti, kad mane pykina.

– Nefilimai nori susirinkti senajame Henko Milaro name.

Man nugara perbėgo šiurpas. Niekada nepajėgsiu ištrinti iš atminties tų arktiškai žydrų akių, kurias primena šis vardas.

Nuvijau Henko vaiduoklį šalin ir susikaupiau. Prabangus karaliaus Jurgio epochos pastatas garbingame žmonių kvartale? Pastatas krinta į akis ir, mano supratimu, vargiai tinka slaptam nefilimų posėdžiui.

– Kodėl ten?

- Įtakingieji mano, kad taip bus parodyta pagarba Juodajai Rankai. Gal ir nebloga mintis. Juk tai jis užvirė visą šią košę, - kandžiai pridūrė Skotas.

- Jeigu ir toliau taip kalbėsi, būsi išbrauktas iš svečių sąrašo.

- Posėdis paskirtas šįvakar dešimtą. Turėk mobilųjį su savimi, jeigu dar ką nors sužinočiau. Nepamiršk apsimesti nustebusi, kai jie tau paskambins ir pasakys smulkmenas. Negalime leisti nefilimų šulams įtarti, kad jie jau yra šnipinėjami. Beje: apgailestauju dėl Dantės. Jaučiuosi atsakingas. Tai aš tave su juo supažindinau. Jeigu galėčiau, sukapočiau jį į gabalus. Tada prie kiekvieno pririščiau akmenį, nuplaukčiau į jūrą ir išmesčiau per bortą. Nenusimink. Aš tave saugau.

Išjungiau pokalbį ir atsigrėžiau į Lopą, jis atidžiai mane stebėjo atsišliejęs į sieną.

- Posėdis vyks šįvakar, - tariau. - Senajame Milaro name.

Nepajėgiau prisiversti baigti galvoje kirbančios minties. Privatus namas? Tikrinimas? Apsauga? Kaip Lopas pateks į vidų? Apleido jėgos pagalvojus, kad šįvakar į posėdį teks eiti vienai.

- Tinka, - nuramino mane Lopas. - Aš ten būsiu.

Žavėjau bičiulio šaltakraujiškumu, bet neišsivaizdavau, kaip jam pavyks įsmukti vidun nepastebėtam.

- Namas bus akylai saugomas. Vos tik pasirodysi tame kvartale, nefilimai išsyk sužinos. Galbūt tau pavyktų, jeigu nefilimai būtų pasirinkę muziejų arba teismo rūmus, bet ne šią vietą. Milaro namas didelis, bet nepakankamai erdvus. Nefilimai stebės kiekvieną jo kertelę.

- Kaip tik tam aš ir ruošiuosi. Jau apgalvojau visas smulkmenas. Mane įleis Skotas.

- Nieko nebus. Nefilimai lauks puolusių angelų šnipų, ir net jeigu Skotas tau atrakintų langą, apsauga bus apie tai pagalvojusi. Jie ne tik tave sučiups, bet ir supras, jog Skotas - išdavikas...

- Aš užvaldysiu Skoto kūną.

Krūptelėjau. Iš lėto supratau, ką sumastė Lopas. Žinoma. Juk dabar chešvanas. Lopas be vargo užvaldys Skoto kūną, o pašalaičiai nepastebės jokio skirtumo. Lopas bus įleistas į posėdį nė nemirktelėjus. Tai būtų puiki priedanga. Tačiau iškyla vienas mažytėlaitis sunkumas.

- Skotas niekada su tuo nesutiks.

- Jis jau sutiko.

Negalėdama patikėti įsispitrėjau į bičiulį.

- Sutiko?

- Jis tai daro dėl tavęs.

Staiga man kažkas suspaudė gerklę. Labiau už viską pasaulyje Skotas priešinosi puolusių angelų mėginimams užvaldyti jo kūną. Tad dabar supratau, kaip jis brangina draugystę su manimi. Kad ryžtusi tai padaryti... Kuo jis taip bjaurisi... Neįmanoma išreikšti žodžiais. Tiesiog jaučiu nuoširdų ir skausmingą dėkingumą Skotui ir esu pasiryžusi jo nenuvilti.

- Šįvakar turėsi būti atsargus, - perspėjau.

- Taip. Ir per ilgai neužsibūsiu Skoto kūne. Kai tik tu saugiai išėisi iš posėdžio, o aš sužinosiu viską, kas įmanoma, grąžinsiu Skotui jo kūną. Pasirūpinsiu, kad jam nieko nenutiktų.

Aistringai apkabinau Lopą.

- Ačiū, - sušnibždėjau.

Tą vakarą, likus valandai iki posėdžio, išvykau iš Lopo namų. Šeiminių neofilimų pageidavimu važiauvau viena išsinuomotu automobiliu. Jie buvo apdairūs ir pasirūpino, kad man iš paskos nesektų nė vienas smalsus nefilimas arba, dar blogiau, puolęs angelas, iš kur nors sužinojęs apie šio vakaro itin slaptą posėdį.

Gatvės buvo tamsios ir slidžios dėl miglos. Mano automobilio priekiniai žibintai klydinėjo juodais šaligatvio kaspinais, vingiuojančiais per kalvas ir posūkius. Nustačiau šildytuvą visa galia, bet ir tai neįveikė kaulus geliančio šalčio. Nežinojau, ko laukti šį vakarą, todėl buvo sunku planuoti. Turėjau veikti pagal aplinkybes, o tai man labai nepatinka. Į Milaro būstą norėjau įžengti kliaudamasi šiuo tuo daugiau negu juslės, bet turėjau tik jas. Galiausiai sustojau prie Marsės senojo namo.

Truputį pasėdėjau automobilyje spoksodama į baltas kolonas ir juodas langines. Pievelę buvo nukloję lapai. Rudi stabarai, hortenzijų likučiai, kyšojo iš terakotos puodų abipus priebučio. Takas link namų buvo prišiukšlintas pradėjusiais pūti laikraščiais. Kai Henkas mirė, čia niekas nebegyveno, tad dabar pastatas neatrodė toks patrauklus ir dailus, kokį prisiminiau. Marsės mama persikėlė gyventi į butą prie upės, o Marsė... na, Marsė tvirtai vadovaujasi principu: *mi casa es su casa*¹.

Pro langus užtrauktomis užuolaidomis sklido blausi šviesa, ir nors siluetų

nebuvo matyti, žinojau, kad keli galingiausi ir įtakingiausi nefilmų pasaulio vadai sėdi priešais pagrindines duris pasirengę pareikšti nuomonę dėl naujienu, kurias ketinu pranešti. Taip pat žinojau, kad Lopas jau darbuojasi viduje stengdamasis apsaugoti mane nuo galimų pavojų.

Guosdamasi šia mintimi trūkčiojamai įkvėpiau ir nužygiavau prie pagrindinių durų.

Pasibeldžiau.

Jos atsivėrė, ir aukšta moteris – ji nužvelgė mane tik tiek laiko, kad patvirtintų tapatybę, – įleido į vidų. Jos plaukai buvo sušukuoti aukštyn ir supinti į standžią kasą, veidas nekrito į akis.

Ji pasisveikino mandagiai, bet šaltai: „Sveika“, tada ryžtingu rankos mostu pakvietė eiti toliau.

Blausiai apšviestame koridoriuje nukaukšėjo mano bateliai. Praėjau pro Milarų šeimos narių, besišypsančių pro apdulkėjusį stiklą, portretus. Vaza su nuvytusiomis lelijomis stovėjo ant stalelio prieškambaryje. Namas buvo priplėkęs. Nužingsniavau palei šviestuvus, vedančius į valgomąjį.

Vos tik įžengiau pro stiklines duris, prislopinti pokalbiai nuščiuvo. Abipus ilgo poliruoto raudonmedžio stalo sėdėjo šeši vyrai ir penkios moterys. Dar keli nenustygstantys vietoje ir susirūpinę nefilimai stovėjo aplink stalą. Išvydusi Marsės mamą vos nesustingau kaip druskos stulpas. Žinojau, kad Siuzana Milar nefilmė, bet šis žinojimas sklandė tik mano sąmonėje kaip neapčiuopiama mintis. Matydama ją šįvakar čia, slaptame nemirtingųjų posėdyje, staiga pajutau... grėsmę. Marsės nebuvo. Galbūt ji nenorėjo atvykti, bet greičiausiai tiesiog nebuvo pakviesta. Regis, Siuzana iš tų motinų, kurios padarys viską, kad tik dukra išvengtų ir pačių menkiausių nemalonumų.

Minioje susiradau Skoto veidą. Žinodama, kad jo kūną užvaldė Lopas, lengviau atsikvėpiau. Jis sugavo mano žvilgsnį ir linktelėjo galvą – tai buvo slaptas padaršinio ženklas. Mane apėmė gilus pasitikėjimo ir saugumo jausmas. Esu čia ne viena. Lopas mane sergi. Turėjau žinoti, kad draugas ras būdą čia patekti, kad ir kaip tai būtų pavojinga.

Į posėdį atvyko ir Dantė. Pasipuošęs juodu kašmyro vilnos megztiniu su aukšta atlenkiama apykakle jis nuobodžiaudamas ir susiraukęs kiurksojo stalo gale. Dantė buvo suglaudęs delnus stogeliu prie burnos ir, kai mūsų žvilgsniai susitiko, jo lūpas perkreipė pašaiپی šypsena. Vaikinas nežymiai kilstelėjo antakius, tai buvo akivaizdus iššūkis. Nukreipiau akis į šalį.

Sutelkiau dėmesį į vyresnio amžiaus moterį, pasipuošusią violetine vakarine suknele bei briliantais, ji sėdėjo priešingame ilgo stalo gale. Liza Martin. Antroji pagal svarbą po Henko, ji buvo įtakingiausia ir gerbiamiausia nefilimė, kokią man yra tekę sutikti. Man ji nepatiko ir nekėlė pasitikėjimo. Jeigu noriu ištvirti posėdį, šiuos jausmus privalau kuo greičiau nuslopinti.

- Labai džiaugiamės, kad sušaukei šį posėdį, Nora.

Jos šiltas, karališkas, malonus balsas glostė man ausį. Spurdanti širdis ėmė plakti ramiau. Jeigu pavyktų išsikovoti Lizos palankumą, pusė darbo būtų padaryta.

- Ačiū, - galiausiai išsunkiau.

Liza ranka mostelėjo į tuščią kėdę greta jos.

Priėjau prie kėdės, bet neatsisėdau. Bijojau, kad prarasiu savitvardą, jeigu atsisėsiu. Atsirėmusi rankomis į stalą, be mandagumo pareiškimų paaiškinu tikrąjį savo apsilankymo tikslą.

- Žinau, kad ne visi šiame kambaryje galvoja, jog geriausiai tinku vadovauti tėvo armijai, - tiesmukai pareiškiau.

Nuo žodžio „tėvas“ burnoje pasidarė kartu, lyg nuo tulžies, bet prisiminiau Lopo perspėjimą šįvakar kaip įmanoma dažniau sieti save su Henku. Nefilimai jį dievino ir, jeigu galiu pasinaudoti tokiu pritarimu, nors jis ir užkulisinis, turiu nepraleisti galimybės.

Pažvelgiau į akis visiems sėdintiems prie stalo ir keliems stovintiems už jo. Turėjau visiems parodyti, kad esu stipri, drąsi, o svarbiausia, nepatenkinta per menka parama.

- Žinau, kad kai kurie jūsų atėjote su sąrašu vyrų ir moterų, kurie, jūsų nuomone, geriau tinka šioms pareigoms, - nutilau ir įdėmiai pažvelgiau į Dantę. Jis atlaikė mano žvilgsnį, bet mačiau, kad vaikino akys liepsnoja neapykanta. - Žinau, kad pirmas šiame sąrašė yra Dantė Maceratis.

Kambaryje pasigirdo murmėjimas, bet niekas neginčijo mano pareiškimo.

- Šįvakar jus sukviečiau ne dėl to, kad aptartume pirmąjį puolimą kare prieš puolusius angelus. Surinkau jus todėl, kad be stipraus lyderio ir visų palaikymo karo nelaimėsime. Puolę angelai mus išdraskys. Mums reikia vienybės ir solidarumo, - užsidegusi raginau susirinkusius. - Neabejoju, kad aš - geriausia vadė, mano tėtis irgi šitaip manė. Matau, kad jūsų neįtikinau. Todėl šį vakarą kviečiu Dantę Maceratį į dvikovą. Nugalėtojas visam laikui taps armijos vadu.

Dantė pašoko.

- Tačiau mudu esame pora! - nuostaba jo veide buvo sumišusi su įžeistu išdidumu. - Kaip gali kviesti mane į dvikovą? - dusliu balsu paklausė vaikinai.

Nesitikėjau, kad Dantė teisinsis mūsų netikra draugyste, grindžiama mano netvirtu žodiniu pažadu, kurio niekada netesėjau, - draugyste, apie kurią išsyk pamiršau, nuo kurios dabar mane pykina, bet toks pareiškimas manęs nepribloškė ir neatėmė žado. Tad šaltai atkirtau:

- Esu pasiryžusi susikauti su bet kuo - štai ką man reikia vadovauti nefilimams. Todėl visų akivaizdoje šaukiu tave į dvikovą, Dante.

Visi nefilimai nuščiuvo. Nustebę jų veidai netrukus suspindo iš pasitenkinimo. Dvikova. Nugalėtojiu atitenka viskas. Lopas buvo teisingas - nefilimai vis dar yra tvirtai įsikibę į senovinį pasaulį, valdomą Darvino principų. Jie buvo patenkinti, kad įvykiai pakrypo tokia linkme, ir iš kupinų susižavėjimo žvilgsnių, metamų į Dantę, buvo visiškai aišku, kad nė vienas nefilimas kambaryje neabejoja, kas nugalės.

Dantė stengėsi apsimesti abejingas, bet pamačiau, kaip jis puse lūpų šypsosi dėl mano beprotystės ir jam nusišypsojusios sėkmės. Taip, Dantė mano, kad padariau klaidą. Tačiau netrukus jis įtariai prisimerkė. Matyt, vaikinai neketino stačia galva pulti prie masalo.

- Negaliu to daryti, - pareiškė jis. - Tai būtų išdavystė. - Dantė apžvelgė susirinkusius kambaryje, tarsi norėdamas įvertinti, ar jo galantiški žodžiai sukėlė dar didesnę pritarimą. - Esu prisiekęs ištikimybę Norai ir negaliu imtis jokių veiksmų, prieštaraujančių šiai priesaikai.

- Kaip tavo vadė įsakau tau atvykti į dvikovą, - atšoviau. Po galais, vis dar esu šios armijos vadė ir neketinu leisti Dantei kenkti man švelniais žodeliais ir meilikavimu. - Jeigu tikrai esi geriausias vadas, aš pasitrauksiu. Savo tautai siekiu paties geriausio.

Šiuos žodžius repetavau šimtą kartų ir nors sakiau gerai išmoktą kalbą, kiekvienas žodis išsakė tai, ką jaučiau. Pagalvojau apie Skotą, Marsę, tūkstančius nefilimų, su kuriais niekada nebuvo susitikusi, bet jie man vis tiek buvo svarbūs, nes žinojau, kad tie nefilimai - dori vyrai ir moterys, kurie nenusipelno kasmet būti pavergti puolusių angelų. Jie nusipelno teisingos kovos. Ir aš padarysiu viską, ką galiu, kad tokia kova įvyktų.

Anksčiau aš klydau - gėdingai. Vengiau kovoti už nefilimus, nes bijojau

arkangelų. Dar smerktiniau, jog karu naudojasi kaip dingstimi gauti daugiau velnių kerų. Visą tą laiką savimi rūpinausi labiau negu žmonėmis, kuriems esu įpareigota vadovauti. Dabar visa tai baigėsi. Henkas manimi pasitikėjo skirdamas šį vaidmenį, bet aš taip elgiuosi ne dėl jo, o todėl, kad šitaip elgtis yra dora.

- Manau, Noros argumentas svarus, - prabilo Liza. - Nėra nieko blogiau už save liaupsinančią lyderystę. Galbūt Juodoji Ranka dėl jos neklydo, - ji gūžtelėjo pečiais. - O gal padarė klaidą. Dabar patys imsime šio reikalo ir išspręsimė jį kartą ir visiems laikams. Tada galėsime vykti į karą su savo priešu susivieniję aplink stiprų vadą.

Dėkingai linktelėjau jai galva. Jeigu tik man pavyks palenkti Lizą savo pusėn, kiti stos į eilę jai iš paskos.

- Sutinku, - pritarė nefilimas iš kito kambario galo.

- Aš irgi.

Kambaryje pasigirdo pritarimo murmesys.

- Kas „už“, pakelkite rankas, - paliepė Liza.

Viena po kitos rankos pakilo aukštyn. Lopas pažvelgė man į akis ir pakėlė ranką. Žinojau, kad jam nepaprastai sunku šitaip pasielgti, bet mudu neturėjome iš ko rinktis. Jeigu Dantė atims iš manęs valdžią, aš mirsiu. Man belieka kautis ir iš visų jėgų stengtis laimėti.

- Dauguma „už“, - pareiškė Liza. - Dvikova įvyks saulei tekant rytoj, pirmadienį. Vietą pranešiu vėliau.

- Po dviejų dienų, - kaipmat įsiterpė Lopas kalbėdamas Skoto balsu. - Nora dar nėra šaudžiusi pistoletu. Jai reikia laiko pasitreniruoti.

Taip pat reikėjo duoti laiko Peperiui grįžti iš dangaus su užburtu durklu, gal tada kautis nebereikės.

Liza papurtė galvą.

- Per ilgai. Puolę angelai gali bet kada mus užpulti. Net nežinome, kodėl jie laukia, bet laimė gali liautis mums šypsotis.

- O aš nieko nesakiau apie pistoletus, - prabilo Dantė skvarbiu žvilgsniu perverdama Lopą ir mane, tarsi mėgindamas atspėti, ką mudu sumanėme. Jis atidžiai tyrinėjo mano veidą tikėdamasis ką nors įskaityti. - Man labiau patinka kardai.

- Dantė turi teisę rinktis, - pritarė Liza. - Dvikova - ne jo sumanymas, todėl Dantė gali spręsti, kokiais ginklais kausitės. Vadinasi, sutarėte dėl kardų?

- Kardai damoms labiau tinka, - paaiškino Dantė sulaukdamas didžiulio savo draugų nefilimų pritarimo.

Įsitempia, kad nuslopinačiau staigų norą mintimis maldauti Lopą pagalbos.

- Nora nė karto gyvenime nėra lietusi kardo, - ginčijosi Lopas ir vėl kalbėdamas Skoto balsu. - Bus nesąžininga, jeigu nesuteiksime jai galimybės pasitreniruoti. Duokite jai laiko iki antradienio ryto.

Niekas neskubėjo paremti Lopo pageidavimo. Kambaryje taip aiškiai tvyrojo abejingumas, kad, regis, galėjau trenkti į jį kumščiu. Mano treniruotės visiškai nedomino nefilimų. Tiesą sakant, susirinkusių nusiteikimas bylojo: kuo greičiau Dantė gaus valdžią, tuo geriau.

- Ar apsiimi ją treniruoti, Skotai? - paklausė Liza.

- Kitaip nei kai kurie, aš nepamiršau, kad Nora - mūsų vadė, - šaltai atsakė Lopas.

Liza pakreipė galvą, tarsi norėdama pasakyti: „Labai gerai.“

- Vadinasi, nuspręsta. Po dviejų dienų. Iki to laiko jums abiem linkiu sėkmės.

Ilgai negaišavau. Manęs laukė dvikova, mūsų pavojingam planui iš dalies buvo pritarta, tad išvykau iš Henko namų. Žinojau, jog Lopas turės likti ilgėliau, kad įvertintų posėdžio dalyvių reakciją ir galbūt išgirstų gyvybiškai svarbios informacijos, bet troškau, kad bičiulis paskubėtų.

Tokią naktį nenorėjau būti viena.

¹ Isp. mano namai yra jūsų namuose. - *Vert. past.*

Žinodama, kad Lopas bus užsiėmęs, kol paskutinis nefilimas išvyks iš Henko namų, nuvažiavau pas Vi. Vilkėjau džinsinį švarkelį su įsiūtu sekikliu, tad žinojau, kad prireikus Lopas galės mane rasti. O kol kas turėjau nusimesti nuo krūtinės vieną akmenį.

Ilgiau tverti nebegalėjau. Rūpėjo, kad Vi būtų saugi, bet man reikėjo geriausios draugės.

Privalau jai viską papasakoti.

Supratau, jog tokiu vėlyvu metu patekti pas Vi pro pagrindines duris – ne pats geriausias būdas, todėl labai atsargiai nusėlinau per kiemą, peršokau grandinių tvorą ir pabeldžiau į draugės miegamojo langą.

Netrukus užuolaidos atsitraukė, ir už stiklo išdygo jos veidas. Nors artėjo vidurnaktis, Vi dar nevilkėjo pižamos. Ji truputį kilstelėjo langą.

– Viešpatie, pasirinkai netinkamą laiką atvykti. Maniau, tai Skotas. Jis netrukus ateis.

– Mums reikia pasikalbėti, – pareiškiau slopiu, drebančiu balsu.

Vi nedvejojo nė akimirkos.

– Paskambinsiu Skotui ir atšauksiu susitikimą, – ji atidarė langą ir pakvietė mane į vidų. – Papasakok, kas tave jaudina, pupyte.

Reikia pripažinti, kad Vi laikėsi šauniai: ji neklykė, isteriškai nekūkčiojo ir neišbėgo iš kambario, kai papasakojau savo fantastiškas paslaptis, apie kurias šešis mėnesius niekam neprasitariau. Draugė krūptelėjo tik vieną kartą, kai paaiškinau, kad nefilimai yra žmonių ir puolusių angelų palikuonys, bet šiaip jos veide nebuvo matyti nei siaubo, nei abejonių. Draugė atidžiai klausėsi mano pasakojimo apie dvi kariaujančias nemirtingųjų rases, Henko Milaro vaidmenį ir man jo užkrautą naštą. Vi netgi šyptelėjo, man kilstelėjus paslapties skraistę nuo Lopo ir Skoto tikrųjų esybių.

Kai baigiau pasakoti, Vi tik atlošė galvą ir ėmė įdėmiai mane apžiūrinėti. Netrukus tarė:

- Ką gi, tai *daug ką* paaiškina.

Dabar sutrikau aš.

- Rimtai? Tik tiek tenori pasakyti? Ar tu, na, nežinau... neapstulbai?

Nesutrikai? Nesuglumai? Tavęs neima *isterija*?

Vi susimąsčiusi pabarbeno pirštais sau į smakrą.

- Žinojau, jog Lopas yra per kietas, kad būtų žmogus.

Įdomu, ar ji išgirdo, kad ir aš *nesu* žmogus?

- O kaip aš? Tavęs visiškai negąsdina mintis, kad esu ne tik nefilimė, bet ir turėčiau vesti visus kitus nefilimus, - bakstelėjau pirštu į langą, - į karą su puolusiais angelais? *Puolusiais angelais*, Vi. Kaip Biblijoje. Iš dangaus išvartytais piktadariais.

- Tiesą sakant, manau, kad tai sunkiai įtikima.

Pasikasiau antakį.

- Negaliu patikėti, kad taip ramiai į viską žiūri. Tikėjausi kitokios reakcijos. Maniau, tu pratrūksi. Pažinodama tave laukiau, kad puls mosikuoti rankomis ir bent jau riebokai nusikeiksi. Dabar, regis, kalbėjau plytų sienai.

- Pupyte, šneki taip, tarsi būčiau primadona.

Šie draugės žodžiai privertė mane šyptelėti.

- Pati tai pasakei, ne aš.

- Tiesiog manau, jog tikrai keista, kai tu aiškini, kad lengviausia atpažinti nefilimą pagal jo ūgį, o tu, mano drauge, ne iš aukštųjų, - pareiškė Vi. - Pavyzdžiui, aš *esu* aukšta.

- Esu vidutinio ūgio, nes Henkas...

- Supratau. Tu jau aiškinai, kad turėjai duoti priesaiką ir tapti nefilime, kol dar buvai žmogus, todėl esi vidutinio kūno sudėjimo, bet vis tiek tai kažkoks šlamštas, tiesa? Na, jeigu pasivertimo nefilime priesaika būtų tave padariusi aukšta? Pavyzdžiui, jeigu būtum tapusi *mano* ūgio?

Nežinojau, kur lenkia Vi, bet, regis, ji nesuprato esmės. Kalbėjau ne apie savo ūgį. Norėjau atverti draugei akis, kad esama nemirtingųjų pasaulio, kurio neturėtų būti, o tik pradūriau saugų mažą burbulą, kuriame ji gyvena.

- Ar dabar, kai esi nefilimė, tavo žaizdos sparčiai gyja? - toliau klausinėjo Vi. - Nes jeigu tau nesuteiktas šis pranašumas, paversdamas nefilime Henkas tave nuskriaudė.

Suklusau.

- Vi, aš tau nepasakojau apie mūsų gebėjimą greitai užsigydyti žaizdas.

- Aha. Regis, nepasakojai.

- Tad iš kur tai žinai?

Spoksojau į Vi perkratydama mūsų pokalbį. Tikrai jai to nesakiau. Regis, mano smegenys ėmė veikti kaip sulėtintame filme. Ir staiga viską taip greitai supratau, kad nepajėgiau suvirškinti. Delnu užsidengiau burną.

- Tu..?

Vi kvailai nusišypsojo.

- Juk sakiau, kad turiu nuo tavęs paslapčių.

- Tačiau... Negali būti... Tai ne...

- Įmanoma? Taip, iš pradžių aš tą patį pagalvojau. Maniau, kamuoja per ilgos menstruacijos. Pastarąsias porą savaitių jaučiausi pavargusi, tąsė mėšlungis, siutau ant viso pasaulio.

Prieš savaitę, pjaustydama obuolį, išipjoviau pirštą. Jis užgijo taip staiga, kad net dingtelėjo, ar nebus pasivaidenę. Paskui atsitiko dar keistesnių dalykų. Per fizinio lavinimo pamoką taip toli padaviau tinklinio kamuolį, kad jis atsimušė nuo priešingos korto sienos. Kai reikėjo kilnoti svarmenis, be vargo kilojau tokius svorius, su kuriais mankštinosi tik stambiausi klasės vaikinai. Žinoma, visa tai slėpiau, nes nenorėjau atkreipti į save dėmesį, kol neišsiaiškinsiu, kas vyksta mano kūnui. Patikėk, Nora, esu šimtaprocentinė nefilimė. Skotas tai išsyk suprato. Jis mane mokė gudrybių ir padėjo susitaikyti su mintimi, kad prieš septyniolika metų mano mama sugulė su puolusiu angelu. Mums pravertė tai, kad Skotas irgi buvo patyręs panašių fizinių pokyčių ir jam teko suvokti tiesą apie savo tėvus. Mudu nesitikėjome, jog tu taip ilgai neatspėsi.

Draugė stuktelėjo man į petį.

Man atvipo žiauna.

- Tu. Tu... tikrai esi nefilimė.

Kaip galėjau to nepastebėti? Turėjau išsyk pamatyti - juk atpažindavau bet kurią kitą nefilimą arba puolusį angelą. Ar dėl to, kad Vi jau seniai yra geriausia draugė pasaulyje, nepajėgiau į ją pažvelgti kitaip?

- Ką tau Skotas papasakojo apie karą? - galiausiai paklausiau.

- Tai viena priežasčių, dėl kurios jis šiąnakt turėjo atvykti. Papasakoti paskutines naujienas. Regis, esi svarbi persona, panele Bičių Karaliene. Juodosios Rankos armijos vadė? - Vi supratingai švilptelėjo. - Po galais,

mergaite. Nepamiršk to paminėti savo gyvenimo aprašyme.

Kai kitą rytą susitikau su Lopus uolingoje jūros pakrantėje, vilkėjau tik šortus, berankovę palaidinę ir avėjau teniso batelius. Buvo pirmadienis, baigėsi Peperiui duotas terminas. Mokykloje vyko pamokos. Tačiau neturėjau kada rūpintis nei Peperiu, nei pamokomis. Pirmiausia treniruotės, nerimas – vėliau.

Susibintavau delnus tikėdamasi, kad Dantės treniruotės tebus vaikų žaidimas, palyginti su Lopus. Plaukus buvau susipynusi į standžią kasytę, o tuščias skrandis gurgė, nes buvau išgėrusi tik stiklinę vandens. Nuo penktadienio negėriau velnių kerų, todėl kankino baisus galvos skausmas, o kai per staigiai pasukdavau ją į šoną, raibuliudavo akyse. Vidurius raižė alkis. Skausmas buvo toks aštrus, kad stigo kvapo.

Tesėdama Lopus duotą pažadą šeštadienį vakare, išsyk, kai prisipažinau dėl priklausomybės, išgėriau priešnuodžių, bet, matyt, jie ima veikti ne išsyk. Be to, praėjusią savaitę gerokai padauginau velnių kerų.

Lopus vilkėjo juodus džinsus ir prie jų priderintus medvilninius marškinėlius, išryškinančius kūno formas. Jis uždėjo delnus man ant pečių ir pažvelgė į akis.

– Pasirengusi?

Nors nuotaika buvo niūri, nusišypsojau ir trakstelėjau krumpliais.

– Ar pasirengusi grumtis su nuostabiu vaikinų? Taip, esu pasirengusi.

Pralinksmėjusio Lopus veidas tapo švelnesnis.

– Stengsiuosi valdyti rankas, bet kovos įkarštyje visko gali atsitikti, – pridūriau.

Lopus plačiai nusišypsojo.

– Tai teikia vilčių.

– Gerai, treneri. Pradėkime.

Vos tik ištariau šiuos žodžius, Lopus susikaupė.

– Tau dar neteko fechtuotis, o Dantė per daugelį metų turėjo pakankamai galimybių treniruotis. Jis yra senas kaip Napoleonas ir tikriausiai iš motinos iščių išlindo mojuodamas kirasyrų kardų. Tad tau būtų geriausia kovos pradžioje išmušti jam kardą ir kautis plikomis rankomis.

- Ir kaip man tai padaryti?

Lopas pakėlė nuo žemės dvi maždaug kardo ilgumo lazdas. Vieną mestelėjo man, aš ją sugavau.

- Kardą išsitrauk prieš pradėdama kautis. Ištraukti kardą užtrunka ilgiau, negu sulaukti kirčio.

Suvaidinau, kad išsitraukiu kardą iš nematomų makščių prie šlaunies, ir iškėliau jį paruoštą kautis.

- Kojas pražerk pečių plotyje, - mokė Lopas pradėdamas iš lėto su manimi fechtuotis. - Turi stengtis neprarasti pusiausvyros ir nepargriūti. Nieku gyvu nesuglausk pėdų ir ašmenis laikyk arti savo kūno. Kuo daugiau pasilenksi arba išsitiesi, tuo lengviau Dantei bus tave pargriauti.

Mudu valandėlę treniravomės, kaip laikyti kojas ir neprarasti pusiausvyros. Duslus medinių kardu tarškėjimas sklido virš jūros prasidedant atoslūgiui.

- Akylai stebėk Dantės judesius, - mokė Lopas. - Jis išsyk pradės fechtuotis įprastu jam būdu, ir tada suprasi, kada ruošiasi pulti. Kai tik atspėsi jo ketinimus, kirsk anksčiau už jį.

- Gerai. Man reikia pasitreniruoti šį kirtį.

Lopas greitai atkišo koją ir savo kardu taip stipriai tvojo per manąjį, kad lazda sudrebėjo rankose. Nespėjau atsigauti, o bičiulis jau smogė antrą kartą ir išmušė man kardą.

Pakėliau jį, nusišluosčiau antakį ir pasiguodžiau:

- Man neužteks jėgų. Vargu ar pavyks tai padaryti kaunantis su Dante.

- Pavyks, kai jį išsekinsi. Dvikova turi įvykti rytoj saulei tekant. Pagal tradiciją ji turėtų būti surengta kokioje nors atokioje vietoje. Turi priversti Dantę atsistoti taip, kad tekanti saulė šviestų jam į akis. Net jeigu jis stengsis susikeisti vietomis, Dantė yra aukštas ir užstos tave nuo saulės. Pasinaudok jo ūgiu. Dantė už tave aukštesnis, todėl jo kojos bus neapsaugotos. Stipriai kirsdama į bet kurią kelį išmuši jį iš pusiausvyros. Vos tik Dantės susvyruos, pulk.

Šį sykį aš pakartojau ankstesnį Lopo judesį ir smūgiu į kelio girneles bei keliais kirčiais išmušiau jį iš pusiausvyros. Neištrenkiau jam kardo iš rankų, bet savojo smaigalį prikišau prie liemens. Jeigu man pavyktų tą patį pakartoti su Dante, tai jį nugalėčiau.

- Labai gerai, - pagyrė Lopas. - Greičiausiai visa dvikova truks trumpiau negu trisdešimt sekundžių. Svarbus kiekvienas judesys. Būk atsargi ir šaltakraujiška.

Neleisk, kad Dantė išprovokuotų padaryti neapgalvotą klaidą. Stipriausias tavo gynybos judesys bus staigus metimasis į šalį, jis ypač veiksmingas atviroje vietoje. Turėsi užtektinai erdvės išvengti Dantės kardo žaibiškai pasitraukdama.

- Dantė žino, kad jis už mane pranašesnis daugybę kartų, - pasiguodžiau kilstelėdama antakius. - Ar gali ką nors išmintingo patarti tai, kuri visiškai nepasitiki savimi?

- Tegul baimė tampa tavo strategija. Apsimesk, kad esi labiau išsigandusi negu iš tiesų, kad Dantė pasijustų nepagrįstai pranašesnis. Arogancija gali būti mirtinai pavojinga, - bičiulio lūpų kampučiai kilstelėjo. - Tačiau tu manęs negirdėjai šitaip sakant.

Užsimečiau tariamą kardą ant peties tarsi beisbolo lazda.

- Vadinasi, svarbiausia išmušti jam iš rankų kardą, kirsti mirtiną smūgį ir užimti man teisėtai priklausančią neofilimų vadės postą.

Lopas linktelėjo.

- Miela ir paprasta. Dar dešimt valandų treniruočių, ir būsi tikra profė.

- Jeigu treniruosis dešimt valandų, man reikės nedidelio stimulo, kad neprarasčiau suinteresuotumo.

Lopas alkūne apkabino mane per kaklą ir prisitraukęs pabučiavo.

- Kaskart, kai išmuši kardą man iš rankų, būsiu tau skolingas bučinį. Kaip tai skamba?

Prikandau lūpą tramdydama kikenimą.

- Tai skamba tikrai nešvankiai.

Vaikinas suraukė antakius.

- Klausyk, kažkas visiškai neteko proto. *Du bučiniai* už kiekvieną išmuštą kardą. Bus prieštaravimų?

Nutaisiau nekaltą veidą.

- Jokių.

Mudu su Lopu fechtavomės iki saulėlydžio. Sulaužėme penkias poras kardų ir padarėme pertrauką tik pavalgyti priešpiečius ir suteikti man progą atsiimti premijinius bučinius - kai kurie jų buvo ganėtinai ilgi, tad atkreipė vaikštinėjančiųjų ir bėgiojančiųjų pajūryje dėmesį. Esu tikra, kad, bėgiodami aplink stačias uolas ir mojuodami mediniais kardais taip smarkiai, kad įstatėme vienas kitam mėlynių, mudu atrodėme kaip bepročiai. Laimė, man žaizdos gijo labai greitai, todėl net ir sunkesni sužeidimai netrukde treniruotis.

Temstant mudu abu buvome permirkę prakaitu, o aš visiškai išsekusi. Jau po dvylikos valandų susikausiu su Dante tikroje dvikovoje. Ne mediniais, o aštriais plieno kardais, galinčiais nukirsti ranką ar koją. Nuo šios minties man pašiorpo oda.

- Ką gi, tau pavyko, - pasveikinau Lopą. - Esu visiškai pasirengusi - liekna, pikta kardu mojuojanti mašina. Reikėjo išsyk tave rinktis asmeniniu treneriu.

Bičiulio veide palengva suspindo šelmiška, išdykėliška šypsena.

- Vis tiek negali prilygti Lopui.

- Aha, - pritariau koketiškai į jį pažvelgdama.

- Tad grįžk į mano butą išsimaudyti po dušu, o aš parvešiu vakarienę iš „Pasienio“ restorano, - pasiūlė Lopas, kol akmenuota krantine skutome stovėjimo aikštelės link.

Vaikinas tai pasiūlė atsainiai, bet jo žodžiai privertė mane pažvelgti jam tiesiai į akis. Kai mudu susitikome pirmą kartą, Lopas dirbo „Pasienio“ restorane indų surinkėju. Dabar važiuodama pro šį restoraną visada nevalingai pagalvoju apie Lopą. Mane sujaudino, kad bičiulis prisimena mūsų pirmosios pažinties vietą ir, kad jam šis restoranas irgi kelia brangius prisiminimus. Prisiverčiau išmesti iš galvos mintis apie rytdienos dvikovą ir mažai tikėtiną Peperio sėkmę; šįvakar noriu mėgautis Lopo draugija ir nesirūpinti, kas nutiks man - *mums* - jeigu man teks kautis dvikovoje ir laimės Dantė.

- Ar parveši kukurūzų paplotėlių su įdaru? - tyliai paklausiau prisiminusi, kaip pirmą sykį Lopas mane mokė juos gaminti.

- Skaitai mano mintis, angele.

Įėjau į Lopo butą. Vonios kambaryje nusirengiau ir išsipyniau kasele. Tas kambarys tiesiog nuostabus. Sodriai mėlynos plytelės ir juodi rankšluosčiai. Viduryje stovi vonia, kurioje puikiai telpa du žmonės. Muilas kvėpia vanile ir cinamonu.

Įžengiau į dušo kabiną ir paleidau stiprią vandens srovę. Įsivaizdavau Lopą, kuris irgi prausiasi šioje kabinoje rankomis įsirėmęs į sieną, o vanduo teka jo pečiais. Mačiau, kaip vandens lašeliai prilimpa jam prie odos, kaip jis naudoja tuos pačius rankšluosčius, į kuriuos netrukus ketinu susisupti. Galvojau apie jo lovą, esančią vos už kelių žingsnių, ir apie tai, jog patalynė dar tebekvėpia Lopu...

Veidrodžiu praslinko kažkoks šešėlis.

Vonios durys buvo pravertos ir pro jas iš miegamojo skverbėsi šviesa. Sulaikiusi kvapą laukiau, ar šešėlis vėl pasirodys, kad galėčiau nuspręsti, ar man tik pasivaideno. Čia Lopo namai. Niekas apie juos nežino. Nei Dantė, nei Peperis. Buvau atsargi – šianakt niekas manęs nesekė.

Veidrodžiu vėl praslinko tamsus šešėlis. Ore pajutau tvyrant antgamtišką energiją.

Užsukau vandenį ir susisupau į rankšluostį. Ėmiau dairytis ginklo: galėjau rinktis arba tualetinio popieriaus ritinėlį, arba skysto muilo buteliuką.

Ėmiau tyliai niūniuoti. Nėra reikalo įsibrovėliui leisti suprasti, kad ketinu jį pulti.

Įsibrovėlis prisiartino prie vonios durų; nuo jo sklindanti galia įelektrino mano pojūčius, rankų plaukeliai pasišiaušė. Akies krašteliu pamačiau, kaip pasisuka durų rankena, ir nusprendžiau, kad daugiau laukti nevalia.

Basa koja spyriau į duris ir suurzgiau. Durys suskilo, išsirovė kartu su vyriais ir parvertė įsibrovėlį. Sugniaužusi kumščius puoliau lauk.

Ant grindų gulintis vyras gindamasis susirietė į kamuolį.

– Nemušk manęs! – sušvokštė jis.

Iš lėto nuleidau kumščius. Pakreipiau galvą, kad geriau matyčiau.

– Bleiklis?

- Ką čia veiki? - paklausiau dengdamasi vonios rankšluosčiu. - Kaip radai šį butą?

Ginklas. Man reikia ginklo. Nužvelgiau nepriekaištingai tvarkingą Lopo miegamąjį. Galbūt dabar Bleiklis ir sugniuždytas, bet jis daugelį mėnesių kūrė velnių kerus. Tikriausiai turi kokį nors aštrų, pavojingą ir melsvai švytintį ginklą, paslėptą po neperšlampamu apsiaustu.

- Man reikia tavo pagalbos, - pareiškė jis iškeldamas rankas ir stodamasis.

- Nejudėk, - paliepiu. - Klaupkis. Rankas laikyk taip, kad matyčiau.

- Dantė mėgino mane nužudyti.

- Esi nemirtingas, Bleikli. Be to, judu su Dante bičiuliaujatės.

- Jau ne. Dabar, kai sukūriau užtektinai velnių kerų atmainų, Dantė nori, kad dingčiau. Jis nori vienas valdyti velnių kerus. Dantė pasinaudojo kardu, kurį užbūriau nužudyti kaip tik tave. Man vos pavyko pasprukti.

- Dantė tau įsakė pagaminti kardą, kuriuo galėtum nužudyti mane?

- Dvikovai.

Nežinojau, ko iš tiesų siekia Bleiklis, bet negalėjau atmesti prielaidos, kad Dantė panaudos draudžiamus ir mirtinai pavojingus būdus pasiekti pergalę dvikovoje.

- Ar tas kardas tikrai toks puikus, kaip tvirtini? Juo galima mane nužudyti?

Bleiklis pažvelgė man į akis.

- Taip.

Mėginau ramiai apgalvoti šią naujieną. Privalau kaip nors demaskuoti Dantę už naudojimąsi tokiu kardu. Tačiau pirmiausia pasirūpinsiu kitkuo.

- Klok toliau.

- Įtariu, kad Dantė tarnauja puolusiems angelams.

Nė nemirkteleėjau.

- Kodėl taip manai?

- Per visą šį laiką jis man neleido pagaminti ginklo, kuriuo būtų galima nužudyti puolusius angelus. Priešingai, sukūriau daugybę atmainų, kurios turėtų

nužudyti tave. O jeigu šiais ginklais galima nužudyti tave, vadinasi, ir bet kurią kitą nefilimą. Juk mūsų priešai – puolę angelai, tad kodėl man reikėjo kurti ginklus, kuriais galima žaloti saviškius?

Prisiminiau daugiau negu prieš savaitę čiuožykloje vykusį pokalbį su Dante.

– Dantė man sakė, kad netrukus pajėgsi sukurti tokią galingą atmainą, kuria bus galima nužudyti puolusį angelą.

– Dantė niekada man šito neleido.

Rizikuodama nusprendžiau atskleisti kortas Bleikliui. Vis dar juo nepasitikėjau, bet jeigu jam truputį atsiversiu, Bleiklis gali pasakyti ką nors naudingo. O man reikia žinoti viską, ką žino Bleiklis.

– Tu teisus. Dantė tikrai tarnauja puolusiems angelams.

Priblokštas tiesos Bleiklis užsimerkė.

– Niekada nepasitikėjau Dante, nuo pat pradžių. Tai tavo tėvas sumanė jį įtraukti į komandą. Tada nepavyko įtikinti Henko to nedaryti, bet dabar galiu už jį atkeršyti. Jeigu Dantė išdavikas, esu įsipareigojęs tavo tėvui jį sunaikinti.

Henkas mokėjo savo pavaldiniams įkvėpti ištikimybę.

– Papasakok išsamiau apie nuostabų velnių kerų gėrimą, – paprašiau. – Jeigu Dantė tarnauja puolusiems angelams, kodėl jis tau liepė sukurti gėrimą, galintį padėti mūsų rasei?

– Jis niekada nedavė šio gėrimo kitiems nefilimams, kaip buvo žadėjęs. Tas gėrimas didina tik Dantės jėgas. Dabar jis turi visas atmainas. Ir priešnuodžius, – Bleiklis suspaudė nosies balnelį. – Jis pavogė visą mano triūsą.

Šlapi plaukai prilipo man prie odos, šaltas vanduo varvėjo nugara. Nuo šalčio ir nuo Bleiklio žodžių oda nuėjo pagaugais.

– Lopas netrukus grįš. Įsigudrinai rasti jo namus, tad tikriausiai jo ieškai.

– Noriu sunaikinti Dantę, – ryžtingai pareiškė Bleiklis.

– Kitaip sakant, nori, kad Lopas jį sunaikintų už tave, – ar visi piktadariai nori pasamdyti mano vaikiną? Taip, anksčiau jis buvo parsisamdęs kariauti, bet dabar tai ėmė darytis juokinga... ir erzinti. Gal žmonės pamiršo, kad savo reikalais turi pasirūpinti patys? – Kodėl manai, kad jis sutiks?

– Noriu, kad visą likusį gyvenimą Dantė degtų pragare. Atskirtas nuo pasaulio ir žiauriai kankinamas. Tokį darbą galiu patikėti tik Lopui. Kaina man nesvarbi.

– Lopui nereikia pinigų... – pasakiau, bet nutilau. Staiga man į galvą šovė mintis, nedora ir nesąžininga. Nenorėjau pasinaudoti Bleikliu, bet, kita vertus, jis su manimi ne itin gražiai pasielgė. Prisiminiau, kaip Bleiklis, gelbėdamas savo

kailį, man giliai suvarė velnių kerais užnuodytą peilį ir padarė mane nuo priklausomą nuo šių nuodų. – Lopui nereikia tavo pinigų, bet tavo liudijimas praverstų. Jeigu sutiktum rytoj per dvikovą Lizos Martin ir kitų įtakingų nefilimų akivaizdoje paliudyti apie Dantės nusikaltimus, Lopas už tave nužudytų Dantę.

Lopas jau buvo pažadėjęs Peperiui nužudyti Dantę, bet mudu galime pasinaudoti susiklosčiusiomis aplinkybėmis ir išpešti naudos iš Bleiklio. Juk posakis „vienu šūviu nušauti du zuikius“ atsirado ne šiaip sau.

– Dantės neįmanoma nužudyti. Amžinai įkalinti – taip, bet tik nenužudyti. Jo neveikia nė vienas prototipas. Dantė jiems atsparus, nes jo kūnas...

– Lopas su tuo susidoros, – atžariai pertraukiau. – Jeigu nori, kad Dantė žūtų, manyk, jog jis jau negyvas. Tu turi savų ryšių, Lopas – savų.

Bleiklis mažliai ir vertinamai žiūrėjo į mane.

– Jis pažįsta arkangelą? – galiausiai spėjo Bleiklis.

– Aš tau to nesakiau. Beje, Bleikli. Tai svarbu. Ar turi užtektinai įtakos nuteikti prieš Dantę Lizą Martin ir kitus vyresnius nefilimus. Jeigu ne, rytoj mudu abu žlugsime.

Bleiklis svarstė neilgai.

– Dantė iš pat pradžių sužavėjo tavo tėvą, Lizą Martin bei kelis kitus nefilimus, bet neturi su jais tokių ryšių kaip aš. Jeigu aš pasakysiu, kad Dantė – išdavikas, jie manimi patikės, – Bleiklis iš kišenės išsitraukė nedidelę kortelę ir padavė man. – Prieš persikeldamas į kitą saugią vietą iš namų turiu paimti kelis svarbius daiktus. Čia mano naujas adresas. Duok man truputį laiko, paskui atsivesk Lopą. Smulkmenas aptarsime šįvakar.

Lopas atvyko, vos tik Bleiklis spėjo pasišalinti. Išsyk jį pasitikau žodžiais:

– Nepatikėsi, kas pas mus buvo ką tik užsukęs.

Užmetusi šį kabliuką išsamiai atpasakojau Lopui savo pokalbį su Bleikliu.

– Ką apie tai manai? – išklausęs paklausė Lopas.

– Manau, kad Bleiklis – mūsų paskutinė viltis.

– Tu juo pasitiki?

– Ne. Tačiau mano priešo priešas...

– Ar privertei Bleiklį prisiekti, kad rytoj paliudys?

Nusiminiau. Apie tai nepagalvojau. Tai buvo apmaudi klaida, net ėmiau abejoti, ar esu verta būti vade. Žinojau, kad Lopas iš manęs nesitiki tobulo,

bet vis tiek norėjau padaryti jam išpūdį. Kvailas balsas mano galvoje paklausė, ar Dabrija irgi būtų padariusi tokią pačią klaidą. Vargu bau.

- Kai šįvakar su juo susitiksime, iškart pareikalausiu, kad prisiektų.

- Logiška, kad Dantė nori vienas valdyti velnių kerus, - svarstė Lopas. - Ir jeigu Dantė mano, kad Bleiklis jį įtaria tarnaujant puolusiems angelams, nužudys jį, idant paslaptis liktų neatskleista.

- Kaip manai, ar Dantė tada čiuožykloje man papasakojo apie velnių kerus tikėdamasis, jog aš pranešiu tau, o tu puls i ieškoti Bleiklio? Nuolat spėlioju, kodėl jis man tai papasakojo. Ko gero, buvo sukūręs strategiją: tu sučiumpi Bleiklį ir uždari i tamsiąją, o Dantė lieka velnių kerų valdovu.

- Kaip tik taip ir ketinau pasielgti. Tik Marsė šiuos planus sujaukė.

- Dantė siekė pasikasti po manimi nuo pat pradžių, - supratau.

- Dabar jam tai nepavyks. Bleiklis paliudys apie jo išdavystę.

- Vadinasi, mes su juo susitiksime?

Lopas paėmė vos prieš penkias minutes ant virtuvinės spintelės padėtus motociklo raktelius.

- Su tavimi nepanuobodžiausi, angele.

Bleiklio nurodytu adresu radome vienaaukštį raudonų plytų namą senesniame miesto rajone. Abipus pagrindinių durų buvo du langai su langinėmis. Mažas kotedžas, rodos, tiesiog pranyksta didžiuliam sklype.

Lopas akylai dairydamsis dusyk apvažiavo kvartalą ir tik tada pastatė motociklą tolėliau gatvėje, kur nesiekė žibintų šviesa. Jis tris kartus stipriai pabeldė i duris. Pro langą buvo matyti, kad svetainėje dega šviesa, bet negirdėti nė gyvos dvasios.

- Lik čia, - paliepė man Lopas. - Aš apeisiu aplink.

Laukiau atvirame prieangyje per petį dairydamsi i gatvę. Buvo per šalta, kad kaimynai vedžiotų šunis, pro šalį nepravažiavo joks automobilis.

Pasisuko pagrindinių durų spyna, ir Lopas atidarė jas iš vidaus.

- Galinės durys buvo praviros. Mane apėmė negera nuojauta, - paaiškino jis.

Įėjau i vidų ir paskui save uždariau duris.

- Bleikli? - tyliai pašaukiau.

Namas buvo mažas, tad garsiai rékauti nereikėjo.

- Pirmame aukšte jo nėra, - tarė Lopas, - bet mačiau laiptus i rūšį.

Mudu nulipome žemyn ir pasukome i apšviestą kambarį. Pamačiusi ant kilimo

raudono skysčio dryžę giliai įkvėpiau. Siena buvo išterliota raudonais pirštų atspaudais, vedančiais ton pačion pusėn – tiesiai į tamsų miegamąjį priešais mus. Prieblandoje vos pavyko išžiūrėti lovos apybrėžas ir prie jos susmukusį Bleiklį.

Lopas kaipmat rankomis užtvėrė man kelią.

– Lipk aukštyn, – paliepė.

Nevalingai nėriau po Lopo ranka ir nuskubėjau prie Bleiklio.

– Jis sužeistas!

Bleiklio akių baltymai spindėjo nežemiška melsva šviesa. Iš burnos lašėjo kraujas, kai jis nesėkmingai mėgino kažką pasakyti, buvo girdėti tik gargaliavimas.

– Tai Dantės darbas? – paklausė Lopas, atskubėjęs prie manęs.

Atsitūpusi ėmiau apžiūrinėti Bleiklį. Jo pulsas buvo silpnas ir nelygus. Ašaros ėmė graužti man akis. Nežinojau, ar verkiu dėl Bleiklio, ar dėl to, ką jo mirtis reikštų man, bet tikriausiai savanaudiškai išgyvenau dėl mirties padarinių.

Bleiklis atsikosėjo krauju ir vos girdimai ištarė:

– Dantė žino... puolusių angelų plunksnas.

Stipriai suspaudžiau Lopui ranką. *Iš kur Dantė žino apie plunksnas? Peperis negalėjo jam pasakyti. Be jo apie tai žinome tik mudu.*

Jeigu Dantė žino apie plunksnas, jis pasistengs sulaikyti Peperį pakeliui į Žemę, ištempęs atsakė Lopas. Negalime leisti, kad plunksnos patektų Dantei į rankas.

– Liza Martin... čia... netrukus, – dusdamas po vieną žodį išsunkė Bleiklis.

– Kur yra laboratorija? – paklausiau Bleiklio. – Kaip galėtume sunaikinti Dantės velnių kerų atsargas?

Bleiklis stipriai papurtė galvą, tarsi būčiau uždavusi netinkamą klausimą.

– Jo kardas... jis... nežino. Pamelavau. Nužudys... ir jį, – springdamas dusliu balsu sušvokštė Bleiklis.

Kraujas vėl plūstelėjo jam iš burnos ir iš raudono virto liepsningai mėlynu.

– Gerai, supratau, – tariu ir papplekšnojau per petį norėdama nuraminti. – Kardas, kurį į rytdienos dvikovą ketina atsinešti Dantė, nužudys ir jį, tik Dantė to nežino. Gerai, Bleikli. Dabar pasakyk, kur yra laboratorija.

– Mėginau... tau... pasakyti, – sukrenkštė jis.

Papurčiau Bleiklį už pečių.

– Nepasakei. Kur laboratorija?

Nemaniau, kad sunaikinus laboratoriją pasikeistų rytdienos dvikovos rezultatas – mums kaunantis Dantės organizme bus pakankamai daug velnių kerų, tačiau kad ir kas man nutiktų, jeigu Lopas galėtų sunaikinti laboratoriją, velnių kerai išnyktų kartą ir visiems laikams. Jaučiausi atsakinga, kad pragaro galios grįžtu atgal į pragarą.

Turime keliauti, angele, tarė Lopas, įsiskverbęs į mano mintis. Negalime leisti, kad Liza mudu čia pamatytų. Bus negerai.

Stipriau papurčiau Bleiklį.

– Kur yra laboratorija?

Jo sugniaužti kumščiai atsipalaidavo. Spindinčios stingdančia melsva šviesa akys tuščiai spoksojo į mane.

– Ilgiau negalime gaišti, – perspėjo Lopas. – Dantė tikriausiai medžioja Peperį ir plunksnas.

Atpakaliais delnais nusišluosčiau ašaras.

– Nejaugi paliksime Bleiklį čia?

Gatvėje pasigirdo stabdomo automobilio burzgimas.

– Tai Liza, – tarė Lopas. Jis pakėlė miegamojo langą, užkėlė mane, paskui užšoko pats. – Jeigu nori atsisveikinti su mirusiuoju, atlik tai dabar.

Graudžiai pažvelgusi į Bleiklį tiesiog ištariau:

– Sėkmės kitame gyvenime.

Bloga nuojauta kuždėjo, kad jam jos prireiks.

Miškingais šalutiniais keliais lėkėme Lopo motociklu. Češvano jaunas mėnulis stoji prieš dvi savaites ir dabar karojo virš mūsų tarsi vaiduokliškas rutulys, plati pastabi akis, nuo kurios negalėjome pasislėpti. Pasipurčiau ir stipriau prisiglaudžiau prie Lopo. Jis taip greitai dūmė siaurais posūkiiais, kad medžių šakos susiliejo tarsi griaučių pirštai, besikėsinantys mane sugriebti.

Perrėkti užaujantį vėją buvo beprasmiška, todėl nutariau kalbėti į Lopo mintis.

Kas galėjo Dantei pasakyti apie plunksnas? paklausiau.

Peperis nebūtų rizikavęs to daryti.

Mudu irgi.

Jeigu Dantė žino, galime daryti prielaidą, kad puolę angelai irgi sužinojo. Jie iš visų jėgų stengsis, kad mudu tų plunksnų negautume, angele. Jie iš

paskutiniųjų stengsis mums sutrukdyti.

Tai buvo labai aiškus perspėjimas: esame nesaugūs.

Turime perspėti Peperį, tariau.

Jeigu jam paskambinsime, ir arkangelai suseks mūsų skambutį, plunksnų negausime niekada.

Žvilgtelėjau į savo mobiliojo laikrodį. Vienuolika.

Mudu jam davėme laiko iki vidurnakčio. Peperis beveik visą jau išnaudojo.

Jeigu jis greitai nepaskambins, angele, turėsime susitaikyti su mintimi, kad įvyko blogiausia, ir sugalvoti naują planą.

Lopas uždėjo ranką man ant šlaunies ir spustelėjo. Žinojau, kad mudu galvojame apie tą patį. Išmėginome visus planus. Laikas baigėsi. Arba gausime plunksnas...

Arba nefilimų rasė pralaimės daugiau negu karą. Jie amžinai taps puolusių angelų vergais.

Mano kišenėje subirbė negarsus skambutis. Lopas kaipmat pasuko motociklą į šalikelę, ir aš išsyk atsiliečiau mintyse melddamasi.

– Turiu p-p-plunksnas, – spigiu drebančiu balsu pranešė Peperis.

Su palengvėjimu atsikvėpiau ir sumušiau delnais su Lopu, paskui sunėriau su juo pirštus. Turime plunksnas. Ir durklą. Rytoj dvikovos nebus – negyvi priešininkai nemojuoja kardais, kad ir kokie jie būtų – užburti ar paprasti.

– Šaunuolis, Peperi, – pagyriau. – Beveik viską padarei. Dabar tik privalai įteikti mums plunksnas bei durklą, tada galėsi viską pamiršti. Lopas nužudys Dantę, kai tik gaus durklą. Tačiau privalai žinoti, jog ir Dantė nori gauti plunksnas. – Nebuvo kada švelniai pranešti jam šią naujieną. – Dantėi plunksnų reikia taip pat labai kaip ir mums. Jis tavęs ieško, tad lik budrus. Ir neduok jam nei plunksnų, nei durklo.

Peperis sušnarpštė:

– Man b-b-baisu. Iš kur galiu žinoti, kad Dantė manęs neras? O jeigu arkangelai pastebės, kad plunksnų nėra? – jis ėmė spiegti. – Kas bus, jeigu arkangelai supras, jog tai padariau aš?

– Nurimk. Viskas bus gerai. Mudu ketiname persikelti į Delfų pramogų parką. Susitinkam ten maždaug po keturiasdešimt penkių minučių...

– Tai beveik valanda! Negaliu taip ilgai saugoti plunksnų! Turiu jų atsikratyti. Toks buvo mūsų sandėris. Nė žodeliu neužsiminei, kad turėsiu tas plunksnas saugoti. O kaip aš? Mane medžioja Dantė. Jeigu nori, kad saugočiau tavo plunksnas, tai reikalauju, kad Lopas rastų Dantę ir pasirūpintų, kad jis man nekeltų grėsmės!

– Juk aš tau paaiškinau, – nekantriai pertraukiau. – Lopas nužudys Dantę, kai tik gaus durklą.

– Kokia man iš to nauda, jeigu Dantė pirmas mane ras! Noriu, kad Lopas nedelsdamas išvyktų medžioti Dantės. Tiesą sakant, neduosiu tau durklo tol, kol negausiu įrodymų, jog Lopas sučiupo Dantę!

Atitraukiau telefoną nuo ausies, kad būgneliai nesprogtų nuo isteriško Peperio

spiegimo.

- Jis tuoj palūš, - nerimaudama tariau Lopui.

Bičiulis paėmė iš manęs telefoną.

- Klausyk, Peperi. Nunešk plunksnas ir durklą į Delfų pramogų parką. Pasirūpinsiu, kad du puolę angelai pasitiktų tave prie vartų. Jie tave saugiai nuves į mano butą. Tik nesakyk jiems, ką turi.

Iš telefono pasigirdo Peperio cypimas.

- Palik plunksnas mano bute. Paskui tyliai lauk mūsų atvykstant, - paliepė Lopas.

Atsklido garsus inkštimas.

- Nepalik plunksnų be priežiūros, - aiškino Lopas, grėsmingai kapodamas kiekvieną žodį. - Sėdėk ant mano sofas ir pasistenk, kad plunksnos būtų ten, kai mes atvyksime.

Ir vėl išgirdome pašėlusį kudakavimą.

- Liaukis žliumbęs. Tuoju pat rasiu Dantę, jeigu jau taip nori, paskui atvyksiu paimti durklo, ant kurio privalai sėdėti, kol susitiksime mano bute. Vyk į Delfų parką ir viską daryk tiksliai taip, kaip pasakiau. Beje. Nustok verkęs. Tu juodini gerą arkangelų vardą.

Lopas išjungė pokalbį ir grąžino man telefoną.

- Laikykime špygą, kad pavyktų.

- Kaip manai, ar Peperis neišmes plunksnų?

Bičiulis delnais perbraukė veidą, iš jo burnos išsiveržė garsas, panėšėjantis ir į šaižų juoką, ir į dejonę.

- Turime išsiskirti, angele. Jeigu kartu medžiosime Dantę, plunksnos liks nesaugomos.

- Važiuok ir rask Dantę. Aš pasirūpinsiu Peperiu ir plunksnomis.

Lopas atidžiai pažvelgė į mane.

- Žinau, kad pasirūpinsi. Tačiau vis tiek man nepatinka, kad turiu tave palikti vieną.

- Nieko man neatsitiks. Saugosiu plunksnas ir išsyk paskambinsiu Lizai Martin. Pasakysiu jai ką turiu, ir Liza padės įgyvendinti mūsų planą. Baigsime karą ir išlaisvinsime nefilimus, - drąsindama paspaudžiau Lopui ranką. - Taip ir bus. Matyti pabaiga.

Lopas, aiškiai nepatenkintas ir giliai susimąstęs, pasitrynė smakrą.

- Kad man būtų ramiau, pasiimk kartu Skotą.

Mano lūpose šmėstelėjo ironiška šypsena.

- Tu pasitiki Skotu?

- Aš pasitikiu tavimi, - atsakė bičiulis tokiu kimiu balsu, kad susidrovėjau.

Lopas atrėmė mane į medį ir karštai pabučiavo.

Kai atgavau kvapą, draugiškai pasišaipiau:

- Ei, visi vaikinai, *čia tai bent bučinys*.

Lopas nenusišypsojo. Jo akys kažkodėl apniuko, nežinojau dėl ko, bet ėmiau nerimauti. Jis tvirtai sukando dantis, rankų raumenys įsitempė.

- Kai visa tai baigsis, būsime kartu.

Bičiulio veidu šmėstelėjo netikrumo šešėlis.

- Jeigu galiu ką nors pridurti, pasakysiu: „Taip.“

- Kad ir kas šiandakt nutiktų, aš tave myliu.

- Nekalbėk taip, Lopai, - sušnibždėjau dusinama jaudulio. - Tu mane gąsdini.

Mudu būsime drauge. Tu rasi Dantę, paskui susitiksi su manimi bute, kur mudu kartu baigsime karą. Pasakyta, padaryta.

Lopas vėl mane pabučiavo, švelniai į kiekvieną akį, paskui į skruostą ir galiausiai į lūpas.

- Niekada nebūsiu toks, koks buvau, - rimtai ištarė jis. - Tu mane pakeitei.

Apsivijau rankomis jam kaklą ir prisispaudžiau visu kūnu. Laikiausi įsikibusi, nes norėjau atsikratyti kaulus geliančio šalčio.

- Pabučiuok mane taip, kad niekada nepamirščiau, - paprašiau žvelgdama jam į akis. - Pabučiuok taip, kad bučinys liktų su manimi tol, kol vėl tave išvysiu.

Nes mudu netrukus vėl pasimatysime.

Lopas tylėdamas, bet aistringai rijo mane akimis. Jose atsispindėjo mano atvaizdas, rausvi plaukai ir liepsnojančios lūpos. Mane su Lopu siejo jėga, kurios nepajėgiau valdyti, plonytė gija, susaisčiusi mudviejų sielas. Mėnulio šviesa, sklindanti bičiuliui už nugaros, blyškiai nuspalvino akiduobes ir skruostikaulius suteikdama jiems kvapą gniaužiančio grožio ir sykiu šėtoniškumo.

Lopas tvirtai suėmė delnais man veidą. Vėjas apvijo mano plaukus Lopui aplink riešus, ir mudu tapome neatskiriami. Jis švelniai nykščiu perbraukė man skruostus. Nors buvo šalta, nuo šio prisilietimo užsiliepsnojau. Lopo pirštai skausmingai maloniai leidosi vis žemiau. Visa tirpdama užsimerkiau. Lopas uždegė mane tarsi liepsna - nušvietė ir įkaitino.

Švelniai, gundomai ir erzinamai Lopas nykščiu perbraukė man lūpas. Iš

malonumo garsiai aiktelėjau.

Ar jau bučiuoti? paklausė jis.

Nepajégiau ištarti nė žodžio, tik silpnai linktelėjau.

Jo lūpos, karštos ir drąsios, susiliejo su manosiomis. Lopas jau nebežaidė, bučiavo ugningai, aistringai, giliai ir savininkiškai, užvaldydamas mano kūną bei sielą ir visus ankstesnius bučinius paversdamas niekais.

Skoto barakudą dardant išgirdau anksčiau negu priekinių žibintų šviesa prasiskverbė pro tirštą tamsą. Sustabdžiau ją rankos mostu ir klestelėjau į keleivio sėdynę.

– Ačiū, kad atvažiavai.

Skotas įjungė atbulinę pavarą ir visu greičiu nurūko atgal tuo pačiu keliu.

– Telefonu kalbėjai labai glaustai. Pasakyk, ką dar privalau žinoti.

Kaip įmanydama skubiau, bet išsamiai paaiškinau padėtį. Kai baigiau, Skotas nustebęs tyliai švilptelėjo.

– Peperis atgabeno visų, *visų* puolusių angelų plunksnas?

– Neįtikima, tiesa? Jis turėtų laukti mūsų Lopo bute Delfų parke. Patarčiau jam nepalikti plunksnų be priežiūros, – sušnibždėjau daugiau pati sau.

– Galiu tave saugiai nuvežti į Delfų parko požemius. Parko vartai užrakinti, tad mudu į tunelius pateksime kroviniu liftu. Tada naudosimės mano žemėlapiu. Nesu buvęs Lopo bute.

Vadinamieji tuneliai buvo požeminis susiraizgiusių koridorių, po Delfų parku atstojančių gatves ir gyvenamuosius kvartalus, tinklas. Kol nesusipažinau su Lopu, nė nenutuokiau, kad jie ten yra. Šis požeminis miestas buvo pagrindinė Meino valstijos puolusių angelų gyvenamoji vieta, ten dar neseniai buvo įsikūręs ir Lopus.

Skotas pasuko barakudą į privažiavimo kelią netoli pagrindinių vartų. Kelias baigėsi krovinių doku su sunkvežimių rampomis ir sandėliu. Mudu įžengėme į sandėlį pro šonines duris, perėjome atvirą erdvę, nuo sienos iki sienos užkrautą dėžėmis, ir galiausiai pasiekėme krovinius liftus. Įlipęs į liftą Skotas paspaudė ne paprastus mygtukus, žyminčius pirmą, antrą ir trečią aukštą, o mažą nepažymėtą geltoną mygtuką pulso apačioje. Žinojau, kad įėjimai į tunelius yra išsibarstę visame Delfų parke, bet šiuo naudojausi pirmą kartą.

Beveik mano miegamojo didumo liftas žvangėdamas leidosi vis žemiau ir galiausiai džergždamas sustojo. Sunkios plieninės durys pakilo, ir mudu su Skotu įžengėme į krovinių doką. Grindys ir sienos buvo plūktinės, šviesą skleidė tik

viena lempa, tarsi švytuoklė siūbuojanti virš galvos.

- Kur eiti? - paklausiau įdėmiai žvelgdama į tolyn besidriekiantį tunelį.

Apsidžiaugiau, kad Skotas mane veda Delfų pramogų parko požemiais. Kaipmat supratau, kad jis nuolat keliauja šiais tuneliais; vaikiną mane vedė greitai, vingiavo šaltais ir drėgnais koridoriais, tarsi jau seniai juos būtų įsiminęs. Vadovaudamiesi žemėlapiu atsidūrėme po „Arkangelu“ - naujausiu Delfų parko atrakcionų traukinuku. Nuo tos vietos kelią rodžiau aš, kartkartėmis dirstelėdama į koridorius, kol galiausiai atsidūrėme prie man pažįstamo įėjimo į ankstesnį Lopo būstą.

Durys buvo užrakintos iš vidaus.

Pasibeldžiau.

- Peperi, čia Nora Grei. Atidaryk, - palaukiau kelias akimirkas, paskui vėl pasibeldžiau. - Jeigu neatidarysi todėl, kad jauti kažką kitą, nusiramink, tai Skotas. Jis tavęs nemuš. Atidaryk duris.

- Ar jis ten vienas? - tyliai paklausė Skotas.

Linktelėjau.

- Bent jau turėtų būti.

- Nieko nejaučiu, - skeptiškai pareiškė Skotas linktelėdamas galva durų pusėn.

- Peperi, paskubėk! - sušukau, bet neišgirdau jokio atsakymo.

- Teks išlaužti duris, - tariu Skotui. - Kai suskaičiuosiu iki trijų. Vienas, du... trys.

Mudu vienu metu stipriai spyrėme į duris.

- Dar syki, - suurzgiau.

Spardėme medines duris tol, kol jos suskilo ir įvirto vidun. Dairydamasi Peperio per fojė nužingsniavau į svetainę.

Sofa buvo suraižyta peiliu, iš plyšių kyšojo kamšalai. Paveikslų, kurie kadaise puošė sienas, rėmai sulaužyti mėtėsi ant grindų. Stiklinis kavos stalelis gulėjo parverstas ant šono, jo viduryje žiojėjo didžiulė skylė. Drabužiai iš Lopo spintos buvo išmėtyti tarsi konfeti. Nežinojau, ar ši netvarka byloja apie nesenas grumtynes, ar ją paliko Lopas, kai prieš dvi savaites skubiai išvyko iš šio buto, kai Peperis pasamdė banditus suniokoti būstą.

- Gal paskambink Peperiui, - pasiūlė Skotas. - Turi jo telefono numerį?

Surinkau Peperio numerį, bet niekas neatsiliepė.

- Kur jis? - piktai paklausiau pati savęs. Viskas priklausė nuo Peperio išipareigojimų. Man nedelsiant reikėjo tų plunksnų. - Koks čia kvapas? - paklausiau suraukdama nosį.

Nuėjau gilyn į svetainę. Ore tvyrojo bjaurus, erzinantis kvapas. Puvėsių dvokas. Smarvė, lyg įkaitintos dervos, bet ne visai.

Kažkas degė.

Bėgiojau iš kambario į kambarį mėgindama rasti plunksnas. Jų niekur nebuvo. Atidariau Lopo miegamojo duris ir į mane tvokstelėjo degančios organinės medžiagos tvaikas.

Nesvarstydamą pribėgau prie galinės miegamojo sienos, joje atsiveria slaptas koridorius. Vos tik atitraukiau duris, į kambarį išiveržė juodų dūmų kamuoliai. Aitrus degėsių dvokas buvo nepakeliamas.

Marškinių apykakle užsidengusi burną bei nosį, sušukau Skotui:

- Einu į vidų.

Jis, ranka sklaidydamas dūmus, žengė paskui mane.

Šiame koridoriuje kartą jau lankiausi, kai Lopas buvo laikinai įkalinęs Henką Milarą prieš man jį nužudant, tad stengiausi prisiminti kelią. Atsiklaupusi ant kelių, kad mažiau graužtų dūmai, kosėdama ir springdama kaskart, kai įkvėpdavau, sparčiai nuropojau tolyn. Galiausiai mano rankos atsitrenkė į duris. Sugrabaliojusi žiedą stipriai trūktelėjau. Durys iš lėto prasivėrė, ir pro jas į koridorių plūstelėjo tiršti dūmų kamuoliai.

Pro dūmus tarsi puikiame magiškame spektaklyje švysčiojo auksiniai ir oranžiniai liepsnų liežuviai, susipynę su juodų dūmų plunksnomis. Liepsnoms ryjant kuro kalną, man ausis užgulė siaubingas traškesys. Skotas globėjiškai suspaudė man pečius ir savo kūnu užstojo tarsi skydas. Iš laužo sklindantis karštis svilino mums veidus.

Viską supratusi iš siaubo sustaugiau.

Išsyk pašokau ant kojų nekreipdama dėmesio į karštį. Ėmiau mostaguoti rankomis, iš laužo lyg fejerverkai pasipylė žiežirbos. Paniškai spiegdama įsikibau krūvą plunksnų. Buvo likusios tik dvi Lopo plunksnos – iš tų dienų, kai jis dar buvo arkangelas. Viena jų laikėme saugiai paslėpę. Kitą akylai saugojo arkangelai, išvarę Lopą iš dangaus. Toji plunksna yra šioje liepsnojančioje krūvoje.

Lopo plunksna galėjo būti bet kur. Gal ji jau sudegė. Plunksnų buvo labai daug. Dar daugiau pelenų sklandė aplink laužą tarsi apdegę popieriaus lapeliai.

– Skotai! Padėk rasti Lopo plunksną! – galvoti. Privalau galvoti. Lopo plunksna. Esu ją mačiusi. – Ji juoda, visiškai juoda, – išlemenau. – Pradėk ieškoti, o aš atnešiu paklodžių užgesinti ugniai!

Pro dūmų uždangą nudūmiau į Lopo butą. Staiga sustingau, nes koridoriuje, tiesiai prieš save, išvydau pavidalą. Sumirksėjau, nes akis graužė dūmai.

– Per vėlu, – tarė Marsė. Jos veidas buvo paburkęs nuo ašarų, nosies galiukas paraudęs. – Laužo neužgesinsi.

– Ką tu padarei? – surikau.

– Esu teisėta savo tėčio įpėdinė. Nefilimamas vadovauti turėčiau aš.

– Teisėta įpėdinė? Pagalvok, ką kalbi? Nori šių pareigų? Aš ne – tavo tėtis man jas primetė jėga!

Marsei suvirpėjo lūpa.

– Jis mane labiau mylėjo. Būtų pasirinkęs mane. Tu iš manęs pavogei šias pareigas.

– Tu nenori šių pareigų, Marse, – atšoviau. – Kas įkalė tau į galvą šią mintį?

Ašaros riedėjo Marsės skruostais, ji kvėpavo trūkčiojamai.

– Persikelti pas tave buvo mano mamos sumanymas – ji ir jos draugai nefilimai norėjo, kad tave sekčiau. Sutikau, nes maniau, jog ką nors žinai apie tėčio mirtį, bet nenori man sakyti. Pagalvojau, kad susidraugavusi su tavimi...

Tik dabar jos rankose pamačiau perlų spalvos durklą. Jis spindėjo baltai, tarsi ryškiausi saulės spinduliai būtų įvilioni po durklo paviršiumi. Tai galėjo būti tik

Peperio užburtasis durklas. Tas mulkis buvo neatsargus ir leido Marsei atsekti paskui jį į Lopo butą. Tada numetė plunksnas bei durklą ir dingo palikdamas viską Marsei.

Atkišau ranką.

- Marse...

- Neliesk manęs! - suspiegė ji. - Dantė man pasakė, kad tu nužudei mano tėtį.

Kaip drįsai tai padaryti? Kaip drįsai! Buvau įsitikinusi, kad jį nužudė Lopus, bet paaiškėjo, jog tai tu! - isteriškai klykė Marsė.

Nors tvoskė karštis, man nugara perbėgo šiurpulys.

- Aš... galiu paaiškinti, - tačiau vargu ar būtų pavykę. Paklaikęs Marsės veidas bylojo, kad ją tuoj ištiks šokas. Abejojau, ar Marsei rūpi žinoti, kad jos tėvas privertė mane taip pasielgti mėgindamas pasiūsti Lopą į pragarą. - Atiduok man durklą.

- Pasitrauk! - ji nurėpliojo toliau, kad nepasiekčiau. - Mudu su Dante visiems pasakysime. Ką tau padarys nefilimai, kai sužinos, kad nužudei Juodąją Ranką?

Grėžiau Marsę akimis. Dantė tikriausiai ką tik sužinojo, kad aš nužudžiau Henką. Kitaip jis jau seniai būtų pasakęs nefilimams. Lopus neišdavė mano paslapties, vadinasi, lieka Peperis. Vadinasi, Dantei pavyko jį pričiuoti.

- Dantė buvo teisuš, - kunkuliuodama pykčiu spjaute išspjovė Marsė. - Tu pavogei titulą iš manęs. Aš turėjau būti vadė. O dabar aš padariau tai, ko tu nepajėgei, - išlaisvinau nefilimus. Kai šis laužas baigs degti, visi puolę angelai bus surakinti grandinėmis pragare.

- Dantė tarnauja puolusiems angelams, - veblenau kupinu nevilties balsu.

- Ne, - atrėžė Marsė. - Jiems tarnauji tu.

Ji užsimojo Peperio durklu, bet aš atšokau ir pargriuvau. Pro dūmų uždangą nieko nemačiau.

- Ar Dantė žino, kad tu padegei plunksnas? - sušukau Marsei, bet ji nieko neatsakė - spėjo dingti.

Dantė pakeitė strategiją? Gal jis vis dėlto nutarė likti su savo rase, kai netikėtai dingo visos puolusių angelų plunksnos ir dėl to nefilimų laukė neabejotina pergalė?

Svarstyti nebuvo kada. Ir taip sugaišau per daug laiko. Privalau padėti Skotui rasti Lopo plunksną. Grįžau prie liepsnojančios patalpos, atsikosėjau ir įžengiau į vidų.

- Nuo pelenų jos visos juoduoja! - per petį sušuko man Skotas. - Jos visos

atrodo vienodos. – Nuo karščio vaikinai skruostai buvo išraudę. Aplink jį skraidė žiežirbos, kėsindamosi padegti plaukus, šie nuo suodžių pasidarė juodi. – Privalome iš čia nešdintis. Jeigu delsimė, užsiliepsnosim patys.

Susigūžusi, kad apsisaugočiau nuo tvoskiančio karščio, pribėgau prie Skoto.

– Pirmiau rasime Lopo plunksną, – ėmiau sklaidyti degančių plunksnų krūvą kasdamasi vis giliau. Skotas teisus. Visos plunksnos apsivėlusios riebiais juodais suodžiais. Garsiai atsidusau iš nevilties. – Jeigu nerasime plunksnos, Lopus bus išgrūstas į pragarą!

Sklaidžiau plunksnų saujas meldama, kad atpažinčiau Lopo plunksną, kad ji dar nebūtų sudegusi. Vijau šalin baisias mintis. Nekreipdama dėmesio į graužiančius akis ir plaučius dūmus ėmiau dar smarkiau žarstyti plunksnas. Negaliu prarasti Lopo. Tik ne šitaip. Tik ne tada, kai esu sargyboje.

Susitvenkusios ašaros ėmė riedėti skruostais. Vaizdas išskydo. Oras buvo toks karštas, kad vos galėjau kvėpuoti. Regis, kad mano veido oda ištirpo, plaukai užsiliepsnojo. Naršiau plunksnų kalną desperatiškai stengdamasi rasti vieną juodą.

– Neleisiu tau sudegti! – sušuko Skotas perrėkdamas liepsnų užavimą.

Jis keliais nusirito atgal kartu tempdamasis ir mane. Įnirtingai draskiau jam rankas. *Nesitraukiu be Lopo plunksnos.*

Liepsnos riaumojo ausyse, ir mano dėmesys dėl deguonies stygiaus ėmė silpti. Atžagaria ranka nusišluosčiau akis, bet tik įtryniau daugiau suodžių. Rankomis, prie kurių, rodos, buvo pritvirtinti penkiasdešimties kilogramų svarmenys, graibiau plunksnas. Akyse ėmė raibuliuoti. Tačiau stengiausi neapalpti, kol nerasiu Lopo plunksnos.

– Lopai, – sušnibždėjau, kaip tik tuo metu man ant rankovės nukrito žiežirba, nuo jos užsidegė audinys.

Nespėjus pakelti rankos ir užgesinti liepsnos, ši šoktelėjo iki alkūnės. Karštis svilino odą, skausmas buvo toks nepakeliamas, kad suklykiau ir mečiau į šoną. Tik tada pamačiau, kad mano džinsai irgi užsiliepsnojo.

Skotas už nugaros man kažką šaukė apie tai, kad reikia išeiti iš patalpos. Jis norėjo uždaryti duris ir neleisti ugniai išplisti.

Negalėjau to leisti. Turėjau rasti Lopo plunksną.

Aklai svirduliavau pirmyn. Ryškios liepsnos užtemdė mano regėjimą.

Nekantrus Skoto balsas išnyko.

Dar neatmerkusi akių supratau važiuojanti automobiliu. Jaučiau, kaip padangos šokinėja per duobes, girdėjau maurojant variklį. Sėdėjau sudribusi prie automobilio durelių, galva buvo iškišta pro langą. Ant kelių gulėjo du nepažįstami delnai, nustebau, kai jie pajudėjo man paliepus. Lėtai pavarčiau delnus spoksodama į keistą juodą juos aplipusį popierių.

Apanglėję raumenys.

Kažkieno ranka raminausiai spustelėjo manąją.

- Nieko baisaus, - tarė Skotas iš barakudos vairuotojo sėdynės. - Jos užgis.

Papurčiau galvą norėdama parodyti, kad Skotas klaidingai mane suprato.

Apsilaižiau suskilinėjusias lūpas.

- Privalome grįžti. Apgręžk automobilį. Turime išgelbėti Lopą.

Skotas nieko neatsakė, tik nuvėrė skvarbiu žvilgsniu.

Ne.

Tai melas. Mane užplūdo klaiki, neapsakoma baimė. Gerklėje vėlėsi gumulas, gomurys buvo slidus ir karštas. Tai melas.

- Žinau, kad jis tau buvo svarbus, - tyliai tarė Skotas.

„Aš jį myliu! Visada mylėsiu! Jam pažadėjau, kad būsime kartu!“ - šaukiau mintyse, nes žodžiai per daug žeidė, kad pajėgčiau juos ištartį. Jie tarsi viny draskė gerklę.

Susikaupusi žiūrėjau pro langą. Spoksojau į naktį, lekiančius pro šalį medžius, laukus ir tvoras. Aštrūs ir skausmingi žodžiai gerklėje susivijo į riksmą, šis įstrigo, plėtėsi ir draskė, o mano pasaulis suiro ir išklydo iš orbitos.

Priekyje kelią užtvėrė netvarkinga metalo krūva.

Skotas staigiai pasuko, kad ją aplenkėtų, ir sulėtino greitį. Nelaukiau, kol automobilis sustos; iššokau iš važiuojančio. Lopo motociklas. Sumaitotas. Spitirėjau į jį mirksėdama ir stengdamasi išvysti kitokį vaizdą. Iš sulankstyto metalo galėjai spręsti, kad vairuotojas lėkė didžiausiu greičiu - paskui, pataikęs duobėn, išlėkė į orą.

Delnais tryniau akis tikėdamasi, kad siaubingas vaizdas išnyks. Apžiūrėjau kelią galvodama, kad Lopas pateko į avariją. Nuo smūgio jo kūnas turėjo nuskrieti į priekį. Nubėgau toliau, apieškojau griovį, žoles, medžių šešėlius. Lopas galėjo būti kur nors priekyje. Pašaukiau jį vardu. Žingsniavau šalikele pirmyn atgal, drebančiomis rankomis braukdama sau per plaukus.

Negirdėjau, kaip už nugaros prie manęs priėjo Skotas. Beveik nejaučiau, kaip

vaikinas uždėjo rankas man ant pečių. Mane apėmė sielvartas ir kančia, tikrovė buvo labai gyva ir bauginanti. Nuo jos sklido toks šaltis, kad nepajėgiau kvėpuoti.

- Man labai gaila, - kimiai ištarė Skotas.

- Tik nesakyk, kad jis žuvo, - piktai atkirtau. - Jis paliko suniokotą motociklą ir nukeliavo toliau. Lopas pažadėjo susitikti su manim savo bute parke. Jis nelaužo pažadų, - visa tai ištariau garsiai, nes šiuos žodžius man reikėjo girdėti.

- Tu visa drebi. Leisk tave nuvežti į savo namus, tavo namus, į jo butą - kur tik panorėsi.

- Ne, - amtelėjau. - Grįšime į Lopo butą parke. Jis ten. Pamatysi.

Išsilaisvinau iš Skoto glėbio, bet jaučiausi netvirtai. Vos pavilkau sustingusias kojas. Mane užvaldė baisi, įkyri mintis. *O jeigu Lopas žuvo?*

Kojos pačios nunešė prie motociklo.

- Lopai! - sušukau ir parpuoliau ant kelių.

Sukniubau ant motociklo, iš galugerklio išsiveržė keista, slogi rauda. Klimpau vis giliau į melą.

Lopas.

Mintyse kartočiau jo vardą ir laukiau, kankinamai laukiau. Kūkčiodama šaukiau jį vardu, skleidžiau nevaldomus kančios ir nevilties garsus.

Ašaros riedėjo skruostais. Maniau, tuoj plyš širdis. Viltis, į kurią mėginiau įsikibti, išsilydo, skriejo tolyn ir virto nepasiekiamas. Jaučiau, kaip eizėja ir į smulkias šukes suskyla mano siela.

Užgeso paskutinis vilties spindulėlis.

Atsidaviau miegui. Sapnai – vienintelė vieta, kur galiu susisiekti su Lopo. Laikytis įsikibus vaiduokliško jo atminimo geriau, negu gyventi be jo. Susirangiusi Lopo lovoje, supama jo kvapo, atgaivinau prisiminimus.

Man nereikėjo patikėti Peperiui atgabenti plunksnų. Turėjau žinoti, kad jis viską sugadins. Nereikėjo nuvertinti Dantės. Žinojau, kad Lopas išsyk atmes mano kalbę, bet jaučiausi atsakinga už tai, kas jam nutiko. Jeigu tik būčiau atvykusi į jo butą parke dešimčia minučių anksčiau. Jeigu būčiau sulaikiusi Marse ir neleidusi jai užžiebtį degtuko...

– Pabusk, Nora.

Virš manęs buvo palinkusi Vi. Jos balsas skambėjo nekantriai ir energingai.

– Privalai pasirengti dvikovai. Skotas man viską papasakojo. Vienas Lizos Martin pasiuntinių buvo čia atvykęs, kol miegojai. Dvikova vyks saulei tekant kapinėse. Privalai Dantei išspardyti subinę taip, kad išlėktų į kosmosą. Jis iš tavęs atėmė Lopą, o dabar trokšta tavo kraujo. Pasakysiu, ką apie tai manau. Po velnių, *ne*. Nieko čia nepridursi.

Dvikova? Mintis atrodė beveik juokinga. Dantei nereikia su manimi sukryžiuoti kardų, kad pavogtų mano titulą; jis turi užtektinai amunicijos, kad priverstų nefilimus suabejoti mano patikimumu ir apjuodintų reputaciją. Visi iki vieno puolę angelai surakinti grandinėmis atsidūrė pragare. Nefilimai laimėjo karą. Dantė su Marse priskirs nuopelnus sau aiškindami, kaip jie užpuolė arkangelą, privertė atiduoti plunksnas ir kaip mėgavosi stebėdami jas liepsnojant.

Mintis apie Lopą, įkalintą pragare, sukėlė naują skausmo bangą. Nežinojau, kaip man pavyks suvaldyti emocijas, kai nefilimai pašėlę džiūgaus dėl savo triumfo. Jie niekada nesužinos, kad Dantė iki paskutinės akimirkos talkino puolusiems angelams. Nefilimai suteiks jam valdžią. Nežinau, ką tai reiškia man. Jeigu armija paleista, ar svarbu, kad praradau galimybę jai vadovauti? Mano priesaika buvo labai miglota, netikėta.

Turėjau numatyti, kad Dantė rezga prieš mane pinkles. Kaip ir aš, jis žinojo,

kad vos žlugsiu, mano gyvenimas baigsis. Tačiau norėdamas apsidrausti jis tikriausiai mane suims už tai, kad nužudžiau Juodąją Ranką. Dar iki vakaro už išdavystę aš būsiu pasiūsta myriop arba geriausiu atveju įkalinta.

Veikiausiai būsiu nubausta mirties bausme.

– Jau beveik saulėtekis. Kelkis, – paragino Vi. – Neleisk Dantei taip lengvai išsisukti.

Įsikibau į Lopo pagalvę ir įkvėpiau joje užsilikusio bičiulio kvapo, kol šis visiškai neišnyko. Įsiminiau Lopo lovos apybrėžas ir įsitaisiau jo kūno یدuboje. Užsimerkiau ir įsivaizdavau, kad Lopas čia. Šalia. Liečia mane. Įsivaizdavau, kaip švelniai žvelgia jo juodos akys, kai šiltomis, tvirtomis rankomis glosto man skruostą.

– *Nora*, – perspėjo Vi.

Nekreipiau į ją dėmesio ir nusprendžiau likti su Lopo. Kai bičiulis prisislinko arčiau, čiužinys یدubo. Jis nusišypsojo, pakišo rankas po manimi ir užsivertė ant savęs. *Tu sušalusi, angele. Leisk tave sušildyti.*

Maniau, kad tave praradau, Lopai.

Esu čia. Juk pažadėjau, kad būsime kartu.

Tačiau tavo plunksna...

Ššš, nutildė jis glausdamas pirštą man prie lūpų. *Noriu būti su tavimi, angele. Lik čia. Pamiršk Dantę ir dvikovą. Neleisiu jam tavęs skriausti. Saugosiu tave.*

Ašaros ėmė graužti man akis.

Pasiimk mane iš čia. Kaip žadėjai. Išgabenk mane toli toli. Būsime tik mudu abu.

– Lopas supykto, matydamas tave tokią, – barėsi Vi norėdama pažadinti mano sąžinę.

Užsitraukiau antklodę, padarydama slaptą palapinę virš mudviejų su Lopo, ir sukikenau jam į ausį.

Ji nežino, kad tu čia.

Tai mūsų slaptas triukas, sutiko bičiulis.

Aš tavęs nepaliksiu, Lopai.

O aš neleisiu.

Staigiu judesiu jis sukeitė mūsų padėtį ir prispaudė mane prie čiužinio. Tada palinko virš manęs.

Pamėgink dabar pabėgti.

Susiraukiau išvydusi ledinę melsvą šviesą, regis, sklindančią jam iš akių

gelmių. Sumirksėjau, kad geriau matyčiau, ir, kai rega paaštrėjo, įsitikinau, jog raineles supa ryški mėlyna spalva.

Nurijusi seilę tariau: *man reikia atsigerti vandens.*

Aš atnešiu, pareiškė Lopas. Nejudėk. Gulėk lovoje.

Užtruksiu tik akimirka, ginčijausi tuo pat metu stengdamasi išsivaduoti.

Lopas sugriebė mane už riešų.

Sakiau, kad niekur neisi.

Einu tik atsigerti, priešinausi.

Niekur neleisiu tau eiti, Nora.

Žodžiai nuskambėjo kaip urzgimas.

Lopo veidas persikreipė, susiskaidė, ir tada išvydau šmėstelint kito vyro bruožus. Pamačiau Dantės alyvų spalvos odą, įskeltą smakrą ir akis, kurios kadaise man iš tiesų atrodė gražios. Lėtokai nusiritau į šalį. Dantė spėjo pirštais skausmingai įsikibti man į pečius ir vėl pasibruko po savim. Ant skruosto jaučiau karštą jo kvėpavimą.

Viskas baigta. Pasiduok. Aš nugalėjau.

- Pasitrauk nuo manęs, - sušnypščiau.

Ant veido kliūstelėjo ledinis vanduo - aikelėjusi pašokau. Sapnas išsisklaidė; greta stovėjo Vi su ąsočiu rankose.

- Metas keliauti, - tarė ji spausdama prie savęs ąsotį, tarsi ketindama panaudoti jį kaip ginklą, jeigu prireiktų.

- Nenoriu, - sušvokščiau. Buvau per daug nelaiminga, kad pykčiau dėl vandens.

Gerklėje įstrigo gumulas, ėmiau baimintis, kad pravirksiu. Lopas nebegrįš. Ir aš nieko negaliu pakeisti. Be Lopo, net pergalė prieš Dantę ir velnių kerų sunaikinimas neteko prasmės.

- O kaip Lopas? - paklausė Vi. - Nekovoji dėl savęs. Nejaugi nesikausi ir dėl jo?

- Lopo nėra, - atsakiau pirštais spausdama akis tol, kol nuslopinau kylantį verksmą.

- Lopo nėra, bet jis nežuvo.

- Be Lopo negaliu to padaryti, - atsakiau dusdama.

- Tada rask būdą jį susigražinti.

- Jis pragare, - piktai atšoviau.

- Tai geriau negu kape.

Prisitraukiau kelius ir įrėmiau į juos galvą.

- Vi, aš nužudžiau Henką Milarą. Tai padarėme mudu su Lopu. Dantė tai žino ir per dvikovą jis mane suims. Jis man įvykdys mirties bausmę už išdavystę.

Mintyse iškilo labai tikroviškas vaizdinys.

Dantė pasistengs kaip įmanoma labiau paviešinti mano žlugimą. Kai jo sargybiniai vilks mane iš dvikovos vietos, būsiu apspjaudyta ir išplūsta paskutiniais žodžiais. Paskui Dantė nuspręs, kaip baigti mano gyvenimą...

Tikriausiai pasinaudos savo kardu. Tuo, kurį Bleiklis užbūrė velnių kerais, kad mane nužudytų.

- Dėl to negaliu vykti į dvikovą, - baigiau aiškinti.

Vi ilgai tylėjo.

- Tai bus tik Dantės žodžiai prieš tavuosius, - galiausiai ištarė ji.

- Kaip tik tai mane ir jaudina.

- Tu vis dar esi nefilimų vadė. Jau pelnei kai kurių pasitikėjimą. Jeigu Dantė mėgins tave suimti, mesk jam iššūkį, - draugės akyse spindėjo ryžtas. - Kovok su juo iki galo. Gali arba lengvai jam pasiduoti, arba tvirtai įsispirti kojomis ir priversti pasiplūkti.

Sušnirpščiau ir atpakalia ranka nusišluosčiau nosį.

- Aš bijau, Vi. Labai bijau.

- Žinau, pupyte. Tačiau taip pat žinau, kad, be tavęs, niekas negali to padaryti. Nedažnai tau tai sakau, galbūt ir niekada nesakiau, bet užaugusi noriu būti tokia kaip tu. Na, o dabar perspėju paskutinį sykį: kelkis, antraip vėl apipilsiu vandeniu. Keliausi į kapines ir užkursi Dantei tikrą pirtį.

Didžiausi mano nudegimai jau buvo užgiję, bet vis tiek jaučiausi silpna ir išsekusi. Per trumpai buvau nefilime, kad išmanyčiau spartaus gijimo mechanizmą, bet greičiausiai nesąmoningai išsikvojau tam per daug energijos. Prieš išvykdama iš Lopo būsto nepažiūrėjau į veidrodį, bet puikiai žinojau, kad atrodo apgailėtina. Dantei pakaks į mane žvilgtelėti ir galės skelbti pergalę.

Vi pastačius automobilį skalda grįstoje aikštelėje, iš kurios atsiveria kapinių vaizdas, dar sykį apmąsčiau savo planą. Paskelbęs, kad visus puolusius angelus išgrūdo į pragarą ir laimėjo karą, Dantė tikriausiai mane apkaltins nužudžius Henką Milarą ir pareikš užimantis mano postą. Tuo metu nesitrauksiu į šalį ir

neužleisiu savo titulo. Vi teisi; aš kausiuosi. Nors vilčių beveik nėra, *kausiuosi*. Dantė vadovaus nefilimams tik per mano lavoną – tikrąja šio žodžio prasme.

Vi uždėjo ranką man ant delno.

– Eik ir apgink savo titulą. Visa kita išsiaiškinsime vėliau.

Užgniaužiau apmaudų juoką. Vėliau? Man nerūpi, kas bus po dvikovos. Ateitis manęs nejaudina. Nenorėjau galvoti, kas bus po valandos arba rytoj. Su kiekviena akimirka mano gyvenimas tolo nuo kelio, kuriuo mudu su Lopu ejome drauge. Nenorėjau skubėti pirmyn. Troškau grįžti *atgal*. Kur vėl galėčiau būti su Lopu.

– Mudu su Skotu būsime minioje, – tvirtai pareiškė Vi. – Tiesiog... būk atsargi, Nora.

Man akys pritvinko ašarų. Tokius žodžius ištarė ir Lopas. Man reikia jo čia, dabar, kad patikintų, jog galiu susidoroti su užduotimi.

Dangus vis dar buvo tamsus, mėnulis skleidė baltą šviesą virš vaiduokliško kraštovaizdžio. Po mano kojomis traškėjo apšarmojusi žolė, kai iš lėto nuo kalvos leidausi į kapines. Vi žingsniavo pirma. Balti akmeniniai kapų kryžiai ir liauni obeliskai, regis, sklandė migloje. Angelas nukirstais sparnais tiesė į mane dvi nulaužtas rankas. Graudi rauda užstrigo man gerklėje. Užsimerkiau ir stengiausi mintimis prisišaukti gražų Lopo veidą. Skaudu buvo jį įsivaizduoti žinant, kad daugiau niekada nebepamatysiu. „Nedrįsk dabar žliumbti“, – subariau save. Nusukau žvilgsnį nuo angelo baimindamasi, kad neištversiu, jeigu į savo širdį įsileisiu kokių nors kitų jausmų, išskyrus plieninį ryžtą.

Dauboje, kapinėse, susirinko šimtai nefilimų. Išvydusi tokią jų daugybę paspartinau žingsnį. Nefilimai nustoja senti nuo tada, kai prisiekia ištikimybę, tad dauguma jų buvo jauni, už mane vyresni ne daugiau kaip dešimčia metų, bet tarp jų išvydau ir būrelį pagyvenusių vyrų bei moterų. Jų veidai švytėjo lūkesčiu. Vaikai lakstė aplink žaisdami liestynių, kol tėvai juos pakeldavo už pečių ir liepdavo nurimti. Vaikai. Tarsi širyt būtų šeimos pramoga: cirkas arba futbolo rungtynės.

Prisiartinusi pamačiau, kad dvylika nefilimų vilki apsiaustus iki žemės su užtrauktais ant veidų gobtuvais. Tai, matyt, tie patys dvylika vyresniųjų nefilimų, kuriuos mačiau kitą rytą po Henko mirties. Būdama nefilimų vadė privalėčiau žinoti, ką šie apsiaustai reiškia. Liza Martin ir jos kohorta turėjo man paaiškinti. Tačiau jie niekada neišleido manęs į savo ratelį. Jie apskritai manęs nepageidavo. Buvau tikra, kad apsiaustai ženklina rangą ir galią, bet tai turėjau

perprasti pati.

Vienas nefilimų nusitraukė gobtuvą. Liza Martin. Jos veidas buvo rimtas, akys kupinos lūkesčio. Ji padavė man juodą apsiaustą, tarsi tai būtų daugiau išipareigojimas, o ne priėmimo į saviškių ratą ženklas. Apsiaustas buvo sunkesnis, nei tikėjausi, pasiūtas iš storo slidaus aksomo.

- Ar matei Dantę? - pusbalsiu paklausė ji.

Užsimečiau apsiaustą ant pečių, bet neatsakiau.

Mano žvilgsnis nukrypo į Skotą su Vi, ir sunkumas krūtinėje atlėjo. Pirmą kartą po išėjimo iš Lopo buto mieste giliai įkvėpiau. Tada pamačiau, kad jiedu susikibę rankomis, ir mane apėmė keista vienatvė. Tuščia ranka ėmė dilgčioti glostoma vėjelio. Sugniaužiau kumštį, kad ji nedrebėtų. Lopas neateis. Daugiau niekada nesuners su manimi pirštų. Kai tą suvokiau, iš krūtinės išsprūdo tyli aimana.

Patekėjo saulė.

Aukso juosta apšvietė pilką horizontą. Netrukus saulės spinduliai prasiskverbė pro medžius ir išsklaidys miglą. Atvyks Dantė, ir nefilimai sužinos apie savo pergalę. Ištikimybės priesaikos ir chešvano siaubai taps istoriniais pasakojimais. Nefilimai džiūgaus ir kaip padūkę sveikins Dantę - savo išgelbėtoją. Jie neš Dantę ant pečių ir skanduos jo vardą. Sulaukęs visuotinio pritarimo Dantė iškvies mane iš minios...

Liza nužingsniavo į sambūrio vidurį.

- Esu tikra, kad Dantė netrukus pasirodys, - garsiai paskelbė ji. - Jis žino, kad dvikovos laikas paskirtas tiksliai per saulėtekį. Dantė įprastai nevēluoja, bet, kad ir kaip ten būtų, gali tekti atidėti dvikovą kelioms...

Jos kalbą nutraukė dundesys, jis, regis, sudrebino visą žemę. Padais jutau stiprėjančius virpesius. Akimirksniu suspaudė skrandį. Kažkas artinosi. Ir ne vienas, o daugiau.

- Puolę angelai, - baimingu balsu sušnibždėjo nefilimė.

Ji buvo teisi. Nuo apčiuopiamos galios, netgi sklindančios iš tolo, suvirpėjo visi mano kūno nervai. Iš pasibjaurėjimo pasišiaušė plaukai. Greičiausiai artinosi šimtai puolusių angelų. Tačiau kaip tai gali būti? Marsė sudegino jų plunksnas - savo akimis mačiau.

- Kaip jie mus rado? - paklausė kita nefilimė. Jos pažįstamame balse išgirdau siaubo gaideles. Staigiai dirstelėjusi į šoną po gobtuvo klostėmis pamačiau iš

nuostabos kietai sučiauptas Siuzanos Milar lūpas.

- Pagaliau jie atvyko, - sušvokštė Liza, ir jos akyse suspindo kraujo troškimas.
- Greičiau! Paslėpkite vaikus ir čiupkite ginklus. Mes su jais kausimės, net jeigu Dantė nepasirodys. Žūtbutinė kova baigsis čia.

Lizos komanda nuaidėjo per minią, paskui ją nuskambėjo šūksniai rikiuotis. Nefilimai stumdydamiesi stojo į padrikas gretas. Vieni buvo su peiliais, o beginkliai griebė akmenis, nudaužtus butelius ir kitką, kas pakliuvo po ranka. Nubėgau pas Vi su Skotu.

- Išvesk Vi. Keliaukite į saugią vietą. Kai visa tai baigsis, aš judu susirasiu,
- Tikriausiai išprotėjai, jeigu manai, kad mes išvyksime be tavęs, - ryžtingai atkirto Vi. - Paaiškink jai, Skotai. Paimk ant rankų ir išnešk, jeigu neklausys.

- Kaip čia atsidūrė puolę angelai? - paklausė Skotas mano veide norėdamas įskaityti atsakymą. - Juk mudu kartu matėme, kaip sudegė plunksnos.

- Nenutuokiu. Tačiau ketinu išsiaiškinti.

- Manai, su jais yra Lopas? Štai kur šuo pakastas, ar ne? - tarė Vi žvelgdama į tą pusę, iš kurios sklido tolimas, drebinantis žemę dundesys.

Pažiūrėjau jai į akis.

- Mudu su Skotu matėme, kaip sudegė plunksnos. Arba mudu buvome apgauti, arba kas nors atidarė pragaro vartus. Nuo jauta kužda, kad pastarasis variantas labiau tikėtinas. Jeigu puolusiems angelams pavyko ištrūkti iš pragaro, privalau įsitikinti, ar Lopas irgi pabėgo. Tada turėsiu užverti pragaro vartus, kol dar ne per vėlu. Jeigu to nepadarysiu dabar, kitos galimybės nebus. Šiandien paskutinė diena, kai puolę angelai gali užvaldyti nefilimų kūnus, bet nemanau, kad puolusiems angelams tai rūpi, - pagalvojau apie velnių kerus. Apie jų galią. - Tikiu, kad jie turi priemonių mus pavergti amžinai - žinoma, jeigu prieš tai nenužudys.

Vi iš lėto linktelėjo apmąstydamą mano žodžių svorį.

- Tada mudu tau padėsime. Veiksime kartu. Ši kova yra tiek pat mano bei Skoto, kiek ir tavo.

- Vi... - ketinau perspėti draugę.

- Jeigu tai iš tiesų svarbiausia mano gyvenime kova, žinai, kad nesitrauksiu. Kad ir ką tu sakytum. Ne dėl to nesuvalgiau kelių paskutinių spurgų stengdamasi atvykti čia laiku, kad apsigrėžčiau ir iškeliaučiau, - pareiškė Vi, bet jos balse išgirdau švelnumo gaideles. Ji iš tiesų sakė, ką mano. Mudvi esame kartu.

Išsyk nepajėgiau prabilti.

- Gerai, - galiausiai tariau, - eime, užsklęsimė pragaro vartus kartą ir visiems laikams.

Saulė pakilo virš horizonto apšviesdama begalinę puolusių angelų virtinę, slenkančią per kapines. Įkypoje ryto šviesoje jų šešėliai skleidė kaitrią melsvą šviesą, tarsi milžiniška vandenyno banga riaumodama būtų artėjusi prie kranto. Vienas vyras – nefilimas – bėgo armijos priekyje mojuodamas melsvai švytinčiu kardu, kuris buvo sukurtas nužudyti mane. Net iš tolo buvo matyti, kad Dantės žvilgsnis mato tik vieną taikinį – mane. Dabar jau žinojau, kas atidarė pragaro vartus. Tamsiai mėlynos aureolės virš puolusių angelų galvų rodė, kad Dantė panaudojo velnių kerus.

Tačiau nesupratau, kodėl jis leido Marsei sudeginti plunksnas, o paskui išlaisvino puolusius angelus.

– Privalau viena susikauti su Dante, – tariau Skotui ir Vi. – Jis irgi manęs ieško. Jeigu galite, nuviliokite jį į automobilių aikštelę ant kalvos.

– Tu neturi ginklo, – perspėjo Skotas.

Parodžiau į vilnijančią armiją. Kiekvienas puolęs angelas nešėsi kardą, panėšėjantį į spindintį mėlyną deglą.

– Aš neturiu, bet jie turi. Tereikia vieną jų įtikinti, kad paaukotų.

– Jie išsiskleidžia, – tarė Skotas. – Puolę angelai išžudys visus nefilimus kapinėse, paskui įsiverš į Koldvoterį.

Pagriebiau už rankų Skotą, paskui Vi. Trumpai sudarėme nepralaužiamą žiedą, ir tai man suteikė jėgų. Su Dante susidursiu viena, bet netoli bus Vi su Skotu – turėsiu tai galvoje.

– Kad ir kas atsitiktų, nepamiršiu mūsų draugystės.

Skotas priglaudė mano galvą sau prie krūtinės, karštai prispaudė, paskui švelniai pabučiavo į kaktą. Vi išskėtė rankas ir laikė mane taip ilgai apkabinusi, kad išsigandau, jog prapliupsiu nevaldomai raudoti.

Išsilaisvinau iš draugės glėbio ir nubėgau.

Kapinėse buvo daugybė vietų pasislėpti, tad greitai užsikabarojau ant amžinai žaliuojančio medžio, augančia ant kalvos šalia stovėjimo aikštelės, šakų. Iš ten galėjau netrukdoma stebėti, kaip beginklė nefilimų vyrų ir moterų armija,

dvidešimt kartų mažesnė už puolusių angelų, atsitrenkia į juos, išsirikiavusius kaip siena. Po kelių akimirku puolę angelai nusileido ant nefilimų tarsi debesis ir ėmė kapoti kaip piktžoles.

Kalvos papėdėje Siuzana Milar grūmėsi su puolusia angele, jos blyškiai šviesūs plaukai plaikstėsi aplink pečius. Abi moterys stengėsi paimti viršų. Siuzana iš slaptos apsiausto klostės išsitraukė peilį ir dūrė Dabrijai į krūtinkaulį. Urgzdama iš įsiūčio Dabrija abiem rankomis stvėrė kardą ir slysdama ant žolės kirto atsakomąjį smūgį. Besigrumdamos moterys atsidūrė už antkapių ir dingo man iš akiračio.

Tolėliau Skotas ir Vi grūmėsi petys į petį – mosuodami medžių šakomis jie mėgino apsiginti nuo keturių juos apsupusių puolusių angelų. Nors puolusių angelų buvo daugiau, jie pasitraukė nuo Skoto, nes šis buvo pranašesnis ūgiu ir jėga. Vaikinas medžio šaka parbloškė juos ant žemės, paskui talžė, kol puolę angelai neteko sąmonės.

Apžvelgiau kapines ieškodama Marsės. Jeigu ji ten ir buvo, aš nemačiau. Veikiausiai ji sąmoningai vengė kovos ir nusprendė verčiau vengti pavojaus, nei ginti savo garbę. Kraujas nudažė kapinių žolę. Ant jos slidinėjo ir nefilimai, ir puolę angelai. Kažkiek buvo grynai raudonos spalvos kraujo, bet daugiausia – velnių kerų nudažyto mėlynai.

Liza Martin ir jos draugė ilgu apsiaustu bėgo kapinių pakraščiu nešinos deglais, iš kurių rūko juodi dūmai. Jos skubėjo nuo medžio prie medžio, nuo krūmo prie krūmo ir juos padegdavo. Pliūptelėjo liepsnos prarydamos lapus ir sukurdamos užtvarą aplink puolusius angelus, dėl to susiaurėjo kovos laukas. Kapinėse tarsi nakties šešėliai sklaidėsi tiršti dūmai. Liza negalėjo mirtinai sudeginti puolusių angelų, bet nefilimams suteikė pagalbą.

Iš dūmų išniro puolęs angelas ir atidžiai dairydamasis pasileido bėgti į kalvą. Tikriausiai jis pajuto mane. Jo kardas spinduliavo melsva šviesa, bet puolęs angelas jį laikė taip, kad aš nemačiau veido. Tik pastebėjau, kad jis nerangus ir man su juo kautis bus lengviau.

Angelas prisėlino prie medžio ir ėmė atsargiai tyrinėti tankią lapiją. Netrukus jis atsidūrė tiesiai po manimi.

Keturi, trys, du...

Iššokau iš medžio. Trenkiasi į jį iš nugaros, ir nuo smūgio puolęs angelas susvirduliavo. Kardas išlėkė jam iš rankos man nespėjus atimti. Mudu ritomės kelis žingsnius, bet aš buvau pranašesnė, nes puoliau netikėtai. Staigiai pašokusi

ant kojų užlipau puolusiam angelui ant nugaros ir kelis sykius stipriai smogiau į sparnų randus, tad jis spyrė man į kojas ir pargriovė. Nusiritau į šalį ir išvengiau smūgio peiliu, ginklą puolęs angelas išsitraukė iš bato.

- Riksonas? - apstulbusi sušukau atpažinusi buvusio Lopo geriausio draugo išblyškusį vanagišką veidą. Lopas pats jį surakino grandinėmis pragare, kai Riksonas mėgino paaukoti mane, kad įgytų žmogaus kūną.

- Tu? - ne mažiau nustebė jis.

Mudu sulenkę kelius ir pasiruošę pulti žvelgėme vienas į kitą.

- Kur Lopas? - išdrįsau paklausti.

Jis prisimerkęs pažvelgė į mane šaltomis, apskritomis akimis.

- Šis vardas man nieko nesako. Tas asmuo man miręs.

Riksonas nepuolė manęs su peiliu, todėl išdrįsau užduoti dar vieną klausimą:

- Kodėl puolė angelai leidžia Dantei jiems vadovauti?

- Jis mus privertė prisiekti jam ištikimybę, - atsakė Riksonas dar labiau prisimerkdamas. - Arba turėjome prisiekti, arba likti pragare. Tik nedaugelis liko.

Lopas neturėjo likti pragare. Ypač kai atsirado galimybė grįžti pas mane. Tačiau jis greičiau būtų nusukęs Dantei sprandą ir sudraskęs į skutelius, negu prisiekęs ištikimybę tam nefilimui.

- Aš persekioju Dantę, - pasakiau Riksonui.

Jis nusijuokė ir pro dantis iškošė:

- Už kiekvieną Dantei atitemptą nefilimo kūną aš gaunu premiją. Anksčiau man nepavyko tavęs nužudyti, bet dabar nebepaspruksi.

Mudu vienu metu puolėme prie greta gulinčio kardo. Riksonas pačiupo jį pirmas, mitriai atsiklaupė ir ėmė mojuoti priešais mane. Aš staigiai pasilenkiau ir smogiau jam į pilvą, nespėjus dar sykį užsimoti. Vėl pargrioviau jį ant žemės, ir Riksonas susitrenkė sparnų randus. Naudodamasi tuo, kad jis akimirką nepajėgė judėti, nuginklavau; išplėšiau kardą iš kairės rankos, peilį - iš dešinės.

Tada koja apverčiau kūną ir suvariau peilį giliai į sparnų randus.

- Tu nužudei mano tėtį, - tariau. - Aš to nepamiršau.

Nuskuodžiau automobilių stovėjimo aikštelės link kartkartėmis atsigręždama pažiūrėti, ar niekas neseka iš paskos. Turėjau kardą, bet man reikėjo geresnio. Prisiminusi treniruotes su Lopu pakartojau visus kardo išmušimo iš priešininko rankų judesius. Kai Dantė pasitiks mane aikštelėje, atimsiu iš jo kardą ir juo

nužudysiu tą niekšą.

Dantė manęs jau laukė. Stebėjo tingiai braukydamas pirštu per kardo smaigalį.

- Gražus kardas, - pagyriau. - Girdėjau, liepei jį pagaminti tamtyč man.

Dantės apatinė lūpa vos pastebimai virptelėjo.

- Tau visada skiriu tik tai, kas geriausia.

- Tu nužudei Bleiklį. Žiaurokas būdas atsidėkoti už visus velnių kerų atmainas, kurias jis tau sukūrė.

- O tu nužudei Henką. Savo kūną ir kraują. Juokiasi puodas, kad katilas juodas, - įgėlė Dantė. - Man prireikė ne vieno mėnesio, kad išiskverbčiau į Henko slaptąją kraujo draugiją ir įgyčiau jo pasitikėjimą. Turiu prisipažinti, kad pakėliau taurę už savo sėkmę tą dieną, kai Henkas žuvo. Nuversti jį nuo sosto man būtų buvę kur kas sunkiau negu tave.

Gūžtelėjau pečiais.

- Esu įpratusi būti per menkai vertinama.

- Aš tave treniravau. Tad puikiai žinau, ką sugebi.

- Kodėl išlaisvinai puolusius angelus? - paklausiau tiesiai šviesiai, nes Dantė, regis, buvo nusiteikęs dalytis paslaptimis. - Buvai juos visus nugrūdęs į pragarą. Galėjai pabėgti ir valdyti nefilimus. Jie niekada nebūtų sužinoję apie tavo neištikimybę.

Dantė nusišypsojo išsiepdamas aštrius baltus dantis. Dabar jis buvo panašesnis į juodbruvą laukinį žvėrį negu į žmogų.

- Esu iškilęs virš abiejų rasių, - atsainiai atsakė jis, ir man neliko abejonių, jog jis pats tuo tikrai tiki. - Nefilimams, kurie liks gyvi po mano armijos šios dienos antpuolio, pasiūlysiu rinktis taip pat, kaip pasiūliau puolusiems angelams: prisiekti man ištikimybę arba žūti. Vienas valdovas. Nematomas. Visagalis. Gal ir tu norėjai apie tai pagalvoti?

Stovėjau mindžikuodama ir spaudžiau prie savęs Riksono kardą.

- Šiuo metu noriu kelių dalykų, tik ne būti visagale valdove. Kodėl puolę angelai per šį chešvaną neužvaldė nefilimų? Turbūt žinai, ir nesitikėk pelnęs mano pagyrimą.

- Aš jiems įsakiau neužvaldyti. Kol nebuvo nužudęs Bleiklio, nenorėjau, kad jis atšauktų mano įsakymus ir išdalytų nefilimams velnių kerus. Jeigu puolę angelai būtų puolę nefilimus, Bleiklis būtų išdalijęs velnių kerus.

Dantės balsas vėl nuskambėjo labai atsainiai. Jis jautėsi esąs už visus

pranašesnis. Jis nieko nebijojo.

- Kur Lopas?

- Pragare. Pasirūpinau, kad jis niekaip neprasmuktų pro pragaro vartus. Jis liks pragare. Tik tada, kai man kils noras žiauriai kankinti, Lopas sulauks lankytojos.

Puoliau Dantę ir iš visų jėgų kardu kirtau per galvą. Jis pašoko ir kirto kelis atsakomuosius kirčius. Nuo kiekvieno smūgio mano kardas suvirpėdavo iki pat pečių. Iš skausmo sugriežiau dantimis. Dantė per stiprus; nepajėgsiu amžinai gintis nuo jo galingų kirčių. Privalau kaip nors išmušti jam kardą ir durti į širdį.

- Kada paskutinį kartą vartojai velnių kerų? - paklausė Dantė mojuodamas savo kardu tarsi mačete ir bandydamas mane sukapti.

- Nebegeriu to nuodo.

Atremdavau jo kirčius, bet jeigu ilgai ginsiuosi, Dantė prirems mane prie tvoros. Staigiai puoliau mėgindama sužeisti jam šlaunį. Dantė atšoko, ir mano kardas perrėžė orą, o aš vos nepraradau pusiausvyros.

„Juo labiau pasilenksi arba išsitiesi, juo lengviau Dantei bus tave pargriauti“, - nuskambėjo galvoje Lopo žodžiai. Linktelėjau pati sau. „Teisingai, Lopai. Kalbėk su manimi.“

- Matyti, - tyčiojosi Dantė. - Tikėjau, išgersi užtektinai to kvaišalo, kurio daviau norėdamas sunaikinti tavo smegenis.

Tad štai kokios buvo jo užmačios: paversti mane priklausomą nuo velnių kerų, kurie palengva mane nužudytų.

- Kur laikai kitas atmainas?

- Ten, kur galiu pasinaudoti jų galiomis kada tik panorėjęs, - pasipūtėliškai atkirto jis.

- Tikiuosi, gerai juos paslėpei, nes prieš mirtį dar noriu sunaikinti tavo laboratoriją.

- Laboratorija yra manyje. Atmainos ten, Nora, ir jos be paliovos dauginasi. Aš esu velnių kerai, Nora. Ar bent nutuoki, ką reikia būti galingiausiam visoje planetoje?

Vos spėjau pritūpti ir išvengti kirčio į kaklą. Mikliau judėdama nutaikiau kardą Dantei į pilvą, bet niekšas ir vėl atšoko į šalį, tad mano ginklas tik perrėžė jam kūną aukščiau šlaunies. Iš žaizdos išsiveržęs mėlynas skystis nudažė Dantės marškinius.

Urgzdamas Dantė puolė mane. Aš nubėgau ir peršokau akmenų sieną, juosiančią stovėjimo aikštelę.

Žolė buvo nusėta rasos karoliukų; paslydau ir ėmiau čiuožti žemyn. Vos tik spėjau pasislėpti už antkapio, Dantės kardas nupjovė žolę, ant kurios nusileidau. Mojuodamas kardu jis vaikėsi mane tarp antkapių. Kaskart, kai plienas atsitrenkdavo į marmurą arba akmenį, pasigirsdavo žvangėjimas.

Nubėgau pasislėpti už pirmo pasitaikiusio medžio. Jis liepsnojo, sproginėjo ir traškėjo. Nekreipdama dėmesio į karštį, tvoskiantį man į veidą, apgaulingai mečiausi į kairę, bet Dantė nebuvo nusiteikęs žaisti. Laikydamas kardą virš galvos, tarsi ketintų perrėžti mane per pusę, nuo galvos iki kojų, Dantė mane nusivijo. Girdėdama galvoje Lopo balsą vėl pabėgau.

„Pasinaudok jo ūgiu. Atidenk jo kojas. Stipriai smok į bet kurį keli, tada atimk kardą.“

Nėriau už mauzoliejaus ir prisišliejau prie sienos. Kai tik Dantė pasirodė mano akiratyje, išlindau iš slėptuvės ir dūriau kardu jam į šlaunį. Iš žaizdos ištryško skystas kraujas. Dantė buvo prisigėręs labai daug velnių kerų, ir šie dabar tekėjo jo gyslomis.

Nespėjus ištraukti kardo, Dantė puolė mane. Išmušiau jam kardą, bet manasis liko styroti Dantės šlaunyje. Staiga rankos pasidarė labai tuščios, turėjau nuslopinti kylančią paniką.

– Šį tą pamiršai, – pro sukąstus dantis tyčiojosi Dantė, ištraukė kardą iš kojos ir nusviedė ant mauzoliejaus stogo.

Nėriau tolyn, žinojau, kad sužeista koja Dantė bėgs lėčiau – kol žaizda užgis. Nukūriau visai netoli, kai veriantis karštis persmelkė man kairę mentę ir pasklido po ranką. Surikusi parklupau ant kelių. Atsigrėžusi pamačiau savo petyje styrantį perlų baltumo Peperio durklą. Matyt, Dantei praėjusią naktį jį davė Marsė. Raišuodamas Dantė sekė iš paskos.

Jo akių baltymai spindėjo nuo velnių kerų. Mėlynas prakaitas lašėjo nuo antakio. Iš žaizdos sunkėsi velnių kerai. Jo kūne gyveno iš Bleiklio pavogtos atmainos. Jis jas visas suvartojo ir savo kūną kažkaip pavertė velnių kerų fabriku. Nuostabus sumanymas turėjo vieną menką trūkumą. Jeigu man pavyktų nužudyti Dantę, visi velnių kerai Žemėje žūtų kartu su juo.

Jeigu man pavyktų nužudyti.

– Tavo storulis draugas arkangelas prisipažino šį durklą tamtyč užbūręs, kad

juo būtų galima nužudyti mane, – tarė Dantė. – Jam nepavyko, Lopui irgi, – niekšo lūpas perkreipė bjauri šypsena.

Pakėliau marmurinį antkapį ir sviedžiau į Dantę, bet šis jį atmušė tarsi beisbolo kamuoliuką.

Slinkau atgal remdamasi sveikąja ranka. *Per lėtai.*

Skubiai pamėginau išiskverbti Dantei į smegenis. *Mesk kardą ir nejudėk!* sušukau jo pašamonei.

Skausmas nutvilkė man skruostikaulį. Bukuoju kardo kraštu Dantė tvojo taip smarkiai, kad burnoje pajutau kraujo skonį.

– Drįsti skverbtis į mano smegenis?

Nespėjau atšokti, kai Dantė pakėlė mane už pakarpos ir visa jėga trenkė į medį. Nuo smūgio aptemo akyse ir užgniaužė kvapą. Mėginau atgauti pusiausvyrą, bet žemė svyravo po kojomis.

– Paleisk ją.

Tai Skoto balsas. Ką jis čia veikia? Apsvaigusi svarsčiau tik akimirką. Pamačiau Skoto rankose kardą ir mane apėmė nerimas.

– Skotai, – perspėjau, – *tuojau pat* dink iš čia.

Vaikinas tvirtai suėmė kardo rankeną.

– Tavo tėvui prisiekiau tave saugoti, – atsakė Skotas nenuleisdamas akių nuo Dantės.

Dantė nusijuokė atlošęs galvą.

– Priesaika negyvėliui? Kokia ji?

– Jeigu paliesi Norą, pats tapsi negyvėliu. Štai kokia mano priesaika.

– Pasitrauk, Skotai, – amtelėjo Dantė. – Čia ne tavo reikalas.

– Tu klysti.

Skotas puolė Dantę, ir juodu susikovė mitriai švaistydami kardais. Skotas atpalaidavo pečius pasikliaudamas savo galingu kūnu ir sportininko vikrumu, turinčiu įveikti Dantės patyrimą ir velnių kerus. Skotas puolė, Dantė vikriai atšoko į šalį. Skotas stipriu kirčiu nušniojo Dantei kairės rankos plaštaką. Pasmėigė ją kardu ir iškėlė į viršų.

– Nukaposiu tiek gabalų, kiek prireiks.

Dantė nusikeikė ir sveika ranka nerangiai kirto Skotui. Ryto ore aidėjo tiesiog kurtinantis jų kardų žvangesys. Dantė stūmė Skotą aukšto akmeninio kryžiaus link, ir aš perspėdama sušukau į bičiulio mintis.

Tiesiai už tavęs antkapis!

Skotas staiga metėsi į šalį ir nepargriūdamas, ir atmušdamas kirtį. Iš Dantės porų sunkėsi mėlynas prakaitas, tačiau jis neparodė, jog tai pastebėjo. Nusipurtė drėgnus plaukus nuo akių ir toliau mojavo kardu, bet sveikoji ranka ėmė pavargti. Dantės kirčiai darėsi desperatiški. Pamačiau, galinti jį apeiti iš nugaros ir užspeisti tarp savęs bei Skoto, tada kuris nors iš mūsų galėtume Dantę pribaugti.

Sustojau išgirdusi krioktelėjimą. Atsigrežiau kaip tik tuo metu, kai Skotas paslydo ant šlapios žolės ir parklupo ant vieno kelio. Stodamasis vaikinys nerangiai išskėtė kojas. Jis risdamasis sėkmingai išsisuko nuo Dantės kardo, bet, Skotui nespėjus atsistoti, Dantė kirto vėl, šįsyk suvarė kardą giliai Skotui į krūtinę.

Šis silpstančiomis rankomis įsikibo į smygsantį kardą ir bergždžiai mėgino jį ištraukti. Liepsningai melsvi velnių kerai iš kardo tekėjo į jo kūną; vaikino oda patamsėjo ir virto vaiduokliška mėlyna. Silpnu balsu jis sušvokštė mano vardą:

– Nora?

Suklykiau. Sustingusi iš siaubo ir sielvarto stebėjau, kaip Dantė pribaugia Skotą – vikriai pasuka kardą ir perrėžia vaikinui širdį.

Drebėdama iš pykčio, kokio dar niekada nebuvo patyrusi, visą dėmesį sutelkiau į Dantę. Mane užplūdo neapykantos banga. Kraujas pritvinko nuodų. Tvirtai sugniaužiau kumščius, mano galvoje aidėjo įsiūčio ir keršto šauksmas.

Kaitinama šio tamsaus, neatlėgstančio pykčio sutelkiau visas vidines galias. Neskubėdama, ryžtingai ir pasitikėdama savimi. Sukaupiau visą drąsą bei ryžtą ir leidau jiems prasiveržti. *Neleisiu* Dantei nugalėti. Tik ne šitaip. Tik ne pasitelkus velnių kerus. Tik ne nužudant Skotą.

Sukaupusi visas proto galias įsiskverbčiau į Dantės galvą ir sunaikinau iš jo smegenų sklindančius impulsus. Tada skubiai įdiegiau griežtą komandą: *mesk kardą. Mesk kardą, beverti, klastingas, iškrypęs žmogau.*

Išgirdau, kaip ant marmuro žvangteli plienas.

Veriančiomis akimis pažvelgiau į Dantę. Apsvaigęs jis spoksojo į tolį, tarsi ko ieškodamas.

– Ar ne ironiška, jog kaip tik tu atskleidei mano didžiausią stiprybę? – paklausiau su didžiausiu pasibjaurėjimu.

Prisiečiau daugiau niekada nevertoti velnių kerų, bet dabar mielai būčiau pažeidusi taisykles. Jeigu pavyktų nužudyti Dantę, kartu su juo išnyktų ir velnių

kerai.

Galvoje šmėstelėjo gundanti mintis pavogti velnių kerų, bet aš ją kaipmat nuvijau šalin. Esu stipresnė ir už Henką, ir už Dantę. Stipresnė netgi už velnių kerus. Dėl Skoto, kuris paaukojo savo gyvybę, kad išgelbėtų mane, pasiūsiu velnių kerus atgal į pragarą. Vos spėjau pakelti Dantės kardą, šis išspyrė ginklą man iš rankų.

Dantė užšoko ant manęs ir tvirtai įsikibo į kaklą. Ėmiau nagais draskyti jam akis ir veidą.

Išsižiojau, bet nepajėgiau įkvėpti oro.

Dantė žvelgė į mane triumfuodamas.

Beprasmiškai žiopčiojau. Žiaurus Dantės veidas pasidarė gruoblėtas, tarsi vaizdas per seną televizorių. Akmeninis angelas susidomėjęs stebėjo mus per Dantės petį.

Ėmė juokas. Norėjosi verksti. Tad štai ką reiškia mirti. Pasiduoti.

Nenorėjau pasiduoti.

Dantė keliu užspaudė man kvėpavimo takus ir siekė paimti savo kardą. Jo smaigalys atsidūrė man virš širdies.

Užvaldyk jį, ramiai įsakė man akmeninis angelas. Užvaldyk ir nužudyk.

Lopas? beveik sapnuodama paklausiau.

Pajutusi naują jėgų antplūdį, kurį suteikė tikėjimas, kad Lopas yra šalia ir mane stebi, lioviausi priešintis Dantei. Atitraukiau pirštus ir atpalaidavau kojas. Pasidaviau Dantei, nors toks elgesys atrodė kaip bailumas, pasidavimas. Sutelkiau mintis, kad įsiskverbčiau į Dantę.

Svetimas šaltis nuvilnijo mano kūnu.

Sumirksėjau žvelgdama į pasaulį Dantės akimis. Jo kardas buvo mano rankose. Giliai širdyje žinojau, kad Dantė griežia dantimis ir staugia kaip sužeistas žvėris keldamas kraują stingdantį triukšmą.

Atgrėžiau kardą į save. Nukreipiau jį sau į širdį. Ir tada pasielgiau netikėtai.

Kritau ant ašmenų.

Dantės kūnas pasišalino iš manojo taip greitai, kad pasijutau, tarsi būčiau buvusi išmesta iš važiuojančio automobilio. Rankomis įsikibau į žolę ieškodama ko nors tvirtesnio besisukančiame, pasvirusiame ir besivartančiame pasaulyje. Kai svaigulys praėjo, ėmiau dairytis Dantės ir pirmiau ją užuodžiau, negu pamačiau.

Jo oda pamėlynavo, kūnas ėmė pūstis. Iš jo tryško skysčiai, velnių kerai užnuodytas kraujas sunkėsi į žemę tarsi kažkoks gyvis, skubantis pasislėpti nuo saulės šviesos. Kūnas atsiskyrė nuo kaulų ir virto dulkėmis. Netrukus iš Dantės liko tik sauja išdžiūvusių kaulų.

Jis negyvas. Velnių kerai sunaikinti.

Iš lėto atsistojau. Mano džinsai buvo suplėšyti ir išterlioti, palei kelius – žolės dryžiai. Apsilaižiau suskilinėjusias lūpas ir pajutau kraujo bei sūraus prakaito skonį. Sunkiai vilkdama kojas nuėjau prie Skoto. Ašaros riedėjo man veidu, beviltiškai gražiau rankas stovėdama prie sparčiai yrančio kūno. Užsimerkiau ir prisiverčiau prisiminti kreivoką Skoto šypsena. Ne tuščias akis. Mintyse vėl atgaivinau šelmišką vaikino juoką. Ne priešmirtinį gargaliavimą ir švokštimą. Prisiminiau jo atsitiktinių prisilietimų šilumą ir žaismingus stumtelėjimus suprasdama, kad Skoto kūnas yra, nors aš esu įsikibusi į prisiminimus.

– Ačiū, – springdama padėkojau įtikinėdama save, kad Skotas yra netoli ir mane girdi. – Tu išgelbėjai man gyvybę. Sudie, Skotai. Niekada tavęs nepamiršiu, prisiekiu. *Niekada.*

Virš kapinių tvyrantį rūką prarėžę saulės spinduliai nuspalvino ją gelsvai ir pilkai. Nekreipdama dėmesio į tvilkinantį skausmą ištraukus Peperio durklą, nusvirduliavau į atvirą kapinių aikštelę.

Žolėje gulėjo keisti gniužulai, prisiartinusi pamačiau, jog tai lavonai. Iš likučių sprendžiau, kad puolusių angelų. Jų kūnai, kaip ir Dantės, akimirksniu atsiskyrė nuo kaulų. Iš griaučių sunkėsi mėlynas skystis, žemė akimirksniu ją sugerdavo.

– Tau pavyko.

Atsigrėžiau ir nejučiomis stvėriau durklą. Detektyvas Basas stovėjo susikišęs rankas į kišenes, jo lūpose žaidė niūroka šypsena. Jam prie kojų ištikimai tupėjo

juodas šuo, prieš kelias dienas išgelbėjęs man gyvybę. Šuo mažliai spoksojo į mane kraupiomis geltonomis akimis. Basas pasilenkė ir paglostė pasišiaušusį kailį tarp ausų.

- Tai puikus šuo, - tarė Basas. - Kai aš išvyksiu, jam reikės rasti svetingus namus.

Atsargiai žengiau atatupsta.

- Kas čia dedasi?

- Tau pavyko, - pakartojo Basas. - Velnių kerai sunaikinti.

- Aš nesapnuoju?

- Esu arkangelas, - atsakė Basas beveik droviai šyptelėdamas lūpų kampučiais.

- Nė nežinau, ką pasakyti.

- Žemėje esu slapta jau keli mėnesiai. Mes įtarėme, kad Čonsis Langė ir Henkas Milaras išsikvietė velnių kerus, ir mano užduotis buvo stebėti Henką, jo veiklą ir šeimos narius - tave irgi.

Basas. Arkangelas. Vykdo slaptą misiją. Papurčiau galvą.

- Vis dar nesuprantu, kas čia vyksta.

- Tu padarei tą, ko siekiau aš. Sunaikinai velnių kerus.

Tylėdama svarsčiau ką tik išgirstus žodžius. Turint galvoje, ką mačiau per kelias pastarąsias savaites, mane nustebinti nebuvo paprasta. Tačiau tai nustebino. Gera žinoti, kad dar nesu visiškai persisotinusi.

- Puolę angelai išnyko. Tai netruks amžinai, bet, kol galime, džiaukimės, - suniurnėjo Basas.

- Aš šią bylą baigiau ir keliauju namo. Sveikinu.

Beveik negirdėjau, ką jis sako. Puolę angelai išnyko. *Išnyko*. Šis žodis žiojėjo manyje tarsi bedugnė skylė.

- Šauniai padirbėta, Nora. Beje, tau galbūt bus įdomu žinoti, kad mes suėmėme Peperį ir aiškinamės. Jis tvirtina, kad tu privertei pavogti plunksnas, bet aš ketinu apsimesti, jog to negirdėjau. Beje, laikyk tai savotiška padėka. Dailiai įpjauk riešą per vidurį savo žymės, - tarė jis ir pamojavo parodydamas savąjį.

- Ką?

- Šįsyk pasikliauk manimi, - pareiškė ir gudriai nusišypsojo.

Tada išnyko.

Atsišliejau į medį ir pamėginau sustabdyti pašėlusiai besisukantį pasaulį, kad

pradėčiau vėl jį suvokti. Dantė negyvas. Velnių kerai sunaikinti. Karo nebus. Mano priesaika ištesėta. Ir Skotas. Ak, Skotas. Kaip pasakysiu Vi? Kaip padėsiu jai iškęsti šią netektį, širdgėlą ir neviltį? Kaip ją padrąsinsiu gyventi toliau, jeigu pati nežinau, kaip tai padaryti? Jeigu mėginsiu ką nors susirasti vietoj Lopo – net jei su kuo kitu mėginsiu rasti kad ir menkutę laimę – meluosiu pati sau. Dabar esu nefilimė, palaiminta gyventi amžinai, bet prakeikta tai daryti be Lopo.

Per žolę sušnarėjo pažįstami žingsniai. Pamačiusi iš rūko išnyrantį tamsų siluetą įsitempiau ir pasiruošiau pulti. Žmogystos akys klaidžiojo žeme – ji kažko ieškojo. Atvykęs pritūpęs karštligišškai apžiūrinėjo kiekvieną kūną, paskui nekantriai nusikeikęs paspirdavo.

– Lopai?

Jis sustingo palinkęs virš lavono. Bičiulis staigiai atlošė galvą ir prisimerkė, tarsi negalėdamas patikėti tuo, ką išgirdo. Jo žvilgsnis įsmigo į mane, ir kažkas nenuspėjama sušmėžavo juodose Lopo akyse. Palengvėjimas? Paguoda? Atsipalaidavimas?

Kaip patrakusi nubėgau kelis mus skiriančius žingsnius ir puoliau Lopui į glėbį. Įkniaubiau veidą jam į krūtinę.

– Tebūnie tai tikra. Tebūnie tai iš tiesų tu. Nepaleisk manęs. Niekada nepaleisk manęs, – nesivaržydama pravirkau. – Koviausi su Dante. Nužudžiau jį. Tačiau nepajėgiau išgelbėti Skoto. Jis negyvas. Velnių kerai sunaikinti, bet aš nepajėgiau apginti Skoto.

Lopas kažką tyliai šnibždėjo man į ausį, bet jo rankos, laikančios manąsias, drebėjo. Jis nuvedė mane atsisėsti ant akmeninio suolo, bet nepaleido, tarsi bijodamas, kad išbyrėsiu pro jo pirštus kaip smiltys. Išvargusios ir paraudusios draugo akys išdavė, kad jis verkė.

„Kalbėk, – raginau save. – Tegul sapnas tęsiasi. Daryk bet ką, kad tik Lopas būtų čia.“

– Mačiau Riksoną.

– Jis negyvas, – įprastai atsakė Lopas. – Visi kiti irgi. Dantė paleido mus iš pragaro, bet prieš tai liepė prisiekti jam ištikimybę ir išvirkštė velnių kerų. Tai buvo vienintelė galimybė ištrūkti. Išėjus iš pragaro, mūsų gyslomis tekėjo velnių kerai, jie atstojo kraują. Kai tu sunaikinai velnių kerus, visi puolę angelai, kurių gyvybę jie palaikė, žuvo.

Tai negali būti sapnas. Turėtų būti sapnas, bet jis per daug tikroviškas. Nuo

puikiai pažįstamo Lopo prisilietimo mano širdis šoktelėjo kaip patrakusi, kraujas užvirė – tokios galingos reakcijos sapne nebūčiau įstengusi sukurti.

– Kaip tau pavyko išlikti gyvam?

– Aš neprisiekiau ištikimybės Dantei ir neleidau jam išvirkšti man velnių kerų. Trumpam užvaldžiau Riksoną, kad galėčiau pabėgti iš pragaro. Nepasitikėjau nei Dante, nei velnių kerais. Tikėjau, kad *tu* sunaikinsi ir Dantę ir velnių kerus.

– Ak, Lopai, – tariau virpančiu balsu. – Tavęs nebuvo. Mačiau tavo motociklą. Tu negrižai. Pagalvojau... – man suspaudė širdį ir aštrus skausmas nutvilkę krūtinę. – Kai man nepavyko išgelbėti tavo plunksnos...

Negailestingas ir stingdantis netekties ir išsekimo jausmas užplūdo mane tarsi žiemos speigas. Prisiglaudžiau arčiau Lopo baimindamasi, kad jis gali išnykti mano rankose. Atsisėdau jam ant kelių, įsikniaubiau į krūtinę ir pratrūkau raudoti.

Lopas supo mane apkabinęs savo glėbyje. *Angele*, sušnibždėjo jis į mano mintis, *esu čia. Viskas baigta. Mudu turime vienas kitą.*

Vienas kitą. Kartu. Lopas grįžo pas mane; viskas, kas man svarbu, yra čia pat. Lopas yra čia pat.

Nusišluosčiusi rankovėmis ašaras, atsiklaupiau ant kelių ir apžergiau Lopui šlaunis. Braukiau pirštais per jo tamsius plaukus kedendama garbanas ir prisitraukiau jį arčiau prie savęs.

– Noriu būti su tavimi, – tariau. – Man reikia, kad būtum šalia, Lopai. Man reikia tavęs viso.

Pabučiavau jį, karštai ir drąsiai, tvirtai įsisiurbdama lūpomis ir gerdama jį į save. Lopas tvirčiau mane priglaudė ir dar labiau prispaudė prie savęs. Delnais liečiau Lopo pečius, rankas, šlaunis jausdama, kaip virpa jo raumenys, tikri, tvirti ir gyvi.

– Kas rytą noriu pabusti su tavimi ir kas vakarą užmigti šalia tavęs, – dusliu balsu tarė Lopas.

– Noriu tavimi rūpintis, branginti ir mylėti tave taip, kaip joks kitas vyras. Noriu tave lepinti – kiekvienas bučinys, prisilietimas, kiekviena mintis priklauso tik tau. Aš padarysiu tave laimingą. Kasdien. Aš padarysiu tave laimingą, – senovinis, kone primityvus žiedas, kurį Lopas laikė tarp pirštu, sidabriškai suspindo saulės šviesoje. – Šį žiedą radau netrukus po to, kai buvau išvarytas iš dangaus. Saugojau jį, kad sau priminčiau, kokia sunki yra mano bausmė ir kaip mažai galiu rinktis. Saugojau jį ilgai. Noriu padovanoti jį tau. Tu nutraukei mano

kančias. Suteikei man naują amžinybę. Būk mano mergina, Nora. Būk man viskas.

Prikandau lūpą, kad paslėpčiau šypseną, kuri kėsinosi sušvisti mano veide. Patapšnojau žemę, kad įsitikinčiau, jog neskrendu.

- Lopai?

Šiurkščia žiedo briauna Lopas pradrėskė sau delną - ištryško plona kraujo srovelė.

- Nora Grei, prisiekiu nuo šiol ir per amžius atsiduoti tau. Esu tavo. Atiduodu tavo nuosavybėn ir apsaugai savo meilę, kūną ir sielą.

Jis padavė žiedą, reiškiantį ir auką, ir įsipareigojimą.

- Lopai, - sušnibždėjau.

- Jeigu sulaužysiu šį įsipareigojimą, mano amžina bausmė bus kančia ir atgaila, - jis išmeigė į mane nepaprastai nuoširdų žvilgsnį.

Tačiau aš neapvilsiu, angele. Aš tavęs neapvilsiu.

Paėmiau žiedą ir jo briauna norėjau prasidrėksti delną kaip Lopas. Tada prisiminiau mįslingą Baso patarimą. Kilstelėjau žiedą aukštėliau ir perrėžiau į pieštuką panašią įgimtą žymę vidinėje riešo pusėje - mano nefilimiškos prigimties ženklą. Ryškiai raudonas kraujas nuspalvino mano odą. Tvirtai prispaudžiau randą prie Lopo delno ir pajutau šiltą dilgčiojimą, kai mūsų kraujas susimaišė.

- Lopai, prisiekiu tau priimti ir branginti tavo meilę. Savo ruožtu atiduodu tau savo kūną ir širdį - viską, ką turiu. Esu tavo. Visiškai. Mylėk mane. Saugok mane. Teik man pasitenkinimą. Ir aš pažadu elgtis taip pat.

Lopas užmovė žiedą man ant piršto.

Staiga bičiulis netikėtai pasipurtė, tarsi jo kūnu būtų perbėgusi aukštos įtampos elektros srovė.

- Mano delnas, - tyliai sušnibždėjo jis. - Mano delnas...

Mūsų žvilgsniai susirakino. Lopas sutriko.

- Mano delnas dilgčioja toje vietoje, kur susimaišė mūsų kraujas.

- Tu tai jauti, - tariau labai bijodama patikėti per anksti.

Bijojau bundančios vilties. Mane apėmė siaubas, kad stebuklas išnyks, ir Lopo kūnas vėl atstums manąjį.

Ne. Tai Baso dovana man.

Lopas, puolęs angelas, gali jausti. Visus mano bučinius, kiekvieną prisilietimą.

Mano šilumą, mano atsaką į jo glamones.

Iš Lopo lūpų išsiveržė lyg ir juokas, lyg ir aimana. Jo akyse suspindo nuostaba.

- Aš tave jaučiu.

Delnais bičiulis glostė man rankas, tyrinėjo jų odą, tada palietė veidą. Jis karštai mane pabučiavo ir suvirpėjo iš malonumo.

Lopas mane pakėlė, o aš iš džiaugsmo suspiegiau.

- Eikim iš čia, - sušnibždėjo Lopas liepsnojančiomis iš geismo akimis.

Apsivijau rankomis jam kaklą ir padėjau galvą ant peties. Iš Lopo sklido pasitikėjimas ir šiluma. Dabar ir jis jaučia mane. Kupina vilčių net iškaitau.

Štai taip. Kartu. Per amžius. Keliaujant iš kapinių, saulė šildė man nugarą ir apšvietė mums kelią.

Geresnio pranašingo ženkle būti negali.

E P I L O G A S

PO TREJŲ METŲ

Hoderio slėnis, Lankašyras, Anglija

- Gerai, tu nugalėjai, - atsidusau pakildama nuo kėdės ir susižavėjusi žvelgdama į Vi, kai ši įžengė į bažnyčios zakristiją pasikėlusį savo alavo spalvos šilkinės suknelės, siekiančios grindis, padurkus. Nuo šviesos, sklindančios pro vitražo langus, audinys tartum suliepsnojo spindinčia metaline spalva. - Atmenu, patariau tau rinktis tradicinę baltą spalvą, bet klydau. Vi, atrodo nuostabiai.

Ji pasisuko ir parodė kariškus aulinius batus, kurių nebuvo mačiusi nuo mokyklos laikų.

Prikandau lūpą.

- Tuoju pravirksi.

- Tu pagausi mano mestą puokštę, tiesa? Tada, kai niekas nematys, gražink ją man, kad aš galėčiau mestriškai išdžiovinti ir įrėminti, - paskui galėsi tyčiotis iš manęs visą gyvenimą, kad esu tokia mulkė.

- Esu nefilimė. Tos gėlės mano rankose atsidurs anksčiau, negu bet kurios kitos tavo draugės smegenys užfiksuos, kad tu metei puokštę.

Vi laiminga atsiduso.

- Pupyte, labai džiaugiuosi, jog atvažiavai.

- Penki tūkstančiai kilometrų - per menka kliūtis sulaukyti mane nuo geriausios draugės vestuvių, - atsakiau dviprasmiškai nusišypsodama. - Kur vyksite į povestuvinę kelionę?

- Gavinas nesako. Tai jo didžioji paslaptis. Jis jau viską suplanavo. Pareiškiau tik vieną pageidavimą: viešbučio, kuriame gyvensime, atnešamų į kambarį patiekalų valgiaraštyje privalo būti spurgos. Išvyksime dešimčiai dienų. Kai grįšime, abu imsime ieškoti darbo.

- Ketini kada nors grįžti?

- Į Koldvoterį? Po galais, ne. Anglijoje puikiai jaučiuosi. Britams labai patinka mano akcentas. Pirmą sykį Gavinas mane pakvietė į restoraną tik paklausti, kaip kalbu. Jam nusišypsojo laimė: tai vienas dalykų, kurie man geriausiai sekasi, - staiga draugė surimtėjo. - Namie per daug prisiminimų. Važiuodama gatve akimis minioje nejučiomis ieškau Skoto. Kaip manai, yra pomirtinis gyvenimas?

Ar Skotas laimingas?

Man gerklėje užstrigo gumulas – nepajėgiau pratarti nė žodžio. Po Skoto mirties kasdien tyliai susikaupdavau ir padėkodavau už paaukotą gyvybę.

– Skotas turėtų būti čia. Velnioniškai norėčiau, kad būtų, – tarė Vi nuleisdama galvą ir lupinédama ką tik nulakuotus nagus.

– Aš irgi, – pritariau ir spustelėjau draugei rankas.

– Tavo mama sakė, kad Marsė mirė prieš porą mėnesių.

– Ji gyveno ilgiau, negu buvo galima tikėtis.

– Ir iki pat pabaigos buvo supuvusi?

– Mano mama dalyvavo jos laidotuvėse. Velionę palydėjo iš viso penki žmonės, įskaitant Marsės mamą.

Vi abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Tai tik patvirtina, jog karma yra.

Atsivėrė arkinės ažuolinės durys kitame patalpos gale, ir pro jas įkišo galvą mano mama. Ji atskrido prieš savaite ir kartu su Vi mama padėjo rengti vestuves. Manau, ji slapta džiaugėsi šiomis pareigomis. Mama galiausiai susitaikė su mintimi, kad mudu su Lopu – šiam susiporavimui ji, laikui bėgant, palengva pritarė – davėme įžadus dangaus akivaizdoje, sutvirtinome krauju ir niekada neketinome kelti didelių vestuvių su balta suknele, tad dabar mamai buvo proga pasireikšti. Ar ne ironiška? Kas galėjo pamanyti, kad Vi pasirinks tradiciškesnes vestuves negu aš?

Mama švytėdama pažvelgė į mus.

– Nusišluostykite ašaras, mano brangiosios, jau beveik metas.

Puoliau tvarkyti Vi plaukus – paleidau kelias sruogas, kad kristų ant veido, į karūną įsegiau kelis kvapius gausiažiedžio stefanočio žiedus. Kai baigiau, Vi mane apkabino ir pasiūbavo pirmyn atgal. Tada mudvi išgirdome plyštant siūlę.

– PO GALAIS, – nusikeikė draugė ir atsigrėžė pažiūrėti, kur įplyšo suknelė. – Užsisakiau mažesnio dydžio tikėdamasi vestuvių proga numesti penkis kilogramus. Nelaikau savęs stora, bet būčiau nieko prieš numesti truputį nefilimiško svorio. Bėda, kad mano spintelėje niekada netrūkdavo sausainių.

Nepajėgiau susitvardyti; prapliupau kikenti.

– Žinau, kaip bus. Turėsiu žingsniuoti visų žmonių akivaizdoje su plevėsuojančiais apatiniais, o tau nė motais, – prikišo Vi, bet irgi plačiai šypsojosi. Draugė iš rankinės išsitraukė pleistrą ir užklajavo įplyšusį audinį.

Mudvi taip smagiai nusikvatojome, kad net išraudome. Abiem ėmė trūkti oro.

Durys atsivėrė antrą kartą.

– Į vietas! Paskubėkite! – paragino mama vesdamasi mane iš zakristijos.

Iš koplyčios atsklido vargonų muzika. Nušlepsėjau į pamergių, kurios visos vilkėjo vienodas geltonos taftos undinių sukneles, eilės galą ir iš Vi brolio Maiko paėmiau baltųjų lelijų puokštę. Vi atsistojo greta manęs ir giliai įkvėpė.

– Pasirengusi? – paklausiau.

Draugė mirktelejo.

– Ir pasiryžusi.

Patarnautojai atvėrė sunkias raižytas duris. Susikibusios už rankų mudvi su Vi įžengėme į koplyčią.

Po vestuvių ceremonijos fotografavomės lauke. Ryški popiečio saulės šviesa užliejo žalias ganyklas su tolumoje besiganančiomis romiomis avimis. Vi švytėjo, tiesiog spinduliavo, bet buvo kaip niekada tyli. Gavenas laikė ją už rankos, glostė skruostą ir kažką šnibždėjo į ausį. Vi man nepasakė, kad Gavenas – žmogus, bet aš išsyk tai supratau. Vi neprisiekė ištikimybės, todėl jiedu pasens kartu. Nežinojau, kaip Vi, beje, ir aš, sensime, nes iki šiol negirdėta, kad nefilimai gyventų amžinai neprisiekę ištikimybės. Kad ir kaip ten būtų, mano draugė yra nemirtinga. Kada nors Gavenas mirs, taip ir nesužinojęs, kad jo žmona kartu neiškeliaus į kitą pasaulį. Nepriekaištauju Vi, kad ji to nepasakė išrinktajam; žaviuosi, jog draugė susikūrė laimingų prisiminimų tarpsnį, ir tiek. Iki šios dienos nepažinojau Gavino, bet jo žavėjimasis ir meilė Vi akivaizdūs, tad ko daugiau galiu norėti?

Vaišės vyko lauke po didžiuliu baltu tentu. Pavargusi nuo akinančių fotoaparatus blyksčių, nuėjau prie baro ir paprašiau gazuoto vandens. Poros šoko grojant gyvai muzikai, bet aš jų beveik nepastebėjau. Mano dėmesys buvo sutelktas tik į Lopą.

Vestuvėms jis pasipuošė, vilkėjo pagal užsakymą siūtą juodą smokingą ir šelmiškai šypsojosi. Smokingas išryškino jo atletišką kūną, o nuo jo šypsenos mane užplūdo adrenalinas. Lopas irgi mane pamatė, juodose jo akyse spindėjo meilė ir geismas. Aš taip pat suliepsnočiau aistra. Beveik visą dieną praleidau skyrium nuo Lopo ir dabar jo troškau. Labai.

Lopas priėjo gurkšnodamas vyną. Smokingo švarką buvo užsimetęs ant peties,

nuo drėgmės Lopo plaukai buvo netvarkingai susigarbiniavę.

- Tolėliau yra užėigos namai. Svirnas, ana ten, už medžių, jeigu jautiesi žvali, - tarė jis nė kiek neabejodamas, kur link suka mano mintys.

- Ar ką tik pasakei „žvali“?

Lopas uždėjo delnus man ant šlaunų ir prisitraukė prie savęs.

- Taip. Gal reikia parodyti? - jis pabučiavo mane kartą. Paskui dar sykį kūrybingai judindamas liežuvį. - Myliu tave.

- Man niekada nepabos klausyti šių žodžių.

Jis nubraukė garbanas man nuo veido.

- Nė neįsivaizdavau turiningesnio gyvenimo. Nesitikėjau, kad turėsiu viską, ko trokštu. Tu man esi viskas, angele.

Nuo jo žodžių mano širdis ėmė pašėlusiai daužytis. Myliu Lopą taip, kad niekada nepajėgsiu apsaakyti žodžiais. Jis yra dalis manęs, o aš esu dalis jo. Mudu susaistyti visai amžinybei. Palinkau ir pabučiavau jį.

- Galbūt sutiksiu su tavo siūlymu. Sakai, žavūs kaimiški užėigos namai?

Priešais bažnyčią stovi kadilakas, už jos - mano motociklas, prabilo į mano mintis Lopas. Ar išvyksime tradiciškai, ar pabėgsime?

Man šiandien tradicijų buvo per akis. *Pabėgsime.*

Lopas pakėlė mane, ir aš suspiegiau iš džiaugsmo nešama už bažnyčios. Mudu sėdome ant motociklo ir keliu per žalias kalvas nuskriejome į užėigos namus.

Jaukiame, nuošaliame kambaryje timpltelėjau jo šilkinį kaklaraištį ir atrišau mazgą.

- Moki rengtis, kad padarytum įspūdį, - pagyriau.

- Ne, angele, - Lopas švelniai krimstelėjo man ausį. - Moku *nusirengti*, kad padaryčiau įspūdį.

Mano širdis kupina dėkingumo tiems žmonėms, kurių padedama parašiau „Puolusio angelo“ seriją. Visų pirma šeimos nariams už jų nuolatinę paramą. Kasdien apstulbstu, kad esu supama besąlygiškai mylinčių mane žmonių.

Nuoširdžiai dėkoju savo agentei Catherine Drayton už tikėjimą manimi.

Jaučiuosi laiminga, kad tenka dirbti su puikiausiais mūsų srities žinovais: Courtne Bongiolotti, Julia Maguire, Zareen Jaffery, Justin Chanda, Anne Zafian, Jenica Nasworthy, Lucille Rettino, Elke Villa, Chrissy Noh, Jon Anderson ir Valerie Shea.

Dėkoju Annai McKean ir Paului Crichtonui už daugybę darbo užkulisiuose valandų – ir už nuoširdų rūpinimąsi manimi kelionėse.

Ačiū kelionėje rastoms draugėms, ypač Jennei Martin ir Rebeccai Sutton, supratingoms seserims iš FallenArchangel.com. Išlikite ramios ir paskambinkite Lopui!

Lindse Blessing, Charlie Olsenai ir kitiems leidyklos *InkWell Management* komandos nariams – ačiū, kad manimi rūpinotės.

Gėriuosi savo knygų viršeliais, tad ploju Jamesui Portui ir Lucy Ruth Cummins už jų talentą bei kūrybingumą.

Ačiū Lizai Martin, puikiai gerbėjai, kuri per draugijos „Vaikai turi skaityti“ aukcioną varžėsi dėl personažo vardo, – vertinu jūsų dosnumą, dabar jūs esate įamžinta šioje knygoje!

Daugybei knygų pardavėjų ir bibliotekininkų, dirbančių su skaitytojais: jeigu kada nors pasiūlėte skaitytojui „Puolusį angelą“, paspausiu jums dešinę. Manykite, kad šie padėkos žodžiai skirti tik jums.

Pasirodžius „Puolusiam angelui“, gavau nuostabią galimybę keliauti po užsienį ir susitikti su viso pasaulio skaitytojais. Tai būtų neįmanoma be mano leidėjų kitose šalyse. Ypač dėkoju savo draugams iš *Simon & Schuster UK*, *Simon & Schuster Australia*, *Simon & Schuster Canada*, *Piemme Freeway* ir *Lattès* leidyklų.

Galiausiai keli žodžiai mano skaitytojams. Kokie nuostabūs treji metai! Ačiū, kad buvote tokia šauni publika, kuriai labai smagu rašyti. Ačiū už jūsų laiškus,

lankymasi mano renginiuose ir už tai, kad pamilote Lopa, Nora, Vi ir Skota.
Nekantrauju ir vel ka nors jums parašyti.